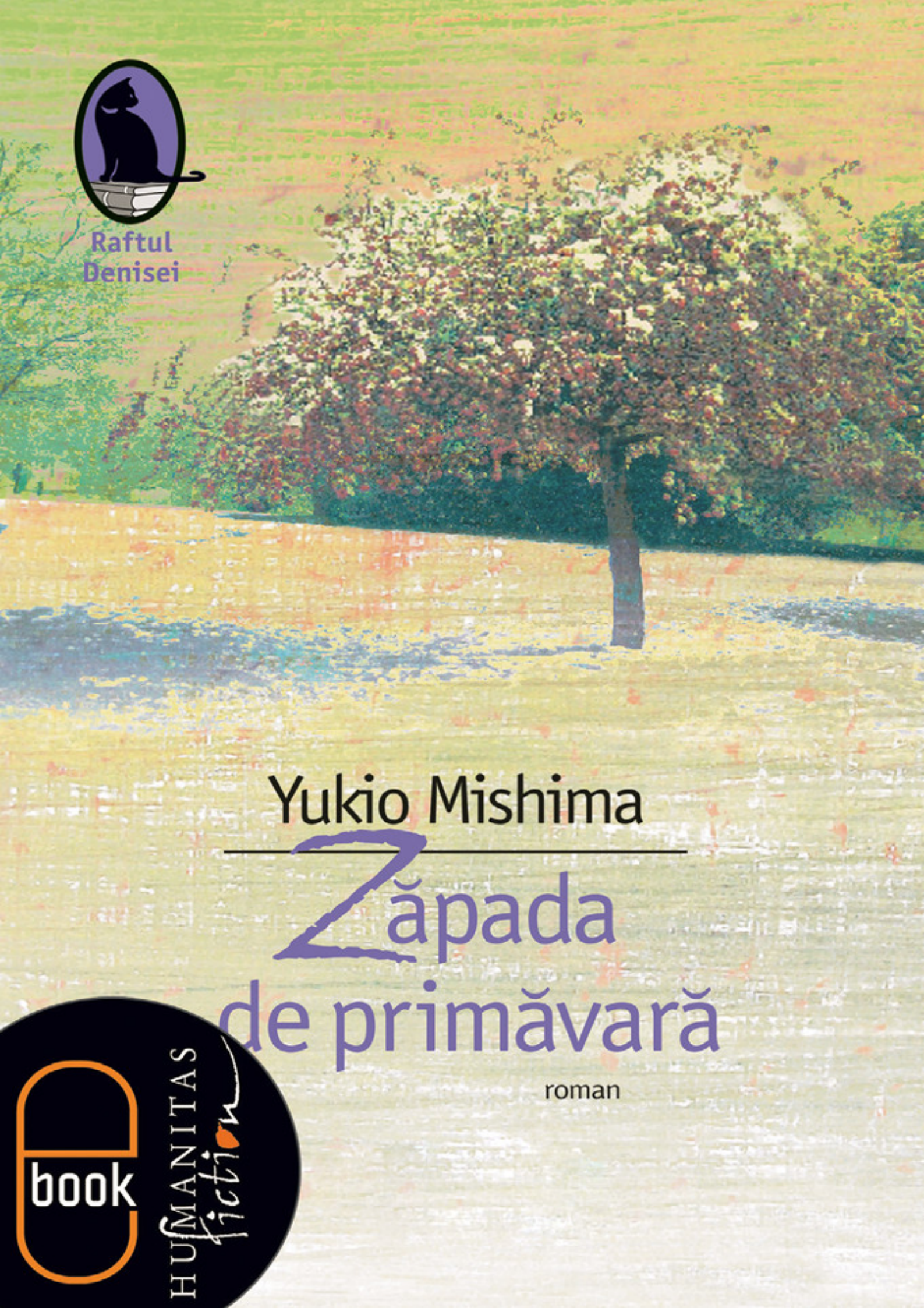
Raftul
Denisei
Yukio Mishima
Zăpada
de primăvară
roman
book
HUMANITAS
fiction

YUKIO MISHIMA
HARU NO YUKI
Copyright © 1969, The Heirs of Yukio Mishima
All rights reserved.

© Humanitas Fiction, 2009, 2012 (ediţia print)
© Humanitas Fiction, 2014 (ediţia digitală)
ISBN: 978-973-689-706-1 (epub)

Carte apărută cu sprijinul

EDITURA HUMANITAS FICTION
Piaţa Presei Libere 1, 013701 Bucureşti, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi online: www.libhumanitas.ro
Comenzi prin e-mail: vanzari@libhumanitas.ro
Comenzi telefonice: 0372.743.382; 0723.684.194

Yukio Mishima

Zăpada de primăvară

roman

Traducere din japoneză şi note de ANGELA HONDRU

1

Când au ajuns să discute la şcoală despre Războiul ruso-japonez, Kiyoaki Matsugae l-a întrebat pe Shigekuni Honda, cel mai bun prieten al său, dacă ţinea minte evenimentele de atunci. Amintirile lui Shigekuni erau vagi şi în clipa aceea s-a gândit doar la ziua în care au fost duşi până la poartă ca să vadă o procesiune de felinare. La sfârşitul războiului, aveau amândoi unsprezece ani, o vârstă la care, socotea Kiyoaki, ar fi trebuit să rămână cu mai multe impresii. Majoritatea colegilor, aparent atotştiutori în materie de istorie, nu făceau decât să înflorească amintirile confuze cu anecdote picante prinse din zbor de la adulţi.

Doi dintre membrii familiei Matsugae, unchii lui Kiyoaki, fuseseră ucişi. Pentru că-şi pierduse copiii, bunica lui primea pensie din partea guvernului, dar nu se atinsese niciodată de bani, lăsând plicurile nedeschise, pe marginea altarului din casă. Pesemne că de aceea fotografia care-l impresionase profund pe Kiyoaki din colecţia celor de pe frontul ruso-japonez se intitula „În vecinătatea templului Tokuri: slujba comemorativă pentru morţii din război“, datată 26 iunie 1904, al treizeci şi şaptelea an al Erei Meiji[1].

1 Era Meiji a început odată cu Revoluţia Meiji din 1868.

Fotografia, de un brun-roşcat, nu semăna câtuşi de puţin cu banalele amintiri de război. Fusese realizată cu ochi de artist. Chiar îţi dădea impresia că miile de soldaţi erau dispuşi, ca într-un tablou, în aşa fel încât să atragă atenţia asupra cenotafului de lemn alb din mijlocul lor.

În zare, munţii învăluiţi în ceaţă se înălţau în pante line, uşor-uşor, în partea stângă a fotografiei, părând că se află la o distanţă considerabilă de

câmpia întinsă de la poalele lor. În dreapta, se contopeau în depărtare cu pâlcurile de copaci, dispărând treptat dincolo de linia orizontului. În absenţa munţilor, pomii păreau tot mai înalţi pe măsură ce privirea se plimba spre dreapta, iar printre ei se ivea, ici-colo, cerul gălbui.

În prim-plan, din loc în loc, se iţeau şase copaci mari, dispuşi astfel încât să se armonizeze cu peisajul. Nu ştiu ce specie erau, însă crengile din vârf, încărcate de frunze, se plecau maiestuos în bătaia vântului, cu o măreţie tragică.

Întinderea netedă sclipea uşor, iar vegetaţia abundentă din faţă părea culcată la pământ. În centrul imaginii se aflau micul cenotaf din lemn simplu şi altarul împodobit cu flori, pânza albă fluturând graţios.

În rest, vedeai numai soldaţi. Cu miile. Cei din prim-plan erau întorşi pe jumătate, ca să li se zărească insignele sclipitoare de la chipiuri şi curelele de piele care le brăzdau spatele în diagonală. Nu se aliniaseră frumos, ci stăteau grupuri-grupuri, cu capetele plecate. Câţiva din colţul de jos, stânga îşi îndreptaseră chipurile cam înnegrite spre aparatul de fotografiat. Arătau ca nişte personaje dintr-un tablou renascentist. Mult în spatele lor, ceilalţi soldaţi erau dispuşi într-un semicerc imens, ce se întindea până spre marginile câmpiei; erau atât de numeroşi, încât era imposibil să-i recunoşti. Printre copaci se desluşea alt grup.

Siluetele soldaţilor din prim-plan şi din spate erau scăldate într-o lumină slabă, stranie, care le scotea în evidenţă jambierele şi bocancii, conturul umerilor aplecaţi şi al cefelor. Această lumină conferea tabloului un sentiment copleşitor, greu de redat în cuvinte.

Emoţia ce se desprindea clar din mijlocul lor părea să se spargă precum talazurile de micul altar alb, de flori şi de cenotaful din mijloc. Asupra acestei mase enorme, care se desfăşura până la marginea câmpiei, stăruia un singur gând,

imposibil de exprimat. Era însă concentrat în mijlocul lor, asemenea unui inel masiv de fier…

Atât vechimea, cât şi culoarea brun-roşcată confereau fotografiei un aer de o tristeţe nemărginită.

*

Kiyoaki avea optsprezece ani.

Nimic din ambianţa familiei în care crescuse nu trăda sensibilitate sau predispoziţie spre melancolie. Oricui i-ar fi fost teribil de greu să găsească în casa aceea mare, situată pe un platou din Shibuya, pe cineva care să-i împărtăşească emotivitatea şi felul de a gândi. Căutările ar fi fost oricum zadarnice. Era o familie veche de samurai, dar tatăl lui Kiyoaki, Marchizul Matsugae, ruşinat de poziţia umilă pe care o ocupaseră strămoşii lui până la sfârşitul shogunatului, cu cincizeci de ani în urmă, îl trimisese pe băiat, încă de la o vârstă foarte fragedă, în casa unui nobil de la Curte, ca să primească o educaţie aleasă. Dacă n-ar fi făcut asta, probabil Kiyoaki nu ar fi devenit un tânăr atât de simţitor.

Reşedinţa Matsugae se întindea pe o suprafaţă mare dincolo de Shibuya, la periferia oraşului Tokyo. Nenumăratele clădiri acopereau mai bine de douăzeci de pogoane de teren, înălţându-şi acoperişurile într-o armonie fermecătoare. Casa principală fusese concepută în stil japonez, însă într-un colţ al imensei grădini se afla o construcţie impunătoare în stil european, proiectată de un arhitect englez. Era considerată una dintre cele patru mari reşedinţe din Japonia – pe locul întâi situându-se cea a generalului Oyama, unde aveai voie să intri fără să te descalţi.

În mijlocul grădinii se găsea un lac îndeajuns de mare ca să te plimbi cu barca, străjuit de o colină acoperită de arţari; în mijloc era o insulă, cu nuferi înfloriţi şi stânjenei. Camera de zi a casei

principale dădea spre lac, la fel ca şi salonul pentru banchete din clădirea în stil european.

Vreo două sute de felinare de piatră erau presărate de-a lungul malului şi pe insula care se mândrea cu trei cocori din fontă: doi îşi îndreptau ciocurile spre văzduh, iar unul avea capul plecat.

Apa pornea de pe coama dealului cu arţari şi cobora pe panta lui în cascade. Înainte de a ajunge în lac – în preajma locului în care înfloreau la timpul lor stânjenei minunaţi – trecea pe sub un pod de piatră, căzând într-un zăgaz umbrit de stânci roşii aduse de pe insula Sado. Lacul era plin de crapi şi caraşi. De două ori pe an, Marchizul le permitea şcolarilor să vină la iarbă verde.

În copilărie, servitorii îl speriaseră pe Kiyoaki cu broaşte-ţestoase care muşcă. Cu multă vreme-n urmă, pe când bunicul lui fusese bolnav, un prieten de-al acestuia îi adusese o sută de broaşte, în speranţa că, hrănindu-se cu carnea lor, se va întrema. Lăsate în lac, se înmulţiseră iute. Servitorii îi spuseseră că ar fi rămas fără deget dacă l-ar fi prins vreuna.

Tot acolo se mai găseau câteva pavilioane pentru ceremonia ceaiului şi o sală mare de biliard. În spatele casei principale, unde creşteau spontan cartofi dulci, dădeai şi peste un crâng de chiparoşi plantaţi de bunicul lui Kiyoaki, tăiat de două cărări. Una ducea la poarta din spate, iar cealaltă urca spre un deal pe a cărui coamă se înălţa un altar, într-o parte a tăpşanului acoperit de iarbă. Aici se păstrau urnele bunicului şi ale celor doi unchi. Treptele, felinarele şi *torii*[2] – toate din piatră – nu se deosebeau de cele de la temple, însă de o parte şi de alta a treptelor, în locul în care se află de obicei *komainu*[3], fuseseră înfipte în pământ două proiectile de tun din vremea Războiului ruso-japonez, vopsite în alb.

2 Poarta de la intrarea unui templu şintoist, care marchează hotarul dintre sacru şi profan.

3 Câini cu cap de leu, din piatră, păzitori simbolici la intrarea templelor şintoiste. Unul dintre ei ţine botul deschis, sugerând răgetul leului.

Puţin mai jos, în spatele unui spalier cu glicine, se afla un templu dedicat lui Inari, zeul recoltei. Comemorarea morţii bunicului cădea la sfârşitul lunii mai, aşa că florile de glicină îşi etalau întreaga splendoare când familia se reunea la slujbă. Femeile se adăposteau sub ele pentru a se feri de razele puternice ale soarelui. Feţele albe, pudrate mai minuţios decât de obicei, căpătau tente liliachii, lăsând impresia că obrajii sunt brăzdaţi de umbre stranii ale morţii.

Femeile…

Adevărul e că la conacul Matsugae locuiau multe femei. Nimeni nu ştia câte.

Fireşte că la loc de cinste se afla bunica lui Kiyoaki, cu toate că ei îi plăcea să stea mai retrasă, la distanţă de casa principală. O slujeau opt fete. În fiecare dimineaţă, fie ploaie, fie vreme bună, mama lui Kiyoaki se îmbrăca şi pornea degrabă, însoţită de două slujitoare, să vadă cum se simte soacra ei şi să-i ureze cele cuvenite. Bătrâna îşi privea nora cu atenţie.

— Nu-ţi vine pieptănătura asta. Ce-ar fi s-o mai ridici mâine? Sunt convinsă că te-ar avantaja, zicea ea cu un surâs încântător.

În dimineaţa următoare, iar avea de comentat:

— Tsujiko, un asemenea coc nu se potriveşte unei japoneze frumoase ca tine. Alege pieptănătura Marumage mâine.

Din câte îşi amintea Kiyoaki, mama lui purta mereu altă coafură.

Coafezele şi ucenicele erau permanent în alertă, mama nefiind singura care le solicita serviciile. Aveau de coafat şi peste patruzeci de menajere. Cât despre bărbaţii de la conac, doar unul a avut nevoie de ele, o singură dată. E vorba de Kiyoaki, în anul întâi de gimnaziu, când a fost numit paj la

Curtea Imperială cu ocazia festivităţilor de Anul Nou.

— Ştiu că la şcoală vor să vă radeţi capul, precum călugării, zise una dintre coafeze, dar chiar nu s-ar potrivi cu minunatul costum de astăzi.

— O să mă certe dacă merg cu părul lung.

— Bine, bine, spuse coafeza. Haideţi să vedem ce putem face. Oricum, veţi purta pălărie, dar am să-l aranjez astfel încât să-i eclipsaţi pe ceilalţi tineri nobili chiar dacă v-o scoateţi.

Kiyoaki avea părul foarte scurt la cei treisprezece ani ai săi. Când coafeza i-a făcut cărarea, l-a durut pielea capului. Aproape că s-a învineţit de la pieptene, iar uleiul de păr i s-a părut înţepător. În pofida faptului că femeia se lăudase că-l dichiseşte în fel şi chip, capul reflectat în oglindă nu arăta cu nimic mai grozav decât al oricărui alt băiat. Cu toate astea, la banchet Kiyoaki a fost teribil de admirat pentru frumuseţea lui ieşită din comun.

Însuşi Împăratul Meiji onorase la un moment dat familia Matsugae cu prezenţa sa. Ca s-o distreze pe Maiestatea Sa, amenajaseră o scenă în spatele unui ginkgo uriaş, împrejmuind spaţiul respectiv, şi organizaseră nişte întreceri de sumo. Împăratul le privise de la etajul casei în stil occidental. Kiyoaki i-a mărturisit coafezei că i se permisese cu acel prilej să apară în faţa Maiestăţii Sale, care-l mângâiase pe cap. Asta se întâmplase cu patru ani în urmă, dar era posibil ca Împăratul să-şi amintească de el la festivitatea de acum.

— Zău? Tinere stăpân, vreţi să spuneţi că însuşi Împăratul v-a mângâiat pe cap!? exclamă coafeza impresionată, retrăgându-se puţin şi uitându-se la el plină de încântare în timp ce bătea din palme, de parcă dorea să atragă atenţia unui zeu asupra persoanei sale.

Costumul pajilor doamnelor de la Curte se compunea din jachetă şi pantaloni din catifea albastră, până sub genunchi. Jacheta avea două

rânduri de ciucuri mari, albi şi pufoşi, iar la mâneci şi pantaloni, alţi ciucuri. Pajul era încins cu o sabie la brâu, în picioare avea şosete albe, iar încălţările se prindeau cu butoni din email negru. La gât trebuia să aibă o cravată de mătase albă, legată exact în mijlocul gulerului dantelat, iar pe cap, o pălărie în trei colţuri, împodobită cu o pană mare care să atârne pe spate, prinsă cu un şnur de mătase. De fiecare dată, în cele trei zile de sărbătoare de la Anul Nou, erau aleşi cam douăzeci de copii de nobili cu rezultate şcolare excepţionale – împărţiţi în grupuri de câte patru – ca să ducă trena Împărătesei sau a vreunei prinţese. O dată Kiyoaki a ţinut-o pe a Împărătesei, iar altă dată, pe a Prinţesei Kasuga.

Când a însoţit-o pe Împărătească, l-a impresionat demnitatea cu care aceasta a parcurs coridoarele palatului unde adăsta o mireasmă de mosc. Nu s-a mişcat din spatele ei nici o clipă cât a stat în public. Era o femeie distinsă şi inteligentă, destul de în vârstă. Se apropia de şaizeci de ani. Prinţesa Kasuga n-avea mai mult de treizeci. Frumoasă, elegantă, impozantă, se asemuia cu o floare în toată splendoarea ei.

Kiyoaki îşi amintea şi acum nu atât de trena sobră a Împărătesei, cât de bordura de perle a hainei de blană albă de hermină a Prinţesei. Trena Împărătesei avea patru inele de care să apuce pajii, a Prinţesei, două. Kiyoaki şi ceilalţi băieţi au fost atât de bine instruiţi, încât nu le-a fost greu s-o ţină pe când înaintau cu paşi măsuraţi.

Părul Prinţesei Kasuga era negru şi sclipea ca lacul de soi. Privită din spate, coafura ei complicată crea iluzia că se topeşte în pielea fină a gâtului alb. Pe alocuri, şuviţele îi cădeau pe umerii dezgoliţi, iar decolteul le evidenţia şi mai bine strălucirea.

Mergea cu spatele drept, păşind cu hotărâre, fără ca trena să-i tremure câtuşi de puţin. În ochii lui Kiyoaki, marele evantai din blană albă părea să

lucească şi să-şi piardă sclipirea în ritmul muzicii, asemenea unui pisc înzăpezit, pe care-l ascund o vreme norii, pentru ca mai apoi să-l dea iarăşi la iveală. În momentul acela, pentru prima oară în viaţa lui, a înţeles ce înseamnă frumuseţea feminină – o explozie uluitoare de eleganţă ameţitoare.

Mirosul parfumului franţuzesc folosit de Prinţesă din belşug se simţea până la trenă, mireasma lui fiind mai puternică decât aroma mosculuí ce ardea mocnit. La un moment dat, mergând pe coridor, Kiyoaki s-a împiedicat şi a smucit trena fără să vrea. Prinţesa a întors uşor capul, schiţând un zâmbet fermecător – semn că nu se supărase deloc. Şi-a continuat drumul cu fruntea sus. Gestul ei a trecut neobservat, nu însă şi pentru Kiyoaki. O singură şuviţă de păr îi alunecase pe obrazul alb şi destins, iar zâmbetul fugar, ca o scânteie aprinsă, se iţise la coada ochiului frumos conturat. Linia nasului rămăsese neclintită, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat… Lucirea aceea trecătoare, care dezvăluise chipul Prinţesei – prea vag pentru a putea fi numit profil – i-a dat lui Kiyoaki senzaţia că, pentru o fracţiune de secundă, văzuse licărind un curcubeu într-o prismă de cristal pur.

Tatăl lui, Marchizul Matsugae, l-a sorbit din ochi în timp ce-şi îndeplinea rolul de paj la festivităţile de Anul Nou, impresionat de prezenţa lui strălucitoare în splendidul costum de ceremonie. Pe chip i se citea satisfacţia omului care-şi vede împlinit visul de-o viaţă. Triumful îi risipea complet bruma de temeri că ar fi putut fi considerat un impostor pentru îndrăzneala de a-l fi invitat pe Împărat la el acasă. Acum descoperea în sfârşit, în persoana fiului său, armonia perfectă dintre fosta Curte Imperială şi noua nobilime, contopirea tradiţiilor samurailor cu cele ale aristocraţilor.

La început, Marchizul Matsugae s-a bucurat de laudele aduse fiului său. La treisprezece ani, Kiyoaki era într-adevăr neobişnuit de frumos. Lăsând la o parte faptul că era copilul lui, nu putea să nu remarce totuşi că arăta mult mai bine decât restul pajilor. Obrajii palizi i se aprindeau uşor când se emoţiona; avea sprâncenele arcuite; ochii mari şi negri, de copil nevinovat, ieşeau şi mai bine în evidenţă datorită sprâncenelor lungi, trădând o licărire de-a dreptul fermecătoare. Deşi impresionat de şuvoiul de complimente primite pentru frumuseţea fiului şi moştenitorului, simţea în ele ceva de rău augur. Îl chinuia o presimţire sumbră. Însă optimist din fire, a dat uitării frământările imediat după încheierea ceremoniei.

Nu era singurul pe care-l copleşeau presimţirile sumbre. Acestea îl obsedau şi mai tare pe Iinuma.

Iinuma a fost primit în familia Matsugae ca să-l slujească pe Kiyoaki. Avea şaptesprezece ani şi fusese recomandat de profesorii de gimnaziu din satul lui, din prefectura Kagoshima fiindcă se remarca printr-o inteligenţă ieşită din comun. Bunicul lui Kiyoaki fusese venerat în Kagoshima asemenea unui zeu puternic şi de temut. Aşadar, Iinuma îşi imaginase viaţa în familia Matsugae potrivit celor auzite acasă şi la şcoală despre faptele fostului Marchiz. Totuşi, în anul petrecut cu ei, traiul luxos al acestora i-a spulberat aşteptările şi i-a rănit sensibilitatea de tânăr puritan.

Putea închide ochii la orice se petrecea în jurul lui, cu excepţia lui Kiyoaki, a cărui responsabilitate şi-o asumase personal. Îl deranja absolut totul în legătură cu băiatul: frumuseţea, gingăşia, sensibilitatea, felul cum gândea, preocupările lui. Îl întrista teribil şi atitudinea tatălui şi a mamei în ceea ce priveşte educaţia copilului.

„Dacă aş avea un copil, eu nu l-aş creşte aşa, chiar de-oi ajunge vreodată marchiz. Oare ce

părere ar avea bunicul lui despre părinţi dacă i-ar vedea cum îl educă?“ se întreba Iinuma.

Tatăl lui Kiyoaki ţinea cu stricteţe slujbele comemorative pentru fostul Marchiz, dar nu vorbea niciodată despre el. La început, Iinuma a sperat că domnul Matsugae avea să povestească despre tatăl său şi, în felul acesta, amintirile aveau să dezvăluie măcar o parte din afecţiunea pe care i-o mai purta acestuia, însă lucrurile nu s-au petrecut aşa. Vreme de un an de zile, iluziile i s-au destrămat de-a binelea.

În seara în care Kiyoaki s-a întors acasă după ce îndeplinise rolul de paj imperial, nobilii săi părinţi au sărbătorit evenimentul printr-o cină copioasă. Când s-a făcut ora de culcare, Iinuma l-a condus pe Kiyoaki în camera lui. Obrajii băiatului se îmbujoraseră de la vinul pe care tatăl său, mai în glumă, mai în serios, îl obligase să-l bea.

Kiyoaki s-a prăbuşit în aşternutul de mătase, lăsându-şi capul, greoi, pe pernă. Răsuflarea îi era fierbinte. Dantelăria de vene albastre de sub părul tuns scurt pulsa până spre urechi, iar prin pielea atât de transparentă se întrezărea parcă mecanismul fragil din interior. În camera slab luminată buzele i se distingeau roşii. Respiraţia băiatului care nu cunoscuse niciodată suferinţa semăna cu ecoul caraghios al unei balade triste.

Iinuma se uita la chipul galeş cu gene lungi şi ochi umezi, ca de vidră, înţelegând că n-avea nici un rost să spere că băiatul va jura, plin de entuziasm, loialitate Împăratului, numai după o seară ca aceasta – aşa cum ar fi făcut orice tânăr destoinic. Cine n-ar fi fost încântat să aibă un asemenea prilej!

Lungit pe spate, Kiyoaki îşi aţintise ochii înlăcrimaţi, larg deschişi, în tavan. Surprinzându-i privirea sclipitoare, dispreţul lui Iinuma s-a adâncit şi mai mult. Însă îşi dădea seama că trebuie să-şi vadă conştiincios de treabă. Când Kiyoaki şi-a scos braţele fierbinţi de sub plapumă, ducându-le

sub cap, Iinuma i-a tras gulerul chimonoului de noapte, certându-l:

— O să răciţi. Haideţi, dormiţi!

— Iinuma, să ştii că am făcut o gafă azi. Dacă-mi promiţi că nu mă părăşti părinţilor, îţi povestesc.

— Ce-aţi făcut?

— În timp ce duceam trena Prinţesei, m-am împiedicat, însă Prinţesa mi-a zâmbit iertător.

Pe Iinuma l-au dezgustat mărturisirea sinceră a băiatului, cuvintele lui neînsemnate, lipsa simţului de răspundere, privirea tristă şi totodată extaziată.

2

Crescând astfel, era şi firesc să se izoleze de toate şi de tot până când a împlinit optsprezece ani.

Kiyoaki s-a îndepărtat nu numai de familie, ci şi de profesorii de la colegiu. Aceştia întipăreau copiilor, ca model suprem, exemplul directorului, generalul Nogi, care se sinucisese pentru a-l urma pe Împărat pe lumea cealaltă. Din momentul în care începuseră să scoată în evidenţă semnificaţia glorioasă a gestului său, sugerând că tradiţia educaţională ar fi fost mult mai săracă dacă generalul ar fi murit în urma unei boli, o atmosferă de o austeritate spartană pusese stăpânire pe colegiu. Kiyoaki, plin de aversiune pentru tot ce avea caracter militar, a ajuns să nu mai suporte mediul de acolo.

Singurul său prieten era Shigekuni Honda, un coleg de clasă. Mulţi alţii s-ar fi simţit onoraţi să-i câştige prietenia lui Kiyoaki, dar acestuia nu-i plăceau tinerii de seama lui. I se păreau neciopliţi şi încerca să-i evite, dezgustat în acelaşi timp de entuziasmul cu care intonau, urlând ca nişte proşti, imnul şcolii. Pe Kiyoaki îl atrăgea doar Honda – calm, liniştit, raţional, cu totul altfel decât băieţii de vârsta lui. Însă cei doi aveau puţine lucruri în comun, atât fizic, cât şi temperamental.

Honda arăta mai matur. Avea trăsături comune, dar lăsa impresia că e îngâmfat. Voia să studieze dreptul şi era înzestrat cu o intuiţie pătrunzătoare, pe care încerca s-o tăinuiască. Privindu-l, ziceai că e complet străin de plăcerile senzuale, dar existau momente când se abandona unei pasiuni mistuitoare. În asemenea clipe, îl surprindeai pe Honda – care ţinea de obicei gura închisă şi privea încruntat cu ochii lui miopi – cu buzele uşor întredeschise.

Kiyoaki şi Honda se deosebeau ca frunza de floare, chiar dacă aveau aceeaşi rădăcină. Kiyoaki nu-şi putea ascunde firea visătoare şi se simţea neputincios în faţa durerii. Nu-i stârnise nimeni senzualitatea şi se simţea la fel de neajutorat ca un căţeluş zgribulit, uitat în ploaia măruntă de primăvară care-i bombarda năsucul şi ochişorii. În schimb, Honda a priceput de timpuriu ce înseamnă pericolul, alegând să se ţină la adăpost de toate furtunile, indiferent de ispite.

În pofida diferenţelor, erau prieteni foarte buni. Nu le ajungea că se vedeau la şcoală. Obişnuiau să-şi petreacă duminicile împreună, la unul din ei. Pentru că moşia lui Matsugae avea mai multe de oferit în materie de plimbări şi distracţii, Honda venea de obicei la Kiyoaki.

Într-o duminică de octombrie din primul an al Erei Taisho[4], când frunzele ruginii îşi etalau netulburate splendoarea, Honda a intrat în camera lui Kiyoaki şi i-a propus o plimbare cu barca pe lac.

4 1912.

Dacă ar fi fost un an ca oricare altul, proprietatea ar fi fost împânzită de vizitatori dornici să admire frunzele ruginii. Însă familia Matsugae ţinea doliu după Împărat încă din vară, aşa că suspendaseră toate activităţile şi întrunirile. O linişte desăvârşită se aşternuse peste grădină.

— Bine, dacă vrei. E loc pentru trei. Hai să-l luăm pe Iinuma să vâslească!

— Ce nevoie avem de ajutor? Vâslesc eu, spuse Honda, amintindu-şi de figura aspră a tânărului care-l condusese tăcut şi slugarnic până în camera prietenului său.

Nu înţelegea rostul acelei escorte nesuferite. Zâmbind, Kiyoaki îl întrebă:

— Nu-l placi, nu-i aşa?

— Nu că nu-l plac. Singurul lucru care mă deranjează e că, de când îl cunosc, tot nu ştiu ce-i

umblă prin cap.

— Individul stă la noi de şase ani şi de aceea îl iau aşa cum e… precum aerul pe care-l respir. Nu ne potrivim şi nu ne plăcem, însă trebuie să recunosc că mi-e devotat. E cinstit, învaţă serios, e de încredere.

Camera lui Kiyoaki se afla la etaj, cu faţa spre lac, mai departe de clădirea principală. Iniţial fusese gândită în stil japonez, dar a fost rearanjată occidental, cu mobilă şi covor pe jos. Honda s-a aşezat pe pervaz. Întorcându-se puţin, a cuprins cu privirea tot lacul, insula şi dealul cu arţari de dincolo de ea. Apa era liniştită în soarele după-amiezii. Chiar sub el, se zăreau bărcile amarate într-un golfuleţ.

Se gândea la lipsa de entuziasm a prietenului său. Kiyoaki nu avea niciodată iniţiativă. Se mai lăsa târât în câte-o escapadă, mort de plictiseală, ca să se distreze până la urmă în felul său. Dacă voiau ceva, atunci Honda era iniţiatorul.

— Vezi bărcile, nu-i aşa? întrebă Kiyoaki.

— Da, fireşte, răspunse Honda aruncându-i o privire nedumerită.

Oare ce-o fi vrut să zică prin întrebarea aceea? Pesemne că încerca să-şi arate lipsa de interes. Cel puţin, aşa părea.

Kiyoaki se considera un ghimpe veninos, unul mic, înfipt în mâna iscusită a familiei. Asta era soarta lui tocmai pentru că dobândise maniere alese şi un pic de rafinament. Cu mai puţin de cincizeci de ani în urmă, Matsugae fuseseră puternici – o familie de samurai cinstiţi şi integri, trăind în provincie de pe-o zi pe alta. Însă norocul le-a surâs în scurtă vreme. După ce Kiyoaki a început să crească, primele indicii ale unui rafinament ales ameninţau să acapareze familia care, spre deosebire de nobilii de la Curte, secole întregi se bucurase de imunitate la virusul eleganţei şi bogăţiei. Kiyoaki, asemenea unei

furnici care presimte apropierea inundaţiilor, intuia zorii prăbuşirii rapide a familiei sale.

El era ghimpele otrăvit şi era perfect conştient de faptul că aversiunea faţă de vulgar şi gustul pentru rafinament nu-şi aveau rostul. Se simţea ca o plantă fără rădăcini. Nu voia să-şi submineze familia, nici să-i încalce tradiţiile, dar firea lui nenorocită îl îndemna la toate astea. Otrava îi înfrâna propria evoluţie pe când îşi distrugea familia. Tânărul frumos ştia foarte bine că deşertăciunea îl caracterizează, că i se potriveşte perfect.

Convingerea că nu tindea spre alt scop în viaţă decât să acţioneze ca o otravă spirituală era tipică unui tânăr de optsprezece ani, mult prea încrezător în forţele proprii. Avea siguranţa că mâinile lui albe nu se murdăreau şi nici nu se umpleau vreodată de bătături. Se voia la fel ca un steag în bătaia vântului. Socotea că merită să trăiască doar pentru emoţiile provocate de ceea ce-i arbitrar şi instabil, de moarte şi reînviere, de irosire şi mânie fără scop şi rost.

Nu-l interesa nimic în momentul acela. Plimbare cu barca? Tatăl său considerase că bărcuţa vopsită în verde cu alb, importată din străinătate, e cochetă. Pentru tatăl lui, barca însemna cultură; cultura era materială, palpabilă. Şi ce-i cu asta? Ce reprezintă o barcă?

Honda, cu intuiţia lui înnăscută, a priceput de ce Kiyoaki n-avea chef de vorbă. Deşi de aceeaşi vârstă, Honda îţi lăsa impresia că e mai matur, un tânăr care se voia „practic şi util“. Îşi alesese deja rolul pe care avea să-l joace în viitor. Cu Kiyoaki se străduia totuşi să nu fie sensibil, ci dimpotrivă, ceva mai dur, ştiind că prietenul său era mai receptiv la severitate – singura momeală ce părea că-şi mai făcea efectul. Chiar şi în relaţia lor de prietenie.

— Nu ţi-ar strica puţină mişcare, zise Honda brusc. N-ai de ce să tot citeşti atâta. Arăţi obosit de parcă ai fi terminat o bibliotecă întreagă.

Kiyoaki i-a aruncat un zâmbet în loc de răspuns. Honda avea dreptate. Însă nu cărţile îi secătuiau energia, ci visele. O bibliotecă nu l-ar fi epuizat la fel de mult ca visele pe care le avea noapte de noapte.

…Tocmai îşi visase, cu o seară în urmă, propriul coşciug, făcut din lemn natur. Se afla în mijlocul unei încăperi goale, cu ferestre mari, iar zorii se anunţau prin licăriri violet-închis. Păsărelele ciripeau vesele. O tânără s-a agăţat de sicriu. Părul negru îi atârna pe umerii delicaţi, zdruncinaţi de suspine. A vrut să-i vadă chipul, dar n-a reuşit să-i distingă decât fruntea înaltă, palidă şi fragilă. Sicriul era acoperit pe jumătate cu piele de leopard tivită cu perle. Prima pâlpâire de lumină s-a răsfrânt asupra şiragului de perle. În loc de tămâie, în cameră plutea miros de parfum european făcut dintr-un fruct copt la soare. Kiyoaki privea totul de la mare înălţime, deşi era sigur că în sicriu se afla trupul lui. Oricât de stăpân pe sine era, voia să se convingă cu propriii ochi. Totuşi, s-a simţit ca un ţânţar în lumina dimineţii, ale cărui aripi şi-au pierdut vigoarea şi s-au frânt în zbor. Kiyoaki n-a fost în stare să se uite în sicriul bătut în cuie. În momentul în care voinţa l-a părăsit de-a binelea, s-a trezit. Şi-a scos îndată jurnalul secret şi a notat visul.

Până la urmă, cei doi au coborât la debarcader şi au desprins funia. Suprafaţa lină a apei oglindea stacojiul aprins al arţarilor de dincolo de colină. Când au păşit în barcă, legănatul ei puternic a redeşteptat în Kiyoaki sentimentul preferat de nesiguranţă şi deşertăciune. În momentul acela, gândurile sale păreau să descrie un arc mare, reflectat clar în marginea albă, proaspăt vopsită, a bărcii. S-a înviorat brusc.

Honda a înfipt o vâslă în malul de piatră ca să împingă barca în larg. Pe când prora unduia suprafaţa sclipitoare a apei, clipocitul uşor sporea şi mai mult senzaţia de eliberare pe care o trăia Kiyoaki. Apa în care se răsfrângeau frunzele stacojii îi vorbea pe un ton profund, solemn.

„A optsprezecea mea toamnă, azi, în după-amiaza asta, în clipa asta. Nu se va mai întoarce niciodată, va dispărea pentru totdeauna“, se gândi el.

— Vrei să mergem până la insulă?

— La ce bun? Nu-i nimic de văzut.

— Nu mai fi atât de negativist! Hai până acolo! îl îndemnă Honda.

Avea o voce profundă şi vâslea cu energia caracteristică vârstei.

Cu privirea aţintită în lac, Kiyoaki percepea vag susurul cascadei aflate de partea cealaltă a insulei. Nu zărea mare lucru din cauza apei tulburi şi a arţarilor care se reflectau în ea. Ştia că acolo înoată crapi şi că pe fundul apei se ascund, la adăpostul bolovanilor, acele broaşte-ţestoase teribile. Spaimele din copilărie au reînviat o clipă, dar s-au stins iute.

Soarele fierbinte le ardea cefele proaspăt rase. Era o după-amiază splendidă de duminică, senină şi liniştită. Şi totuşi, Kiyoaki părea convins că undeva, la capătul acestei lumi, care se putea asemui cu un sac din piele umplut cu apă, exista o gaură prin care se scurgea, picătură cu picătură, timpul. Parcă-l şi auzea.

Au ajuns la insulă până în locul cu un singur arţar printre pini. Au urcat treptele de piatră spre pajiştea din vârf. Acolo se aflau şi cei trei cocori din fontă. Băieţii s-au aşezat la picioarele celor doi care îşi îndreptau gâturile spre înălţimi, ca într-un ţipăt mut şi etern. Apoi s-au tolănit în iarbă ca să privească cerul de toamnă. Iarba aspră le străpungea chimonourile şi Kiyoaki nu se simţea tocmai în largul său, dar Honda trăia sentimentul

că i se cere să suporte în coaste o durere nouă, dulce şi proaspătă. Cu coada ochiului privea cei doi cocori, bătuţi de ploaie şi de vânt, acoperiţi cu găinaţ, albi ca varul. Gâturile lor subţirele şi curbate se întindeau spre cer, mişcându-se uşor în ritmul norilor plimbăreţi.

— Minunată zi! În viaţa noastră n-o să avem multe zile ca asta. Absolut perfectă! spuse Honda, mânat parcă de o presimţire.

— Te referi la fericire? întrebă Kiyoaki.

— Nu cred c-am rostit cuvântul fericire.

— În ordine atunci. Spre deosebire de tine, mie mi-ar fi teamă să rostesc asemenea cuvinte. N-am atâta curaj.

— Necazul cu tine e că eşti prea lacom, iar lacomii sunt mai mereu trişti. Recunoaşte, ce ţi-ai putea dori mai presus de o zi ca asta?

— Ceva mai palpabil. Nu ştiu exact ce anume, răspunse plictisit frumosul tânăr, pe un ton nehotărât.

Oricât de mult ţinea la prietenul lui, erau momente când mintea ascuţită a lui Honda şi afirmaţiile sale îndrăzneţe – pe măsura unui tânăr promiţător – îl puneau la grea încercare pe capriciosul Kiyoaki.

Brusc, s-a rostogolit pe burtă, a ridicat capul şi s-a uitat peste apă până într-un punct îndepărtat, înspre acea parte de grădină spre care dădea sufrageria din clădirea principală. În nisipul alb se distingea o cărare de pietre răzleţe, care ducea până la malul lacului, dantelat pe alocuri cu mici intrânduri şi brăzdat de o reţea de poduri de piatră. Acolo a zărit un grup de femei.

3

L-a bătut pe Honda pe umăr şi i-a arătat cu degetul într-acolo. Honda a ridicat capul şi s-a uitat peste apă, unde a văzut două femei. Le urmăreau amândoi din ascunzătoare, ca nişte ţintaşi de elită.

Mama lui Kiyoaki pornea la plimbare ori de câte ori poftea. Însoţitoarele de azi însă nu se numărau toate printre menajerele ei personale. Două musafire, una bătrână şi alta tânără, păşeau în spatele ei. Cu excepţia fetei, celelalte femei aveau chimonouri în culori terne, şterse. Fata purta unul bleu-deschis, iar materialul părea a fi brocart scump. Pe când străbătea nisipul alb ca să ajungă la marginea lacului, oglinda apei a sclipit uşor şi mătăsos, precum cerul în zorii zilei.

Chicotele femeilor, care lăsau impresia că duc cu ele aerul toamnei, trădau un echilibru precar pe treptele neregulate de piatră. Însă răsunau limpede şi oarecum artificial. Kiyoaki se enerva întotdeauna când le auzea pe femeile din casă râzând astfel, dar era conştient de efectul pe care-l aveau chicotele lor asupra lui Honda, în ai cărui ochi a desluşit semeţia cocoşului la cotcodăcitul găinilor. Tulpinile fragile ale plantelor uscate de toamnă se plecaseră sub piepturile lor.

Kiyoaki era aproape sigur că fata îmbrăcată în chimono bleu n-ar putea râde niciodată astfel. Menajerele, binedispuse, şi-au dus de mână stăpâna şi pe cele două musafire de la marginea lacului până la dealul cu arţari, de-a lungul unui labirint complicat de poduri de piatră care străbăteau intrândurile ici şi colo. Kiyoaki şi Honda le-au pierdut din vedere la un moment dat, din pricina ierbii înalte.

— Ce de femei în casa voastră! exclamă Honda entuziasmat. La noi nu sunt decât bărbaţi.

Curios peste măsură, s-a mutat în partea cealaltă a insulei. De la adăpostul pinilor, privea acum nestingherit înaintarea anevoioasă a femeilor. În stânga lui, scobitura adâncă în panta dealului găzduia patru dintre cele nouă cascade. Râuleţul urma apoi curbura dealului şi, în cele din urmă, se vărsa în bazinul de sub stâncile roşii de Sado. Femeile îşi croiau drum pe sub aceste ultime cascade, foarte atente la pietrele pe care călcau. Frunzele de arţar de-aici erau deosebit de frumoase şi atât de dese, încât ascundeau panglica albă a cascadelor. Păreau că vopsesc apa de la mijlocul lacului într-un roşu aprins. Menajerele o ajutau pe tânăra în chimono bleu să treacă peste pietre. Păşea cu capul plecat, dar Kiyoaki îi vedea ceafa albă chiar şi de la distanţă, amintindu-şi de Prinţesa Kasuga şi de gâtul ei frumos. Imaginea nu pălise câtuşi de puţin în mintea lui.

După ce cărarea trecea pe sub cascade, urca puţin, mergând de-a lungul apei pe măsură ce malul se apropia de insulă. Kiyoaki le privise cu atenţie pe femei, dar abia acum, zărindu-i profilul, a recunoscut-o pe tânăra îmbrăcată în chimono bleu. Era Satoko. Ce dezamăgire! Cum de nu şi-a dat seama de la bun început? Poate că-şi dorise prea mult ca frumoasa tânără să fie o necunoscută.

Dacă tot i s-a spulberat iluzia, n-avea rost să mai rămână în ascunzătoare. Şi-a curăţat chimonoul de scaieţi, s-a ridicat în picioare, şi a dat la o parte crengile de pin îndărătul cărora se aşezase.

— Bună!

Voioşia bruscă a lui Kiyoaki l-a surprins pe Honda, care a întins gâtul să vadă despre cine e vorba. Dacă n-ar fi ştiut că aşa reacţionează prietenul său când e întrerupt din visare, i-ar fi luat-o înainte cu siguranţă.

— Cine e domnişoara?

— E Satoko, rosti Kiyoaki cu răceală. Nu ţi-am arătat niciodată fotografia ei?

Satoko, fata de pe mal, era deosebit de frumoasă. Kiyoaki însă voia să treacă peste acest amănunt, ştiind că Satoko e îndrăgostită de el.

Respingerea oricărei persoane care manifesta afecţiune pentru el şi nevoia de a recţiona cu dispreţ total erau două metehne pe care nimeni nu i le cunoştea atât de bine ca Honda. Acesta îi lua mândria ca pe o tumoare dobândită de Kiyoaki la vârsta de treisprezece ani, când a trebuit să îndure pentru prima oară admiraţia nestăvilită şi ovaţiile celor din jur. Tumoarea părea că se extinde, ca o pată de mucegai, la cea mai mică atingere.

Probabil că atracţia periculoasă pe care o simţea Honda pentru Kiyoaki îşi avea rădăcinile în acelaşi impuls. Foarte mulţi încercaseră să se împrietenească cu Kiyoaki, dar eforturile lor fuseseră zadarnice. Numai Honda reuşise să evite refuzul ironic şi dispreţuitor, provocându-l mereu cu vorbe caustice. Poate că se înşela, dar se întreba dacă nu cumva antipatia profundă pe care i-o trezise tutorele mereu posomorât şi încruntat nu era pricinuită de expresia afişată de acesta ca urmare a înfrângerilor necontenite.

Deşi Honda n-o cunoscuse personal pe Satoko, aflase destule despre ea din povestirile lui Kiyoaki. Familia lui Satoko Ayakura, una dintre cele douăzeci şi opt de pe lista nobilimii care purta înaltul rang de Urin, se trăgea din Yorisuke Namba, faimos jucător de *kemari*[5]. Capul familiei a fost desemnat şambelan la Curtea Imperială când aceasta s-a transferat la Tokyo, după Restauraţia Meiji. Ayakura s-au mutat la oraş şi s-au stabilit într-un conac ocupat pe timpuri de unul dintre vasalii shogunului. Erau cu toţii vestiţi pentru *kemari* şi *waka*[6]. Socotind potrivit să-l învestească pe tânărul moştenitor cu rang de nobil, Împăratul i-a acordat „a cincea treaptă“, avansându-l apoi consilier de stat.

5 Joc tradiţional de origine chineză, constând în lovirea unei mingi care nu trebuie să cadă pe pământ, frecvent practicat la Curtea Imperială în vremea nobililor Fujiwara.

6 La început termen generic pentru poezia japoneză scurtă, a devenit apoi sinonim cu *tanka*, poem cu formă fixă, compus din treizeci şi una de silabe.

Marchizul Matsugae, conştient de inferioritatea familiei sale şi în speranţa că o să aducă măcar generaţiei următoare o notă de rafinament, şi-a încredinţat copilul familiei Ayakura, după ce a obţinut consimţământul propriului său tată. Kiyoaki a crescut astfel în atmosfera elevată de la Curte, împreună cu Satoko, care era cu doi ani mai mare. Fata ţinea foarte mult la el. Până a început şcoala, a fost singura lui prietenă şi se înţelegeau ca fraţii. Contele Ayakura însuşi, un bărbat atrăgător şi blând, care îşi mai păstra accentul de Kyoto, l-a învăţat pe tânărul Kiyoaki caligrafie şi *waka*. În familia lui se juca *sugoroku*[7], obiceiul rămânând nealterat încă de pe vremea nobililor de la Curtea Heian[8]. Câştigătorii primeau drept răsplată prăjiturele, ca daruri oferite de Împărătească.

7 Joc asemănător cu tablele.

8 794-1184.

În plus, nobilul Ayakura a aranjat astfel lucrurile, încât Kiyoaki să-şi desăvârşească bagajul de cultură generală prin prezenţa la Palat. La fiecare început de an, acolo avea loc Ceremonia de citire a poeziilor imperiale. Băiatul s-a remarcat prin talentul său ieşit din comun. Prima dată, i s-a părut o adevărată corvoadă, dar, pe măsură ce a crescut, s-a arătat tot mai încântat de străvechile ritualuri, găsindu-le chiar fermecătoare.

Satoko avea acum douăzeci de ani. Cine răsfoieşte albumele cu fotografii ale lui Kiyoaki îşi dă seama de evoluţia fetei de când îşi lipea afectuos obrajii de ai băiatului, când era mică, şi

până în luna mai a anului trecut, când a participat la procesiunea ocazionată de sărbătoarea de venerare a strămoşilor familiei Matsugae, *Omiya-sama*, desfăşurată la templul familiei. Vârsta de douăzeci de ani se considera uşor depăşită pentru a marca perioada cea mai înfloritoare a unei fete. Cu toate astea, nu se căsătorise.

— Aha, Satoko! Şi cine e doamna aceea mai în vârstă, cu haina gri, ca o tunică? Atrage atenţia tuturor.

— E sora bunicii lui Satoko, Cucernica Stareţă. N-am recunoscut-o de la bun început din cauza bonetei.

Stareţa era cu adevărat un oaspete neaşteptat. Vizita pentru prima oară familia Matsugae. Pentru ea făcuseră turul grădinii. Mama lui Kiyoaki nu s-ar fi deranjat doar pentru Satoko, dar părea fericită că i-a putut arăta Stareţei minunăţiile de pe-acolo. Pentru că mătuşa ei venea foarte rar la Tokyo, Satoko a vrut cu siguranţă ca aceasta să vadă frunzele de arţar. Stareţa îl plăcuse pe Kiyoaki la prima lui vizită la familia Ayakura, dar el nu-şi amintea acest amănunt. Mai târziu, când a intrat la gimnaziu şi Stareţa a ajuns la Tokyo, a fost şi el invitat la familia Ayakura, dar atunci n-a avut ocazia decât de-a o saluta reverenţios. Cu toate astea, chipul palid al Stareţei, cu aerul demn şi vocea blândă, l-a impresionat atât de puternic, încât n-a uitat-o nici o clipă.

Auzindu-l pe Kiyoaki, grupul s-a oprit brusc. Femeile au aruncat priviri speriate spre insulă de parcă, din iarba înaltă, în apropierea cocorilor, s-ar fi ivit nişte piraţi de temut.

Mama lui Kiyoaki a scos un evantai de la brâu şi l-a îndreptat spre Stareţă, indicând astfel că aşteptau un salut reverenţios. Kiyoaki a făcut o plecăciune adâncă din locul în care se afla. Honda i-a urmat îndată exemplul, iar oaspetele de onoare le-a răspuns încuviinţând uşor. Mama lui a deschis

apoi evantaiul şi l-a fluturat atât de autoritar, încât strălucirea aurie s-a suprapus peste reflexe roşii aprins. Kiyoaki i-a spus lui Honda că li se cerea imperios să părăsească imediat insula şi să ducă barca înapoi.

— Satoko se foloseşte de orice prilej ca să ajungă aici. Chiar şi când nu se cuvine. Acum profită de mătuşa ei, bombăni Kiyoaki supărat.

L-a ajutat pe Honda să tragă barca. Honda se îndoia profund că prezenţa Stareţei provocase nemulţumirea şi graba lui Kiyoaki. Acesta smucise funia cu mâinile sale nepricepute, teribil de iritat.

Honda vâslea înapoi spre mal. Kiyoaki, zăpăcit şi uşor îmbujorat de la oglindirea frunzelor de arţar pe suprafaţa apei, evita stânjenit privirea lui Honda, în încercarea de a-şi nega vulnerabilitatea în faţa lui Satoko. Fiecare clipă îl apropia tot mai mult de tânăra care-l cunoştea foarte bine încă din fragedă copilărie, care-i ştia slăbiciunile şi de care-l legau sentimente puternice.

— Domnule Honda, vâsleşti extraordinar! exclamă mama lui Kiyoaki admirativ, când au ajuns la mal.

Chipul ei palid trăda melancolie, chiar şi atunci când râdea. Era mai degrabă o expresie de faţadă, decât una care să arate emoţii profunde. De fapt, n-o impresiona niciodată nimic. Se obişnuise cu optimismul vulgar şi depravările soţului şi-l crescuse pe Kiyoaki ca o mamă bună, fără să se simtă în stare să-i înţeleagă firea complexă şi ciudată. Nici nu-şi dădea silinţa.

Satoko s-a uitat insistent la Kiyoaki de îndată ce acesta a sărit din barcă. Ochii ei erau adânci şi calmi, uneori sentimentali. Îl speriau întotdeauna. Citea în ei reproşul, şi nu fără motiv.

— Cucernicia Sa ne onorează azi cu prezenţa şi avem marea plăcere să o ascultăm. Însă mai întâi am vrut să-i arătăm frunzele ruginii, iar voi ne-aţi luat prin surprindere şi ne-aţi speriat. N-a fost tocmai frumos. Ce făceaţi, mă rog, pe insulă?

— Priveam pur şi simplu cerul, răspunse Kiyoaki pe un ton misterios.

— Cerul? Şi ce vedeaţi acolo?

Aşa era mama. Ea nu pricepea lucrurile intangibile, dar nici nu se jena din pricina asta. Tocmai pragmatismul ei îi plăcea atât de mult lui Kiyoaki, considerându-l singura sa calitate. De aceea, expresia evlavioasă afişată în aşteptarea predicii Stareţei i se părea chiar comică.

Stareţa a asistat indiferentă la dialogul dintre mamă şi fiu, zâmbind uşor. Kiyoaki nici nu s-a întors spre Satoko, care nu-şi dezlipea ochii de la părul lui negru, des, lucios şi ciufulit care-i, mângâia obrajii.

Au luat-o cu toţii în sus, pe o cărare abruptă, admirând frunzele ruginii şi încercând amuzaţi să identifice păsărelele care cântau pe crengile de deasupra lor. Oricât se străduiau cei doi tineri să-şi sincronizeze paşii, tot mai depăşeau femeile din preajma Stareţei. Honda a profitat de ocazie ca să vorbească despre Satoko şi să-şi arate încântarea.

— Chiar aşa crezi? întrebă Kiyoaki.

Ştia foarte bine că, dacă Honda n-ar fi plăcut-o, şi-ar fi simţit orgoliul terfelit, dar afişa o atitudine indiferentă. Era ferm convins că tinerele pe care punea el ochii nu puteau fi altfel decât frumoase, chiar dacă el nu recunoştea asta.

Urcuşul s-a terminat în dreptul podului aflat sub cea mai înaltă cascadă, pe care s-au oprit s-o privească. Exact în momentul în care mama se bucura de complimentele Stareţei, care vedea cascada pentru prima oară, Kiyoaki a făcut o descoperire de rău augur, care avea să transforme ziua într-una memorabilă.

— Ce-o fi acolo sus? Nu înţeleg ce anume stăvileşte apa.

Mama a reacţionat prompt. A desfăcut evantaiul ca să-şi apere ochii de soare şi s-a uitat în sus. Artistul care concepuse cascada îşi dăduse toată

silinţa să-i facă pereţi de ambele părţi ca să asigure apei o cădere armonioasă. Sigur nu i-ar fi trecut prin minte să abată cursul într-un mod atât de penibil, chiar în mijloc. Un simplu bolovan înfipt acolo la întâmplare n-ar fi putut stăvili apa.

— Ce să fie oare? Cred că s-a blocat ceva acolo sus, îi zise mama Stareţei, vizibil intrigată.

Cu toate că şi-a dat seama că ceva nu era în ordine, Stareţa n-a rostit un cuvânt, ci a continuat să zâmbească. Numai Kiyoaki ar fi fost în stare să explice limpede ce se întâmplase, dar n-avea curajul. Se temea de impactul vorbelor sale asupra stării de spirit a grupului. Până la urmă, au înţeles cu toţii ce se petrecuse.

— E un câine negru, cu capul în jos, nu-i aşa? spuse Satoko fără ocolişuri.

Femeile au rămas cu gura căscată, de parcă atunci băgaseră de seamă.

Reacţia fetei l-a deranjat pe Kiyoaki. Deloc intimidată, Satoko a arătat cu degetul spre cadavrul câinelui, nepăsându-i de implicaţiile de rău augur. A adoptat un ton plăcut şi direct, potrivit situaţiei, mărturie a educaţiei sale alese. Avea prospeţimea unui fruct copt într-un bol de cristal. Kiyoaki s-a ruşinat de ezitarea lui, fiind încurcat de spontaneitatea şi naturaleţea pe care ea le dovedea în permanenţă.

Mama a trimis îndată menajerele în căutarea grădinarului neglijent. Nu mai contenea cu scuzele pentru priveliştea neplăcută, dar Stareţa i-a curmat stânjeneala, venind cu o propunere complet neaşteptată, care i-a impresionat pe toţi:

— Se pare că am picat la momentul potrivit. Dacă îngropaţi câinele sub o movilă, am să-i ţin o mică slujbă.

Câinele, probabil foarte bolnav sau rănit când a ajuns la râu să bea apă, a căzut. Forţa curentului i-a purtat cadavrul până la o despicătură în stâncile din vârful cascadei, prinzându-l acolo. Curajul lui Satoko i-a stârnit admiraţia lui Honda, deşi, pe de

altă parte, se simţea deprimat de imaginea dureroasă oferită de cadavrul ce atârna astfel, sub cerul senin, presărat cu nori. Stropii de apă străluceau pe blana neagră a animalului, iar dinţii albi sclipeau în gura întunecată, cavernoasă.

Au asistat cu toţii la îngroparea câinelui, abandonând o vreme spectacolul frunzelor ruginii.

Servitoarele care-şi trăgeau sufletul în chioşcul destinat popasului au prins brusc viaţă la apariţia grădinarului. Acesta a venit în fugă, bombănind un torent de scuze, apoi s-a căţărat pe stânca abruptă şi periculoasă pentru a lua de acolo cadavrul câinelui şi a-l îngropa într-un loc potrivit.

— O să adun nişte flori. Kiyo, nu vrei să mă ajuţi? întrebă Satoko, eliminând din start orice sprijin din partea slujitoarelor.

— Ce flori se culeg pentru câini?

Kiyoaki a încercat să se sustragă, împotrivirea lui făţişă stârnind râsul femeilor.

Între timp, Stareţa şi-a scos tunica, dezvăluind privirilor veşmântul cafeniu-deschis şi eşarfa mică, mov. Ţinuta ei emana o graţie greu de egalat, iar vioiciunea ei le-a risipit celor din jur presentimentele de rău augur.

— Doamne, ce câine norocos! Să îi ţineţi chiar dumneavoastră slujba! Cu siguranţă că se va reîncarna în fiinţă umană, spuse mama lui Kiyoaki, zâmbind.

Satoko nu l-a mai aşteptat pe Kiyoaki şi a pornit în sus pe cărare, aplecându-se din când în când ca să mai culeagă câte un clopoţel întârziat. Kiyoaki a găsit doar nişte crizanteme de câmp, deja ofilite.

Ori de câte ori se apleca, poalele chimonoului bleu al lui Satoko se desfăceau, lăsând să se ghicească rotunjimea coapselor, neaşteptat de generoase pentru o fiinţă atât de plăpândă. Kiyoaki s-a neliniştit, simţindu-şi mintea ca un lac limpede, tulburat brusc de ceva din adâncuri.

După ce-a adunat clopoţeii, Satoko s-a ridicat dintr-odată şi s-a oprit exact pe cărarea lui

Kiyoaki. El făcea eforturi evidente să privească în altă parte. Nasul delicat şi ochii mari, strălucitori ai fetei, pe care nu îndrăznise niciodată să-i înfrunte, erau cumplit de aproape, ca o fantomă ameninţătoare.

— Kiyo, ce-ai face dacă aş dispărea dintr-odată? îl întrebă Satoko pe nerăsuflate.

4

Era un bine-cunoscut şiretlic de-al lui Satoko, folosit pentru a-i lua prin surprindere pe cei din jur. Pesemne că obţinea rezultatul scontat, fără ca măcar să-şi dea seama, iar tonul ei nu trăda nici urmă de viclenie, ca să nu-şi sperie victima. În voce i se distingea uneori entuziasm, de parcă dezvăluia cel mai grozav secret.

Deşi ar fi trebuit să se obişnuiască până acum cu felul ei de-a fi, Kiyoaki nu s-a abţinut totuşi:

— Să dispari? De ce?

În pofida strădaniilor de a se arăta indiferent, întrebările îi dezvăluiau tulburarea. Asta şi urmărise Satoko.

— N-aş putea să-ţi spun de ce, răspunse ea, picurând cu iscusinţă cerneală în apele curate din inima lui Kiyoaki.

Nu i-a lăsat timp să reacţioneze.

El a străfulgerat-o cu privirea. Mereu se întâmpla aşa şi de aceea o antipatiza. Îl arunca în stări de nelinişte greu de redat în cuvinte. Iar picătura de cerneală, apăsătoare, se împrăştia din ce în ce mai mult, întunecând tot ceea ce în inima lui fusese limpede cu o clipă mai devreme.

Satoko îl privea ţintă. Tristeţea din ochii ei dispăruse brusc, făcând loc unei sclipiri stranii.

Când s-au întors, dispoziţia proastă a lui Kiyoaki a uimit pe toată lumea, dând prilej de bârfă femeilor din casa Matsugae.

Kiyoaki era capricios şi avea obiceiul să exagereze îngrijorările care-l măcinau. Dacă ar fi fost vorba de chestiuni amoroase, îndârjirea lui ar fi părut normală, ca în cazul oricărui tânăr. Dar situaţia diferea acum. Poate că tocmai de aceea Satoko a preferat să împrăştie cu seminţe de flori

spinoase şi mohorâte, mai degrabă decât cu unele frumoase şi strălucitoare, ştiind foarte bine cât de straniu ar fi reacţionat Kiyoaki la ele. Era cu adevărat un teren fertil pentru asemenea seminţe. Îi plăcea grozav să se complacă în stări de anxietate, ba chiar le întreţinea.

Satoko îi descoperise punctul slab. Deşi prizonier de bunăvoie al propriei nemulţumiri, era încă supărat pe ea. Fata avea întotdeauna pregătite vorbe confuze, care să-l încurce. Şi el se înfuria mereu pe ezitările lui, mai ales când trebuia să găsească răspuns la tachinările ei.

Când a lenevit cu Honda în iarbă, pe insulă, a zis că îşi doreşte „ceva precis“. Nu ştia ce anume, însă ori de câte ori avea impresia că acel lucru se apropie, prin faţa ochilor îi fluturau mânecile chimonoului bleu al lui Satoko, prinzându-l iarăşi în mrejele şovăirilor. Avea senzaţia, intuiţia, oarecum distantă şi neclară, că se apropie acel „ceva precis“ şi, cu toate astea, o considera pe Satoko o piedică de care se poticnea, fără să mai poată înainta un singur pas.

Îl amăra şi mai tare gândul că trebuia să recunoască faptul că propria lui mândrie îl împiedica să facă faţă încurcăturilor în care-l punea Satoko şi situaţiei neplăcute pe care acestea o creau. Dacă, de exemplu, ar întreba pe cineva: „Ce vrea Satoko să spună cu dispariţia ei?“, n-ar face decât să trădeze faptul că era interesat de ea.

„Ce să mă fac?“ se întrebă el. „Oricât aş încerca să-i conving că nu mă interesează Satoko, ci propria mea anxietate neîntemeiată, nimeni nu m-ar crede.“

Asemenea gânduri îl asaltau necontenit.

De obicei, şcoala îl plictisea, dar în astfel de împrejurări Kiyoaki simţea o mare uşurare. Îşi petrecea pauza de prânz cu Honda deşi, în ultima vreme, conversaţiile cu el îl cam plictiseau. În ziua în care i-a vizitat Stareţa, Honda i-a însoţit în

clădirea principală. Predica ţinută de cucernica Stareţă i-a stârnit fără seamăn imaginaţia. Honda abia aştepta să-l asalteze pe nepăsătorul Kiyoaki cu interpretări detaliate.

Curios că predica l-a lăsat pe visătorul Kiyoaki complet indiferent, în vreme ce pe raţionalul Honda l-a marcat cu o forţă copleşitoare.

Templul Gesshu de la periferia oraşului Nara era de fapt o mănăstire – lăcaş destul de rar întâlnit la secta budistă Hosso. Pe Honda l-a impresionat tocmai esenţa predicii, iar Stareţa a avut mare grijă să le prezinte ascultătorilor doctrina *Yuishiki*[9] prin exemplificări cât se poate de simple.

9 Existenţa se bazează pe gândirea subiectivă.

— Ca să nu-ţi mai spun despre pilda pe care Cucernicia Sa ne-a oferit-o când a văzut cadavrul câinelui atârnând în vârful cascadei, zise Honda, lăsându-se pradă entuziasmului. Nu mă îndoiesc nici o clipă că ţine mult la familia ta. Mi-a dovedit-o din plin. Şi-apoi, felul cum a povestit, folosind cuvinte alese, împodobite cu dialectul demodat din Kyoto. Un limbaj evaziv, împletit cu tot felul de nuanţe subtile, care a sporit şi el emoţia generală.

Îţi aminteşti, sper, că povestea are loc în China perioadei Tang. Un bărbat pe care japonezii îl numeau Gangyo[10] a pornit spre un munte sacru ca să deprindă învăţăturile lui Buddha. Când s-a înnoptat, s-a pomenit în apropierea unui cimitir, aşa că s-a culcat printre morminte. S-a trezit în toiul nopţii cumplit de însetat. A întins mâna şi a scos nişte apă dintr-o groapă din apropiere. În timp ce moţăia, s-a gândit că niciodată apa nu i se păruse atât de rece, limpede şi gustoasă. Dimineaţă şi-a dat seama cu stupoare că băuse apa adunată într-un craniu. I s-a făcut greaţă şi îi venea să vomite. Însă experienţa l-a învăţat că, atâta vreme cât dorinţa e activă, discernământul funcţionează. Dacă reuşeşti s-o reprimi, discernământul dispare

şi atunci te mulţumeşti la fel de bine cu un craniu ca şi cu orice altceva.

10 Este vorba de călugărul Yuan Hsiao, care a trăit în secolul VII.

Ceea ce mă interesează pe mine este următorul aspect: odată ce Gangyo s-a luminat, ar mai fi fost el în stare să bea din apa aceea, liniştit şi convins că e limpede şi delicioasă? Acelaşi lucru e valabil şi în cazul fecioriei? Dacă un băiat e naiv, el poate foarte bine venera o prostituată, cu toată inocenţa. Dar după ce înţelege că femeia e o târâtură şi că, de fapt, trăise până atunci o iluzie care reflecta propria sa puritate, va fi oare capabil s-o mai iubească cu aceeaşi intensitate? Dacă da, ţi se pare minunat? Adică, să-ţi iei propriul ideal şi să modelezi lumea după el… N-ar însemna asta o forţă demnă de apreciat? E ca şi cum ai deţine cheia secretă a vieţii, nu-i aşa?

Honda nu avusese vreo experienţă sexuală, ca de altfel nici Kiyoaki. Numai că lui Kiyoaki îi era imposibil să-i conteste straniul ideal. Totuşi, încăpăţânat fiind, se considera diferit de Honda, socotind că el dobândise deja cheia existenţei prin simplul drept câştigat la naştere. Nu putea spune ce anume îi dădea o asemenea încredere în propriile-i forţe. Neliniştitor de arătos şi mare visător, dar totodată arogant şi pradă anxietăţilor, simţea că era într-un fel deţinătorul unei comori de nepreţuit. Uneori emana o strălucire fizică greu de închipuit. De aceea se purta cu mândria celui marcat de o boală rară, chiar dacă nu-l durea nimic şi n-avea nici o echimoză.

Kiyoaki nu cunoştea istoria templului Gesshu şi nu pricepea de ce ar fi trebuit s-o ştie. Honda, în schimb, deşi n-avea nici o legătură cu el, a studiat pe la bibliotecă tot ce i-a picat în mână. A descoperit că Gesshu era un templu nou, ridicat la începutul secolului al XVIII-lea. Una dintre fiicele Împăratului Higashiyama, în dorinţa de a ţine slujbele de pomenire pentru tatăl său, care se

stinsese timpuriu din viaţă, şi-a consacrat tot timpul venerării zeiţei Kannon, zeiţa îndurării, la templul Kiyomizu. În scurtă vreme, au ajuns s-o impresioneze comentariile unui preot bătrân de la templul Joju, legate de concepţia despre existenţă a sectei Hosso, devenind astfel adeptă a sectei respective. După ritualul tonsurii, a refuzat să profite de venitul rezervat prinţeselor imperiale, hotărându-se în schimb să construiască un templu nou, ale cărui călugăriţe să se dedice în întregime studierii textelor sacre. Se numără şi acum printre mănăstirile sectei Hosso. Mătuşa lui Satoko, deşi aristocrată, a fost prima care a ocupat postul de stareţă fără să fie prinţesă imperială.

Honda s-a repezit deodată la Kiyoaki.

— Matsugae! Ce-i cu tine? În ultima vreme nu te mai interesează nimic din ce-ţi spun…

Prins pe picior greşit, Kiyoaki a încercat să se apere.

— Nu-i adevărat!

L-a privit pe Honda cu ochii lui mari, frumoşi. Puţin îi păsa de fapt dacă îl considera nesimţit. Singurul lucru de care se temea era ca nu cumva prietenul lui să-i ghicească frământările. Ştia că e destul să-i încurajeze pe Honda doar un pas în această direcţie, şi n-ar mai fi scăpat de el. Honda ar fi ajuns să-i cunoască toate ungherele sufletului şi nu suporta ideea. Asta ar fi însemnat pentru el o încălcare grosolană şi de neiertat a intimităţii şi totodată pierderea singurului său prieten.

Honda a remarcat starea de tensiune a lui Kiyoaki. Era sigur că ar rămâne fără afecţiunea lui dacă nu-şi înfrânge curiozitatea, lucru de altfel firesc între prieteni. Trebuia să fie extrem de precaut, să se poarte cu el ca şi cu un zid proaspăt vopsit, pe care orice atingere putea lăsa urme cu neputinţă de înlăturat. Dacă va fi cazul, va merge până acolo încât se va preface că nu-i observă agonia, mai ales dacă acest lucru reuşea să-i evidenţieze şi mai bine rafinamentul lui Kiyoaki.

În astfel de clipe, pe Honda îl fermecau ochii aceia muţi, dar atotgrăitori care păreau să-l roage să lase lucrurile aşa cum sunt, la fel de imprecise ca şi linia ţărmului mării. Pentru prima oară în relaţia lor – un fel de negociere tergiversată şi precaută în moneda prieteniei – Kiyoaki a fost gata să-şi piardă stăpânirea de sine. Implora din priviri. Honda a devenit astfel un fin observator. Cei care-i considerau pe Kiyoaki şi Honda prieteni nu greşeau, pentru că legătura lor, aşa cum era ea, dădea fiecăruia dintre ei exact ce-i lipsea.

5

La vreo zece zile după eveniment, Marchizul Matsugae a ajuns acasă mai devreme, ocazie pentru Kiyoaki să cineze împreună cu părinţii, ceea ce se întâmpla extrem de rar. Domnului Matsugae plăcându-i mâncarea europeană, masa a fost aşezată într-o sufragerie mică din aripa occidentală a casei, iar el a coborât personal în beci ca să aleagă vinul. L-a luat şi pe Kiyoaki, explicându-i pe îndelete caracteristicile diverselor soiuri rânduite frumos pe stelaje. Se pricepea grozav şi se vedea că-i face plăcere să vorbească despre asemenea fleacuri. L-a lămurit ce vinuri se cereau servite la anumite mâncăruri, care se potrivea cu vizita unui membru al Familiei Imperiale şi aşa mai departe.

Pe când ei îşi sorbeau aperitivul, mama le povestea despre cumpărăturile de la Yokohama, făcute în urmă cu două zile, când a însoţit-o tânărul surugiu – de parcă istorisea cine ştie ce aventură nemaipomenită.

— Până şi la Yokohama s-a uitat lumea după mine! Nu mă aşteptam să reacţioneze astfel la hainele europene! Câţiva copilaşi murdari au alergat după caleaşcă strigând: „Străina! Străina!“

Tatăl a făcut o aluzie la lansarea navei de război Hiei, lăsând impresia că ar vrea să-l invite şi pe Kiyoaki, însă vorbea de parcă ştia că o să-l refuze.

Lui Kiyoaki îi era clar că părinţii lui făceau eforturi deosebite să găsească un subiect comun, ajungând în cele din urmă să aducă vorba de *Otachimachi*[11], petrecut în urmă cu trei ani, când el a împlinit cincisprezece ani.

11 Ritualul aşteptării răsăritului lunii în picioare.

Ritualul *Otachimachi* se ţinea pe data de 17 august, după vechiul calendar lunar. Se punea în curte un ciubăr cu apă în care să se reflecte lumina lunii, căreia i se aduceau ofrande. Dacă la aniversarea a cincisprezece ani cerul era înnorat, băiatul care aştepta să răsară luna în faţa ciubărului avea s-o ducă prost toată viaţa.

Auzindu-i vorbind, Kiyoaki şi-a amintit cum stătuse atunci între ei, nemişcat, în faţa ciubărului nou. Fusese îmbrăcat în *hakama*[12] şi într-un chimono frumos cu blazonul familiei, în picioarele goale pe gazonul înrourat şi simţindu-şi urechile asaltate de ţârâitul insectelor. Copacii din grădina peste care se aşternuse întunericul, acoperişul casei, dealul cu arţari şi altele păreau să se fi comprimat în cercul de apă delimitat de buza ciubărului. Muchia lemnului de chiparos deschis la culoare devenise hotarul care arăta că aici se termina lumea noastră şi că acolo era intrarea într-o cu totul alta. Pentru că această ceremonie de la împlinirea a cincisprezece ani avea să-i determine soarta, Kiyoaki se simţise de parcă şi-ar fi expus sufletul gol pe iarba umedă. Marginile de lemn ale ciubărului reprezentaseră exteriorul său, pe când în apă se reflectase interiorul.

12 Fustă-pantalon purtată de băieţi la ocazii ceremoniale sau ca uniformă de lucru.

Deoarece nimeni nu scosese o vorbă, avusese senzaţia că insectele din grădină ţiuiseră mai puternic decât de obicei. Privise apa din ciubăr cu înfrigurare. La început fusese întunecată din pricina norilor – deşi ca un mănunchi de lintiţe. O clipă mai târziu, lintiţele se unduiseră puţin şi avusese impresia că întrezăreşte o licărire vagă la suprafaţa ei. Însă aceasta dispăruse iute. Nu-şi amintea cât mai aşteptase. Apoi, apa neagră din ciubăr, care i se dezvăluise cumplit de obscură, se luminase brusc şi în centrul ei sclipise imaginea miniaturală a lunii pline.

Ţipaseră cu toţii de bucurie, iar mama, care stătuse nemişcată, începuse să alunge cu evantaiul ţânţarii care roiau în jurul ei.

— Minunat! exclamase ea. Băiatul o să fie norocos!

Toţi cei prezenţi se porniseră să-l felicite.

Lui Kiyoaki îi fusese teamă în continuare. Nu-şi putuse lua inima-n dinţi ca să se uite la luna de pe cer, căreia i se datora imaginea din apă. Rămăsese cu privirea aţintită în ciubărul rotund. În apa de-acolo se reflecta cel mai tainic ungher al său, în care luna se scufundase adânc, ca o scoică aurie. Captase astrul. Strălucea ca un fluture auriu prins în mrejele sufletului său.

În clipa aceea se întrebase dacă mrejele erau îndeajuns de rezistente ca să-l ţină. Deşi prins în capcană, oare fluturele nu va încerca să-şi ia din nou zborul? Chiar şi la cincisprezece ani avea oroare de pierderi şi tocmai asemenea spaime îi modelaseră personalitatea. După ce câştigase luna, îl apucase groaza la gândul unei lumi fără ea, în pofida faptului că o ura din tot sufletul…

Orânduirea lumii ar şchiopăta în absenţa unei singure cărţi de pe masa de joc. Iar pentru cineva de felul lui Kiyoaki, fie şi cel mai mic defect ar echivala cu un ceas rămas fără o rotiţă dinţată. Ordinea propriului univers s-ar prăbuşi, iar el s-ar trezi prins într-o capcană înspăimântătoare. Cartea de joc rătăcită, fără nici o valoare în ea însăşi, ar dobândi în ochii lui semnificaţia unei coroane pentru care se bat mai mulţi pretendenţi încleştaţi într-o luptă aprigă, ce ar arunca lumea într-o criză fără scăpare. Sensibilitatea lui era la cheremul evenimentelor neprevăzute, iar el nu avea nici un mijloc de apărare.

În timp ce în minte i se derula ritualul *Otachimachi*, din noaptea de 17 august, de-acum trei ani, şi-a dat seama cu înfrigurare că se gândeşte fără să vrea la Satoko.

Kiyoaki a răsuflat uşurat când l-a văzut pe majordom intrând în cameră, foşnindu-şi *hakama* din mătase răcoroasă de Sendai şi anunţându-l că masa e pregătită. S-au dus în sufragerie şi fiecare s-a aşezat în faţa unui set de farfurii de porţelan englezesc, cu blazonul familiei. Încă din fragedă pruncie, Kiyoaki fusese nevoit să îndure lecţiile plictisitoare ale tatălui său despre manierele occidentale, pe care şi le-a însuşit în cele din urmă. Dar, dacă mama lui nu se obişnuise cu stilul european de a servi masa, tatăl se comporta cu ostentaţia celui proaspăt întors din străinătate.

Când au început să mănânce supa, mama a abordat brusc, pe tonul ei calm, un nou subiect:

— Dificilă e Satoko! Azi-dimineaţă am aflat că familia Ayakura a trimis un mesager cu refuzul ei. Când te gândeşti că o vreme a lăsat tuturor impresia că se hotărâse să accepte propunerea.

— Are deja douăzeci de ani, aşa-i? interveni tatăl. Dacă mai continuă cu mofturile, o să se trezească fată bătrână. Şi pe mine mă-ngrijorează soarta ei, dar ce pot face?

Kiyoaki a ciulit urechile. Tatăl a continuat:

— Mă tot întreb ce-i cu Satoko. Nu l-o fi considerat demn de ea? Oricât de nobilă a fost pe vremuri familia Ayakura, acum nu o duc într-atât de bine, încât să-şi permită luxul să refuze un tânăr cu un viitor strălucit, care lucrează în Ministerul de Interne. Ar fi trebuit să fie mulţumiţi de el, fără să se mai sinchisească din ce familie provine.

— Asta-i şi părerea mea. De aceea nici nu prea mai vreau s-o ajut.

— Bine, dar le datorăm enorm dacă ne gândim la ce-au făcut pentru Kiyoaki. Eu mă simt obligat să-i ajut cât pot ca să prospere iarăşi. Însă chiar nu ştiu cum să-i găsesc fetei pretendentul ideal, pe care să nu-l mai refuze.

— Oare există aşa ceva?

Kiyoaki s-a înseninat. Enigma se dezlega. „Kiyo, ce te faci dacă dispar brusc?“ îl întrebase

Satoko. Aşadar, se referise la cererea în căsătorie. La vremea aceea fusese tentată s-o accepte, dar renunţase din pricina reacţiei lui Kiyoaki. Acum, zece zile mai târziu, aflase de la mama lui că-şi exprimase oficial refuzul. Motivul i se clarificase. *Satoko era îndrăgostită de el*.

Sufletul începea să i se lumineze, nu-l mai copleşeau temerile, apa din pahar se limpezise. Timp de zece zile nu fusese în stare să mai meargă în oaza aceea de linişte, singurul lui refugiu. Acum se putea întoarce liniştit acolo.

Kiyoaki trăia momente de fericire imensă, izvorâtă desigur din seninătatea recâştigată. Cartea ascunsă deliberat reapăruse în mâna lui. Pachetul se completase… şi redevenise un simplu pachet de cărţi… Fericirea lui sclipea cu putere, netulburată. Kiyoaki reuşise, pentru câteva clipe, să se lase pradă emoţiilor.

Soţii Matsugae se uitau însă unul la altul, peste masă, complet insensibili la lumina de fericire atât de evidentă care se oglindea pe faţa prinţului lor. Marchizul desluşea melancolia pe chipul încruntat al soţiei, pe când ea îi distingea expresia vulgară. Trăsăturile specifice unui om energic se estompaseră din cauza ravagiilor pricinuite de trândăvia ce părea că i se infiltrase pe sub piele.

În pofida conversaţiei aparent dezlânate a părinţilor săi, Kiyoaki a avut întotdeauna senzaţia unei rânduieli stricte. Cuvintele erau alese la fel de reverenţios ca şi crenguţele cu frunze lucioase de *sakaki*, pentru ritualul şintoist al ofrandei de *tamakuji*[13].

13 Crenguţa de *sakaki* – considerat copac sacru – împodobită cu fâşii de hârtie albă, reprezenta, iniţial, veşmintele zeilor.

Kiyoaki se familiarizase din copilărie cu ceremonialul amintit. Nu fusese martorul vreunei crize violente sau al vreunei trăiri mistuitoare. Mama lui anticipa întotdeauna ce avea să se întâmple. Marchizul ştia că soţia lui ştie. Chiar

dacă se aflau pe marginea prăpastiei, înainte de a cădea se prindeau senini de mână, fără resentimente ori frământări, alunecând uşor în apa lină în care se reflectau cerul albastru şi norii.

Lăsând ca de obicei cafeaua de după cină neterminată, Marchizul s-a întors spre Kiyoaki şi l-a întrebat:

— Ce spui de o partidă de biliard?

— În acest caz, permiteţi-mi să mă retrag, interveni Marchiza.

Kiyoaki se simţea atât de fericit, încât toată şarada aceea nu l-a enervat câtuşi de puţin. Mama s-a întors în clădirea principală a casei, iar el a intrat, împreună cu tatăl lui, în sala de biliard. Încăperea era foarte admirată de vizitatori pentru lambriurile din lemn de stejar, în stil englezesc, portretul bunicului şi harta mare în ulei, zugrăvind bătăliile navale din timpul Războiului ruso-japonez. Unul dintre discipolii lui Sir John Millais, pictor renumit pentru portretul politicianului Gladstone, făcuse, în timpul şederii sale în Japonia, portretul bunicului, zugrăvit în veşminte ceremoniale.

Compoziţia era simplă, însă artistul dăduse dovadă de multă pricepere în încercările de a-l idealiza şi totodată a-i prezenta într-un mod autentic severitatea, pentru a crea un chip care să exprime nu doar aerul îndărătnic pe care trebuia să-l aibă un nobil al Restauraţiei[14], ci şi trăsăturile mai personale, dragi familiei, ca de exemplu negii de pe obraz. Potrivit obiceiului familiei, înainte de a-şi lua slujba în primire, menajerele aduse din ancestrala provincie Kagoshima trebuiau să se încline reverenţios în faţa portretului. Cu câteva ore înainte de moartea bunicului, deşi nu se afla nimeni în sala de biliard şi puţin probabil ca sfoara cu care fusese prins tabloul să fi cedat brusc, portretul se desprinsese, căzând cu un zgomot răsunător.

14 Se face referire la Restaurația Meiji din 1868.

În încăpere se găseau trei mese de biliard acoperite cu marmură italiană. În pofida faptului că jocul cu trei bile fusese adus încă din perioada Războiului chino-japonez[15], nimeni nu l-a jucat vreodată în camera de biliard a familiei Matsugae. Kiyoaki și tatăl lui foloseau patru bile. Majordomul așezase deja pe masă bilele roșii și albe, iar acum le înmâna bărbaților tacurile. Kiyoaki, cu privirea îndreptată spre suprafața mesei, își freca vârful tacului cu creta italiană din cenușă vulcanică. Bilele de fildeș albe și roșii stăteau nemișcate pe postavul verde, aruncând în jurul lor umbre rotunde, de parcă ar fi fost niște moluște pregătite pentru o incursiune în larg. Nu-l interesau câtuși de puțin. Avea impresia că e singur pe o stradă necunoscută, în toiul zilei, și că dă întâmplător peste formele acestea ciudate, lipsite de noimă.

15 1894-1895.

Pe Marchiz îl stânjenea întotdeauna plictiseala așternută pe chipul frumos al fiului său. Cu toate că în seara asta, Kiyoaki se simțea nespus de fericit, ochii lui nu străluceau mai tare ca altă dată.

— Știai că vor veni doi prinți din Siam la școala ta? îl întrebă tatăl, în căutarea unui subiect de conversație.

— Nu.

— Și, pentru că vor fi cu tine în clasă, am putea să îi și găzduim câteva zile. Am anunțat Ministerul de Externe. E vorba de o țară care a făcut progrese simțitoare în ultima vreme: au abolit sclavia, au construit căi ferate și altele. Ai grijă să te ocupi de ei!

Tatăl și-a aliniat bilele. Kiyoaki a rămas în spatele lui și-l privea, zâmbind, cum se chinuie să se-aplece, ca un leopard gras, și cum își răsucește cu patimă tacul. Senzația de fericire și imaginea unei țări tropicale misterioase s-au contopit în

mintea lui cu un declic uşor, îmbietor precum contactul dintre bilele de fildeş albe şi roşii de pe masă. Apoi, fericirea lui, la fel de abstractă precum transparenţa cristalului, a îmbrăcat brusc verdele straniu al junglei tropicale.

Marchizul era expert la biliard şi Kiyoaki nu se putea măsura cu el. După o serie de cinci lovituri, de fiecare parte, tatăl s-a întors spre el, venind cu o sugestie pe care Kiyoaki o aştepta cu nerăbdare:

— Eu aş face o mică plimbare. Ce părere ai?

Cum Kiyoaki n-a răspuns, tatăl a continuat cu o propunere uimitoare:

— Ai putea veni până la poartă… cum obişnuiai în copilărie.

Kiyoaki a tresărit şi i-a aruncat o privire întunecată. Chiar dacă nu intenţionase, Marchizul reuşise să-l ia prin surprindere.

Concubina tatălui său fusese instalată într-una din casele de dincolo de poartă. Celelalte două reşedinţe au fost închiriate unor familii europene. Fiecare casă îşi avea propria poartă din spate în gardul care o separa de proprietatea lui Matsugae. Copiii europeni aveau astfel libertatea să se joace zilnic pe moşie. Singura poartă încuiată, de altfel acoperită de rugină, era cea din spatele casei în care locuia iubita Marchizului.

De la intrarea clădirii principale până la poartă erau opt *cho*[16]. În copilărie, tatăl îşi lua fiul de mână şi-l ducea până la poarta casei iubitei. Acolo se despărţeau şi un slujitor îl ducea pe Kiyoaki înapoi.

16 Un *cho* măsoară 109 metri.

Când pleca cu treburi, Marchizul lua întotdeauna trăsura. Când o pornea de-acasă pe jos, toată lumea ştia încotro îl mână paşii. Pe Kiyoaki îl duruse prezenţa în asemenea escapade. Instinctul de băiat naiv îl imboldise întotdeauna să-l reţină, de dragul mamei, însă conştiinţa clară a neputinţei îi lăsase mereu un gust amar.

Bineînţeles că pe mamă n-o încântase deloc ideea ca fiul ei să-şi însoţească tatăl în acele plimbări nocturne. Dar, cu cât se arăta mai supărată, cu atât soţul ei se încăpăţâna mai tare. Kiyoaki descoperise repede dorinţa ascunsă a tatălui de a-l face complice la trădarea mamei.

Totuşi, plimbarea din această seară friguroasă de noiembrie era diferită. În timp ce tatăl îşi îmbrăca paltonul ţinut de majordom, Kiyoaki s-a dus să-şi ia haina cu nasturi de metal de la uniforma de şcoală. Majordomul aştepta în uşă, ca de obicei, ţinând darul împachetat în crep liliachiu; apoi şi-a urmat stăpânul la distanţa impusă, de zece paşi.

Luna strălucea, iar vântul se auzea gemând printre crengile copacilor. Tatăl nu s-a sinchisit de figura fantomatică a majordomului Yamada, însă Kiyoaki i-a aruncat peste umăr o uitătură fugară. Având peste *hakama*, pe care se desluşea blazonul familiei, doar o manta subţire, Yamada îi urma, legănându-se uşor pe picioarele lui nesigure. Ţinea cadoul înfăşurat în liliachiu în mâinile acoperite cu mănuşi albe, ca de obicei. Ochelarii lui aruncau o scăpărare îngheţată în lumina lunii. Kiyoaki se mira de bărbatul acesta loial peste măsură, care nu lăsa să-i scape absolut nici o vorbă nepotrivită. Câte pasiuni or fi fremătat în acel trup ca o împletitură de arcuri ruginite? Fiul rezervat şi aparent indiferent al mult mai sociabilului Marchiz se simţea în stare să scruteze adâncimile sufleteşti ale semenilor săi.

Ţipetele bufniţelor şi freamătul vântului printre pini îi aminteau lui Kiyoaki, cu lobii urechilor încă îmbujoraţi de la paharul de vin, de nişte crengi care se clatină, din fotografia făcută la comemorarea morţilor în război. Pe când se plimbau în noaptea aspră de iarnă, tatăl său anticipa căldura plăcută şi moliciunea pielii trandafirii care-l aşteptau, iar fiul lui asocia totul cu moartea.

Marchizul împrăştia binedispus pietricelele din cale cu vârful bastonului. Brusc, s-a întors spre Kiyoaki:

— Mie mi se pare că tu nu prea te distrezi, aşa-i? Nici nu-ţi pot spune cu câte femei mă culcasem până la vârsta ta. Ia ascultă, ce-ar fi să te iau cu mine data viitoare? O să am grijă să vină multe gheişe… să te destrăbălezi şi tu o dată! Dacă vrei, cheamă-ţi şi prietenii de la şcoală.

— Nu, mulţumesc, răspunse băiatul, înfiorându-se fără să vrea.

Deodată, şi-a simţit picioarele ţintuite locului. Buna dispoziţie i se risipise într-o fracţiune de secundă, asemenea unui vas de sticlă făcut ţăndări.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Eu mă retrag. Noapte bună!

Kiyoaki s-a răsucit pe călcâie, trecând în viteză de intrarea de-abia luminată a casei în stil occidental şi luând-o apoi spre clădirea principală, ale cărei luminiţe de la intrare sclipeau vag în depărtare.

Kiyoaki n-a închis ochii toată noaptea. Nu părinţii săi erau de vină, ci Satoko. Nu voia decât să se răzbune pe ea.

„Să-i fie ruşine că m-a atras într-o capcană atât de meschină! M-a lăsat să mă perpelesc zece zile. N-a urmărit decât să mă vadă suferind. Trebuie s-o pedepsesc, deşi n-am cum să mă măsor cu ea când vine vorba de a inventa metode de tortură. Ce mă fac? Cred că e cazul să afle că n-am cu nimic mai mult respect pentru demnitatea feminină decât tata. De-aş fi în stare s-o jignesc profund! Să se înveţe minte! Însă n-am destul curaj ca să spun deschis oamenilor ceea ce simt. N-ar fi de-ajuns să-i arăt doar că nu mă interesează. Coace ea ceva! Trebuie s-o insult! Trebuie s-o umilesc atât de crunt, încât să nu mai aibă replică. Aşa trebuie să fac. Pentru prima oară-n viaţa ei o să-şi regrete gestul.“

În pofida frământărilor, Kiyoaki nu prea ştia ce să facă. Nu-şi schiţase în minte nici un plan.

De o parte şi de alta a patului se afla câte un paravan pliat, cu şase feţe, având înscrise poezii de Hanzan[17]. La piciorul patului, un papagal din jad sculptat, cocoţat pe stinghie, privea în jos de pe poliţa de santal. Pe Kiyoaki nu-l prea interesau lucrările la modă ale lui Rodin sau Cézanne. Avea gusturi mai conservatoare. Neizbutind să doarmă, se uita ţintă la papagal. Fiecare detaliu al jadului mat, până la cele mai mici încrustaţii în penele de pe aripi, i se părea că străluceşte mai clar. Pasărea lăsa impresia că pluteşte slobodă în întuneric, imagine-fantomă care l-a alarmat pe Kiyoaki. Dându-şi seama că fenomenul fusese provocat de o rază de lună răzleaţă ce pătrundea pe fereastră, a tras draperia cu o mişcare bruscă. Luna se înălţase pe cer şi-şi revărsa lumina peste patul său.

17 Pronunţie japoneză a numelui Hanshan, poet chinez din perioada T'ang.

Frivolitatea lunii părea totuşi solemnă. Kiyoaki şi-a amintit sclipirea rece a mătăsii chimonoului lui Satoko şi trăia cu senzaţia că-i vede ochii acolo, sus, pe luna aceea, ochii splendizi şi mari, tulburător de aproape de ai lui. Vântul încetase.

I se făcuse cald, însă nu doar din cauza caloriferului ce dogorea. Simţea cum îi vâjâie urechile de fierbinţeală. A azvârlit pătura de pe el şi şi-a desfăcut gulerul de la pijama. Văpaia continua să-l ardă parcă până sub piele. Simţea că n-avea să se potolească dacă nu rămânea gol-puşcă în lumina rece a lunii. Obosit de gânduri, s-a întors pe burtă, cu faţa înfundată în pernă şi cu spatele gol expus lunii. Sângele fierbinte îi mai pulsa încă prin vene.

Luna îi mângâia spatele incredibil de alb. Lumina ei evidenţia şi mai bine liniile fermecătoare ale trupului şi surprindea insinuarea impresionantă şi totodată de netăgăduit a unei masculinităţi ferme care scotea la iveală trup de bărbat tânăr, şi nu corp de femeie.

Luna strălucea ameţitor pe partea stângă a lui Kiyoaki, părând că vibrează uşor, în ritmul bătăilor inimii lui. Avea trei aluniţe mici, aproape invizibile. La fel cum luna punea în umbră cele trei stele din constelaţia Orion, tot aşa păleau şi aluniţele lui în lumina ei.

6

În 1910, Maiestatea Sa Regele Rahma VI a urmat tatălui său, Rahma V, la tronul Siamului. Unul dintre prinţii veniţi să studieze în Japonia era fratele acestuia, Prinţul Pattanadid, pe numele oficial Praong Chao. Camaradul lui, tot în vârstă de optsprezece ani, era vărul său, Prinţul Kridsada, un strănepot al Regelui Rahma IV, pe nume Mon Chao. Prinţul Pattanadid l-a poreclit „Kri“. Însă Prinţul Kridsada, din respect pentru locul pe care-l ocupa Pattanadid ca succesor, i se adresa cu „Chao Pi“.

Ambii prinţi, deşi budişti înflăcăraţi, se îmbrăcau în haine occidentale, ca nişte adevăraţi lorzi şi stăpâneau engleza la perfecţie. Preocupările progresiste ale noului rege au determinat alegerea colegiului japonez. Prinţii n-au obiectat, în pofida unui aspect oarecum dureros: părăsirea Siamului atrăgea după sine despărţirea lui Chao Pi de sora mai mică a lui Kri.

Dragostea celor doi făcea deliciul Curţii, logodna prevăzută la sfârşitul studiilor lui Chao Pi constituind o garanţie pentru viitorul lor. Însă, când vasul a părăsit portul, tristeţea Alteţei Sale Pattanadid a fost atât de înduioşătoare, încât i-a alarmat pe cei care nu concepeau astfel de exteriorizări făţişe.

Călătoria pe mare şi sentimentele de simpatie ale vărului l-au liniştit într-o oarecare măsură, iar când au ajuns la familia Matsugae, chipurile lor oacheşe radiau de fericire. Pentru a-i lăsa să se familiarizeze cu noua activitate şcolară, prinţilor li s-a permis să aibă liber până la vacanţa de iarnă. Deşi ar fi trebuit să meargă la cursuri încă din ianuarie, s-a hotărât să nu fie înscrişi oficial până în noul an şcolar, care începea primăvara, ca să se

poată adapta noilor condiţii de viaţă şi să-şi dedice tot timpul învăţării limbii japoneze.

Cât au stat la Matsugae, oaspeţilor li s-au oferit două camere alăturate, aflate la etajul clădirii în stil occidental, încălzite cu calorifere importate din Chicago. Înainte şi în timpul cinei, când se aduna la masă toată familia Matsugae, cei doi prinţi şi Kiyoaki păreau destul de stânjeniţi, dar, după ce rămâneau singuri, se relaxau şi-i arătau lui Kiyoaki fotografii cu temple de aur şi peisaje minunate din Bangkok. Kiyoaki a băgat de seamă că Prinţul Kridsada, cam de aceeaşi vârstă cu vărul lui, se comporta totuşi ca un copil răsfăţat. El îl admira pe Prinţul Pattanadid, la care intuia o fire visătoare, asemenea cu a lui.

Una dintre fotografii înfăţişa o vedere generală a mănăstirii Wat-Pho, renumită pentru statuia lui Buddha în poziţie orizontală. Cum destoinicul artist surprinsese câteva splendide nuanţe pastelate, poza îţi dădea impresia că templul se află în faţa ochilor. Palmierii îşi plecau graţios crengile şi fiecare detaliu al mănunchiului de frunze era gravat minuţios pe un fundal de cer tropical de un albastru intens, care contrasta cu albul gingaş al norilor. Clădirile mănăstirii nu aveau pereche, copleşind privitorul cu reflexiile de un auriu sclipitor, roşu şi alb. Două zeităţi-luptători din aur stăteau de pază de ambele părţi ale intrării purpurii conturate cu galben. Basoreliefuri aurii sculptate cu migală se căţărau pe coloanele şi pereţii albi ai templului formând un fel de friză înspre vârf, fără a mai vorbi de acoperişul cu turnuleţe, fiecare îmbrăcat la rândul său într-un basorelief complicat ce îmbina auriul cu roşul. De la clădirea-tezaur aflată în mijlocul lor, spiralele sclipitoare ale turnului care crea iluzia optică de multiplicare, zărindu-se triplat, se înălţau direct spre cerul albastru.

Prinţii se arătau încântaţi de admiraţia simplă şi deschisă a lui Kiyoaki. La un moment dat, Prinţul

Pattanadid a început să povestească, ochii lui frumoşi, mari şi migdalaţi rămânând aţintiţi undeva departe. Privirea tăioasă contrasta puternic cu faţa rotundă şi blândă.

— Templul acesta are ceva special. În drum spre Japonia l-am visat deseori. Acoperişurile lui aurii păreau să plutească pe cerul întunecat al nopţii. Vaporul înainta şi, chiar dacă templul întreg se mai afla în raza mea vizuală, eu aveam impresia că e foarte îndepărtat. Zămislindu-se parcă din valuri, sclipea sub stele aşa cum luna nouă se oglindeşte pe suprafaţa apei. Stând pe punte, mi-am împreunat mâinile şi am făcut o plecăciune adâncă în faţa lui. Cum se întâmplă de obicei în vis, deşi era noapte şi templul atât de departe, am desluşit chiar şi cele mai mici detalii ale ornamentelor aurii şi roşii.

I-am povestit lui Kri visul, spunându-i că templul venea după noi în Japonia. A râs de mine, susţinând cu încăpăţânare că nu templul mă urmărea, ci altceva, o amintire. Atunci m-am supărat, dar acum înclin să-i dau dreptate. Pentru că sacrul conţine esenţa viselor şi amintirilor, şi astfel noi experimentăm miracolul a ceea ce ne separă de el prin distanţă sau timp, făcându-l brusc tangibil. Visele, amintirile, sacrul sunt toate la fel şi ne devin inaccesibile. Odată ce suntem despărţiţi de ceea ce putem atinge chiar şi întâmplător, obiectul devine sacru, căpătând frumuseţea intangibilului, calitatea miraculosului. Totul, absolut totul, dobândeşte caracter sacru, iar noi avem puterea să-l privăm de sacralitate prin simpla atingere. Ciudat mai e omul! Atingerea lui maculează şi totuşi el deţine cheia tuturor miracolelor.

— Cum mai complică lucrurile! interveni Prinţul Kridsada. De fapt, el nu se gândeşte decât la fata iubită, rămasă în Bangkok. Chao Pi, arată-i lui Kiyoaki fotografia.

Prinţul Pattanadid a roşit, pielea măslinie ascunzându-i oarecum rumeneala din obraji. Sesizând tulburarea oaspetelui, Kiyoaki a schimbat vorba.

— Visezi deseori astfel? întrebă el. Eu îmi ţin jurnalul viselor.

Ochii lui Chao Pi au sclipit.

— Cât aş vrea să ştiu destulă japoneză ca să fiu în stare să-l citesc!

Vorbindu-i în engleză despre visele sale, Kiyoaki şi-a dat seama că l-a făcut pe Chao Pi să-i înţeleagă fascinaţia pentru acestea, lucru pe care nu îndrăznise vreodată să i-l mărturisească lui Honda, cel mai bun prieten al său. Simţea că-l place pe Chao Pi tot mai mult. Conversaţia a trenat apoi o vreme şi Kiyoaki, zărind sclipirea maliţioasă din privirea Prinţului Kridsada, şi-a dat brusc seama de impoliteţe: nu insistase să vadă fotografia, iar Chao Pi chiar asta îşi dorise.

— Te rog arată-mi fotografia visului care te-a urmărit de la Siam până aici.

— Templul, sau iubita? interveni Kridsada, şugubăţ.

Chao Pi l-a certat pentru necuviinţă, dar lui nici că-i păsa. Când vărul său a scos fotografia, a întins degetul, explicând pe nerăsuflate:

— Prinţesa Chantrapa este sora mea mai mică. Numele semnifică „Lumina lunii“. De fapt, îi spunem Ying Chan.

Kiyoaki privea atent fotografia, dezamăgit de figura cu mult mai ştearsă decât se aşteptase. Purta îmbrăcăminte occidentală – rochie din dantelă. Avea părul prins cu o panglică albă, iar la gât, un şirag de perle. Părea modestă şi naivă. Orice student de la colegiu avea la el o asemenea poză. Pletele bogate şi încântătoare îi alunecau frumos pe umeri, iar sprâncenele groase deasupra ochilor timizi şi buzele uşor întredeschise, asemenea petalelor unei flori exotice înainte de ploaie, lăsau impresia unei inocenţe copilăreşti. Parcă nici nu-şi

dădea seama cât e de frumoasă. Bineînţeles că avea şi asta un farmec aparte, dar prea multă mulţumire pasivă, totuşi. De parcă ar fi fost un pui care nu-şi ia încă zborul din cuib pentru că nici măcar nu visează că poate zbura.

„În comparaţie cu fata asta“, îşi zise Kiyoaki în sinea lui, „Satoko este de o sută de ori, de o mie de ori mai femeie. Oare nu tocmai de aceea o urăsc… pentru că e prea femeie? Şi-apoi, e mult mai frumoasă decât ea. Şi ştie foarte bine cât e de atrăgătoare. Din nefericire, ştie absolut totul, chiar şi cât de necopt sunt eu.“

Văzând cât de fix priveşte Kiyoaki fotografia iubitei lui şi alarmându-se la gândul că ar ajunge s-o placă prea tare, Chao Pi a întins mâna lui delicată şi gălbuie şi i-a luat-o. În momentul acela, privirea lui Kiyoaki a fost atrasă de o strălucire verzuie. Abia atunci a observat inelul superb, de douăzeci şi trei de carate, al lui Chao Pi. Avea un smarald pătrat, prevăzut de ambele părţi cu două capete fioroase – zei-gardieni – gravate splendid în aur. Era mare şi de o calitate remarcabilă, iar faptul că nu-l băgase de seamă dovedea cât de puţin îl preocupau pe Kiyoaki cei din jur.

— M-am născut în luna mai, e piatra mea norocoasă, a mărturisit Prinţul Pattanadid, uşor stânjenit. Ying Chan mi-a dăruit inelul la despărţire.

— Cred că la colegiu n-o să ţi se permită să porţi un obiect atât de preţios, ba chiar o să ţi-l confişte.

Uimiţi de cele auzite, cei doi prinţi au prins a se sfătui pe limba lor, însă dându-şi seama de impoliteţea comisă, au revenit la conversaţia în engleză. Kiyoaki i-a asigurat că o să discute cu tatăl lui să le deschidă la bancă o cutie de valori. După ce-au lămurit lucrurile şi atmosfera s-a mai destins, Prinţul Kridsada a adus o fotografie a iubitei sale. Apoi, ambii l-au îndemnat pe Kiyoaki să le arate şi poza iubitei lui.

— În Japonia nu există acest obicei, spuse el grăbit, sub impulsul vanităţii tinereşti. Însă am să v-o prezint cât de curând.

N-a îndrăznit să le arate fotografiile lui Satoko ce-i umpleau albumul încă din copilărie. Şi-a dat brusc seama că, deşi arătos şi admirat încă de mic, ajunsese la vârsta de optsprezece ani fără să fi avut altă prietenă în afară de Satoko. Şi asta din pricina atmosferei sumbre de acasă.

Satoko îi era prietenă, dar şi duşmancă, departe de idealul de femeie dulce şi afectuoasă care ar fi stârnit admiraţia celor doi prinţi. Kiyoaki simţea cum îl cuprinde mânia din cauza frustrărilor care-l măcinau. Ceea ce îi spusese tatăl lui, ameţit de băutură, în seara „plimbării“, în ciuda tonului binevoitor, i se părea, privind în urmă, numai dispreţ bine deghizat.

Chiar lucrurile pe care demnitatea îl determinase să le ignore şi-au arătat latura tăioasă, umilindu-l. Tot ce avea legătură cu aceşti tineri vioi de la tropice – pielea măslinie, vigoarea bărbătească din priviri, degetele gălbui, lungi şi subţiri, experte deja în mângâieri –, toate astea păreau o zeflemea la adresa lui Kiyoaki. „Cum? La vârsta ta n-ai avut nici o aventură amoroasă?“

Simţindu-şi echilibrul interior din ce în ce mai precar, Kiyoaki a recurs la ultimele resurse de indiferenţă disimulată, ca să le spună:

— Am să v-o prezint în curând.

Dar cum avea să aranjeze lucrurile? Cum să le arate noilor săi prieteni cât de frumoasă era Satoko, când, cu o zi în urmă, după îndelungi ezitări, îi trimisese o scrisoare extrem de jignitoare?

Cuvintele îi mai răsunau încă în minte – insulte premeditate cu grijă.

Scrisoarea începea abrupt: „Îmi pare rău că insolenţa ta mă obligă să-ţi scriu aceste rânduri“.

După debutul tăios, continua în acelaşi mod:

„Nici nu-mi mai amintesc de câte ori m-ai pus în încurcătură, fără să-mi îngădui măcar să întrevăd o portiţă de scăpare, lăsând să pară totul şi mai grav decât era… N-am nici o îndoială că doar capriciile te-au mânat să te comporţi astfel. Nici urmă de blândeţe în manierele tale, ca să nu mai vorbesc de afecţiune sau măcar un strop de prietenie. Ai cu siguranţă motive bine întemeiate pentru purtarea ta abjectă, pe care de fapt nici nu o conştientizezi, dar care te poartă spre o ţintă evidentă. Buna-cuviinţă nu-mi permite să te acuz în continuare.

Însă toate eforturile şi aranjamentele tale au rămas doar simple baloane de săpun. Pentru că, oricât de nefericit am fost cândva, am izbutit să depăşesc una din marile încercări ale vieţii şi-ţi datorez asta, chiar dacă indirect. Tata m-a invitat să-l însoţesc într-una din escapadele sale în Cartierul Plăcerilor şi am reuşit să trec peste bariera pe care orice bărbat trebuie s-o escaladeze. Să fiu cinstit, mi-am petrecut noaptea cu o gheişă aleasă de tata. N-a fost decât o manifestare a plăcerii pe care societatea o instituie bărbaţilor.

Din fericire, mi-a fost suficientă o noapte ca să mă schimb complet. Vechile mele păreri despre femei s-au zdruncinat. Am învăţat să mă uit la o fată ca la un animal mic, dolofan şi lasciv, un fel de camarad de joacă pe care-l dispreţuiesc. Asta-i minunata revelaţie pe care mi-a oferit-o compania tatei. Eu, care, până în seara respectivă nu-i aprobasem câtuşi de puţin atitudinea faţă de femei, îţi mărturisesc deschis că sunt perfect de acord cu el. Fiecare fibră din trupul meu atestă că-i sunt fiu.

Poate că-ţi vine să mă feliciţi pentru că m-am maturizat şi am depăşit concepţiile învechite ale Erei Meiji pentru unele mai progresiste. Poate că zâmbeşti dispreţuitor, convinsă că dorinţele mele trupeşti pentru o femeie plătită nu vor face decât să-mi sporească şi mai mult stima pentru fiinţe pure ca tine. Nu! Îmi pare sincer rău că e timpul să

te trezesc la realitate. Din noaptea aceea (ia progresul meu în sensul literal) am doborât toate şabloanele şi am păşit pe un teritoriu fără restricţii. Gheişă sau prinţesă, virgină sau prostituată, muncitoare în fabrică sau artistă – nici o deosebire între ele! Orice femeie este, fără excepţie, o mincinoasă şi «un animal mic, dolofan şi lasciv». Şi trebuie să-ţi spun că te văd şi pe tine ca pe *one of them*[18]. Nu te deosebeşti cu nimic de celelalte. Te rog să ţii cont de faptul că blândul Kiyo, cel pe care-l considerai dulce, inocent şi maleabil, nu mai există“.

18 Una dintre ele (engl.).

Pesemne că prinţii au rămas surprinşi când amfitrionul lor, Kiyoaki, le-a urat brusc, deşi foarte politicos, „noapte bună“ şi s-a grăbit să-i părăsească relativ devreme. Însă nu înainte să se asigure, cu zâmbetul pe buze, că lucrurile sunt în ordine, că aşternutul e bine făcut şi că oaspeţilor nu le lipseşte nimic.

„De ce naiba în situaţii ca astea n-am pe cine mă baza?!“ bombăni Kiyoaki în sinea lui, străbătând cu paşi iuţi coridorul lung ce-l ducea înapoi la clădirea principală.

S-a gândit la Honda, însă standardele lui severe despre prietenie l-au făcut să-şi alunge repede din minte o asemenea posibilitate. Vântul urla în noapte prin ferestrele pasarelei, iar felinarele dispuse la distanţe egale până la capătul ei îşi trimiteau sclipirile palide. Brusc, speriat că l-ar putea zări cineva alergând şi gâfâind astfel, s-a oprit, şi-a rezemat coatele de pervazul ferestrei ornamentale şi s-a prefăcut că se uită în grădină. Încerca din răsputeri să-şi pună ordine în gânduri. Realitatea nu era la fel de uşor de manipulat ca visele. Impunea alt plan de bătaie. Nu unul vag şi incert; trebuia să fie compact ca o pilulă şi să ofere rezultate sigure şi imediate. Îl apăsa sentimentul propriei slăbiciuni. Lipsit de căldura încăperii pe

care tocmai o părăsise, a început să dârdâie din pricina frigului de pe coridor.

Şi-a lipit fruntea de geamul care lupta cu rafalele de-afară şi a străpuns grădina cu privirea. Nici urmă de lună. Insula şi colina cu arţari se topiseră în întuneric. La lumina slabă ce venea dinspre coridor, a desluşit doar suprafaţa heleşteului încreţită de vânt. Şi-a imaginat broaştele-ţestoase scoţându-şi capetele din apă şi holbându-se la el. Gândul l-a înfiorat.

Ajuns în clădirea principală, pe când era gata să urce spre camera lui, s-a întâlnit cu tutorele Iinuma.

— Prinţii s-au retras deja?

— Da.

— Şi mergeţi la culcare?

— Mai am de învăţat.

Iinuma avea douăzeci şi trei de ani şi era în ultimul an la cursul seral. Pesemne, tocmai se întorsese de la ore pentru că avea câteva cărţi în mână. Melancolia din priviri dădea un aer aparte chipului său tânăr, dar pe Kiyoaki îl intimida statura mătăhăloasă a acestuia.

Întors în camera lui, nu s-a sinchisit să aprindă focul, plimbându-se agitat şi ticluind planuri după planuri.

„Trebuie să mă mişc repede“, îşi zise în gând. „Oare o fi deja prea târziu? Of, Doamne! Sunt nevoit să le-o prezint pe fata care va primi scrisoarea aia oribilă ca fiind prietena mea bună şi apropiată. Şi s-o fac fără a isca bârfe!“

Ziarul de seară, pe care nu avusese timp să-l citească, zăcea pe scaun. Kiyoaki l-a apucat fără să se gândească la ceva anume şi l-a deschis exact la pagina cu reclama piesei Kabuki de la Teatrul Imperial. Inima a început să-i bată nebuneşte.

„Minunat! Am să-i duc pe prinţi la teatru… Scrisoarea n-are cum să fi ajuns, abia ieri am trimis-o… Mai sunt speranţe… Părinţii nu-mi vor

îngădui s-o iau pe Satoko la teatru, dar dacă ne întâlnim întâmplător, n-au ce obiecta.“

Kiyoaki a ţâşnit afară şi a coborât scara în fugă. A privit mai întâi cu atenţie înspre camera lui Iinuma, apoi a dat buzna în încăperea cu telefonul, aflată lângă intrarea principală. Iinuma învăţa probabil.

Kiyoaki a ridicat receptorul şi i-a dictat centralistei numărul. Starea obişnuită de plictiseală îl părăsise complet şi avea chiar emoţii.

— Alo! Casa Ayakura? Fiţi amabilă, aş putea vorbi cu domnişoara Satoko?

Vocea femeii bătrâne care răspunsese îi era familiară. De la distanţa aceea, din Azabu, i se păruse că descifrează o oarecare iritare, în ciuda faptului că făcuse eforturi să rămână politicoasă.

— Sunteţi tânărul stăpân Matsugae, aşa e? Regret… dar e cam târziu…

— Domnişoara Satoko s-a culcat deja?

— Ştiu eu, nu cred că s-a retras…

După insistenţele lui Kiyoaki, Satoko a venit în cele din urmă la telefon. Vocea ei caldă şi limpede l-a făcut fericit.

— Kiyo, ce doreşti la ora asta târzie?

— Să fiu sincer, ţi-am trimis ieri o scrisoare. Vreau să te rog ceva. Când îţi parvine, te rog s-o ignori. Te rog mult… făgăduieşte-mi c-o arunci direct în foc… fără s-o citeşti.

— Kiyo, zău că nu-nţeleg despre ce vorbeşti.

Ceva din vocea aparent calmă a lui Satoko i-a lăsat din nou impresia de echivoc – atât de familiar fetei. În noaptea aceea friguroasă de iarnă, vocea ei îl făcea să se gândească la o caisă coaptă de iunie. Kiyoaki zise precipitat:

— Îmi dau seama că nu-nţelegi, dar te rog să-mi promiţi că arunci scrisoarea în foc, fără s-o deschizi.

— Bine.

— Promiţi?

— Da.

— Şi mai vreau să te rog ceva…

— Chiar pare o noapte a rugăminţilor, Kiyo!

— Ai putea să cumperi bilete la Teatrul Imperial pentru poimâine şi să te duci cu menajera ta?

— La teatru?!

Kiyoaki se temea ca tăcerea ei bruscă să nu fie urmată de un refuz… În clipa aceea şi-a dat seama că omisese un amănunt legat de situaţia financiară precară a familiei Ayakura. Procurarea a două bilete de câte doi yeni şi cincizeci de seni fiecare putea fi considerată de-a dreptul o extravaganţă.

— Nu, stai! Am să-ţi trimit eu biletele. Dacă avem bilete alăturate, o să ne bârfească lumea… dar o să am grijă să fie pe-aproape. Apropo, am de gând să-i invit la teatru pe cei doi prinţi din Siam.

— Ce drăguţ din partea ta! Sunt convinsă că Tadeshina o să fie încântată. Mi-ar plăcea grozav să merg, zise Satoko, încercând să-şi ascundă încântarea.

7

A doua zi, la şcoală, Kiyoaki l-a rugat pe Honda să-l însoţească în seara următoare la Teatrul Imperial, unde avea de gând să-i ducă şi pe prinţii din Siam. Honda s-a arătat încântat de propunere, deşi îl reţinea o oarecare stânjeneală. Kiyoaki nu i-a mărturisit, bineînţeles, că acolo avea s-o întâlnească pe Satoko.

Honda şi-a înştiinţat părinţii, la cină, în legătură cu invitaţia lui Kiyoaki. Tatăl lui s-a arătat rezervat, însă considera nepotrivit să-i impună astfel de restricţii unui băiat de optsprezece ani.

Tatăl lui Honda, judecător la Curtea Supremă, avea grijă să domnească o atmosferă bună în casă. Familia locuia într-o vilă din Hongo, cu multe camere, dintre care unele aranjate în apăsătorul stil occidental din Era Meiji. Printre slujitori avea şi studenţi, ceea ce explică numărul mare de cărţi. Biblioteca şi biroul erau ticsite, chiar şi pereţii holurilor fuseseră tapetaţi cu cărţi legate în piele maro, cu litere aurii.

Mama lui era o femeie care nu agrea neseriozitatea. Ocupa un loc de cinste în Liga Femeilor Patriote şi o durea faptul că fiul ei se apropiase atât de mult de băiatul Marchizei Matsugae – o femeie pe care n-o preocupau asemenea activităţi. În plus, ea se mândrea mereu cu rezultatele şcolare ale lui Shigekuni Honda, cu sârguinţa, sănătatea şi bunele lui maniere şi nu se sfia să le laude în gura mare.

În casa lui Honda domnea un bun-gust desăvârşit, de la lucrurile mari până la cele mai mărunte şi neînsemnate. Începând cu bonsaiul de la intrare – un pin minuscul de o frumuseţe încântătoare, paravanul din spatele lui cu ideograma frumos pictată reprezentând sensul

cuvântului „armonie“, tabachera şi scrumierele de pe masa din sufragerie, faţa de masă cu ciucuri şi până la săculeţul cu orez din bucătărie, suportul pentru prosoape de la toaletă, cel pentru creioane şi diversele prespapieruri din birou –, toate aflate într-o ordine deplină.

Aceeaşi atenţie se acorda şi discuţiilor. În casele prietenilor, se mai trezea câte unul mai în vârstă istorisind poveşti absurde. De exemplu, la un moment dat, careva a povestit foarte serios cum îi apăruseră la fereastră doi aştri selenari, unul din ei deghizat în bursuc. Mai apoi şi-a reluat forma iniţială şi a plecat, după ce a fost aspru ocărât. Întotdeauna se găsea cineva care să asculte astfel de bazaconii. Însă în casa lui Honda, privirea aspră a capului familiei descuraja orice tentativă de a da frâu liber absurdităţilor. În tinereţe, tatăl lui studiase câţiva ani Dreptul în Germania şi avea un respect deosebit pentru logica nemţească.

Când Shigekuni Honda şi-a comparat propria-i casă cu a lui Kiyoaki, pe tatăl lui l-a frapat un aspect antagonist. Deşi familia Matsugae părea că duce o viaţă occidentală, casa lor fiind plină de obiecte din străinătate, mediul ambiant era uimitor de tradiţional. În schimb, la ei, stilul de viaţă de zi cu zi lăsa impresia de japonez, dar atmosfera spirituală era mult mai occidentală. Şi-apoi, preocupările tatălui său pentru educaţia băieţilor care-l slujeau se deosebeau complet de cele ale Marchizului Matsugae faţă de ai săi.

După ce şi-a terminat temele la franceză – a doua limbă străină –, Honda s-a apucat să studieze o culegere de hotărâri judecătoreşti. Fiind scrise în germană, franceză şi engleză, trebuia să le comande la librăria Maruzen – singura care aducea carte străină. Se documenta în fiecare seară, ca să fie pregătit pentru când avea să intre la facultate, dar mai ales pentru că-l interesa să studieze logica şi originea lucrurilor. Îşi cam pierduse interesul pentru dreptul natural european care-l fascinase

până nu demult. De când cu predica Stareţei de la templul Gesshu, a început să-şi dea tot mai bine seama de imperfecţiunea unui astfel de sistem.

A înţeles că, deşi dreptul natural fusese cam neglijat în ultimii ani, nu exista un alt sistem de gândire care să ofere o asemenea capacitate de supravieţuire. În cei două mii de anii de istorie, acesta înflorise sub variate forme, adaptate fiecărei epoci, găsindu-şi pesemne originile la Socrate şi puternica lui influenţă asupra legilor din Imperiul Roman, trecând prin scrierile lui Aristotel, şi până la complicata dezvoltare şi codificare din Evul Mediu creştin, recăpătându-şi popularitatea în Renaştere. Aici a atins o asemenea culme, încât lesne putea fi numită Epoca Dreptului Natural. După toate probabilităţile, tocmai această filozofie recurentă a ajutat la păstrarea credinţei tradiţionale europene în puterea raţiunii. Însă Honda n-avea cum să ignore faptul că, în ciuda tenacităţii, două mii de ani de umanism apolinic, puternic şi strălucitor, nu ajungeau pentru a înfrunta ignoranţa şi lipsa de civilizaţie.

Nu era însă vorba doar de forţa ignoranţei. Mai exista o lumină orbitoare care-l ameninţa, pentru că legea naturii trebuia să excludă categoric posibilitatea unui concept de existenţă bazat pe naţionalismul romantic şi iraţional.

Oricum, Honda nu se agăţa neapărat de dreptul istoric influenţat de romantismul secolului al XIX-lea, şi nici de şcoala etnologică. Japonia Erei Meiji a avut cu adevărat nevoie de un drept naţionalist născut din curentul istoric. Însă pe Honda îl interesa altceva. El voise în primul rând să izoleze principiul esenţial de orice lege, un principiu pe care-l simţea ca existent. Tocmai de aceea îl fascinase o vreme conceptul de drept natural. Acum era preocupat mai degrabă să definească limitele exterioare ale dreptului natural, în mod eronat orientate spre universal. Îi plăcea grozav să-şi dea frâu liber imaginaţiei. Considera că se va

ajunge la o etapă în care legea însăşi, aşa cum o cunoaştem noi, avea să dispară dacă scăpa de restricţiile pe care dreptul natural şi filozofia le-au impus asupra viziunii omului încă de pe vremea grecilor antici, reuşind să răzbată până la un principiu mai universal (în caz că exista aşa ceva).

Bineînţeles că era un mod de gândire periculos, abordat de către tineri. Dată fiind structura geometrică a dreptului roman, atât de pregnantă la bază, încât prefigura dreptul operativ modern pe care-l studia Honda acum, nu era de mirare că-i considera convenţionalismul anost. Din când în când, mai lăsa la o parte legile Japoniei din perioada Meiji, atât de scrupulos bazate pe modelele occidentale, şi se întorcea spre tradiţiile asiatice mai vechi şi mai cuprinzătoare.

Deşi cam sceptic, traducerea în franceză[19] a volumului *Cartea Legii lui Manu*, a lui Delongchamps, care-i sosise la Maruzen la momentul potrivit, conţinea multe aspecte care-l atrăgeau.

19 1833.

Legile lui Manu, compilate probabil în perioada 200 î.Cr. – 200 d.Cr., au stat la baza dreptului indian, păstrându-şi autoritatea de cod civil printre hinduşii statornici, până în zilele noastre. Cele douăsprezece „cărţi“ cu 2 684 de articole cuprindeau nenumărate precepte religioase, etnografice, etice şi juridice. Tratau subiecte extrem de variate, de la originea cosmosului până la sancţiunile penale şi regulile succesorale ale moştenirii. Erau pătrunse de spiritul filozofiei asiatice, conform căreia toate lucrurile se asemănau, în contrast izbitor cu dreptul natural şi concepţia despre lume a creştinismului – adept fervent al distincţiei clare dintre macrocosmos şi microcosmos.

Totuşi, dreptul la acţiune în justiţia romană cuprindea un principiu care contrazicea conceptul

modern despre legi; şi anume, susţinea că ele se abrogă atunci când nu există posibilitatea de îndreptare a nedreptăţii. La fel şi *Legile lui Manu*, conform regulilor procedurale în vigoare la marile curţi ale rajahilor şi brahmanilor, au limitat procesele civile la cazuri de neplată a datoriilor şi alte optsprezece situaţii.

Pe Honda îl fascina stilul extrem de însufleţit al *Legilor*. Până şi detaliile banale, cum ar fi procedurile în instanţă, erau aşternute în comparaţii şi metafore atrăgătoare. De exemplu, în cursul unui proces, rajahul trebuia să stabilească adevărul sau falsul prezentat „la fel cum vânătorul descoperă adăpostul cerbului rănit luându-se după dârele de sânge“. În enumerarea îndatoririlor, rajahul era povăţuit să acorde favoruri oamenilor săi „la fel cum Indra îi binecuvânta cu ploile dătătoare de viaţă din luna aprilie“. Honda a citit până la capăt, inclusiv ultimul capitol, care se ocupa de strania abordare a proclamaţiilor.

Imperativul postulat de dreptul occidental se baza inevitabil pe puterea raţiunii, pe când *Legile lui Manu* îşi aveau rădăcina în legea cosmică, inaccesibilă raţiunii. Este vorba despre doctrina transmigraţiei sufletelor, tratată absolut firesc.

„Orice act al gândirii, al vorbirii sau al trupului poartă în sine rod bun sau rău, din faptele oamenilor decurg deosebitele lor stări superioare, mijlocii sau inferioare.“

„Să se ştie că în lume sufletul este autorul acestui act, legat de fiinţa însufleţită, care are trei grade: *superior*, *mijlociu* şi *inferior*, se îndeplineşte în trei feluri: *prin gândire*, *prin cuvânt* şi *prin trup*, şi care este de zece feluri.“

„Fiinţa înzestrată cu raţiune primeşte răsplată, bună sau rea, pentru faptele sufletului în suflet, pentru ale cuvântului în organele vorbirii şi pentru ale trupului în trup.“

„Pentru faptele rele pornite *cu deosebire* din trup, omul trece după moarte în starea de făptură

lipsită de mişcare, pentru greşeli cu cuvântul ia forma de pasăre sau de animal feroce, pentru greşeli cu gândul renaşte ca om de cea mai de jos condiţie.“

„Cel a cărui minte exercită o autoritate suverană (*dand*) asupra cuvintelor, a sufletului şi a trupului său se numeşte *tridandi* (care are trei puteri) cu *mai* multă dreptate *decât ascetul care poartă trei bastoane*.“

„Omul care exercită faţă de toate fiinţele această întreită autoritate, pe care o are asupră-şi, dobândeşte prin acest mijloc fericirea finală.“

„Omul ţinând seamă cu ajutorul minţii că transmigrările sufletului depind de virtute şi de viciu să-şi îndrepte mintea către virtute.“[20]

20 *Manava-dharma-sastra* sau *Cartea Legii lui Manu*, tradusă în româneşte de Irineu, Mitropolitul Moldovei şi Sucevei, Aldo Press, Bucureşti, 2001, pp. 321-323 (stanţele 3, 4, 8, 9, 10, 11 şi 23 din „Cartea a douăsprezecea“).

Aici, la fel ca şi în cazul dreptului natural, respectarea legii şi faptele bune sunt considerate unul şi acelaşi lucru. Numai că, în cazul acesta, dreptul se bazează pe legea transmigraţiei sufletelor, doctrină care scurtcircuitează informaţiile ce ţin de logica firească. Legile amintite par mai degrabă o ameninţare la răsplată decât un apel la raţiunea umană. De aceea, o astfel de doctrină juridică s-a axat mai puţin pe firea umană decât dreptul roman, care şi-a pus nădejdea în forţa raţiunii.

Honda n-avea de gând să-şi piardă timpul cugetând asupra problemei sau cufundându-se în înţelepciunea anticilor. Ca student la Drept, înclina să admită autoritatea legii, numai că-l chinuiau îndoieli şi nelinişti legate de sistemul operativ care-l interesa în mod deosebit. Eforturile de a înţelege structura extrem de complicată şi ciudată îl învăţaseră să adopte o viziune mai largă uneori; asta se găsea nu în dreptul natural, care slăvea

dreptatea din inima legii operative, ci în înţelepciunea fecundă a *Legilor lui Manu*. Dintr-o astfel de poziţie avantajoasă, el se putea bucura de două aspecte ale universului: albastrul senin al amiezii şi cerul înstelat al nopţii.

Se convinsese că dreptul era o disciplină stranie – o plasă cu ochiuri atât de fine, încât şi cele mai triviale incidente ale vieţii de zi cu zi s-ar fi prins în ea. Şi totuşi, extinderea în timp şi spaţiu includea până şi mişcările eterne ale soarelui şi stelelor. Studentul la Drept e mai avid de informaţie chiar şi decât pescarul ce-şi doreşte o captură mare.

Absorbit de studiu, Honda pierduse noţiunea timpului. Dându-şi seama că se făcuse târziu, s-a hotărât brusc să meargă la culcare, ca să nu fie obosit a doua zi la întâlnirea cu Kiyoaki de la Teatrul Imperial. S-a înfiorat fără voie gândindu-se la prietenul său, atât de arătos şi plin de mistere, considerând improbabil ca pe el să-l aştepte un viitor strălucit. I-au venit în minte momentele în care colegii îl lăudau şi îl răsfăţau pe Kiyoaki cu câte o partidă de rugbi jucată cu gheişele tinere de la casele de ceai din Gion, folosind pe post de minge perna rulată pe care şezuse.

Apoi şi-a amintit un episod petrecut la el acasă primăvara aceea, nesemnificativ în alte împrejurări, dar având ecouri puternice în familia Honda. Cu prilejul comemorării a zece ani de la moartea bunicului, la templul din Nippori, unde se află rămăşiţele pământeşti ale familiei, s-a ţinut o slujbă după care a urmat praznicul. Verişoara lui Shigekuni, Fusako, cea mai mică dintre oaspeţi, dar şi cea mai drăguţă şi veselă dintre toţi, i-a cam contrariat cu hohotele ei de râs pe mesenii liniştitei case Honda.

În pofida atmosferei sobre, rudele care nu se întâlniseră de multă vreme, nu s-au sfiit să sporovăiască despre bunica, decedată şi ea, dar mai ales despre propriii copii – mândria familiei.

Cei peste treizeci de oaspeţi s-au perindat dintr-o încăpere în alta, uimiţi de mulţimea de cărţi. Unii au cerut să vadă şi biroul lui Shigekuni, ba chiar şi-au băgat nasul prin cărţile lui de pe masă. La un moment dat, a rămas singur cu Fusako.

S-au aşezat pe o canapea din piele de lângă perete. Shigekuni era îmbrăcat în uniforma de şcoală, iar Fusako purta un chimono elegant. Când s-au dumirit că nu-s decât ei doi, au părut oarecum stingheriţi şi chicotele fetei au încetat.

Shigekuni ar fi vrut să-i arate un album cu fotografii, dar, din păcate, n-avea unul la îndemână. Colac peste pupăză, Fusako devenise brusc neliniştită. Până atunci, lui Honda nu-i plăcuse în mod deosebit, din pricina energiei debordante, a râsetelor fără rost, a obiceiului ei de a-l şicana, cu toate că era mai mare decât ea cu un an. Lumea zicea că are farmecul unei flori de vară, dar Shigekuni luase o hotărâre: n-o să-şi dorească în veci o soţie ca ea.

— Am obosit, Shige. Tu, nu?

Înainte ca el să-i răspundă, fata s-a răsucit şi s-a prăbuşit peste el, ca un zid ce se surpă. O clipă mai târziu, capul fetei stătea cuibărit în poala sa şi s-a trezit contemplându-i trupul parfumat.

Nu ştia ce să facă. A privit-o nemişcat o vreme, de parcă încremenise, iar Fusako, după ce şi-a îngropat capul în serjul bleumarin al uniformei lui, n-a mai dat semne că ar avea de gând să-şi schimbe poziţia.

Uşa s-a deschis brusc şi mama, mătuşa şi unchiul au intrat peste ei. Mama lui a pălit, iar Shigekuni a simţit că-i stă inima-n loc. Fusako i-a privit drept în faţă, după care şi-a ridicat alene capul.

— Sunt atât de obosită! Şi mă doare capul…

— Doamne sfinte! Nu te pot lăsa aşa. Să-ţi dau ceva ca să-ţi treacă?

Nu degeaba făcea mama lui parte din Liga Femeilor Patriote, ca asistentă medicală voluntară.

— Nu, mulţumesc. Nu cred că-i grav.

Episodul picant a fluturat pe buzele rudelor şi, în pofida faptului că tatăl lui n-a aflat nimic, mama l-a certat zdravăn, iar pe Fusako, deşi verişoară cu el, n-au mai invitat-o niciodată acasă la ei. Honda nu putea uita însă acele câteva clipe în care trupul ei cald i se cuibărise în poală, cu chimono şi brâu cu tot.

Însă pe el l-au atras mai cu seamă frumuseţea delicată a chipului şi părul negru, bogat, care i se revărsase în braţe, parcă agăţându-se de el ca mirosul tămâii ce arde mocnit. Serjul albastru n-a stăvilit căldura stăruitoare, pătrunzătoare. Parcă dogorea un foc din depărtare. Ce să-l fi provocat? Radiase dinspre un vas frumos de porţelan… dând de înţeles că afecţiunea pentru el era poate exagerată. Capul fetei avea o greutate dură şi apăsătoare.

Şi-apoi, ochii lui Fusako. Cât i-a ţinut obrazul în poală, s-a aplecat şi s-a uitat în ochii ei negri, mici şi sensibili, sclipitori ca nişte picături de ploaie, ca nişte fluturi în repaus. Mişcarea pleoapelor semăna cu bătaia aripilor pestriţe precum pupilele ochilor ei. Atât de nesinceri, atât de aproape şi totuşi atât de indiferenţi, scăpărând necontenit. Nu mai văzuse în viaţa lui ochi care să se mişte neîncetat, nemulţumiţi. Mai întâi concentraţi, apoi rătăcind în gol, erau la fel de precipitaţi ca bulele de aer din nivela sufletului.

Însă nu flirtase. Privirile ei au dezvăluit chiar mai puţin decât atunci când trăncănise, veselă, cu câteva minute înainte. Ochii ei n-au părut să exprime altceva decât nepăsare. Dulceaţa şi mireasma îşi aveau sursa în ceva cu totul diferit de dorinţa de a flirta.

…Şi-atunci, de unde senzaţia aceea impresionantă de apropiere fizică ce durase parcă o veşnicie?

8

De la mijlocul lunii noiembrie şi până pe 10 decembrie, la Teatrul Imperial s-au pus în scenă două piese Kabuki, cu participarea maeştrilor genului, Baiko şi Kojiro, şi nu una modernă cu actriţe frumoase. Kiyoaki alesese o piesă clasică cu gândul că aceasta ar fi avut un impact mai mare asupra oaspeţilor străini. Dar cum nici el nu ştia prea multe despre Kabuki, îi erau necunoscute cele două numere din program: *Ridicarea şi căderea clanului Taira* şi *Dansul leului*. De aceea, l-a convins pe Honda să-şi petreacă la bibliotecă pauza de prânz, ca să adune informaţii despre ele şi să le prezinte prinţilor înainte de spectacol.

Cei doi oaspeţi s-au arătat destul de curioşi să urmărească o piesă nefamiliară lor. Kiyoaki le făcuse cunoştinţă cu Honda după ore. Acum, după cină, a observat că ei nu prea acordau atenţie rezumatului celor două piese făcut de Honda în engleză. Pe Kiyoaki îl amuzase elanul cu care Honda îşi îndeplinise sarcina, dar acum îi părea rău de efortul prietenului său, ce se dovedise inutil în cele din urmă. Date fiind împrejurările, nici unul dintre cei care mergeau la teatru nu era preocupat cu-adevărat de piese. Kiyoaki se temea ca nu cumva Satoko, citind între timp scrisoarea, să se răzgândească.

Majordomul a intrat şi i-a anunţat că trăsura îi aşteaptă. Nechezatul cailor s-a înălţat ca un vârtej alb în aerul îngheţat al serii. Lui Kiyoaki îi plăcea grozav să-i privească etalându-şi forţa în plină iarnă, când mirosul de mosc slăbea, iar copitele lor răsunau limpede pe pământul îngheţat. Într-o zi călduţă de primăvară, un cal în galop rămânea doar un simplu animal asudat, pe când unul care alerga prin viscol se desfăşura în toată splendoarea lui;

învăluit în rafalele vântului de miazănoapte, animalul întrupa răsuflarea de gheaţă a iernii.

Kiyoaki se simţea întotdeauna fericit la adăpostul trăsurii, mai cu seamă atunci când avea o apăsare pe suflet. Zdruncinăturile acesteia reuşeau să-l scoată din ritmul constant al frământărilor chinuitoare. Cozile arcuite ale cailor în dosul crupelor, coamele lor fluturând nebuneşte în bătaia vântului, saliva prelingându-se ca o panglică sclipitoare printre dinţi… Kiyoaki era pur şi simplu fascinat de contrastul dintre vigoarea animalelor şi eleganţa accesoriilor dinăuntrul caleştii.

Kiyoaki şi Honda îşi îmbrăcaseră paltoane peste uniformele de şcoală. Prinţii, deşi înfofoliţi la rândul lor în paltoane cu gulere mari de blană, dârdâiau în toată regula.

— Nu suntem obişnuiţi cu frigul, zise Prinţul Pattanadid, privind amărât în jur. Nişte veri de-ai noştri care au studiat în Elveţia ne-au povestit că acolo e frig, dar nimeni nu ne-a avertizat cât de rece poate fi în Japonia.

— O să vă obişnuiţi repede, încercă Honda să-l consoleze.

Se simţeau deja foarte apropiaţi, cu toate că abia se cunoscuseră.

Perioada tradiţională a reducerilor de sfârşit de an aducea pe străzile ticsite de reclame strălucitoare, puzderie de cumpărători încotoşmănaţi în paltoane groase, făcându-i pe cei doi prinţi să se întrebe ce sărbătoare se apropie.

De câteva zile, atât Prinţul Pattanadid, cât şi impetuosul Kridsada arătau posomorâţi, dovadă sigură a dorului de casă. Se străduiau bineînţeles să îşi ascundă sentimentele, pentru că nu voiau să ştirbească în vreun fel ospitalitatea lui Kiyoaki, însă acesta vedea limpede că ei rătăceau cu gândurile departe, pierduţi în valurile cine ştie cărui ocean. Nu-i displăcea, considerând emoţiile

umane neclintite şi bine ancorate în trup ca fiind cumplit de apăsătoare.

După ce au trecut de parcul Hibiya şi s-au apropiat de şanţul cu apă care înconjura Palatul Imperial, clădirea albă cu două etaje a teatrului s-a ivit în lumina serii de iarnă.

Când au intrat, prima piesă din program începuse deja. Kiyoaki a reperat-o pe Satoko, lângă Tadeshina, bătrâna ei slujitoare. Locurile lor erau cu două, trei rânduri mai în spate şi în lateral. Schimbul de priviri dintre ei a fost scurt. Surprinzându-i zâmbetul plin de înţeles, a fost gata s-o ierte.

Până la sfârşitul primei piese, de fericire, Kiyoaki a văzut ca prin ceaţă scena luptei dintre generalii Erei Kamakura[21]. Totul păli̇se în faţa mândriei lui care nu mai părea ameninţată în nici un fel.

21 1185-1333.

„În seara asta e mai frumoasă ca oricând“, îşi zise el. „S-a dichisit, nu glumă! E fardată cum scrie la carte şi arată aşa cum am sperat.“

Kiyoaki părea încântat de turnura pe care o luaseră lucrurile. Se felicita în gând pentru ideea avută, simţindu-se în siguranţă şi mulţumit. Pradă entuziasmului provocat de frumuseţea fetei, atât de aproape de el, nu era totuşi în stare să se întoarcă spre Satoko. Nici nu şi-ar fi putut dori mai mult de-atât. Pentru seara respectivă, voise doar o prezenţă agreabilă, pretenţie pe care n-o mai avusese până atunci, dându-şi seama totodată că nu se gândise de fapt la frumuseţea fetei. În pofida faptului că n-o considerase niciodată un duşman făţiş, i se păruse întotdeauna ca o mătase fină sub care se ascundea un ac ascuţit sau un brocart ce tăinuia o parte aspră. Colac peste pupăză, era femeia care-l iubea fără să-l întrebe şi pe el dacă-i permite asemenea sentimente. Asta nu putea suferi Kiyoaki. Nu se vedea acceptând astfel de favoruri.

El trăsese mereu obloanele peste inima lui ca să împiedice zorii să pătrundă, de teamă ca nu cumva lumina prea strălucitoare să-l răpună dureros şi hotărâtor.

A venit pauza şi totul a decurs extrem de firesc. Mai întâi, Kiyoaki s-a întors spre Honda anunţându-l că se afla şi Satoko în sală. Uitătura plină de înţeles a prietenului său i-a confirmat că acesta bănuia că fata nu era acolo întâmplător, dar vanitatea lui Kiyoaki n-a avut de suferit câtuşi de puţin. Şi asta pentru că privirea lui Honda stătea mărturie grăitoare a prieteniei aşa cum o concepea Kiyoaki – fără excese de sinceritate.

Murmur de voci şi du-te-vino. Lumea ieşea în foaier. Kiyoaki şi prietenii lui au ajuns, trecând pe sub candelabrele de sticlă, în faţa unei ferestre care dădea spre şanţul şi străvechile ziduri ale Palatului. Urechile îi ardeau de emoţie în timp ce le-o prezenta pe Satoko prinţilor. Conştient de faptul că o atitudine prea protocolară ar fi fost de-a dreptul ridicolă, a respectat eticheta, făcând însă paradă de entuziasmul copilăros afişat când le vorbise prima oară de Satoko.

Kiyoaki simţea că valul de emoţii şi forţa eliberatoare a noului sentiment de încredere îi permiteau să pară detaşat. Renunţând la melancolia-i caracteristică, trăia senzaţia de libertate. Şi asta deoarece ştia că *nu este îndrăgostit de Satoko*.

Tadeshina se retrăsese respectuoasă după un stâlp. După încordarea pe care o trăda gulerul chimonoului de culoarea prunei, se judeca lesne hotărârea ei de a fi circumspectă în privinţa străinilor. O asemenea poziţie îl scutea pe Kiyoaki de piţigăielile ei în momentul prezentării.

Prinţii erau încântaţi să se afle în compania unei fete atât de frumoase, iar Chao Pi a remarcat cu uşurinţă schimbarea din comportamentul lui Kiyoaki când le-a făcut cunoştinţă cu Satoko. Nu-şi imaginase că se putea lăsa pradă unui zel atât de

copilăresc. În clipa aceea a început să-l îndrăgească pe Kiyoaki, considerând că i-a descoperit cu-adevărat francheţea.

Între timp, Honda nu mai contenea cu admiraţia pentru Satoko. Deşi fata nu scotea o vorbă în engleză, a avut o atitudine demnă în faţa prinţilor: nici umilă, nici îngâmfată, ci exact aşa cum se cuvenea. În chimonoul ei complicat şi elegant, după moda fostei capitale, şi înconjurată de patru bărbaţi, n-a fost deloc crispată. Frumuseţea şi eleganţa ei erau impresionante.

Kiyoaki făcea pe translatorul pentru cei doi prinţi care o asaltau pe Satoko cu întrebări. Ea îi zâmbea dulce, de parcă voia să-i ceară permisiunea înainte de a le răspunde. Zâmbetul ei l-a pus pe jar pe Kiyoaki, socotindu-l complet nepotrivit.

„O fi citit scrisoarea“, îşi zise el.

Nu, dacă ar fi citit-o, nu s-ar mai purta astfel. Ba mai mult, n-ar mai fi venit la spectacol. Băga mâna-n foc că nu primise scrisoarea înainte să-i telefoneze el, dar n-avea de unde să ştie dacă a citit-o sau nu după aceea. N-avea nici un rost s-o întrebe direct pentru că ar fi negat cu siguranţă. Şi totuşi, îi era ciudă pe lipsa lui de îndrăzneală.

Încercând să pară degajat, şi-a dat toată silinţa să descopere în intonaţia vocii ei ceva care să difere de căldura cu care îi vorbise cu două seri în urmă sau vreo schimbare sugestivă în expresie. Calmul îl părăsea încet-încet.

Nasul ei frumos conturat arăta ca un bibelou de fildeş, fără să lase impresia unui profil semeţ. Pe chipul ei se descifra o lumină aparte, întretăiată de umbre line, alternând cu mişcările iuţi şi vioaie ale ochilor. Vioiciunea ochilor, la femei, este de obicei considerată o trăsătură vulgară, dar în cazul lui Satoko avea un farmec irezistibil. Cuvintele se însoţeau de zâmbete, urmate de ocheade fascinante – succesiune încântătoare sporind rafinamentul chipului ei. Buzele, deşi puţin cam subţiri, tăinuiau o voluptate lăuntrică greu de ghicit. Când râdea, se

grăbea întotdeauna să-şi ascundă strălucirea dinţilor cu degetele ei fine, dar nu înainte ca tinerii să le fi remarcat splendoarea albă rivalizând cu aceea a candelabrelor de sus.

Pe când Kiyoaki îi traducea fetei complimentele extravagante ale prinţilor, a observat că aceasta roşise până în vârful urechilor. Deşi acoperite de păr aproape în întregime, păreau conturate cu gingăşia fluidă a picăturilor de ploaie. Însă, oricât de intens le privea, Kiyoaki nu-şi dădea seama dacă îşi datorau culoarea vreunui produs cosmetic sau stânjenelii.

Ceea ce Satako nu reuşea totuşi să ascundă era forţa ochilor ei sclipitori şi asta îl scotea din minţi pe Kiyoaki, descurajându-l ca de fiecare dată. Se simţea străpuns de lumina lor aspră şi tulburătoare, a căror putere izvora din însăşi firea ei.

Clopoţelul anunţa începerea piesei *Ridicarea şi căderea clanului Taira* şi lumea se grăbea în sală.

— E cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o de când am venit în Japonia. Ce norocos eşti! îi şopti Chao Pi în timp ce se întorceau la locurile lor.

Urmărindu-l cu atenţie, puteai constata că prinţului i se risipise dorul de casă.

9

Iinuma, tutorele lui Kiyoaki, şi-a dat seama că cei şase ani petrecuţi în slujba familiei Matsugae nu numai că i-au distrus speranţele tinereţii, dar i-au risipit şi indignarea firească pe care o simţise la sosirea în casă. Medita la acele împrejurări amăgitoare cu un resentiment rece, complet diferit de mânia care-l încercase mai demult. Fireşte că atmosfera din familia Matsugae, atât de străină lui, fusese strâns legată de schimbările petrecute în el. De la bun început, prima influenţă vătămătoare asupra lui o manifestase Kiyoaki, acum în vârstă de optsprezece ani.

Băiatul împlinea nouăsprezece ani. Dacă Iinuma l-ar vedea absolvind colegiul cu note bune şi intrând la Facultatea de Drept a Universităţii Imperiale din Tokyo până la vârsta de douăzeci şi trei de ani, ar considera că şi-a făcut pe deplin datoria. Totuşi, pentru un motiv care nu-i era clar lui Iinuma, marchizul Matsugae nu i-a cerut niciodată socoteală lui Kiyoaki pentru situaţia şcolară, iar aşa cum decurgeau lucrurile, puţin probabil ca el să reuşească să urmeze Universitatea Imperială din Tokyo. În cel mai bun caz, putea profita de privilegiul rangului de nobil şi să fie admis, fără examen, la Universitatea Imperială Kyoto sau Tohoku. Pe Kiyoaki nu l-a prea interesat şcoala; de aceea, n-a făcut nici un efort să obţină note mari şi nici nu s-a remarcat în vreun alt domeniu, cum ar fi sportul, de exemplu. Să fi fost un elev eminent, Iinuma s-ar fi mândrit cu el în faţa prietenilor şi rudelor din Kagoshima, considerând că e şi meritul lui. Acum, abia-şi mai amintea de speranţele deşarte pe care le nutrise. În plus, şi-a dat seama cu amărăciune, că indiferent

de rezultatele şcolare, Kiyoaki ştia că avea să ocupe un loc în Camera Nobililor.

Un alt lucru care-l irita grozav pe Iinuma era prietenia dintre Kiyoaki şi Honda. Acesta, deşi printre fruntaşii clasei, nu încercase niciodată să-şi influenţeze pozitiv prietenul, în ciuda admiraţiei pe care Kiyoaki i-o purta. Ba dimpotrivă, Honda apărea în ochii lui Iinuma drept un amic pe care-l lăsau indiferent eşecurile şi defectele lui Kiyoaki.

Gelozia juca şi ea un rol important în resentimentele lui Iinuma. Fiindu-i prieten şi coleg, Honda îşi permitea să-l accepte pe Kiyoaki aşa cum era, pe când el, Iinuma, se făcea vinovat de toate nereuşitele băiatului.

Înfăţişarea lui Kiyoaki, eleganţa, şovăielile, firea nestatornică, aversiunea faţă de orice efort, melancolia sa, trupul superb, tinereţea zveltă, pielea fină, genele lungi peste ochii visători – toate aceste însuşiri conspirau într-un mod armonios la trădarea speranţelor lui Iinuma. El resimţea existenţa tânărului său stăpân ca pe o permanentă învinuire, alimentată de cel mai adânc dispreţ.

Frustrarea amarnică şi sentimentul devastator al eşecului se pot transforma, după o vreme, într-un fel de idolatrizare îndreptată spre însuşi obiectul cauzei declanşatoare. Astfel, pe Iinuma ajunsese să-l înfurie oricine încerca să-l învinuiască sau să-l critice pe Kiyoaki. Datorită unei intuiţii confuze, pe care nici el n-o înţelegea exact, a sesizat ceva din izolarea aproape impenetrabilă a lui Kiyoaki. Pe de altă parte, hotărârea lui Kiyoaki de a păstra distanţa faţă de Iinuma izvora cu siguranţă din faptul că tânărul înţelesese foarte clar fanatismul mistuitor al tutorelui său.

Din întregul personal al familiei Matsugae, Iinuma era singurul cuprins de o fervoare intangibilă, dar atât de evidentă de cum îl priveai în ochi. Într-o bună zi, un oaspete a întrebat:

— Scuzaţi-mă că îndrăznesc, dar sper că tutorele fiului dumneavoastră nu e socialist, nu-i

aşa?

Marchizul şi soţia lui au izbucnit într-un râs zgomotos, pentru că ştiau din ce mediu provine, cum se comportă, ce vorbeşte şi, mai ales, faptul că merge zilnic la templu. Tânărul taciturn obişnuia să se roage în fiecare dimineaţă la templul familiei Matsugae, în primul rând pentru sufletul tatălui Marchizului, cu toate că nu-l cunoscuse. La început, se lăsa cuprins de o furie fără seamăn, dar, după o vreme, rugăciunile sale au ajuns să se învăluie într-o nemulţumire profundă faţă de toate lucrurile din lumea asta.

Se trezea primul. Se spăla pe faţă, îşi clătea gura, îşi punea chimonoul vărgat de culoare indigo şi *hakama* din pânză *okura*, după care pornea spre templu.

O lua pe cărarea din spatele casei, pe lângă încăperile slujnicelor şi apoi prin crângul de chiparoşi. În zilele geroase, precum cele de acum, pământul se umplea de ace de gheaţă care, sub saboţii lui Iinuma, se spărgeau, prefăcându-se în fărâmiţe scânteietoare. Soarele dimineţii îşi trimitea razele strălucitoare peste frunzele gălbui şi maronii ofilite, agăţate încă de chiparoşi, dar şi peste respiraţia lui îngheţată de ger. Se simţea complet purificat. Ciripitul neîntrerupt al păsărelelor înviora cerul albastru palid al dimineţii. În ciuda energiei primite de la aerul proaspăt şi rece, pe care-l simţea înţepător ca nişte săgeţi pe gâtul lui, în dreptul gulerului desfăcut al chimonoului, ceva apăsător îi îngreuna sufletul:

„De-ar veni şi tânărul stăpân cu mine… măcar o dată!“

Nu reuşise niciodată să-i transmită lui Kiyoaki vigoarea aceea masculină. Nimeni nu-l putea învinui. Nici nu se punea problema să-l oblige pe băiat să-l însoţească în plimbările lui matinale, dar Iinuma se învinuia pentru eşec. Nu izbutise, în cei şase ani, să-l convingă pe Kiyoaki să participe măcar o singură dată la acea „practică de virtute“.

Pe culmea dealului, locul pomilor îl lua o pajişte întinsă, acum maronie şi uscată, prin mijlocul căreia trecea o cărare de pietriş care ducea până la templu. În timp ce-l privea, intuind totodată forţa puternică a soarelui izbind *torii* de granit, felinarele din piatră şi cele două proiectile de la piciorul treptelor, pe Iinuma a pus stăpânire o linişte fără margini. Aici, în zori, a descoperit un aer curat, întremător, descătuşat de luxul înăbuşitor din casa Matsugae. Avea impresia că miroase în jur a lemn alb, proaspăt. Ceea ce fusese învăţat de mic să venereze şi să admire se găsea în casă de-acum doar în preajma morţii.[22]

22 Se face aluzie la dispariţia tradiţiei de a folosi lemnul alb doar la sicrie, nu şi la confecţionarea pivei pentru zdrobirea orezului în vederea obţinerii pastei pentru turtiţele *mochi*.

Când a urcat treptele şi s-a oprit în faţa sanctuarului, Iinuma a zărit o pasăre micuţă, cu pieptul de culoare stacojie, ţopăind pe o creangă de *sakaki* şi foşnind frunzele sclipitoare. Apoi şi-a luat zborul cu un ţipăt pătrunzător. Vreun muscar, pesemne.

Şi-a împreunat palmele şi, ca de fiecare dată, a invocat spiritul bunicului, adresându-i-se cu „venerabile strămoş“. Apoi, a pornit un monolog interior:

„De ce trăim în această degradare morală? De ce lumea dispreţuieşte vigoarea şi tinereţea, ambiţiile respectabile şi sinceritatea? Odinioară, aţi spintecat războinici cu sabia, aţi fost rănit la rândul dumneavoastră, aţi înfruntat cele mai crunte primejdii – şi toate astea pentru a pune bazele unei Japonii noi. În cele din urmă, după ce vi s-au recunoscut meritele şi aţi fost apreciat cum se cuvine, aţi murit – cel mai mare erou al unei epoci glorioase. De ce nu mai avem parte de slavă? Cât o să dureze aceste vremuri sterile şi josnice? Ne aşteaptă oare ceva mai îngrozitor? Bărbaţii nu se mai gândesc decât la bani şi la femei. Au uitat

definitiv ce li se potriveşte. Epoca măreaţă şi strălucitoare a zeităţilor şi eroilor s-a stins odată cu Împăratul Meiji. O să mai învie vreodată timpul în care forţa tinereţii se manifesta din plin?

În zilele noastre, când cafenelele s-au înmulţit ca ciupercile după ploaie, atrăgând mii de pierde-vară înstăriţi, când studenţii şi studentele au un comportament atât de şocant în mijloacele de transport în comun, încât au apărut vagoane speciale pentru femei – oamenii au pierdut orice urmă din fervoarea care i-a determinat pe strămoşii lor să accepte cele mai dure provocări. Acum ei sunt buni doar să-şi fâlfâie mâinile molatice ca nişte frunze uscate, fragile, gata să se scuture la cea mai slabă adiere de vânt.

De ce oare se întâmplă aşa ceva? Cum de s-a ajuns la epoca asta ce maculează tot ce-a fost sacru cândva?

Venerabile strămoş, însuşi nepotul dumneavoastră, pe care eu îl slujesc cu credinţă, este pe de-a-ntregul odraslă a acestor timpuri decadente şi nu sunt în stare să-l ajut cu nimic. Îmi voi ispăşi oare eşecul doar prin moarte? Sau lucrurile au luat o asemenea întorsătură pentru că soarta le fusese deja hărăzită?“

Concentrat asupra rugăciunilor, Iinuma ignora frigul. Rămăsese nemişcat, cu pieptul lui viguros în bătaia aerului rece care-l pătrundea prin chimonoul deschis la gât. În inima lui, regreta profund că trupul nu-i e la fel de pur precum ardoarea ce pusese stăpânire pe el. Pe de altă parte, cu fizicul lui superb, pe care-l asemuia cu un receptacul sacru, Kiyoaki era lipsit de orice urmă de puritate obligatorie unui bărbat adevărat.

Brusc, în culmea efuziunii, a simţit că se încălzeşte tot mai tare în pofida aerului îngheţat al dimineţii care i se strecura pe sub *hakama*. Era excitat. A smuls o mătură de la locul ei şi a început să mături cu frenezie curtea templului.

10

La începutul noului an, Iinuma a fost chemat la Kiyoaki. A găsit-o acolo pe bătrâna Tadeshina, menajera lui Satoko.

Satoko făcuse deja vizita protocolară de Anul Nou familiei Matsugae, iar azi, bătrâna le-a adus în dar nişte turtiţe tradiţionale, specifice oraşului Kyoto, pentru ca mai apoi să se strecoare discret în camera lui Kiyoaki. Cu toate că Iinuma ştia cine e Tadeshina, se aflau faţă-n faţă pentru prima oară. Nu-şi dădea seama ce căuta acolo.

Familia Matsugae sărbătorea cu mult fast Anul Nou. Din Kagoshima veneau de obicei câteva zeci de persoane. După ce-şi aduceau omagiile şefului de clan, la reşedinţa acestuia, Matsugae îi ospăta cu generozitate. Mesele de Anul Nou, pregătite în stil Hoshigaoka şi servite în sala de banchet cu grinzi negre lăcuite, erau renumite mai cu seamă pentru desert – îngheţată şi pepene galben –, delicatese rareori gustate de provinciali. Anul acesta totuşi, din cauză că perioada de doliu pentru Împăratul Meiji nu se încheiase încă, au participat doar trei persoane din Kagoshima, printre ele numărându-se directorul şcolii generale a lui Iinuma, un distins domn care-l cunoscuse pe bunicul lui Kiyoaki.

În prezenţa bătrânului dascăl se desfăşura întotdeauna acelaşi ritual. În timp ce Iinuma îl servea la banchet, Marchizul i se adresa cu amabilitate, folosind eterna formulare: „Iinuma se descurcă foarte bine la noi“. Cuvintele au fost repetate identic şi anul acesta, iar directorul a răspuns politicos, pe tonul obişnuit, de parcă se pregătea să-şi pună ştampila pe un document de rutină. De data asta, poate din cauză că au fost

puţini oaspeţi, pe Iinuma l-au izbit vorbele rostite cu făţărnicie, de un formalism penibil.

Evident că el nu fusese niciodată prezentat ilustrelor doamne care o vizitau pe Marchiză. Cu atât mai mult l-a uimit faptul că a fost pus faţă-n faţă, în biroul tânărului stăpân, cu un oaspete de Anul Nou, care se întâmpla să fie femeie – una în vârstă.

Tadeshina purta un chimono negru cu blazonul familiei şi, cu toate că stătea ţeapănă pe scaun, după cum cerea eticheta, era clar că whisky-ul oferit de Kiyoaki începuse să-şi facă efectul. Sub părul ei cărunt, strâns în coc, radia fruntea albă, peste care îşi trecuse şi un strat de fard trandafiriu.

După ce l-a salutat pe Iinuma din priviri, a revenit la povestea pe care o istorisea despre Prinţul Saionji.

— Lumea bârfea că Prinţului îi plăcea tutunul şi alcoolul încă de la vârsta de cinci ani. Familiile de samurai au întotdeauna grijă să-şi educe ireproşabil copiii. Însă părinţii nobili – cred că înţelegeţi ce vreau să spun – nu-şi disciplinează odraslele din clipa în care se nasc, aşa-i? Pentru că, la urma urmei, acestea îşi primesc rangul încă de la naştere, ceea ce le dă dreptul să intre în suita Maiestăţii Sale Imperiale. Din respect pentru Împărat, părinţii nu-şi permit să fie aspri. Iar într-o casă de nobil de Curte, toată lumea vorbeşte despre Maiestatea Sa reverenţios şi cu multă băgare de seamă. De fapt, nici alţii nu şi-ar îngădui să clevetească… Asta e! Şi tânăra mea stăpână manifestă aceeaşi adorare pioasă. Dar, bineînţeles, nu şi faţă de prinţi străini, zise ea făcând aluzie la ospitalitatea oferită celor doi prinţi din Siam.

S-a grăbit apoi să mai îndulcească afirmaţia.

— Însă vă mulţumesc mult pentru invitaţie. Am avut astfel prilejul să văd iar o piesă după nu ştiu câtă vreme. Parcă am mai prins şi eu viaţă.

Kiyoaki a lăsat-o pe Tadeshina să sporovăiască după pofta inimii. Când o invitase în biroul lui,

socotise că, stând de vorbă cu ea, avea să scape de gândul obsesiv care-l măcina încă din seara spectacolului. Acum, după ce a servit-o insistent cu whisky, a întrebat-o brusc dacă Satoko a primit scrisoarea lui şi dacă a aruncat-o în foc fără s-o deschidă.

Bătrâna a răspuns mai iute decât s-ar fi aşteptat:

— A, aia? Tânăra mea stăpână mi-a spus despre ea după telefonul primit de la dumneavoastră. Când a sosit scrisoarea, în ziua următoare, am luat-o eu şi am ars-o, fără s-o deschid. Staţi liniştit, nu aveţi motive de îngrijorare.

Auzind asta, Kiyoaki s-a simţit ca un om liber care s-a trezit dintr-odată pe o pajişte înflorită, după ce rătăcise ore-n şir prin desişuri încâlcite. Prin faţa ochilor i s-au perindat tot felul de proiecte încântătoare. Necitirea scrisorii însemna pentru el două lucruri importante: că readucea relaţia cu Satoko la starea echilibrată de dinainte şi posibilitatea unei noi perspective în viaţă.

Satoko avusese deja o iniţiativă ale cărei implicaţii păreau uluitoare. Momentul de la începutul anului în care ea îşi aducea omagiile a căzut exact în ziua pe care Marchizul o dedica de obicei copiilor din familiile rudelor. Aceştia, cu vârste cuprinse între trei şi douăzeci de ani, se adunau la el acasă. Era singura zi în care juca rolul de tată iubitor, ascultând păsurile fiecăruia şi dându-le sfaturi când i se cereau. De data asta, Satoko adusese câţiva copii care au vrut să vadă caii.

Kiyoaki i-a condus la grajdul în care familia Matsugae îşi ţinea cei patru cai şi care avea la intrare un *shimekazari*[23]. La sosirea vizitatorilor, deranjaţi de la masă, caii şi-au scos capetele din iesle şi au început să-l lovească pe Kiyoaki cu copitele, semn că îl aştepta un an palpitant. Frumoasele patrupede, cu trupurile lor viguroase şi catifelate i-au impresionat profund pe copii. Aceştia au vrut să afle de la grăjdar numele

fiecăruia în parte. Ţintind apoi spre dinţii lor uriaşi, le-au azvârlit bomboanele zdrobite în pumni. Nervoşi, caii şi-au întors ochii congestionaţi spre agresori. Asta i-a amuzat şi mai tare pe copii, interpretând privirile lor pline de reproş ca o dovadă că-i socoteau şi pe ei adulţi.

23 Aranjamentul tradiţional de Anul Nou, constând din funie împletită din paie de orez, împodobită cu serpentine de hârtie albă, frunze de ferigă, portocală, homar etc., simboluri ale vieţii lungi şi îmbelşugate.

Speriată de balele şi boturile lor căscate, Satoko s-a ascuns după un lămâi, ca să fie în siguranţă. Kiyoaki s-a dus după ea, lăsându-i pe copii în paza grăjdarului.

Sake-ul tradiţional cu mirodenii, servit la Anul Nou, începuse să-şi facă vizibil efectul în ochii ei arzători. Cuvintele ei acompaniate de ţipetele copiilor puteau fi şi ele atribuite amintitului stimul. În orice caz, pe măsură ce Kiyoaki se apropia, se uita la el tot mai încrezătoare, spunându-i veselă:

— Am fost foarte fericită în seara aceea. M-ai prezentat de parcă aş fi logodnica ta. Presupun că Alteţele Lor au fost cam surprinse de vârsta mea. Ştii cum m-am simţit atunci? Dacă ar fi trebuit să mor, n-aş fi regretat nici o clipă. Fericirea mea e în mâinile tale. Ai grijă de ea, te rog. N-am avut niciodată parte de un An Nou atât de frumos! Şi nici nu m-am gândit vreodată la ce mi-ar putea aduce un nou an.

Kiyoaki a rămas mut câteva clipe.

— De ce-mi spui toate astea? întrebă el într-un târziu, pe un ton oarecum nefiresc.

— O, Kiyo! Când sunt fericită, vorbele mi se rostogolesc ca nişte porumbei care se avântă printr-o ploaie de confetti. Kiyo, o să înţelegi curând ce-am vrut să spun.

Colac peste pupăză, Satoko terminase exact cu vorbele care-l scoteau cel mai rău din sărite: „O să înţelegi curând“.

„Ce mândră şi îngâmfată!“ îşi zise Kiyoaki în sinea lui. „Pentru că e mai matură şi mai deşteaptă.“

Asta se întâmplase cu câteva zile în urmă. Azi, aflând de la Tadeshina despre soarta scrisorii, neliniştile i s-au risipit şi simţea că păşeşte cu dreptul în noul an. O să scape şi de visele urâte care l-au chinuit nopţi în şir, convins că de-acum încolo o să fie bine. O să se debaraseze de melancolie şi de griji şi o să le arate tuturor că e fericit. Ştia că nu e deloc simplu să câştige inima semenilor săi – poate fi la fel de complicat precum mânuirea unui aparat de mare precizie – şi că presupunea maturitate şi înţelepciune. Cu toate astea, Kiyoaki s-a simţit cuprins de o însufleţire extraordinară.

Însă nu mărinimia de a-i risipi tristeţea şi a-i vedea chipul radiind de fericire îl determinase să-l cheme pe Iinuma în camera lui. *Sake*-ul băut l-a făcut euforic. În plus, în ciuda fâstâcelii şi a curtoaziei exagerate, ceva din fiinţa bătrânei Tadeshina te trimitea cu gândul la o matroană de bordel, fie şi unul străvechi şi cu o reputaţie bună. O senzualitate rafinată părea că se cramponează de fiecare rid de pe faţa ei. Aflat atât de aproape de ea, Kiyoaki a dat frâu liber impetuozităţii.

— În ceea ce priveşte şcoala, îi datorez multe lui Iinuma, preciză Kiyoaki adresându-i-se anume lui Tadeshina. Dar mai sunt o mulţime de lucruri pe care nici el nu le cunoaşte şi n-ar avea cum să mă-nveţe. Şi tocmai de aceea te rog ca de-acum înainte să-i fii dascăl.

— Ce vreţi să spuneţi cu asta, tânărul meu stăpân? întrebă ea respectuos. Dumnealui este student, iar o ignorantă ca mine…

— Exact! Eu mă refer la ceva care nu se-nvaţă la şcoală.

— De ce vă bateţi joc de o bătrână?

Schimbul de vorbe a continuat tot aşa, fără participarea lui Iinuma la conversaţie. Kiyoaki nu-l

poftise să ia loc, aşa că a rămas în picioare, cu privirea rătăcind dincolo de heleşteu. Era o zi înnorată şi câteva raţe înotau lângă insula pe care se vedeau înălţându-se coroanele pinilor, de un verde-închis, rece. Iarba veştedă îi sugera lui Iinuma o pelerină ţărănească de paie.

În cele din urmă, Kiyoaki i-a făcut semn lui Iinuma să se aşeze. Până atunci îl ignorase total şi i se păruse tare ciudat. Se gândise că tânărul său stăpân îşi dădea aere în faţa lui Tadeshina. Şi, dacă lucrurile stăteau astfel, asta era o noutate la Kiyoaki… şi-l încânta.

— Ascultă, Iinuma. Tadeshina tocmai a stat la o mică bârfă cu menajerele noastre. Şi a auzit întâmplător…

— Stăpâne! Vă rog, nu!

Tadeshina încerca să-l oprească, gesticulând disperată. În zadar însă.

— Fetele sunt convinse că te îndeamnă şi alte motive spre templu în fiecare dimineaţă… nu numai devotamentul.

— Alte motive?

Chipul lui Iinuma s-a crispat, iar pumnii, strânşi în poală, au început să tremure.

— Vă implor, nu-l chinuiţi!

Tadeshina s-a lăsat greu în scaun, ca o păpuşă vlăguită. Dar în ciuda gesturilor aparent disperate, în ochi îi pâlpâia o luminiţă ciudată, iar conturul gurii, cu proteza ce se clătina, trăda urmele unei senzualităţi încă vibrând.

— Pentru a ajunge la sanctuar, trebuie s-o iei pe lângă aripa din spate a casei, nu-i aşa? Ceea ce presupune că trebuie să treci pe sub ferestrele menajerelor. În drumurile tale matinale, ai schimbat priviri drăgăstoase cu Mine. Şi nu mai departe de zilele trecute i-ai strecurat un bileţel printre zăbrele. Cel puţin aşa am auzit. E adevărat, sau nu?

Iinuma a sărit în picioare înainte ca tânărul lui stăpân să termine de vorbit. Era desfigurat de

mânie şi încerca din răsputeri să se stăpânească. Se simţea cuprins de o arşiţă mistuitoare, gata parcă să-l azvârle în infern. Pe Kiyoaki îl încânta expresia lui, care nu mai avea nimic din flegmatismul cu care îl obişnuise. Deşi vedea clar că suferă, masca aceea urâtă, denaturată, i se părea aproape fericită.

— V-aş ruga mult să-mi permiteţi să plec, zise Iinuma întorcându-se brusc spre uşă.

Înainte să apuce să facă un pas, Tadeshina s-a repezit de pe scaunul ei ca să-l oprească. Sprinteneala acesteia l-a uimit pe Kiyoaki. Într-o clipă, se metamorfozase dintr-o bătrână aparent neputincioasă într-un leopard gata să-şi înşface prada.

— Nu pleca! Nici nu-ţi imaginezi ce-o să păţesc… Sunt în slujba familiei Ayakura de patruzeci de ani, iar dacă află că un slujitor din casa Matsugae a fost concediat din pricina indiscreţiei mele, o să păţesc şi eu la fel. Te implor, fie-ţi milă! Gândeşte-te la consecinţe! Înţelegi? Tinerii sunt nesăbuiţi! Dar n-avem ce le face, aşa e tinereţea!

Tadeshina s-a agăţat de mâneca lui Iinuma, vorbindu-i simplu şi clar, dojenindu-l bătrâneşte.

Încrederea în propriile-i forţe i se consolidase odată cu trecerea anilor, timp în care se convinsese că era indispensabilă mersului lumii. Calmul îi revenise şi răspândea în jurul ei siguranţa celui obişnuit să supravegheze blând derularea evenimentelor din culise. Oricui i se putea întâmpla să i se deşire chimonoul la cusături în toiul unui eveniment solemn sau să-şi uite acasă hârtiuţa cu discursul pregătit cu mare osteneală. Încrederea lui Tadeshina în ea însăşi izvora din măiestria de a controla milioane de asemenea situaţii cu un calm desăvârşit şi o stăpânire de sine rar întâlnite la o femeie. Era maestră în potolirea spiritelor şi întotdeauna pregătită pentru eventuale nenorociri, conştientă că pe lumea asta nu există

perfecţiune. Putea prevesti o furtună neaşteptată la fel ca o rândunică solitară pe cerul senin.

Rezervată şi precaută, Tadeshina nu dădea greş niciodată.

Iinuma avea să afle mai târziu că o ezitare de moment poate schimba cursul vieţii unui om. Clipa aceea este ca o dungă în mijlocul unei foi de hârtie. Partea îndoită devine proeminentă, iar cea care înainte se distingea se ascunde pe vecie privirii.

Stând în uşa biroului, cu Tadeshina agăţată de el, Iinuma a trăit un asemenea moment. Şi l-a costat. Tânăr şi fără experienţă, nesiguranţa şi-a croit drum în sufletul lui precum aripa dorsală a unui rechin care străpunge suprafaţa apei. Oare o fi râs Mine de bileţelul acela, arătându-l cuiva, sau l-a descoperit mai ştiu eu cine şi fata murea acum de ruşine? Trebuia neapărat să afle ce s-a întâmplat.

Kiyoaki îl studia atent pe Iinuma, care se aşezase la loc pe scaun. Ieşise victorios şi era mândru. N-avea de gând să fie generos cu Iinuma. Avea convingerea că nu-i rămâne decât să dea frâu liber propriei sale fericiri şi să calculeze paşii următori. Se simţea stăpânit de o forţă nouă, în stare să se comporte cu rafinamentul maturităţii.

— N-am adus problema în discuţie ca să te amărăsc sau să te simţi ridicol. Nu vezi că eu şi Tadeshina încercăm să găsim o soluţie care să fie spre binele tău? N-am de gând să suflu o vorbă tatălui meu şi o să am grijă ca nu cumva să afle de la altcineva. Iar ca măsură imediată, sunt absolut convins că Tadeshina, cu vastele ei cunoştinţe şi cu experienţa ei de viaţă, îţi va fi de mare folos. E adevărat că Mine e una dintre cele mai frumoase slujnice, iar asta ridică nişte probleme… Lasă totul în seama mea!

Ochii lui Iinuma sclipeau ca ai unui spion prins asupra faptului. Se agăţa de fiecare cuvânt al lui Kiyoaki, fiindu-i teamă să scoată cel mai mic

sunet. Când a încercat să priceapă dedesubtul vorbelor lui Kiyoaki, s-a închis şi mai adânc în el. Cu cât le analiza mai mult, cu atât se neliniştea mai tare. Pe de altă parte, ca simple cuvinte, acestea îi sfredeleau chinuitor sufletul.

Iinuma nu-l mai văzuse pe Kiyoaki atât de autoritar şi de mărinimos. Asemenea calităţi nu-l caracterizau. Firește că sperase ca tânărul său stăpân să ajungă aşa într-o bună zi, dar nu visase niciodată că lucrul acesta se va întâmpla în astfel de împrejurări. Se tot întreba dacă nu cumva dorinţele sale trupeşti se făceau vinovate pentru înfrângerea în faţa lui Kiyoaki şi dacă, după scurta ezitare de adineauri, nu le era limpede tuturor că propriile sale plăceri se amestecau inextricabil cu devotamentul faţă de stăpân. Aşadar, îi întinseseră cu dibăcie o cursă. Şi totuşi, chiar umilit până-n străfundurile sufletului, simţea că i se deschide salvator portiţa de aur curat spre împlinirea învoielii tacite.

Când Kiyoaki a tăcut, Tadeshina l-a aprobat cu un plescăit uşor.

— Da, aşa e cum zice tânărul tău stăpân. E mult mai înţelept decât te-ai aştepta să fie la vârsta lui.

Iinuma fusese întotdeauna de altă părere, însă acum o asculta pe Tadeshina de parcă totul era cât se poate de firesc.

— În concluzie, Iinuma, reluă Kiyoaki, nu mă mai dăscăli atâta şi hai să ne unim forţele cu Tadeshina ca să mă ajutaţi şi pe mine. În schimb, te voi ajuta şi eu în povestea ta amoroasă. Noi trei ne-am putea înţelege chiar foarte bine.

11

Kiyoaki a luat jurnalul în care îşi nota visele.

„Cu toate că-i cunosc de puţină vreme pe fraţii din Siam, le-am visat de curând ţara. În vis le-am şi vizitat-o…

Şedeam pe un jilţ splendid în mijlocul unei încăperi. Parcă mă ţintuise ceva acolo. Tot visul am simţit că mă doare capul. Şi asta pentru că purtam o coroană de aur, înaltă şi ascuţită, incrustată cu multe pietre preţioase. Deasupra capului meu, un stol de păuni stăteau cocoţaţi pe un labirint de grinzi de sub acoperiş. Din când în când, excremente albe cădeau pe coroană.

Afară, soarele arzător îşi arunca razele peste bătrâna grădină năpădită de buruieni. Liniştea desăvârşită din jur era întreruptă doar de bâzâitul muştelor şi de zgomotul făcut de picioarele păunilor sau de fâlfâirea aripilor. Grădina era împrejmuită de un zid înalt de piatră, având pe alocuri decupate nişte goluri, asemenea unor ferestruici. Prin ele se zăreau trunchiurile palmierilor şi, îndărătul lor, nori albi ameţitori, într-o încremenire absolută.

Am coborât privirea şi am văzut un inel de smarald. Semăna, bineînţeles, cu al lui Chao Pi şi nu înţelegeam cum de-a ajuns pe degetul meu. Modelul semăna: cele două feţe ciudate ale zeităţilor protectoare, de pază la poarta templului, incrustate în aur de o parte şi de alta a pietrei.

Mă uitam ţintă la inelul care sclipea în razele soarelui ce pătrundeau în cameră, fascinat de lumina albă pură, strălucind ca nişte cristale de gheaţă exact în centrul smaraldului. În momentul acela, mi s-a părut că disting un chip de femeie tânără şi frumoasă, care prinsese contur chiar acolo. M-am întors, crezând că e reflexia cuiva din spatele meu, dar nu se afla nimeni prin preajmă. Făptura din smarald s-a mişcat uşor şi expresia i s-a schimbat. Fusese gravă, dar acum zâmbea.

Chiar atunci a început să mă mănânce mâna, din pricina unei muşte din roiul aflat deasupra mea. Mi-am scuturat-o

enervat, dar când m-am uitat din nou la inel, imaginea femeii dispăruse. M-am trezit brusc, din pricina mâhnirii şi a pierderii suferite…“

Kiyoaki nu s-a sinchisit să-şi interpreteze visul în vreun fel. S-a străduit doar să-şi amintească exact ce se întâmplase şi a aşternut pe hârtie, cât mai amănunţit, atât ce îl bucurase, cât şi ce i se păruse de rău augur. Poate că nu-i plăcea să recunoască semnificaţiile evenimentelor din vis, nevoia de a le descrie părând că-i ameninţă propria-i existenţă. În comparaţie cu labilitatea afectivă ce-l caracteriza când era treaz, în vis lucrurile luau o cu totul altă întorsătură şi lumea aceea se arăta mult mai reală. Nu era convins că emoţiile de zi cu zi îl defineau întru totul, dar ştia că cel puţin Kiyoaki din vis era cel autentic. Primul nu putea fi descris nicicum, pe când cel de-al doilea avea şi formă, şi culoare.

Kiyoaki nu ţinea jurnalul ca să-şi descarce mânia provocată de lumea din jur. Ba dimpotrivă, pentru prima oară în viaţa lui, realitatea imediată corespundea cu propriile-i năzuinţe.

După umilinţa suferită, Iinuma a devenit extraordinar de supus şi ascultător. A acceptat să-i aranjeze, împreună cu Tadeshina, întâlnirile cu Satoko. Abnegaţia lui îl mulţumea teribil pe Kiyoaki, făcându-l totodată să se întrebe dacă prietenia era cu adevărat importantă în viaţa cuiva. Pe nesimţite, s-a îndepărtat tot mai mult de Honda, ceea ce pe acesta l-a întristat foarte tare, chiar dacă fusese mereu conştient că se afla pe locul doi în inima lui Kiyoaki. Şi-a dat seama că relaţiei lor îi lipsea un element vital prieteniei. Îşi umplea acum timpul pe care l-ar fi petrecut cu Kiyoaki citind cărţi. Pe lângă studiul dreptului în germană, franceză şi engleză, devora literatură şi filozofie. Şi, cu toate că nu se călăuzea după liderul creştin Kanzo Uchimura[24], a parcurs cu admiraţie romanul *Sartor Resartus* al lui Carlyle.

24 1861-1930.

Într-o dimineaţă cu ninsoare, pe când Kiyoaki se pregătea să plece la şcoală, Iinuma a intrat în biroul lui cu vădită băgare de seamă. Apatia din priviri şi gesturi nu-i dispăruse complet, dar slugărnicia îi mai atenuase forţa care-l scotea din minţi pe Kiyoaki.

Iinuma i-a spus că tocmai primise un telefon de la Tadeshina. Mesajul era simplu: Satoko, încântată peste măsură de ninsoarea căzută, îşi dorea ca iubitul ei să chiulească de la şcoală şi să o însoţească într-o plimbare cu ricşa prin zăpadă.

Kiyoaki nu mai avusese nicicând parte de asemenea toane. A rămas cu ghiozdanul în mână, privindu-l pe Iinuma uimit la culme.

— Chiar a făcut domnişoara Satoko o astfel de propunere?

— Da! Mi-a spus doamna Tadeshina personal. Cu siguranţă că aşa stau lucrurile.

Ciudat, însă pe când încerca să-l convingă, Iinuma părea mai degrabă cel de odinioară, gata în orice clipă să-l dădăcească pe Kiyoaki.

Kiyoaki s-a uitat peste umăr la grădină. Ningea. De data asta nu l-a mai deranjat modul în care Satoko şi-a impus voinţa. Ba dimpotrivă, se simţea uşurat, de parcă fata ar fi reuşit să-i extirpe tumoarea malignă a aroganţei. Şi, pentru că operaţia se terminase până să-şi dea el seama, noua senzaţie pe care o trăia îl încânta extraordinar.

„Am să fac aşa cum zice ea“, îşi spuse Kiyoaki.

Stratul de zăpadă nu era prea gros, dar insula şi dealul cu arţari se înveşmântaseră în alb.

— Telefonează la şcoală şi anunţă-i că am răcit şi că lipsesc azi. Ai grijă să nu afle mama şi tata. Apoi du-te la staţia de ricşe şi alege una solidă trasă de doi bărbaţi. Caută să fie de încredere. Merg singur până acolo.

— Prin zăpadă?

Iinuma l-a văzut îmbujorându-se. Deoarece Kiyoaki stătea cu spatele la fereastra dinspre

grădină, faţa lui rămăsese în umbră, însă roşeaţa din obraji era vizibilă. Tânărul pe care l-a ajutat să se dezvolte nu era predispus la acte de eroism, dar Iinuma s-a surprins aplaudând în sinea lui înfocarea din priviri, orice ar fi provocat-o. Până nu demult, Iinuma nu vădise decât dispreţ pentru tânărul său stăpân şi comportamentul acestuia, dar indiferent ce punea acum la cale şi cât de tare se dedase plăcerilor, i-a remarcat o hotărâre tăinuită, pe care n-o mai vădise niciodată.

12

Reşedinţa familiei Ayakura din Azabu era un vechi conac feudal. De ambele părţi ale masivei porţi principale, se vedeau ferestrele cu zăbrele ale posturilor de pază. Nemaiprimind vizite prea des, nu existau semne că încăperile ar mai fi fost ocupate în ultima vreme. Zăpada care cădea nu ascundea crestele ţiglelor de pe acoperiş, ci părea mai degrabă să se fi modelat după fiecare în parte.

O siluetă cu umbrelă în mână – se părea Tadeshina – se postase lângă poartă, dar când ricşa lui Kiyoaki s-a apropiat, a dispărut brusc. Ajuns în dreptul porţii, Kiyoaki s-a uitat printre zăbrele, fără să zărească nimic în grădină, din pricina zăpezii.

În cele din urmă, a apărut şi Satoko, sub umbrela pe jumătate deschisă a menajerei. Purta o scurtă liliachie peste chimono. Când şi-a înclinat capul ca să iasă, ţinând ambele mâini la piept, Kiyoaki a simţit o strângere de inimă, izbit de frumuseţea ei neobişnuită. A avut senzaţia că un bulgăre liliachiu ţâşneşte printre fulgii mari de zăpadă.

Ajutată de Tadeshina şi de bărbaţii care trăgeau ricşa, Satoko lăsa impresia că pluteşte în întâmpinarea lui Kiyoaki, aplecat să înalţe coşul. Când a ridicat privirea şi i-a văzut zâmbetul cald şi strălucitor, precum şi fulgii agăţaţi de părul şi de haina ei, a tresărit de parcă l-ar fi trezit ceva dintr-un vis nebulos. Clătinarea neaşteptată a vehiculului la urcarea lui Satoko a înteţit senzaţia. La fel şi faldurile chimonoului de lângă el şi parfumul ameţitor al cărui miros părea să atragă fulgii, care se învolburau înăuntru, biciuindu-i obrajii îngheţaţi. Când s-a urcat în ricşă, faţa ei ajunse pentru o clipă foarte aproape de a lui

Kiyoaki, iar când s-a îndreptat, dându-şi capul pe spate, tulburată, el a rămas fascinat de supleţea gâtului ei neted şi alb, ca de lebădă.

— Ce ţi-a venit aşa deodată? întrebă el, încercând cu disperare să-şi stăpânească tremurul din glas.

— Tata şi mama au plecat la Kyoto aseară pentru că o rudă de-a noastră e grav bolnavă. Am rămas singură şi mi-am dat seama că tânjeam să te revăd, Kiyo. M-am gândit la asta toată noaptea, iar dimineaţa am văzut că ninge şi nu mi-am mai dorit nimic altceva pe lume decât să mă plimb cu tine prin zăpadă. În viaţa mea nu m-am lăsat pradă impulsului de moment. Mă ierţi, nu-i aşa?

A rostit totul pe nerăsuflate, cu o voce copilăroasă, ce nu-i stătea în fire.

Ricşa s-a pus în mişcare. În urechi le răsunau vocile bărbaţilor: unul trăgea, celălalt împingea. Fiind destul de întuneric, în ricşă se distingea doar ferestruica decupată din acoperiş, stropită. Zăpada căpătase parcă o nuanţă gălbuie. Luminiţa dinăuntru pâlpâia uşor în ritmul balansării.

Şi-au acoperit genunchii cu o pătură ecosez pe care Kiyoaki o luase cu el. Nu mai stătuseră atât de aproape unul de altul din copilărie. Lui Kiyoaki îi distrăgeau atenţia fasciculele de lumină palidă, mai înguste sau mai late, ce pătrundeau prin crăpăturile ricşei, fulgii de nea ce se strecurau înăuntru şi se prefăceau în picături de apă pe pătura verde, freamătul ninsorii care biciuia acoperişul de parcă ataca nişte frunze uscate de bananier.

— Duceţi-ne unde vreţi, le spuse Kiyoaki bărbaţilor.

Ştia că starea de spirit a lui Satoko nu se deosebea cu nimic de a lui.

Când bărbaţii au ridicat ricşa, gata de plecare, tinerii s-au lăsat pe spate, puţin cam încordaţi. Nici unul nu încercase să atingă mâna celuilalt. Însă apropierea inevitabilă a genunchilor sub pătură era ca o scânteie scăpărată sub zăpadă.

Îndoiala ce-l rodea pe Kiyoaki persista: chiar nu citise Satoko scrisoarea? Tadeshina negase cu atâta vehemenţă, încât fusese înclinat s-o creadă.

„Dar atunci ce face Satoko? Se joacă doar cu sentimentele mele? O fi convinsă că sunt novice în privinţa femeilor? Cum să tolerez această insultă? Îmi dorisem atât de mult să nu citească scrisoarea… dar acum aş vrea s-o fi citit. Altfel, faptul că a vrut să ne întâlnim atât de nebuneşte în dimineaţa asta cu ninsoare nu înseamnă decât un singur lucru: că provoacă un bărbat. Şi asta ar fi în avantajul meu. Necazul este însă că n-am pic de experienţă la femei şi presupun că ar fi imposibil să ascund aşa ceva.“

Kiyoaki se frământa neîncetat în spaţiul mic şi întunecat al ricşei care se legăna întruna. Refuzând să se uite la Satoko, privea prin ferestruica neagră şi pătrăţoasă de celuloid, asaltată de fulgii de zăpadă. Până la urmă a băgat mâna sub pătură, unde se cuibărise în aşteptare, şmechereşte, mâna lui Satoko.

Un fulg a zburat înăuntru, aşezându-se pe sprânceana lui Kiyoaki. La vederea lui, Satoko a scos un strigăt de uimire, iar Kiyoaki s-a întors involuntar spre ea. Satoko a închis brusc ochii. Kiyoaki privea chipul acela, cu pleoapele lăsate. Doar roşul buzelor sclipea în lumina palidă. Din cauză că ricşa se legăna, trăsăturile ei păreau estompate, asemenea unei flori ţinute între degete tremurânde.

Inima îi bătea nebuneşte. Avea senzaţia că-l sugrumă gulerul hainei de la uniformă. Niciodată nu se mai confruntase cu ceva atât de nepătruns ca faţa albă a lui Satoko, cu ochii închişi, aşteptând liniştită. A simţit mâna fetei, sub pătură, strângând-o pe-a lui. Şi-a dat seama că ea încerca să-i transmită un mesaj şi, în ciuda vulnerabilităţii lui exagerate, o chemare blândă, dar irezistibilă l-a îmboldit s-o sărute pe buze.

O clipă mai târziu, clătinarea ricşei a fost cât pe-aci să le întrerupă sărutul, însă Kiyoaki s-a ţinut tare, din instinct, trăind cu impresia că întregul trup i se balansează pe gura fetei. I s-a părut că un evantai uriaş, dar invizibil, împrăştiind o mireasmă ameţitoare, se deschide la punctul de întâlnire al buzelor pecetluite.

Deşi pradă beatitudinii, n-a uitat nici o clipă cât de prezentabil este. Şi Satoko arăta minunat. A înţeles că tocmai asemănarea dintre ei alunga orice constrângere şi le permitea contopirea desăvârşită. Ceea ce-i despărţea, frustrant, nu ţinea de frumuseţe. Iar dorinţa lui fanatică de a fi complet independent era o boală… nu a trupului, ci a minţii.

Scăpat de încordare şi tot mai sigur de fata care constituia sursa fericirii sale, sărutul s-a înteţit, devenind chiar pătimaş. Buzele lui Satoko se abandonaseră total buzelor lui. Pe când Kiyoaki începea să se teamă că întreaga lui fiinţă avea să se topească şi să fie absorbită de aroma gurii ei, degetele ardeau de dorinţa de a-i atinge trupul. A scos mâna de sub pătură şi i-a cuprins umerii, apoi bărbia. I-a mângâiat-o uşor, simţindu-i fragilitatea. Percepând tot mai pregnant prezenţa fizică a fetei, a sărutat-o cu şi mai multă patimă.

Şi-a dat seama că Satoko plângea când s-a trezit cu lacrimi pe obrajii săi. L-a străfulgerat o undă de mândrie fără nici o legătură cu recenta sa predispoziţie spre altruism, ci mai degrabă cu comportamentul lui Satoko, din care dispăruse orice urmă de infatuare, atitudine potrivită unei surori mai mari puse mereu pe critică. Şi-a plimbat mâinile pe trupul ei – mai întâi pe lobul urechii, apoi pe piept – şi moliciunea descoperită de vârfurile degetelor l-a făcut să se simtă în al nouălea cer.

„Aşadar, asta înseamnă mângâiere adevărată.“

Senzualitatea lui, care se răspândise precum ceaţa, se fixase asupra unui lucru palpabil. Pe

mintea lui Kiyoaki a pus stăpânire propria-i bucurie şi asta a însemnat pentru el culmea extazului.

La finele unui sărut ai senzaţia că te trezeşti din somn fără pic de chef, încercând să lupţi, aşa amorţit cum eşti, cu lumina soarelui orbitor care-ţi biciuieşte nemilos pleoapele şi că-ţi doreşti din suflet să te cramponezi de firicelul de inconştienţă în care se mai zbat încă. Atunci somnul este cel mai dulce.

Când buzele li s-au desprins, s-a aşternut o linişte apăsătoare, de parcă păsărelele şi-ar fi încetat brusc ciripitul încântător. Fiecare a privit în altă parte. Norocul lor că ricşa se mişca, scutindu-i astfel de o tăcere stânjenitoare. Cel puţin aveau impresia că fac ceva.

Kiyoaki s-a uitat în jos. De sub pătura verde se iţea timid degetul unei femei, încălţat cu *tabi*[25], ca un şoricel alb ieşind din ascunzişul său ierbos şi iscodind neliniştit în jur. Poposiseră pe el câţiva fulgi de nea. Îşi simţea faţa arzând şi, fără să vrea, a întins mâna ca un copil, să-i pipăie obrajii. A constatat cu încântare că dogoreau, la fel ca ai lui – făgăduinţă gingaşă a verii ce avea să vină.

25 Şosetă albă cu un singur deget.

— Deschid un pic.

Fata a încuviinţat. El s-a întins şi a ridicat puţin coşul. Stratul de zăpadă aşternut pe el, într-un pătrat alb, vremelnic, s-a frânt fără zgomot.

Observând mişcare înăuntru, bărbaţii s-au oprit brusc.

— Nu! Nu, nu vă opriţi! Daţi-i drumul mai departe! strigă Kiyoaki.

La îndemnul tânărului, cei doi au pornit iar la drum.

— Mişcaţi-vă cât puteţi de repede!

Ricşa aluneca prin zăpadă, bărbaţii îmbărbătându-se cu strigăte unul pe altul.

— Dacă ne vede cineva!? exclamă Satoko.

S-a rezemat de spătar, încercând să-i evite privirea. Ochii îi lăcrimau încă.

— Nu contează!

Şi pe Kiyoaki l-a surprins propria-i voce. A înţeles subit că, de fapt, voia să înfrunte lumea.

S-a uitat în sus. Cerul era asaltat de vârtejuri albe. Fulgii le biciuiau obrajii. Când deschideau gura, li se aşezau pe limbă. Ce grozav ar fi să se îngroape în zăpadă!

— Uite, zăpada a ajuns până aici… murmură Satoko visătoare.

I-a arătat că s-a topit şi i s-a prelins de pe gât pe piept. Fulgii nu cădeau totuşi anarhic, ci o făceau cu solemnitatea unui ritual bine rânduit. Kiyoaki şi-a simţit obrajii răcindu-se şi, odată cu ei, parcă păleau şi bătăile inimii.

Bărbaţii cu ricşa urcaseră deja dealul cu vile al cartierului Kasumi. Într-o latură a pantei se întindea un teren deschis, dezvăluind priveliştea cazarmei Regimentului Trei din Azabu şi unde defilau de regulă trupele staţionate acolo. Acum, nici urmă de soldat pe vasta întindere din faţa ochilor. Kiyoaki a avut brusc iluzia masării unor trupe, la fel ca în familiara fotografie ce înfăţişa ceremonia de la templul Tokuri în memoria soldaţilor căzuţi în apropiere, în timpul Războiului ruso-japonez. Mii de soldaţi stăteau cu capetele plecate, strânşi în jurul unui cenotaf din lemn alb şi al un altar acoperit cu pânză albă ce fâlfâia în bătaia vântului. Scena se deosebea de cea din fotografie doar prin faptul că umerii soldaţilor erau acoperiţi de nea, iar cozoroacele chipiurilor, albe. În momentul în care a văzut nălucile, Kiyoaki a înţeles că muriseră în bătălie. Miile de trupe se adunaseră nu numai să se roage pentru camarazii căzuţi pe câmpul de luptă, ci şi să deplângă propriile lor vieţi.

Fantasmele au dispărut. Scenă după scenă le alunga tot mai departe, în spatele cortinei de zăpadă. Funiile groase din paie de orez, care

susţineau pinii de pe panta abruptă a şanţului cu apă, lăsau impresia că se frâng sub greutatea zăpezii. La ferestrele căsuţelor – unele dintre ele cu etaj – pâlpâiau lămpi, deşi se apropia ora prânzului.

— Trage coşul, l-a rugat Satoko.

Kiyoaki s-a supus îndată şi s-au trezit iarăşi în intimitatea semiîntunericului. Însă părea că e greu să-şi mai recapete extazul. Ca de obicei, Kiyoaki s-a lăsat pradă frământărilor.

„Oare ce-a simţit când am sărutat-o? S-o fi supărat pe mine… Doar ştie că m-a fermecat şi nu m-am putut abţine… ca un copil. Aşa e. Nu m-a interesat decât faptul că eram în al nouălea cer.“

Vocea calmă a lui Satoko i-a întrerupt gândurile.

— N-ar trebui să ne întoarcem acasă?

„Ia uită-te la ea cum vrea să mă ducă de nas!“

În timp ce bombănea în sinea lui, ştia deja că pierde ocazia, dar era totodată conştient că nu-i momentul cel mai potrivit să-i spună „nu plecăm acasă“. Ar fi însemnat să accepte zarurile aruncate, or mâna lui ar fi îngheţat în clipa în care le-ar fi atins. Nu se simţea pregătit încă.

13

Sosind acasă mai devreme, Kiyoaki a pretextat că a răcit şi nu se simte bine. Mama a alergat în camera lui să-i ia temperatura. În clipele acelea de agitaţie, a intrat Iinuma ca să-l anunţe că Honda îl caută la telefon. Cu greu şi-a convins mama să nu răspundă în locul lui. În cele din urmă a coborât la parter, dar numai după ce a lăsat-o să-i arunce pe spate o pătură de caşmir.

— Simplu! M-am dus la şcoală, dar m-am întors acasă devreme. Lumea de-aici nu ştie că n-am fost la şcoală deloc. Răceala?

De teamă să nu fie auzit prin glasvandul din spatele lui, a continuat în şoaptă:

— Nu te mai îngrijora! Mâine vin la şcoală şi-ţi explic… Nu te mai apuca să dai telefoane pentru simplul motiv că am lipsit de la ore. Exagerezi!

Când a închis telefonul, Honda tremura de furie. Îl deranja atât răceala cu care îi vorbise Kiyoaki când se arătase preocupat de soarta lui, cât şi faptul că avea un secret. El nu-i ascunsese niciodată nimic lui Kiyoaki.

După ce s-a mai liniştit, a început să se gândească.

„Cam aşa şi e. Nu-mi stă în fire să-i telefonez doar ca să aflu cum se simte.“

Recunoştea că nu-l sunase atât de pripit numai ca un prieten îngrijorat. Când a traversat iute curtea şcolii plină de zăpadă, ca să ajungă la birouri şi să ceară voie să dea un telefon, l-a copleşit o presimţire sumbră pe care nu şi-o putea explica.

Banca lui Kiyoaki a rămas neocupată întreaga dimineaţă. Privind-o, Honda a trăit spaima celui care se aşteaptă la ce era mai rău. Bătrâna bancă, ale cărei zgârieturi fuseseră acoperite de un strat

nou de lac, reflecta lumina orbitoare a zăpezii care pătrundea pe fereastră. L-a trimis cu gândul la un coşciug vertical, înfăşurat în giulgiu, tipul de sicriu în care fuseseră îngropaţi, în poziţie şezândă, războinicii de pe vremuri.

Starea proastă a persistat şi după ce a ajuns acasă. La un moment dat, l-a sunat Iinuma cu un mesaj din partea lui Kiyoaki: îşi cerea scuze pentru felul cum îi vorbise. Mai voia să ştie dacă n-ar vrea să-l viziteze dacă îi trimitea o ricşă. Tonul sumbru al lui Iinuma l-a indispus şi mai tare. L-a refuzat tăios, precizându-i că aveau să discute la şcoală, după ce Kiyoaki se înzdrăvenea.

Când Iinuma i-a transmis vorbele lui Honda lui Kiyoaki, i s-a făcut rău de-a binelea. În seara aceea l-a chemat pe Iinuma la el în cameră, nu pentru vreun favor, ci ca să-şi descarce sufletul.

— Toată lumea spune că Satoko e o pacoste. E adevărat că femeile strică prieteniile dintre bărbaţi, nu-i aşa? Dacă n-aş fi stat după mofturile ei azi-dimineaţă, Honda nu s-ar fi supărat pe mine.

Ninsoarea a încetat peste noapte, iar noua zi se anunţa senină şi frumoasă. Împotriva voinţei mamei şi a celorlalţi din casă, Kiyoaki s-a dus la şcoală. Avea de gând să sosească înaintea lui Honda, ca să-l întâmpine cu un salut cald. Însă, pe măsură ce soarele se ridica tot mai sus pe cer, splendoarea ameţitoare a acelei dimineţi de iarnă i-a schimbat total starea de spirit. L-a cuprins o fericire inexplicabilă, pe care nu şi-o putea înfrâna. Când Honda a intrat în clasă, i-a răspuns zâmbetului prietenos cu o faţă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. A renunţat subit la intenţia de a-i povesti cele petrecute cu o zi înainte.

Honda i-a zâmbit, dar nu i-a vorbit. După ce şi-a pus ghiozdanul în bancă, s-a rezemat câteva clipe de pervaz şi s-a uitat la zăpada de afară. S-a uitat apoi la ceas şi, socotind că ar mai avea cam treizeci de minute până la începerea cursurilor, i-a

întors spatele şi a ieşit din clasă. Kiyoaki a simţit nevoia să-l urmeze.

Şcoala era o clădire din lemn cu etaj. Pe una din laturile ei se aflau câteva straturi de flori, aranjate geometric, iar în mijlocul lor, un pavilion. Spre capătul straturilor, terenul cobora abrupt şi o cărare ducea pe pantă-n jos până la un heleşteu înconjurat de copaci. Kiyoaki a fost sigur că Honda nu se ducea la heleşteu. Zăpada începuse să se topească şi drumul era teribil de alunecos. Intuise bine. Honda s-a oprit în pavilion, a înlăturat zăpada de pe o bancă şi s-a aşezat. Kiyoaki şi-a croit drum printre troienele din grădina cu flori şi s-a apropiat de prietenul său.

— De ce vii după mine? întrebă Honda, privind pieziş din pricina luminii orbitoare.

— Te rog să mă ierţi pentru ieri.

— Nu-i nimic. Răceala a fost doar un pretext, nu-i aşa?

— Da.

Kiyoaki a dat şi el restul de zăpadă de pe bancă şi s-a aşezat lângă Honda. Din cauza luminii puternice, abia reuşeau să se uite unul la altul, ceea ce a mai detensionat atmosfera. Heleşteul de jos nu se zărea, deşi n-ar fi trebuit decât să se ridice şi să privească printre crengile încărcate cu zăpadă. În jur se auzea apa picurând – semn că zăpada de pe acoperiş şi copaci se topea. Pojghiţa de pe straturile de flori plesnise pe ici-colo, lăsând în urmă doar aşchii de gheaţă ce sclipeau ca nişte ţăndări de granit.

Honda se aştepta ca prietenul lui să-i divulge un secret important, deşi nu voia să recunoască nici în ruptul capului că îl rodea curiozitatea. Însă pe de altă parte, spera să nu i se dezvăluie nimic. Orice destăinuire care-i mirosea cât de vag a condescendenţă l-ar fi dezgustat profund.

Honda a rupt tăcerea, din dorinţa de a aborda un subiect fără legătură cu ei doi.

— Ştii, în ultimul timp am tot meditat la problema personalităţii. Dacă ne gândim la vremurile în care trăim, eu mă simt foarte străin de şcoală, de societate. Sau cel puţin asta cred. E valabil şi pentru tine, presupun.

— Da, fireşte, răspunse Kiyoaki oarecum indiferent şi totuşi cu o dulceaţă în glas, care-i era caracteristică.

— Dar hai să ne imaginăm ce se va întâmpla peste o sută de ani! Dacă părerile personale nu sunt luate în considerare, toate ideile vor fi preluate cu toptanul şi cuprinse sub titlul *Cugetări ale epocii*. Dacă analizăm puţin, să zicem, istoria artei, punctul meu de vedere se dovedeşte incontestabil, ori ne place, ori nu. Fiecare perioadă îşi are propriul stil şi nici un artist nu-l poate ignora, indiferent de concepţiile lui.

— Şi epoca noastră îşi are propriul stil?

— Eu aş zice mai degrabă că stilul Erei Meiji[26] e pe cale de dispariţie. Dar de unde să ştiu ce se întâmplă cu adevărat? După părerea mea, cei care trăiesc în perioada stilului respectiv nu-l prea conştientizează. De exemplu, şi pe noi doi ne preocupă un anume stil de viaţă, numai că suntem ca doi peştişori aurii care înoată într-un bol de sticlă fără măcar să ne dăm seama de asta. Tu, de exemplu, trăieşti într-o lume dominată de sentimente şi pari diferit de majoritatea semenilor. Şi eşti convins că n-ai lăsat să se strecoare nici un compromis în personalitatea ta. Însă n-ai cum să dovedeşti. Mărturia verbală a contemporanilor tăi e lipsită de valoare. Cine ştie? E posibil ca lumea ta plină de simţiri să reprezinte stilul acestei epoci în forma sa cea mai pură… Dar îţi atrag din nou atenţia – n-ai cum să fii sigur de asta.

26 1868-1912.

— Cum se poate totuşi demonstra?

— Timpul. Doar timpul decide. Pe zi ce trece, ne trezim tot mai prinşi în vâltoarea curentului

perioadei pe care o traversăm, chiar dacă nu-l percepem fidel. Iar mai târziu, când se va spune că tinerii din Era Taisho[27] gândeau, se îmbrăcau şi vorbeau „aşa“, pesemne că se va face referire la noi. Vom fi luaţi la grămadă. Îi deteşti pe cei din şleahta de la *kendo*, aşa-i? Nu ai decât dispreţ pentru ei, nu?

27 1912-1926.

— Da, e adevărat.

Kiyoaki simţea tot mai mult frigul pătrunzător, din pricina băncii reci. Proaspăt eliberate de zăpada care se topea, frunzele de camelie din apropierea pavilionlui sclipeau puternic.

— Îi detest. Îi dispreţuiesc.

Pe Honda nu l-a surprins câtuşi de puţin răspunsul în doi peri al prietenului său. Îi era caracteristic. Aşadar, a continuat:

— Atunci, încearcă să-ţi imaginezi că peste nişte zeci de ani lumea te va socoti la fel ca pe aceia pe care-i dispreţuieşti – prietenii tăi grei de cap, cu sentimentalismul lor desuet, cu obtuzitatea cu care-i consideră frivoli pe cei care nu le seamănă, care-i hărţuiesc pe inferiori, admiratori fanatici ai Generalului Nogi, cărora măturarea zilnică a terenului din preajma copacului sacru *sakaki* plantat de Împăratul Meiji le oferă o satisfacţie uluitoare. Tu, cu sensibilitatea ta, vei fi luat laolaltă cu toţi aceşti terchea-berchea.

În plus, iată cea mai simplă cale de a defini esenţa erei în care trăim. După ce apele tulburi se limpezesc, la suprafaţa lină se arată clar curcubeul de petrol. Da, cam aşa stau lucrurile. Adevărul esenţial al epocii noastre va fi analizat, fără probleme, după moartea noastră, astfel încât să-l înţeleagă oricine. Numai că atunci, peste vreo sută de ani, va fi interpretat în mod eronat. Iar tu şi eu n-avem cum să dovedim că n-am împărtăşit părerile compromiţătoare ale contemporanilor noştri.

Ce fel de standarde crezi că va aplica istoria unei asemenea perspective? Cugetările oamenilor de geniu ai epocii noastre? Ale marilor personalităţi? Nici vorbă! Cei care ne urmează şi decid ce a fost în mintea noastră vor adopta criteriul modelat pe gândirea ilogică a prietenilor tăi din gaşca de *kendo*. Cu alte cuvinte, vor vâna cele mai primitive crezuri şi convingeri ale zilelor noastre. Ştii, fiecare eră în parte a fost caracterizată doar în termenii unor astfel de absurdităţi.

Kiyoaki nu prea pricepea ce voia Honda să spună, însă ascultându-l, şi-a conturat şi el vag o idee.

La fereastra deschisă a clasei lor de la etaj au început să apară câteva siluete. Colegii se adunau la ore. Ferestrele celorlalte clase erau închise şi reflectau sclipirea soarelui de dimineaţă şi albastrul senin al cerului. Un peisaj matinal familiar. Gândindu-se la evenimentele din ziua precedentă şi la ninsoare, a avut senzaţia că l-ar fi tras cineva, aproape fără voia lui, din lumea întunecată a frământărilor voluptuoase pe terenul minunat şi luminos al raţiunii.

— Aşa-i istoria!

Kiyoaki se simţea stânjenit de imaturitatea remarcii sale, dar cel puţin făcuse eforturi să priceapă ce spunea prietenul lui.

— Cu alte cuvinte, indiferent ce gândim, sperăm sau simţim… toate astea au legătură cu mersul istoriei, aşa-i? Asta ai vrut să zici, nu?

— Exact. Europenii consideră că un om ca Napoleon îşi poate impune voinţa asupra istoriei. Noi, japonezii, gândim la fel despre bărbaţi ca bunicul tău sau contemporanii lui, care au contribuit la Restauraţia Meiji. Istoria chiar ţine cont de voinţa unor oameni? Când mă uit la tine, stau să chibzuiesc la problema asta. Nu eşti o personalitate, şi nici geniu. Însă ai o însuşire distinctă: îţi lipseşte complet voinţa. Dacă mă

gândesc la relaţia ta cu istoria, sunt pur şi simplu fascinat.

— Eşti cumva ironic?

— Nu, deloc. Mă gândesc la participarea inconştientă în istorie. Hai să zicem că eu am voinţă…

— Chiar ai.

— Şi că doresc să schimb cursul istoriei. Îmi dedic toată energia şi resursele acestui ţel. Îmi folosesc fiecare fărâmă de putere de care dispun ca să aduc istoria la picioarele mele. Aşadar, am prestigiul şi autoritatea necesare pentru aşa ceva. Şi totuşi nu pot garanta că istoria va merge înainte după voia mea. Pe de altă parte, e posibil ca peste o sută, două sau trei sute de ani, istoria să-şi modifice subit cursul şi să fie în consonanţă cu voinţa, visurile, idealurile mele, *fără ca eu să fi contribuit cu ceva*. Poate că societatea îşi însuşeşte o formă care să fie exact aşa cum o visasem eu cu o sută sau două sute de ani în urmă. Atâta vreme cât mie mi se pare frumoasă, istoria îmi zâmbeşte cu deferenţă şi-mi persiflează ambiţia, iar lumea va spune: „Aşa-i istoria“.

— Toate lucrurile îşi au rânduiala lor, nu-i aşa? Timpul din închipuirea ta va veni oricum. Poate nici nu-i nevoie de o sută de ani… ajung treizeci sau cincizeci. Se mai întâmplă… Şi poate chiar după moartea ta, dorinţa ta va servi drept ghid, fără să ştie nimeni, şi va ajuta la înfăptuirea a ceea ce ţi-ai fi dorit tu în cursul vieţii… Şi, dacă n-ar fi existat unul ca tine, pesemne că istoria nici nu ar fi luat o asemenea întorsătură, oricâtă vreme ar fi trecut.

Chiar dacă aceste lucruri abstracte şi reci îi dădeau senzaţia că se află într-o pădure îngheţată, Kiyoaki s-a simţit cuprins de o anume căldură, de o emoţie pentru care trebuia să-i mulţumească lui Honda. Nu avea însă nici un chef să-şi recunoască satisfacţia izvorâtă din această sursă. Privind îndelung stratul de nea aşternut pe crengile

copacilor ce-şi răsfrângeau umbrele peste straturile de flori şi ascultând sunetul cristalin al zăpezii care se topea, ştia că e fericit pentru că Honda deschisese o asemenea discuţie. Nu putea nega faptul că îl mai obseda încă amintirea clipelor fericite şi fascinante din ziua anterioară, dar decizia lui Honda, care preferase să le ignore, se potrivea perfect cu puritatea zăpezii din jur. În clipa aceea, o bucată de zăpadă s-a desprins de pe acoperişul şcolii, dezvăluind negrul sclipitor al ţiglelor umede.

— Aşadar, continuă Honda, dacă după o sută de ani societatea se va dovedi a fi aşa cum am visat, tu socoţi asta o împlinire?

— Ar putea fi.

— A cui?

— A ta.

— Glumeşti. Eu voi fi mort la vremea aceea. Ţi-am explicat adineauri că toate astea s-ar putea întâmpla fără ca eu să fi fost implicat în vreun fel.

— Păi, atunci nu o putem numi o realizare a istoriei?

— Vrei să spui că istoria are voinţă? E foarte periculos să încerci să personifici istoria. Eu cred că istoria nu are voinţă proprie şi, mai mult de-atât, nici n-are vreo legătură cu propria mea voinţă. Prin urmare, n-avem cum discuta despre realizări. Istoria o demonstrează: înfăptuirile ei se prăbuşesc cu mare viteză. Istoria poartă cu ea distrugerea… ca să facă loc altor clipe de cleştar. Şi tot aşa. Pentru istorie, a clădi şi a ruina e totuna.

Ştiu foarte bine asta. Deşi înţeleg, nu pot fi ca tine, nu pot renunţa la idealuri. Aşa-s eu. Fără a fi o afirmaţie categorică, după părerea mea, orice om cu voinţă îşi doreşte să influenţeze oarecum istoria. Nu susţin că năzuinţele afectează istoria, ci doar că încearcă. Apoi, la unii, voinţa e un dar înnăscut, asta e soarta lor.

Dacă privim în perspectivă, năzuinţa umană este sortită frustrării. E firesc să nu iasă lucrurile

conform intenţiilor. Şi-atunci, ce concluzie trage un occidental din asta? „Eu am făcut tot ce mi-a stat în puteri, eşecul a fost neprevăzut.“ Întâmplarea exclude legea cauzei şi efectului. Şansa e o absurditate acceptată de liberul-arbitru.

Filozofia europeană n-ar fi apărut fără conceptul de şansă – refugiul capital al voinţei. Fără ea ar fi de neconceput însăşi ideea jocurilor de noroc, ar fi imposibil să se explice frustrările şi eşecurile. Cred că acest concept – întâmplarea – este esenţa Dumnezeului europenilor, stând la baza liberului-arbitru, inspirându-i.

Ce s-ar întâmpla dacă am fi nevoiţi să negăm existenţa şansei? Ce s-ar întâmpla dacă ar trebui exclus complet rolul hazardului în victorie sau înfrângere? Într-un asemenea caz, s-ar distruge refugiul liberului-arbitru. Dacă şansa nu mai e recunoscută, se compromite stâlpul de susţinere al voinţei.

Imaginează-ţi următoarea scenă: o piaţă publică ziua-n amiaza mare. Voinţa stă acolo singură. Se preface că rezistă eroic pe baricade datorită propriei forţe şi astfel continuă să se amăgească. Soarele arde puternic, nu sunt copaci împrejur care s-o adăpostească la umbra lor, nu e fir de iarbă. În piaţa cea mare doar umbra personală îi ţine tovărăşie. La un moment dat, o voce tunătoare se aude dinspre cerul fără nici o scamă de nor: „Şansa a murit. Nu există aşa ceva. Ascultă-mă, ţi-ai pierdut pentru totdeauna sprijinul“. În clipa aceea, voinţa se prăbuşeşte, trupul îi putrezeşte şi se descompune; scheletul dezgolit împroaşcă un lichid transparent, iar oasele îşi pierd substanţa şi se dezintegrează. Voinţa încearcă totuşi să rămână mai departe înfiptă în pământ, dar acest ultim efort e inutil. Chiar atunci, cerul senin şi strălucitor se rupe în două cu un tunet înfiorător, iar *zeul fatalităţii* priveşte prin crăpătură, în abis…

Nu mi-l pot imagina pe zeu decât cu un chip înspăimântător, odios. Presupun că această

slăbiciune e pricinuită de firea mea voluntară. Dacă şansa îşi încetează existenţa, voinţa e lipsită de sens. E ca o biată pată de rugină pe un şir lung de cauze şi efecte cărora abia dacă le aruncăm o privire când şi când. Rămâne o singură modalitate de a participa la istorie, şi anume să n-ai pic de voinţă, să fii lipsit de ţel, să funcţionezi doar ca un atom sclipitor, frumos, etern şi neschimbător. Şi-atunci, nimeni n-ar mai trebui să caute vreo semnificaţie existenţei umane.

Aş zice că tu nu percepi lucrurile în acelaşi mod. Nici nu-ţi cer să aderi la o asemenea filozofie. Singurele aspecte în care crezi, fără vreun efort de gândire, sunt: să arăţi bine, propriile capricii şi problemele personale. Nu ţi-aş putea defini personalitatea, ci aş îndrăzni să afirm că nu ai aşa ceva. Am dreptate?

Kiyoaki nu s-a simţit în stare să răspundă. În schimb, i-a zâmbit, convins că Honda nu încerca să-l insulte.

— Este cea mai mare enigmă pentru mine.

Honda a oftat din rărunchi, arătând chiar comic. Respiraţia lui era ca un nor îngheţat care plutise o secundă în aerul limpede al dimineţii, părându-i-se lui Kiyoaki o manifestare tainică a grijii pe care i-o purta. În străfundurile sufletului său, se simţea şi mai fericit.

Soneria anunţa începutul orelor şi cei doi s-au ridicat. În clipa aceea, cineva a aruncat de la etaj un bulgăre de zăpada de pe pervaz. A căzut chiar la picioarele lor, împroşcându-i cu fărâme de un alb strălucitor.

14

Kiyoaki avea cheia de la bibliotecă, aflată într-un colţ al clădirii principale şi de aceea deseori ignorată. Domnul Matsugae nu era omul care să-şi dedice mult timp cărţilor. Însă aici se găseau lucrările clasicilor chinezi care aparţinuseră bunicului, literatura occidentală pe care Marchizul şi-o procurase de la librăria Maruzen ca să pară intelectual, precum şi multe cărţi primite în dar. Când Kiyoaki a intrat la liceu, tatăl i-a înmânat cheia cu un gest preţios, traducând încredinţarea unei comori de preţ. Era singurul care avea acces nelimitat în încăperea aceea. Printre exemplarele de-acolo, care-l interesau prea puţin pe Marchiz, se numărau câteva colecţii de clasici japonezi şi cărţi pentru copii. Fiindcă înainte de publicare, editorii îi ceruseră Marchizului o scurtă recomandare, împreună cu poza lui, îmbrăcat în ţinută de gală, i-au oferit colecţiile respective în schimbul privilegiului de a menţiona pe copertă, gravate cu litere aurite, cuvintele: „Recomandată de Excelenţa Sa, Marchizul Matsugae“.

Kiyoaki nu ţinea să ajungă prea des prin bibliotecă. Prefera să viseze, nu să citească. Însă pentru Iinuma, căruia i se dădea cheia doar o dată pe lună ca să facă ordine, biblioteca însemna cel mai sacru loc din casă, consfinţit de prezenţa clasicilor chinezi îndrăgiţi de bunicul lui Kiyoaki. Când vorbea despre încăperea respectivă, nu-i spunea niciodată doar „bibliotecă“, ci „biblioteca Excelenţei Sale, răposatul“, iar când pronunţa aceste cuvinte, lăsa impresia că se îneacă de emoţie.

În seara de după împăcarea cu Honda, Kiyoaki şi-a chemat tutorele în cameră exact când acesta se pregătea să plece la cursuri şi i-a strecurat în mână

cheia, fără un cuvânt. Ziua pentru curăţenia lunară nu se schimbase, iar aceasta era o activitate pe care Iinuma nu o desfăşura niciodată atât de târziu. De aceea a rămas complet nedumerit că primise cheia tocmai acum – şi seară, şi o zi în care nu deretica acolo. Zăcea în palma lui groasă cu degete boante, metalică şi albastră, ca o libelulă cu aripile frânte.

Iinuma şi-a amintit gestul acela de nenumărate ori. Ce prăpădită şi neputincioasă stătuse în palma lui, ca un trup stingher. Ţintuit locului, o vreme a încercat în zadar să găsească o semnificaţie gestului, dar n-a reuşit. Când Kiyoaki i-a explicat în cele din urmă, l-a cuprins o mânie de nedescris, deranjându-l mai ales faptul că avea să fie la cheremul lui.

— Ieri-dimineaţă nu m-am dus la şcoală şi ai avut grijă să nu fiu descoperit. Mi-a venit rândul să mă revanşez. Ieşi din casă, ca şi cum ai pleca la şcoală. Ia-o prin spate şi intră pe uşa de vizavi de bibliotecă. O deschizi cu cheia pe care ţi-am dat-o şi aştepţi înăuntru. Să nu aprinzi lumina. Şi cel mai sigur e să te încui pe dinăuntru.

Tadeshina a instruit-o pe Mine amănunţit. Urmează să telefoneze aici spunând că are un mesaj pentru ea – interesându-se când are să-i termine săculeţul pentru mirodenii. Acesta este semnalul. Mine se pricepe grozav la asemenea mărunţişuri şi lumea o lasă în general pe ea să se ocupe de ele. Şi domnişoara Satoko a rugat-o să-i lucreze unul din brocart auriu. Aşadar, un asemenea telefon nu trezeşte nici un fel de suspiciuni.

Când Mine o să primească mesajul, o să aştepte clipa în care tu trebuie să pleci la şcoală şi va porni spre bibliotecă. Va bate uşor la uşă, cu speranţa că ai să-i deschizi. Fiind imediat după cină, când toţi umblă de colo-colo, n-o să-i simtă nimeni lipsa treizeci sau patruzeci de minute.

Tadeshina zice că ar fi prea periculos să vă vedeţi afară şi totodată e mai greu de aranjat o

asemenea întâlnire. O menajeră are nevoie de pretexte foarte serioase pentru a ieşi din casă fără să stârnească obiecţii.

Te rog să mă ierţi că mi-am permis să stabilesc totul fără să te avertizez din vreme. Tadeshina o s-o sune pe Mine în seara asta. Tu ai grijă să ajungi la bibliotecă. Dacă nu, Mine o să fie foarte supărată.

În timp ce asculta, mâna lui Iinuma, care se simţea încolţit, a tremurat atât de tare, încât a fost gata-gata să scape cheia.

În bibliotecă era foarte frig. Prin draperiile grele cu fir auriu, de la felinarele din grădină din spatele casei pătrundea o lumină prea slabă ca să se distingă titlurile cărţilor. În încăpere domnea un miros de mucegai, asemănător celui venit iarna, de la canalele înfundate.

Întunericul nu era un impediment pentru Iinuma. El ştia tot ce se găseşte în bibliotecă. Rafturile gemeau de lucrări de-ale lui Han Fei-tsu[28] ca *Testamentul lui Seiken* şi *Optsprezece istorii*; nu lipsea nici *Comentarii asupra celor patru clasici*, care rămăsese fără supracopertă. Bunicul lui Kiyoaki o citise de prea multe ori şi se rupsese.

28 Filozof chinez (280-233 î. Chr.).

Într-o bună zi, pe când răsfoia o carte – dintr-o renumită colecţie de lucrări japoneze şi chineze – pe care o ştergea de praf, lui Iinuma i-a atras atenţia o poezie de Kaya no Toyotoshi[29] şi a memorat-o. Se numea *Cântec pentru ascet*. Una dintre strofe îi mângâia sufletul în timp ce deretica prin bibliotecă:

29 Oficial la Curtea Heian, om de cultură şi poet (751-815).

M-am săturat doar să mătur această cămăruţă.
Mă va merita oare Kyushu?
Stolurile de vrăbii flecare
O apucă pe-acelaşi drum cu gâştele?

Iinuma înţelegea acum. Cunoscându-i stima profundă pentru „biblioteca Excelenţei Sale, răposatul“, Kiyoaki o alesese deliberat pentru întâlnire. Nu mai avea nici o îndoială. Când i-a explicat planul pe care-l pusese la cale cu multă grijă, satisfacţia rece din priviri dovedea clar că se gândise la toate implicaţiile. A vrut ca Iinuma să pângărească tocmai locul pe care-l venera.

La gândul acesta a simţit ameninţarea tăcută a lui Kiyoaki, de care se lovise încă din vremea copilăriei. Desfătare prin sacrilegiu. Şi, dacă Iinuma ar fi profanat ce îi era mai drag, Kiyoaki ar fi fost la fel de încântat ca dacă ar fi agăţat o bucată de carne macră în vârful unei *nusa*[30]. În vremurile mitologice, Susano-o, fratele zeiţei soarelui, găsise satisfacţii în acelaşi fel – pângărise câmpurile sacre ale lui Amaterasu.

30 Baghetă albă folosită pentru purificare la templele şintoiste.

De când Iinuma picase în plasa femeii, Kiyoaki devenise şi mai autoritar. În plus, chiar dacă lui Iinuma nedreptatea i se părea strigătoare la cer, lumea avea întotdeauna să accepte plăcerile lui Kiyoaki ca fiind naturale şi pline de farmec, în timp ce pe ale lui avea să le condamne cu o asprime neîndurătoare. Cu cât cugeta mai mult, cu atât se detesta mai tare.

Dinspre tavanul bibliotecii se auzea chiţăitul şobolanilor care mişunau de colo-colo. Când făcuse curăţenie luna trecută, împrăştiase castane otrăvite, dar se pare că fără nici un rezultat. S-a cutremurat dintr-odată, amintindu-şi ce ar fi dorit să uite definitiv.

Ori de câte ori vedea chipul lui Mine, încerca să-şi alunge imaginea dureroasă şi totodată obsedantă. Şi acum, când urma să-i atingă trupul cald în bezna încăperii, fantasma aceea se aşeza între ei. Era vorba de un lucru despre care Kiyoaki ştia cu siguranţă, dar, pentru că nu-l pomenise niciodată, Iinuma nu s-a încumetat să deschidă

subiectul. De fapt, îl socotea mai degrabă un secret apăsător, pe care îl suporta tot mai greu. Îl chinuia ca o adunătură de şobolani mizerabili care se prăvăleau asupra lui… Marchizul se culcase cu Mine şi încă o mai făcea uneori. Imaginea îi fusese stârnită de şobolanii de deasupra, cu ochii lor injectaţi şi trupurile scârboase.

Era cumplit de frig. Dimineaţă plecase de-acasă ca să înfrunte gerul, pentru a-şi aduce omagiile zilnice la templu, dar acum frigul îi pătrunsese în oase şi simţea cum îi acoperă pielea, ca o prişniţă îngheţată. Mine nu găsise probabil momentul prielnic să se strecoare fără să atragă atenţia.

Pe când aştepta, suferinţa îl chinuia tot mai mult. L-a încercat deodată o senzaţie neplăcută amestecată cu frigul pătrunzător şi mirosul de putred care îi biciuia nervii. Avea impresia că apele urât mirositoare ale canalului de scurgere au ajuns până la picioarele lui, murdărindu-i poalele frumoasei *hakama* din mătase.

„Oare aşa ştiu eu să mă bucur de viaţă?“ se întrebă el.

Un tânăr de douăzeci şi patru de ani, cu o comportare exemplară, demn de toată lauda…

S-a auzit o bătaie slabă. Iinuma s-a ridicat atât de brusc, încât s-a lovit de bibliotecă. Până la urmă a reuşit totuşi să descuie uşa. Mine a intrat uşor, pieziş. După ce a încuiat uşa la loc, Iinuma a apucat-o de umeri şi a împins-o brutal spre un colţ al încăperii. Nu înţelegea de ce, dar în minte îi stăruia imaginea mormanului de zăpadă murdară adunată afară. Deşi nu avea timp şi chef să-şi motiveze gestul, simţea nevoia acută de a o viola pe Mine în colţul cel mai apropiat de zăpada aceea maculată.

Mânat de asemenea porniri, s-a comportat grosolan cu fata. Cu cât îi stârnea mila mai mult, cu atât devenea mai violent. Pe când o poseda animalic, şi-a dat seama că răutatea lui fusese provocată de dorinţa de a se răzbuna pe Kiyoaki şi

s-a simţit cumplit de jenat. Timpul fiind scurt şi preţios, Mine l-a lăsat pe Iinuma să se descarce, fără să opună rezistenţă. Numai că resemnarea cu care fata s-a supus l-a chinuit şi mai tare. Acceptul ei tacit trăda faptul că-l înţelegea ca pe aproapele ei.

Neîmpotrivirea ei nu izvora însă din acest sentiment. Era o femeie uşoară din fire. Iar pentru ea, lipsa lui de experienţă, încercarea de a o intimida prin forţă, mâinile care o pipăiau cu stângăcie – toate dovedeau cât de aprig o dorea. Nici o secundă nu i-a trecut prin cap că el o compătimeşte.

Zăcând în întuneric, Mine a simţit deodată frigul ca pe nişte săbii care o străpungeau prin chimono. Ridicând privirea, a zărit prin beznă rafturile pline de cărţi, fiecare în caseta sau supracoperta ei, cu titlurile marcate de trecerea anilor. Avea impresia că o asediaseră din toate părţile, dar viteza era absolut obligatorie. Tadeshina o instruise până în cele mai mici detalii, ca să-i fie foarte clar, cerându-i să acţioneze fără ezitare. Mine a înţeles că rolul ei presupunea oferirea trupului fără remuşcări, pentru a alina şi consola. Suficient. Trupul ei copt, cu pielea fină, abia aştepta să se dăruiască.

Se putea spune că-l simpatiza pe Iinuma. Când era solicitată, avea darul de a descoperi părţile bune ale admiratorului ei. Ea nu se aliase niciodată cu celelalte slujitoare care-şi băteau joc de Iinuma, aşa că virilitatea lui, atât de ridiculizată, îşi găsise în sfârşit locul cuvenit în inima ei de femeie.

Deodată, prin faţa ochilor i-a trecut imaginea unei sărbători de la templu, cu tot fastul ei: felinare cu acetilenă sclipind puternic şi emanând un miros înţepător, baloane şi morişti de vânt, acadele frumos colorate…

— La ce te uiţi aşa? întrebă Iinuma, iritat.

Şobolanii de sus colcăiau agitaţi. Abia li se auzeau mişcările, dar ele trădau o tensiune latentă.

Aveai impresia că aleargă înnebuniţi, puşi pe fugă de un demon nevăzut.

15

Corespondenţa familiei Matsugae se supunea unui ritual tipic: majordomul Yamada o aşeza întotdeauna pe o tavă aurie lăcuită, cu blazonul familiei gravat frumos, după care o ducea stăpânilor. Satoko ştiind obiceiul casei, i-a dat, din precauţie, bileţelul lui Tadeshina ca să i-l înmâneze, la rândul ei, lui Iinuma.

Astfel, Iinuma a fost cel care, în toiul examenelor finale, şi-a rupt din timp mai întâi s-o întâlnească pe Tadeshina şi apoi să-i transmită scrisoarea de dragoste lui Kiyoaki.

„Deşi după viscol a urmat o zi senină şi frumoasă, n-am putut uita clipele minunate petrecute împreună. În inima mea, zăpada nu încetase, fulgii continuau să cadă luând forma chipului tău, Kiyo. Cât mi-aş fi dorit să locuiesc undeva unde ninge mereu, tot anul, ca să mă pot gândi la tine fără oprire.

Dacă am fi trăit în Era Heian, mi-ai fi compus o poezie specială, aşa-i? Şi eu ţi-aş fi răspuns la fel. Mă şochează pur şi simplu faptul că, deşi învăţ *waka* încă din copilărie, în asemenea momente nu sunt în stare să-mi aştern sentimentele pe hârtie, fie şi într-o singură poezie. Oare chiar să n-am deloc talent?

De ce crezi că sunt atât de fericită? Pentru că am găsit pe cineva care să-mi suporte toanele? Te rog să nu gândeşti aşa. M-ar durea îngrozitor dacă m-ai judeca astfel.

Nu, pe mine mă face fericită purtarea ta curtenitoare. Mi-ai satisfăcut şi capriciile zilele trecute. Ţi-ai dat seama cât eram de disperată. Şi ai venit cu mine la plimbare pe zăpadă fără să-mi reproşezi nimic, îndeplinindu-mi visul adânc îngropat în sufletul meu, deşi cu multă stânjeneală. Asta am vrut să zic prin curtenie.

Kiyo, chiar şi acum, când îmi amintesc ce s-a întâmplat, tremur de fericire şi de ruşine totodată. În Japonia, noi considerăm că spiritul zăpezii e de gen feminin – zâna

zăpezii. Însă în basmele europene acesta este un tânăr chipeş. Aşadar, tu eşti pentru mine spiritul zăpezii, atât de masculin în uniforma ta de şcoală. Mă simt de parcă m-ar fi fermecat şi răpit spiritul zăpezii – mă topesc în frumuseţea ta şi îngheţ cu totul în zăpadă. Nu există soartă mai plăcută."

La sfârşit a scris: „Te rog să fii amabil să nu uiţi să arunci scrisoarea asta în foc".

Satoko şi-a păstrat supleţea stilului până la ultimul rând. Nici nu ştia să se exprime altfel. Însă pe Kiyoaki l-a uimit vigoarea senzuală ce se desluşea pe alocuri.

După ce a citit-o, a rămas cu impresia că era genul de scrisoare menită să emoţioneze profund, până la extaz. Analizând-o atent, i s-a părut mai degrabă un exerciţiu dintr-un manual de maniere alese. Simţea că ea dorea să-i transmită că eleganţa şi bunele deprinderi şterg cu buretele orice necuviinţă.

Dacă cei doi se îndrăgostiseră în ziua cu ninsoare, cum puteau lăsa timpul să se scurgă pe lângă ei fără întâlniri? Măcar pe fugă. Erau fireşti! Totuşi, în inima lui Kiyoaki nu existau asemenea impulsuri. Ciudat, însă a trăi doar pentru emoţii, fără să le poţi stăpâni – la fel ca un steag în bătaia vântului –, necesită un stil de viaţă care să te facă să eviţi cursul firesc al lucrurilor şi asta înseamnă că devii robul naturii. Cel care duce o viaţă intensă detestă constrângerile de orice natură şi, cu toate că pare bizar, ajunge să-şi încătuşeze propria libertate.

Kiyoaki a mai amânat întâlnirea cu Satoko nu pentru că ar fi dat dovadă de prea multă stăpânire de sine ori din pornirea celui care cunoaşte subtilităţile trăirilor prin prisma experienţei în dragoste, ci pur şi simplu pentru că nu avea cunoştinţe legate de arta rafinamentului şi nu se maturizase suficient. Cumplit de orgolios, o invidia pe Satoko pentru firea deschisă şi voioşia ei, care-l puneau într-o postură de inferioritate.

La fel cum râul îşi reintră în matcă după inundaţii, tot aşa aplecarea spre suferinţă a lui Kiyoaki a ieşit iarăşi la suprafaţă. Firea lui visătoare extrem de solicitantă şi capricioasă în egală măsură îl înfuria, simţindu-se totodată frustrat din pricina lipsei de obstacole în calea dragostei. Socotea amestecul nemijlocit al lui Tadeshina şi al lui Iinuma un mare duşman ce atenta la puritatea sentimentelor sale. A fost teribil de jignit când şi-a dat seama că trebuia să lupte singur cu durerea şi frământările care-l asaltau. Din iţele încurcate ale dragostei ar fi ieşit o tapiserie minunată, dar Kiyoaki n-avea decât un război de ţesut simplu, cu un singur fir alb la dispoziţie.

„Unde naiba vor să mă ducă? Tocmai acum, când sunt pe cale de a mă îndrăgosti cu-adevărat…“

Cu cât se încredinţa că sentimentul din inima lui era dragostea, firea lui îndărătnică îşi scotea şi mai mult colţii.

Pentru un tânăr obişnuit, amintirea sărutului ar fi fost suficientă ca să-l poarte în al nouălea cer. Însă Kiyoaki nu-l considera decât o întâmplare care-i înteţea zbuciumul inimii.

Indiferent de realitate, fericirea care i-a inundat sufletul în momentele acelea a avut strălucirea arzătoare a unui giuvaier. Nu se îndoia câtuşi de puţin. I se întipărise bine în minte şi în suflet. În mijlocul unei întinderi de zăpadă, imaterială, teribil de tulburat, neînţelegând cum se aventurase într-o asemenea călătorie şi cum avea să se sfârşească, sclipirea caldă a acelui giuvaier purpuriu îl călăuzise.

Senzaţia de discrepanţă dintre amintirea acelor clipe fericite şi neliniştea sufletească de acum se amplifica, iar efectul asupra lui se adâncea. În cele din urmă, s-a aruncat în acea stare de melancolie atât de familiară lui până la începutul aventurii.

Sărutul n-a mai însemnat atunci decât o dovadă în plus a sfidării umilitoare a lui Satoko.

S-a hotărât să-i răspundă la scrisoare cât se poate de distant. A rupt de câteva ori foile de hârtie, nemulţumit de conţinutul lor şi a luat-o de la capăt. Când a terminat ceea ce considera a fi ultimul bilet de dragoste şi a pus pensula deoparte, şi-a dat seama că, fără să vrea, abordase acelaşi stil al bărbatului cu experienţă din scrisoarea plină de acuzaţii trimisă mai demult. Minciuna sfruntată l-a amărât atât de tare, încât a rupt hârtia şi s-a apucat să scrie alta, recunoscând sincer bucuria primului sărut. De data asta, scrisoarea era pasională şi copilărească. A închis ochii, a băgat-o în plic şi a umezit lipiciul cu buza lui trandafirie. I s-a părut dulceag, cu gust de medicament.

16

Moşia familiei Matsugae era vestită atât pentru frumoasele frunze de arţar, cât şi pentru florile de cireş. Cireşii creşteau presăraţi printre pinii care străjuiau aleea cea lungă dinspre poarta principală. Cea mai frumoasă privelişte ţi se oferea din balconul de la etaj al clădirii în stil occidental. De acolo putea cuprinde cu privirea toţi cireşii de pe moşie: unii înfloreau pe aleea de maşini, câţiva printre uriaşii ginkgo crescuţi în grădina din faţă, alţii împrejmuiau movila verde pe care avusese loc ritualul *otachimachi*, iar câţiva pe dealul cu arţari de dincolo de heleşteu. Multora li se părea că acest aranjament era mai rafinat decât dacă ar fi fost îngrămădiţi laolaltă în mijlocul grădinii.

De primăvara şi până la începutul verii, principalele evenimente din familia Matsugae erau Sărbătoarea păpuşilor din martie, contemplatul florilor de cireş în aprilie şi festivalul de la templul şintoist din luna mai. Cum nu se împlinise încă anul de doliu de la moartea Împăratului, au hotărât ca sărbătorile din martie şi aprilie să se desfăşoare doar în cadru familial, spre marea dezamăgire a femeilor din casă. Toată iarna, aşa cum se întâmpla mereu, circulaseră zvonuri pe moşie legate de planuri pentru Sărbătoarea păpuşilor şi a cireşilor în floare, fiind vorba să invite şi o trupă de dansatori profesionişti. Mereu umblau asemenea poveşti care emoţionau sufletele obişnuite să facă mare caz de venirea primăverii. Nimicirea iluziilor în felul acesta însemna şi un afront adus primăverii.

Dintre toate, Sărbătoarea păpuşilor, desfăşurată în stil Kagoshima, era cea mai renumită. Datorită vizitatorilor străini care o apreciaseră ani la rând, a ajuns să fie cunoscută şi peste hotare. De aceea,

anual, mulţi americani şi europeni aflaţi în Japonia îşi foloseau relaţiile ca să facă rost de invitaţii.

Obrajii palizi ai celor două păpuşi de fildeş, reprezentându-i pe Împărat şi Împărăteasă, străluceau rece în lumina palidă a începutului de primăvară, în pofida licăririi lumânărilor din jur şi a reflexiei purpurii a pânzei cu care fusese învelit podiumul etajat. Păpuşa-Împărat purta un splendid chimono ceremonial, de înalt preot şintoist, iar Păpuşa-Împărătească, un costum surprinzător de amplu de la Curtea Heian. În ciuda nenumăratelor chimonouri interioare voluminoase, veşmintele cădeau frumos pe spate, evidenţiindu-le gâturile diafane. Întreaga pardoseală a uriaşei săli de recepţie era acoperită de un covor roşu. De tavan atârnau numeroase mingi de lemn înfăşurate într-un material brodat, iar pereţii erau tapetaţi cu reprezentări în basorelief ale mai multor păpuşi populare. O bătrână pe nume Tsuru, vestită pentru meşteşugul ei, venea la Tokyo în fiecare februarie şi se dedica trup şi suflet pregătirilor. Refrenul ei preferat era „cum doreşte doamna“.

Deşi festivitatea de anul acesta nu urma să aibă strălucirea şi veselia din anii trecuţi, femeile păreau totuşi încântate de perspectiva sărbătoririi cireşilor. Evenimentul, care avea să se ţină fără public, se aştepta a fi mult mai fastuos decât li se dăduse de înţeles. Chezăşie stătea vestea prezenţei Înălţimii Sale Prinţul Toin, chiar dacă nu în calitate oficială.

Vestea l-a binedispus pe Marchiz. El se simţea cel mai bine în mijlocul extravaganţei şi ostentaţiei, fiind şi de data asta perfect conştient de responsabilitatea asumată. Însă, dacă însuşi vărul Împăratului şi-a permis libertatea unui doliu mai destins, lumea nu avea să-l condamne pe el pentru lipsă de moralitate.

Pentru că Haruhisa Toin îl reprezentase pe Împărat la încoronarea lui Rahma VI, cu doi ani în urmă, fiind aşadar cunoscut personal de către

familia din Siam, Marchizul a hotărât să-i invite şi pe cei doi prinţi.

Marchizul se apropiase de Prinţ cu prilejul Jocurilor Olimpice de la Paris, din anul 1900, însoţindu-l prin Cartierul Plăcerilor. Prinţul îşi amintea cu nostalgie zilele acelea, aluzia lui fiind înţeleasă doar de Marchiz: „Matsugae, mai ştii casa aceea cu fântână din care ţâşnea şampanie? N-am să uit niciodată noaptea de-atunci“.

Data de 6 aprilie a fost stabilită ca sărbătoare oficială a contemplării florilor de cireş. Astfel că, după ce s-a terminat Sărbătoarea păpuşilor, au început pregătirile pentru următorul eveniment.

Kiyoaki s-a plictisit toată vacanţa de primăvară. Părinţii îl îndemnaseră să meargă într-o excursie, dar nu se îndura să plece din Tokyo atâta vreme cât Satoko se afla acolo, chiar dacă n-avea ocazia s-o vadă prea des.

Deşi încă frig, primăvara se apropia cu paşi domoli. Pe Kiyoaki îl chinuiau tot felul de premoniţii, iar când plictisul l-a biruit în întregime, s-a hotărât s-o viziteze pe bunica lui, ceea ce se întâmpla extrem de rar. Aceasta nu se dezbărase de obiceiul de a-l trata ca pe-un copil şi, în plus, o bârfea pe mama lui – motive foarte serioase care-l determinau să n-o întâlnească. După moartea bunicului, bunica – având o constituţie robustă şi o fire hotărâtă – a întors spatele lumii. Mânca doar o mână de orez pe zi, în speranţa că avea să moară mai repede. Însă, contrar aşteptărilor, s-a dovedit că dieta îi pria.

Când veneau în vizită cei din Kagoshima, le vorbea în dialectul natal, indiferent ce credea lumea. Cu Kiyoaki şi cu mama lui, folosea limba standard a capitalei, chiar dacă părea ceremonioasă şi uneori caraghioasă. Ea nu putea pronunţa un „ga“ nazal ca locuitorii capitalei şi de aceea inflexiunile vocii ei sunau şi mai aspru. Kiyoaki era convins că-şi păstra accentul din Kagoshima pentru a le da peste nas celor din Tokyo.

— Prin urmare, Prinţul vine să admire florile de cireş, nu-i aşa? a întrebat ea fără nici o altă introducere, în clipa în care Kiyoaki a intrat pe uşă.

Îşi încălzea picioarele la *kotatsu*[31].

31 Măsuţă aşezată în mijlocul camerei, acoperită cu o cuvertură, având o sursă de căldură sub ea.

— Aşa am auzit şi eu.

— Eu nu merg. Mama ta m-a invitat, dar prefer să rămân acasă şi să nu încurc pe nimeni.

Aflând că pierde vremea fără rost, l-a întrebat de ce nu se apucă de judo sau scrimă. Cândva, pe moşie a existat o sală de antrenament, dar au demolat-o ca să fac loc clădirii în stil occidental. A ţinut să precizeze, pe un ton sarcastic, faptul că dărâmarea sălii a marcat începutul declinului familiei. Era o opinie ce se potrivea felului său de a gândi. Îi plăcea cuvântul „declin“.

— Dacă ţi-ar trăi unchii, tatăl tău n-ar mai fi atât de lipsit de cumpătare. Din punctul meu de vedere, relaţiile lui apropiate cu Familia Imperială şi cheltuielile extravagante sunt de paradă. Când mă gândesc la fiii mei care s-au prăpădit în război, fără să fi avut habar de ce înseamnă luxul, nu mai vreau să ştiu de tatăl tău şi de ceilalţi, care trec prin viaţă cu mintea doar la distracţii. Iar ajutorul bănesc pe care-l primesc pentru cei doi băieţi îl pun deoparte, pe raftul de lângă altar, fără să mă ating de el. Eu trăiesc cu impresia că Maiestatea Sa mi l-a oferit în schimbul sângelui vărsat vitejeşte. E un păcat să mă folosesc de bani.

Bunicii îi plăcea grozav să ţină asemenea predici, dar adevărul e că Marchizul se dovedea foarte generos şi îi oferea tot ce-şi dorea, fără nici o rezervă: îmbrăcăminte, mâncare, bani de cheltuială, slujitori. Kiyoaki se întreba dacă nu cumva se jena de statutul de fostă provincială şi de aceea evita orice întruniri la modă.

Însă când o vizita, şi numai atunci, se simţea eliberat de propriile constrângeri şi de mediul artificial din jur, care-l sufoca pur şi simplu. Îl încânta legătura cu o persoană atât de apropiată lui şi care mai păstra vigoarea pământeană a strămoşilor săi. Era o plăcere dublată oarecum de ironie.

La bunica, totul se armoniza pe deplin cu trăsăturile de caracter: mâinile mari şi degetele boante; liniile feţei parcă desenate cu mişcări sigure de condei; buzele trădând o hotărâre rar întâlnită. Uneori, strecura şi câte o drăgălăşenie faţă de nepotul său. Ca acum, de exemplu. Bătându-l pe genunchi, i-a spus:

— Când treci pe la mine, femeile de aici se tulbură peste măsură şi nu ştiu cum să mă mai descurc. Pentru mine tu ai rămas un mucos, însă cred că ele văd cu totul altfel lucrurile.

Kiyoaki s-a uitat la fotografia de pe perete, cam ştearsă, a celor doi unchi în uniforme. Veşmântul militar părea să împiedice orice legătură între aceştia şi persoana lui. Războiul se sfârşise de opt ani, dar prăpastia dintre ei rămăsese incomensurabilă.

„Doar relaţii de suflet cu ei… nu şi de sânge“, îşi spuse el, mândru, însă cu o oarecare nelinişte în inimă.

Soarele scălda cu razele lui uşa glisantă ce dădea afară. În camera aceea mică, se lăsase învăluit de o căldură plăcută, simţindu-se ca într-un cocon imens, opac, de un alb sclipitor. Avea senzaţia că se desfată direct la lumina soarelui. Bunica aţipise. În liniştea încăperii, auzea tot mai distinct ticăitul uriaşului ceas de pe perete. Capul bunicii căzuse uşor în faţă şi fruntea îi ieşea în evidenţă, încadrată de părul scurt şi cărunt, pe care-l purta legat şi stropit cu o pudră de vopsea neagră. Pielea avea o strălucire sănătoasă. Vreme de şaizeci de ani, soarele îi dogorise cu siguranţă

fruntea, în fiecare zi de vară… Se mai zăreau şi-acum vagi urme.

Visa cu ochii deschişi, iar gândurile – precum valurile mării – îl purtau în timp. Medita la scurgerea anilor şi de aici, inevitabil, la bătrâneţe. La un moment dat a avut o revelaţie. Până în clipa aceea, nu se gândise defel că şi-ar fi dorit să aibă înţelepciunea vârstei înaintate. Totuşi, mai bine-ar fi să moară de tânăr… fără să sufere. Un sfârşit frumos – aşa cum un chimono splendid de mătase, aruncat pe o masă lucioasă, alunecă uşor de pe ea şi cade lin la pământ. O moarte elegantă.

Gândul la moarte i-a stârnit dorinţa acută de-a o revedea pe Satoko, fie şi pentru câteva clipe.

I-a telefonat lui Tadeshina şi a plecat în grabă de-acasă. Satoko era tânără, frumoasă şi plină de viaţă – lucruri de care chiar merita să te agăţi în momente periculoase de reverie.

Ascultându-i sfatul lui Tadeshina, Satoko s-a prefăcut că iese la plimbare şi s-a dus să-l întâlnească pe Kiyoaki la un templu mic, aflat nu departe de casa ei. Primul lucru pe care l-a făcut a fost să-şi exprime recunoştinţa pentru invitaţia la Sărbătoarea florilor de cireş. Îşi imagina că nu-i fusese uşor să-l convingă pe Marchiz s-o accepte. Nu, nu obiectase nimeni, însă n-a contrazis-o, lăsând-o să creadă că lucrurile chiar aşa au stat şi acceptându-i cuvintele de recunoştinţă în felul lui evaziv.

17

După îndelungi frământări, Marchizul Matsugae reuşise în sfârşit să alcătuiască o listă a invitaţilor pentru Sărbătoarea florilor de cireş. Cel mai tare îl chinuia numărul potrivit ocaziei, pentru că la banchetul care încheia sărbătoarea îşi anunţaseră participarea şi Prinţul Imperial împreună cu soţia lui. De aceea, pe lângă Satoko şi părinţii ei, i-a inclus doar pe cei doi prinţi din Siam şi pe Baronul Shinkawa cu soţia, prieteni buni ai familiei Matsugae. Baronul era preşedintele concernului Shinkawa. Toată viaţa, acesta urmase pilda adevăraţilor gentlemeni englezi, copiindu-i cu fidelitate până în cele mai mici amănunte. Baroneasa, la rândul ei, întreţinea relaţii cordiale cu personaje de seamă, precum reputata feministă Raicho Hiratsuka. De asemenea, conducea Asociaţia Femeilor de Mâine. Putea astfel şi ea să iasă în evidenţă.

Prinţul Toin şi soţia ajungeau la ora trei după-amiază şi urmau să fie conduşi prin grădină, după ce-şi trăgeau puţin sufletul într-una dintre încăperile clădirii principale. Apoi, gheişele solicitate pentru eveniment aveau să-i distreze, până la ora cinci, cu o suită de dansuri din perioada Genroku[32], dedicate florilor de cireş.

32 1688-1704.

La lăsarea amurgului, cuplul imperial urma să se retragă în clădirea în stil occidental pentru a savura aperitivele. Banchetul propriu-zis se termina cu o altă desfătare: proiectarea unui film străin de către un operator angajat special pentru această ocazie. Cam acesta era programul pregătit de Marchiz, după ce s-a consultat cu Yamada şi după ce a cumpănit cu atenţie gusturile variate ale oaspeţilor.

Alegerea filmului i-a dat Marchizului cea mai mare bătaie de cap. Într-unul dintre ele, *Pathé*, juca Gabrielle Robin, renumită stea a comediei franceze – indiscutabil, o capodoperă. Totuşi, marchizul l-a respins, fiindu-i teamă să nu destrame atmosfera feerică a contemplării florilor de cireş, pe care o pregătise cu deosebită grijă. De la 1 martie, Teatrul Electric din Asakusa începuse să prezinte filme din Occident, primul fiind *Paradisul pierdut*, devenit foarte popular, dar nu se cuvenea să ofere oaspeţilor un film deja disponibil într-un astfel de loc. Apoi, melodrama nemţească, de acţiune, plină de violenţă… se îndoia că o să aibă succes la Prinţ şi la doamnele de onoare. Marchizul s-a oprit în cele din urmă asupra unui film englezesc cu o lungime de cinci-şase role, bazat pe un roman de-al lui Dickens, producţie a Casei de Filme Hepworth. Deşi puţin cam trist, se caracteriza prin rafinament, atrăgea publicul şi era subtitrat.

Dar dacă ploua? Atunci, din sala de recepţie aflată în casa principală nu se puteau zări toate varietăţile de flori şi singura posibilitate ar fi rămas contemplarea acestora de la etajul clădirii în stil occidental. Gheişele n-aveau decât să-şi desfăşoare dansurile acolo, iar restul banchetului oficial ar fi decurs conform programului.

Pregătirile au început cu construirea unei scene temporare undeva lângă heleşteu, la poalele movilei înverzite. În cazul în care vremea era frumoasă, Prinţul şi ceilalţi invitaţi urmau să dea un ocol moşiei, ca să nu piardă spectacolul nici unui cireş. Draperiile tradiţionale, roşu cu alb, presărate de-a lungul traseului aveau să fie mai numeroase decât în cazul unui eveniment obişnuit. Împodobirea interiorului clădirii în stil occidental şi a mesei la care se servea cu crenguţe de cireş, pentru a sugera o autentică scenă rustică de primăvară, necesita o armată de ajutoare. Fără a mai pune la socoteală coafezele şi persoanele care

se implicaseră în preparativele din ziua precedentă!

Din fericire, ziua de 6 aprilie a fost senină, în ciuda faptului că soarele nu şi-a făcut din plin simţită prezenţa. Ba apărea, ba dispărea, iar dimineaţa a fost răcoroasă.

O încăpere fără o destinaţie anume fusese pusă la dispoziţia gheişelor, ca să se schimbe acolo, aducându-se în acest scop o mulţime de oglinzi. Mânat de curiozitate, Kiyoaki s-a dus să vadă ce se întâmplă, dar slujitoarea l-a alungat degrabă. Aşadar, şi-a pus imaginaţia la lucru. Curând, aveau să apară femeile care făceau ordine şi măturau încăperea de douăzeci de *tatami*, aduceau paravane şi împrăştiau *zabuton*[33] peste tot; marginile cuverturilor din muselină de Yuzen, ce acopereau postamentul oglinzilor, scăpărau licăriri ameţitoare. Încă nu mirosea a cosmetice, însă în mai puţin de jumătate de oră, camera avea să răsune de glasurile vesele ale tinerelor adunate în preajma oglinzilor, gata să-şi dezbrace şi să-şi îmbrace veşmintele. Perspectiva seducătoare îi aprindea imaginaţia lui Kiyoaki, părându-i-se de-a dreptul fascinantă. Se simţea fermecat de sărbătoarea ce bătea la uşă, nu datorită scenei provizorii tocmai ridicate în grădină, ci mai degrabă din pricina parfumului îmbătător care avea să adaste în văzduh.

33 Perne pentru şezut.

Deoarece prinţii din Siam nu prea aveau noţiunea timpului, Kiyoaki îi invitase imediat după masa de prânz. Au sosit pe la unu şi jumătate. I-a poftit în birou, mirat că purtau uniformele de şcoală.

— Vine şi iubita aia frumoasă a ta? întrebă Prinţul Kridsada, pe un ton ridicat, în engleză, înainte să intre bine pe uşă.

Prinţul Pattanadid, întotdeauna mai rezervat, a fost stânjenit de gafa vărului său şi a îngăimat nişte

scuze în limba japoneză.

Kiyoaki i-a asigurat că va fi acolo, dar i-a rugat mult să nu pomenească de ea în prezenţa oaspeţilor imperiali şi a familiilor Matsugae şi Ayakura. Pe prinţi i-a nedumerit teribil rugămintea lui, deoarece crezuseră că relaţia dintre tineri era oficială.

Cei doi prinţi nu mai sufereau de dorul de casă şi se integraseră bine în ritmul vieţii japoneze. În uniforme, nici nu se prea deosebeau de restul colegilor, lucru care l-a mirat pe Kiyoaki. Prinţul Kridsada, un mim excelent, l-a imitat pe preşedintele colegiului, făcându-i pe Kiyoaki şi Chao Pi să râdă din toată inima.

Chao Pi s-a dus la fereastră. Privirea i-a fost atrasă de draperia alb cu roşu, care flutura în bătaia vântului, un peisaj câtuşi de puţin obişnuit.

— O să se-ncălzească de-acum, zise el oarecum nesigur, tânjind parcă după soarele fierbinte de vară.

Pe Kiyoaki l-a surprins această undă de melancolie. S-a ridicat să se ducă şi el la fereastră, dar în clipa aceea Chao Pi a izbucnit ca un băieţel emoţionat. Vărul său a ţâşnit îndată de pe scaun.

— Uite-o! Ea e! strigă Chao Pi în engleză. Tânăra frumoasă despre care n-avem voie să vorbim astăzi.

Era într-adevăr Satoko, de neconfundat în chimonoul ei cu mâneci lungi. Înainta pe cărare spre clădirea principală, trecând pe lângă heleşteu, însoţită de părinţi. Chiar şi de la distanţa aceea, Kiyoaki a desluşit veşmântul de culoarea florilor de cireş, având la poale un model care te trimitea cu gândul la o pajişte înmiresmată de prospeţimea primăverii, cu iarba abia încolţită. Când şi-a întors puţin capul, arătând cu degetul spre insulă, i-a zărit profilul – paloarea gingaşă a obrajilor pusă în evidenţă de părul ei negru strălucitor.

Pe insulă nu fuseseră înălţate draperii roşu cu alb. Era încă prea devreme pentru a vesti

primăvara, însă draperiile de pe cărarea şerpuitoare până la colina cu arţari din zare se reflectau în apă, iar culorile lor îi aminteau lui Kiyoaki de nişte prăjituri vărgate, servite doar la sărbători. Deşi fereastra era închisă, avea impresia că aude vocea caldă şi limpede a lui Satoko.

Un tânăr japonez şi doi din Siam… meditând… la fereastră. Ori de câte ori se aflau în preajma lui, îi transmiteau ceva din căldura şi entuziasmul lor. Ciudat, dar atunci i se părea că poate fi şi el la fel de luminos şi deschis ca ei. În astfel de momente îşi spunea fără rezerve: „O iubesc. O iubesc nebuneşte“.

Imaginea din copilărie a profilului superb al Prinţesei Imperiale Kasuga întorcându-se spre el, în acelaşi loc, l-a urmărit vreme îndelungată, lăsându-i în suflet un alean neostoit. Însă acum, când Satoko s-a îndepărtat de heleşteu, privind spre clădirea principală cu o mişcare graţioasă a capului, Kiyoaki s-a simţit brusc eliberat de fosta lui obsesie, chiar dacă ea nu se uita la fereastra lui. Într-o clipă, a trăit o senzaţie mult mai intensă. Acum, după şase ani, parcă recuperase un fragment de timp, sclipitor şi cristalin, dintr-o perspectivă diferită. Satoko păşea în lumina palidă a soarelui de primăvară şi deodată a izbucnit în râs. A văzut-o ridicând braţul cu o mişcare elegantă şi ascunzându-şi gura în spatele mâinii sale albe, fermecătoare. Trupul ei subţirel a părut că vibrează ca un splendid instrument cu coarde.

18

Baronul Shinkawa se potrivea de minune cu soţia lui. Ambii se comportau cu o indiferenţă năucitoare. Baronul nu lua în seamă nimic din cele ce spunea ea, în vreme ce baroana, căreia nu-i păsa de cei din jur, turuia neîncetat. Aşa procedau de obicei, acasă sau în public. În pofida faptului că lăsa impresia unui om distrat, baronul ştia să fie şi cumplit de tăios uneori, fără să facă uz de prea multe cuvinte. În schimb ea, în ciuda debitului verbal, nu reuşea niciodată să capteze atenţia interlocutorului.

Erau proprietarii unui Rolls Royce – a doua familie de japonezi care-şi permitea aşa ceva – şi ţineau enorm la el, fiind o mărturie evidentă a statutului lor social. Baronul avea obiceiul ca după cină să îmbrace un smoching de mătase şi, astfel dichisit, îşi petrecea serile ignorând turuiala inepuizabilă a soţiei.

La invitaţia baroanei, cercul doamnei Raicho Hiratsuka se reunea la reşedinţa lui Shinkawa o dată pe lună, sub numele Fecioarele lui Sanunochigami, după titlul unei poezii a doamnei Sanunochigami. Cum la data fixată invariabil ploua, ziarele le-au poreclit, ironic, „Clubul ploii“. Pe baroană o depăşeau cugetările profunde, iar capacitatea intelectuală a japonezelor îi provoca de fiecare dată aceeaşi mirare, ce nu se deosebea de cea pe care ar stârni-o nişte găini cu ouă de forme noi, ciudate, piramidale, de exemplu.

Cei doi Shinkawa se simţeau iritaţi, dar totodată flataţi de invitaţia lui Matsugae la spectacolul oferit de florile de cireş. Iritaţi, pentru că-şi imaginau cât de tare aveau să se plictisească; flataţi, deoarece aveau ocazia să-şi etaleze în public, fără nici o rezervă, manierele occidentale.

Proveneau dintr-o veche familie de negustori bogaţi şi, în pofida faptului că se văzuseră obligaţi să întreţină relaţii cu cei din clanurile Satsuma şi Choshu, ajunşi la guvernare, baronul şi soţia lui îi dispreţuiau profund din cauza originii lor umile. Era o atitudine moştenită de la părinţi, ce stătea la baza noilor maniere alese, de netăgăduit.

— Dacă Matsugae l-au invitat pe Prinţul Toin, probabil că-l vor întâmpina cu fanfară, spuse baronul. Familia asta confundă vizita unui prinţ imperial cu un spectacol.

— Nu ne rămâne decât să ne păstrăm părerile pentru noi, prefăcându-ne că nu observăm nimic, răspunse ea. E mai elegant aşa. Nu ţi se pare de-a dreptul amuzant că, într-un fel mascat, ne asociem cu aceşti oameni de modă veche? Marchizul mi se pare hazliu când se comportă slugarnic faţă de prinţ, ca în clipa imediat următoare să dea impresia că sunt cei mai buni prieteni. Oare cu ce să mă îmbrac? Plecăm de-acasă după-amiaza devreme şi nu cred că e cazul să-mi pun o rochie elegantă de seară. Cred că cel mai înţelept ar fi un chimono. Ar trebui să-mi comand repede unul la Kitaide din Kyoto, care să aibă la poale un model cu flori de cireş la lumina unui foc în aer liber. Ar fi cel mai nimerit, însă nu ştiu dacă nu arăt prea ridicol în aşa ceva. Nu-mi dau seama dacă e doar părerea mea sau ar putea fi împărtăşită şi de alţii. Nu prea ştiu ce să fac. Ce mă sfătuieşti?

În ziua sărbătorii, soţii Shinkawa au primit un bilet de la Matsugae, care îi ruga respectuos să sosească cu puţin înaintea cuplului imperial. Cu toate că îşi calculaseră să întârzie cinci-şase minute, acolo au constatat, supăraţi, că ajunseseră primii. Matsugae plănuise totul. Purtarea asta necioplită l-a înfuriat teribil pe Baron.

— Or fi paralizat caii Înălţimii Sale pe drum, spuse Baronul sarcastic, în loc de salut.

Deşi caustic, a avut grijă să rostească vorbele în şoaptă, fără să i se citească nimic pe faţă – ca un

adevărat gentleman. Aşadar, nimeni nu l-a auzit.

La un moment dat, au fost anunţaţi de sosirea la poartă a caleştii imperiale. Prin urmare, amfitrionul şi suita au luat îndată poziţia de întâmpinare a Prinţului, în faţa clădirii principale. Caleaşca, stropită de noroiul împrăştiat de copitele animalelor care alergaseră la trap, s-a oprit sub pinul de la intrare. Coamele sure ale cailor fornăind neliniştiţi şi scuturându-şi capetele cu forţă l-au dus pe Kiyoaki cu gândul la creasta agitată a unui val uriaş care se sparge de ţărm. În aceeaşi clipă, crizantema imperială de pe uşa stropită de noroi s-a învolburat înaintea ochilor lui, scăldată în aur. Vârtejul s-a potolit odată cu oprirea caleştii.

Mustaţa sură a prinţului se contura frumos sub jobenul negru. Prinţesa a păşit în urma lui, trecând pragul şi călcând peste mocheta albă de la intrare, special adusă în dimineaţa aceea, ca semn că nu era nevoie să se descalţe şi să ia papuci. Cuplul imperial a salutat cu o plecăciune abia perceptibilă, ritualul de întâmpinare urmând să aibă loc în sala de recepţii.

Când Prinţesa a trecut pe lângă el, lui Kiyoaki i-au atras atenţia vârfurile negre ale pantofilor care ieşeau de sub valurile de dantelă albă de la poalele veşmântului. Arătau ca două grămăjoare de alge marine iţindu-şi capetele printre vârtejuri. Eleganţa l-a impresionat atât de tare, încât nu-i venea să-şi mai ridice privirea spre chipul peste care anii îşi lăsau discret semnele.

În salon, Marchizul Matsugae le-a prezentat Prinţilor Imperiali oaspeţii. Singura persoană pe care n-o cunoşteau era Satoko.

— Ayakura, de ce ai ascuns privirilor mele o asemenea frumuseţe? întrebă Prinţul pe un ton dojenitor.

Kiyoaki, stând mai retras, a simţit un fior pe şira spinării, pe care nu şi-l putea explica. A avut

senzaţia că Satoko se prefăcuse deodată într-o operă de artă valoroasă, expusă public.

Deoarece Prinţul se număra printre apropiaţii curţii din Siam, cei doi tineri străini îi fuseseră prezentaţi imediat după sosirea în Japonia. Acum le vorbea familiar, încercând totodată să afle dacă se împăcau bine cu colegii de şcoală. Chao Pi a afişat un zâmbet larg, răspunzând aşa cum cerea eticheta:

— Toată lumea ne ajută, de parcă am fi prieteni de ani de zile. Nu ducem lipsă de nimic.

Lui Kiyoaki i s-a părut foarte caraghioasă această declaraţie entuziastă, ştiind că prinţii nu prea dăduseră pe la şcoală şi nici n-aveau alţi prieteni în afară de el.

Baronul Shinkawa se amăgea să creadă că sensibilitatea lui semăna cu argintul lustruit: atâta vreme cât se afla în atmosfera obişnuită de acasă, sclipea nestingherită, dar de îndată ce ieşea în lume, suprafaţa frumos poleită îşi pierdea strălucirea. Îi era suficientă o singură experienţă de genul acesta ca să se acopere de rugina plictiselii.

Conduşi de Marchiz, cu Prinţul şi Prinţesa în frunte, oaspeţii au ieşit afară, ca să vadă florile de cireş. Conform etichetei japoneze, nu şi-au permis să se amestece unii cu alţii, soţiile rămânând în spatele soţilor. Lumea observase că Baronul Shinkawa rătăcea cu gândurile aiurea. Dar, de îndată ce s-a creat o distanţă între soţii Shinkawa şi ceilalţi oaspeţi, Baronul a ţinut să-i dezvăluie soţiei:

— După ce a studiat în Europa, Marchizul a trecut la obiceiuri mai occidentale. Înainte, îşi ţinea metresa în aceeaşi casă cu soţia; apoi, a instalat-o într-una închiriată, dincolo de poarta principală, care e la vreo opt sute de metri mai încolo. În concluzie, s-a occidentalizat numai parţial.

— Ca să fii modern pe de-a-ntregul, atunci trebuie s-o faci sub toate aspectele, interveni ea.

Nu merge cu jumătate de măsură! Dacă au de gând să trăiască după standarde europene, fie că răspund unei invitaţii oficiale, fie că ies pur şi simplu la o plimbare de seară, soţul şi soţia trebuie să fie mereu alături, indiferent de ce spun alţii… Vezi cum se reflectă movila în heleşteu, împreună cu doi-trei cireşi şi cu draperia alb cu roşu? Splendid! Îţi place chimonoul meu? Când mă uit la veşmintele celorlalte, constat că al meu are cel mai bogat, mai îndrăzneţ şi mai frumos model. Cât de minunat s-ar zări de pe partea cealaltă dacă s-ar reflecta în oglinda apei! Ce păcat! De ce nu putem fi în acelaşi timp de ambele părţi ale iazului? E frustrant că eşti nevoit să te limitezi permanent, nu-i aşa?

Baronul trebuia să suporte cu o resemnare veselă rafinata tortură de a-l vedea pe fiecare alături de consoartă. În definitiv, el o prefera şi a şi iniţiat-o. O considera un fel de corvoadă ce se putea generaliza în civilizaţia avansată de peste o sută de ani. Baronul nu era genul de om care să-şi dorească o viaţă pasională, fiind gata să accepte orice formă de comportament care s-o zăvorască, oricât ar fi fost de insuportabilă sau plictisitoare pentru un om simplu. Îşi accepta soarta cu acel *noblesse oblige* al preţiozităţii englezeşti.

Când oaspeţii au ajuns în vârful dealului, de unde urmau să privească spectacolul, au fost întâmpinaţi de gheişele din Yanagibashi, deghizate în personaje tradiţionale, specifice dansurilor prilejuite de Sărbătoarea florilor de cireş din perioada Genroku. Astfel s-au trezit printre samurai, femeia-Robin Hood, clovnul, cântăreţul orb, florăreasa, dulgherul, vânzătorul de nuiele, tânărul erou, slujitoarea de la oraş şi de la ţară, maestrul de *haiku* şi mulţi alţii. Prinţul Toin, cu amabilitatea-i caracteristică, i-a oferit Marchizului zâmbete amuzate, iar prinţii din Siam îl băteau pe Kiyoaki pe umăr, manifestându-şi astfel încântarea.

Pentru că părinţii lui se întreţineau cu Prinţul şi Prinţesa, Kiyoaki a trebuit să aibă grijă de prinţii din Siam. Se străduia din răsputeri să scape de gheişele care se adunaseră ciorchine în jurul lui. Fiind ocupat cu prinţii, care nu stăpâneau încă bine limba japoneză, n-a prea avut timp să se gândească la Satoko.

— Tinere stăpân! i s-a adresat gheişa în rol de poet. Sunteţi atât de amabil să ne faceţi şi nouă o vizită? Vă aşteptăm cât de curând. Atâtea fete s-au îndrăgostit nebuneşte de dumneavoastră! Vreţi să le rămână dragostea nerăsplătită?

Gheişele tinere şi cele cu roluri masculine se machiaseră cu roşu în jurul ochilor, ce dădea feţelor surâzătoare un uşor aer de beţiv. Deşi răcoarea îi vestea lui Kiyoaki apropierea serii, se simţea la adăpost de adevăratul vânt de seară, fiind înconjurat de un paravan de mătăsuri, broderii şi piele pudrată.

Se întreba cum de reuşeau aceste femei să râdă şi să se simtă minunat, de parcă s-ar fi scăldat într-o apă fermecată. Le-a studiat cu atenţie: felul în care gesticulau în timp ce vorbeau, cum dădeau din cap toate la fel, de parcă acelaşi fir de aur le străbătea încheietura gâtului, cum se lăsau tachinate, străfulgerarea de supărare din ochii lor estompându-le zâmbetul pentru câteva clipe, asumarea unei expresii grave în momentul în care complimentau pornirile afectate ale unui oaspete, aerul detaşat cu care-şi aranjau în trecere câte o şuviţă de păr. Dintre toate astea, pe Kiyoaki îl interesa mai ales felul în care se uitau în jur. Fără să vrea, s-a trezit comparându-l cu obiceiul lui Satoko de a privi de sus. Ochii gheişelor erau senini şi luminoşi, bineînţeles, trădând o independenţă proprie, însă lui Kiyoaki îi displăcea profund faptul că se mişcau în dreapta şi-n stânga, asemenea unor muşte sâcâitoare, în contrast evident cu expresia feţei lor. În ochii gheişelor nu

se desluşea nici un pic din armonia graţioasă a lui Satoko, din rafinamentul ei.

Kiyoaki îi urmărea profilul pe când îi vorbea Prinţului. Chipul lui Satoko avea o strălucire aparte, ce-i amintea de un apus de soare semănând, de la distanţa aceea, cu un cristal scânteietor în zare; sau de sunetul instrumentului *koto* auzit din depărtare; ori de murmurul unei văi adânci, pătrunsă de farmecul inaccesibilului. Pe măsură ce se însera, iar conturul copacilor şi al cerului se estompau, profilul ei se înfăţişa mai frumos, asemenea siluetei muntelui Fuji la asfinţit.

Între timp, Baronul Shinkawa şi Contele Ayakura schimbau păreri laconice, nestânjeniţi de prezenţa gheişelor şi indiferenţi la ocheadele acestora. Pajiştea de la picioarele lor gemea sub petalele scuturate, una dintre ele, spre fascinaţia Baronului, prinzându-se de un vârful pantofului de lac ai Contelui, care lucea în lumina apusului.

„Ce picior mic are“, îşi spuse în gând.

Şi mâna în care ţinea paharul era mică şi albă, ca de păpuşă. Pe Baron l-a cuprins gelozia, constatând că viţa nobilă se stingea cu eleganţă. Însă avea certitudinea că interferenţa dintre caracterul senin, absolut natural, însoţit de un zâmbet încântător al Contelui şi propria sa detaşare, deprinsă la şcoala occidentală, putea conferi conversaţiei lor un farmec greu de egalat.

— În ceea ce priveşte animalele, indiferent de părerea altora, eu susţin că rozătoarele au nişte calităţi extraordinare, afirmă Contele pe neaşteptate.

— Familia rozătoarelor?… se miră Baronul, neînţelegând ce vrea să zică.

— Iepurii, marmotele, veveriţele şi altele.

— Creşteţi aşa ceva?

— Nu, nici vorbă. Mirosul lor ar fi greu de suportat în casă.

— Înţeleg. Sunt simpatice, dar să nu stea în casă.

— Ştiţi, eu cred că, în primul rând, asemenea animale au fost neglijate de poeţi. Şi ceea nu-şi croieşte loc în poezii n-are ce căuta nici la mine acasă. E regulă de familie.

— Aha.

— Nu, nu le cresc în casă, dar sunt atât de pufoase şi fricoase, încât mi se par de-a dreptul încântătoare.

— Sunt de acord.

— În fond, orice creatură, indiferent de specie, are un miros aparte.

— Aveţi dreptate, se poate pune problema şi aşa.

— Am auzit că v-aţi petrecut multă vreme la Londra…

— Da, la ora ceaiului, gazda te întreabă întotdeauna ce doreşti să ţi se toarne mai întâi în ceaşcă. Deşi se amestecă până la urmă, englezii acordă o importanţă deosebită preferinţei. Asta pare să fie la ei o chestiune mai însemnată chiar decât criza guvernamentală din ultimul timp.

— Interesant! Foarte interesant…

Nu le-au oferit gheişelor prilejul de a interveni şi, în pofida scopului pentru care fuseseră invitaţi, florile de cireş nu le stârneau câtuşi de puţin interesul.

Familia Matsugae se ocupa de oaspeţii de seamă. Prinţesa Toin a mărturisit că-i plăcea mult *nagauta*[34] şi să cânte la *shamisen*. La conversaţie participa şi o gheişă mai în vârstă, cea mai bună cântăreaţă din Yanagibashi. Marchiza i-a povestit Prinţesei că aceasta cântase la pian *Pinii cei verzi*, cu acompaniament de *koto* şi *shamisen*, la o petrecere dată de o rudă de-ale lor şi că oaspeţii fuseseră extraordinar de încântaţi. Prinţesa şi-a exprimat regretul că nu participase şi ea.

34 Cântec tradiţional cu acompaniament de *shamisen*, tobe şi fluier.

Marchizul Matsugae râdea mereu. Prinţul Toin mai pufnea şi el din când în când, însă destul de rezervat, acoperindu-şi cu mâna mustaţa frumos

tunsă. Bătrâna gheişă în rol de cântăreţ orb i-a şoptit ceva Marchizului la ureche, la care acesta s-a adresat oaspeţilor cu vocea lui sonoră:

— A sosit momentul dansurilor. Sunteţi amabili să vă apropiaţi de scenă?

Majordomul Yamada ar fi trebuit să facă anunţul. Şocat că stăpânul îi preluase rolul fără să-l prevină, bătrânul clipea des din ochi, în spatele ochelarilor. Aşa reacţiona el în faţa neprevăzutului, încercând să-şi ascundă stânjeneala.

Yamada nu se atingea de ceea ce aparţinea Marchizului şi se aştepta la acelaşi tratament din partea acestuia. Şi-a adus aminte de un incident din toamna trecută. Copiii străinilor care locuiau în casele de dincolo de poartă adunaseră ghindă de pe terenul de joacă al moşiei. Copiii lui Yamada au ieşit şi ei la joacă, iar când străinii le-au oferit nişte ghinde, i-au refuzat îngroziţi. Tatăl lor îi avertizase să nu se atingă de nici un bun al stăpânului. Copiii străinilor au interpretat greşit gestul şi, mai târziu, tatăl unuia dintre ei a venit la Yamada să-şi spună păsul. Aflând cele întâmplate, Yamada şi-a chemat odraslele, care au apărut cu chipurile lor umile, cu obrajii ciupiţi şi ochii plecaţi, şi le-a lăudat comportarea demnă.

Amintindu-şi acum această întâmplare, a ţâşnit patetic şi hotărât în mijlocul oaspeţilor, cu poalele *hakamei* fluturând în jurul picioarelor nesigure, şi i-a condus numaidecât spre scenă.

Chiar în momentul acela, din spatele cortinei roşu cu alb, întinsă în semicerc în spatele scenei din apropierea heleşteului, s-au auzit beţele ce se loveau unul de altul pentru a anunţa începerea programului. Zgomotul brăzda aerul serii, iar firicele fine de rumeguş zburau prin aer.

19

Kiyoaki şi Satoko n-au avut prilejul să rămână singuri înainte de scurta pauză de după dans. Se însera şi sosise momentul ca oaspeţii, care băuseră după pofta inimii, să se îndrepte spre clădirea principală unde avea loc banchetul. Gheişele s-au amestecat printre ei, încântate de laudele primite pentru spectacol. Ziua se îngâna cu noaptea, luminile nu se aprinseseră încă şi cheful invitaţilor nu era în toi.

Kiyoaki s-a uitat la Satoko şi a constatat că venea cu băgare de seamă după el. În punctul unde cărarea care cobora dealul se bifurca înspre heleşteu şi poarta principală, se deschidea o breşă în cortina roşu cu alb. Acolo se înălţa un cireş mare, cu trunchiul îndeajuns de gros pentru a te adăposti de privirile indiscrete. Kiyoaki a trecut dincolo de cortină şi a aşteptat după copac. Înainte ca Satoko să ajungă la el, a fost prinsă din urmă de un grup de doamne de la Curte – însoţitoarele Prinţesei Toin – care se întorceau de la heleşteu după ce făcuseră un tur al dealului cu arţari. Cum Kiyoaki nu putea ieşi din ascunzătoare, nu-i rămânea decât să stea la adăpostul cireşului până când Satoko reuşea să găsească un pretext ca să scape de doamne.

Trezindu-se singur, Kiyoaki s-a uitat în sus şi, pentru prima oară în ziua aceea, s-a gândit la florile de cireş. Atârnau în buchete mari din crengile negricioase şi sobre, ca nişte scoici albe împrăştiate pe un recif. Draperiile agăţate de-a lungul cărării fluturau în bătaia vântului de seară, iar vârfurile crenguţelor se plecau ceremonios cu un foşnet fermecător. Apoi, sub greutatea masei albe, au început să se legene şi crengile mari, cu o măreţie impresionantă. Paloarea petalelor se

înviora pe alocuri de la ciorchinii de muguri trandafirii. Cu o fineţe aproape insesizabilă, centrul fiecărei flori, sub formă de stea, era marcat de firişoare roz, asemănătoare celor cu care se cos nasturii.

Cerul se întunecase, iar conturul norilor pălise. Florile însele, acum într-o îngrămădire compactă, începuseră să-şi piardă coloritul, dobândind o nuanţă apropiată de aceea a cerului de seară. Pe când le privea, negrul trunchiului şi al ramurilor îi părea tot mai apăsător şi mai fantomatic. Cu fiecare minut, cu fiecare secundă, florile de cireş se cufundau într-o intimitate mai profundă cu firmamentul. Kiyoaki era tot mai neliniştit.

La un moment dat a crezut că vântul umflase iar cortina, însă a zărit-o pe Satoko strecurându-se de după ea. A luat-o de mână… rece din pricina adierii de seară.

Satoko a încercat să-i opună rezistenţă, privind în jur îngrijorată când el a vrut s-o sărute. Îşi ferea veşmântul de muşchiul prăfuit de pe trunchiul copacului şi, într-un moment de neatenţie, el a îmbrăţişat-o numaidecât.

— Mi se frânge inima… dă-mi drumul, Kiyo!

Satoko şoptea de teamă să n-o audă careva. Pe Kiyoaki l-a înfuriat stăpânirea ei de sine, întrucât pentru el nu existau decât clipele de fericire pe care le trăia sub copacul acela înflorit. Îl exasperase şuieratul vântului până nu cu mult timp în urmă, iar acum, când era în al nouălea cer, descoperea că fata era cu gândurile departe. Semăna cu un soţ gelos care voia ca nevasta lui să viseze la fel ca el.

Satoko n-a fost nicicând mai frumoasă ca acum, când cu ochii închişi, se zbătea în braţele lui. Deşi nimic nu-i umbrea conturul şi farmecul chipului, arăta destul de absentă la lucrurile din jur. Colţurile buzelor se curbaseră uşor în sus. Kiyoaki încerca să-şi dea seama dacă râde sau plânge, dar întunericul îi învăluise deja şi nu se mai distingea

aproape nimic. I-a privit urechea, pe jumătate ascunsă sub păr. Lobul trandafiriu şi forma ei perfectă îl duceau cu gândul la o nişă din corali, cu o superbă imagine minusculă reprezentându-l pe Buddha, desprinsă dintr-un vis feeric. Adâncitura urechii ei trăda ceva misterios, pălind în întuneric.

„Oare acolo se ascunde inima ei, sau îndărătul buzelor uşor întredeschise şi a dinţilor sclipitori?“ se întrebă el.

Se gândea, cu o urmă de frustrare, cum să străpungă linia de apărare a lui Satoko. I-a cuprins talia cu o mână. Subit, de parcă nu i-ar mai fi suportat privirea, fata s-a repezit la el şi l-a sărutat cu patimă. Kiyoaki a simţit trecându-i prin vârfurile degetelor o căldură ce-i amintea de atmosfera dulceagă, înăbuşitoare a unei sere cu flori deja ofilite. Îl ameţise un parfum care-i invadase nările şi îşi închipuia cât ar fi fost de plăcut să se sufoce astfel. Deşi Satoko nu scosese o vorbă, Kiyoaki, adâncit în propriile plăsmuiri, era aproape convins că avea să atingă un punct culminant de o splendoare fără pereche.

Satoko şi-a desprins buzele de ale lui, însă părul bogat i-a rămas îngropat în pieptul uniformei. Uitându-se în sus, pe deasupra capului ei, la cireşii de dincolo de cortina ce prinsese o nuanţă argintie, Kiyoaki a avut senzaţia că se învârte lumea cu el de la mirosul uleiului de păr, care nu se mai deosebea de parfumul florilor în amurg. Acestea se proiectau pe ultimele raze de lumină ca nişte scame groase de lână albă, însă culoarea pufoasă, cu nuanţe gri-argintii, n-a putut şterge trandafiriul palid ce i se părea de rău augur, întrucât îl făcea să se gândească la substanţele folosite pentru îmbălsămarea mortului.

Şi-a dat brusc seama că Satoko avea obrajii înecaţi în lacrimi. Spiritul lui cercetător îi dădea ghes să afle dacă erau lacrimi de fericire sau de supărare, însă fata s-a mişcat foarte repede. S-a eliberat din strânsoarea lui şi, fără să se

sinchisească să-şi şteargă ochii, i-a aruncat priviri furioase şi vorbe grele. Atitudinea ei se schimbase complet.

— Eşti un copil, Kiyo! Un biet copil. Nu înţelegi nimic. Nici măcar nu te străduieşti să înţelegi. N-ar fi trebuit să am atâtea rezerve… mai bine te învăţam eu ce înseamnă dragostea! Ai o părere prea bună despre tine, nu crezi? Adevărul e însă că eşti un copilaş. Of, de mi-aş fi dat seama mai repede! De-aş fi încercat să te ajut din vreme! Acum e prea târziu.

După izbucnirea asta, s-a strecurat după cortină şi a dispărut brusc, lăsându-l pe tânăr cu gura căscată şi cu orgoliul rănit.

Ce se întâmplase? Aruncase, cu o precizie incredibilă, tocmai vorbele care ştia că aveau să-l rănească, să-l străpungă asemenea unor săgeţi, exact în punctele sensibile… săgeţi otrăvite care se trăgeau din neliniştile sale chinuitoare. Ar fi trebuit să nu mai cugete la efectul extraordinar al otrăvii, ci să vadă cauza înfiripării maliţiozităţii care pusese stăpânire pe ea.

Însă inima îi bătea puternic şi mâinile îi tremurau. O mânie înăbuşitoare creştea în el şi era gata-gata să plângă. Nu putea fi obiectiv şi nu se simţea în stare să analizeze cu sânge-rece emoţia sfâşietoare. Colac peste pupăză, trebuia să se alăture cât de curând oaspeţilor, iar mai târziu să converseze cu seninătate, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu avea altă scăpare şi nici nu-şi imagina o sarcină mai grea şi mai ingrată.

20

Cât despre banchet, totul a mers ca pe roate, conform planului, şi s-a terminat fără nici un incident. Oaspeţii au fost încântaţi. Nici nu s-ar fi putut altfel atâta vreme cât mulţumirea de sine pe care Marchizul o respira prin toţi porii fusese de-a dreptul molipsitoare. Şi-a dat seama şi mai bine de reuşita sărbătorii după ce a stat de vorbă cu soţia lui.

— Nu ţi s-a părut şi ţie că Prinţul şi Prinţesa s-au simţit extraordinar de la început până la sfârşit? a deschis discuţia Marchizul. Cred că au plecat mulţumiţi.

— Fireşte. Nu l-ai auzit pe Prinţ mărturisind că n-a mai petrecut o zi atât de plăcută de când a murit Împăratul?

— Mă rog, ar fi putut să recunoască asta şi cu alte cuvinte, dar eu am înţeles ce-a vrut să zică. Şi totuşi, nu crezi că a fost obositor pentru ei… de la prânz şi până seara târziu?

— Nu, deloc. Totul a fost perfect, până în cele mai mici amănunte. Eşti un organizator minunat, programul a fost variat şi s-a trecut lin de la un număr la altul. Lumea n-a avut timp să se plictisească.

— N-a adormit nimeni în timpul filmului?

— Nici vorbă. L-au privit cu mult interes, cu ochii larg deschişi.

— Mă rog, Satoko e cam sensibilă. După părerea mea, filmul a fost emoţionant, dar numai ea s-a lăsat impresionată până la lacrimi.

Satoko a plâns tot filmul. Marchizul i-a văzut obrazul scăldat în lacrimi când s-au aprins luminile.

Kiyoaki s-a dus în camera lui, epuizat. Ar fi vrut să doarmă, dar somnul nu i se lipea de gene. A

deschis fereastra, imaginându-şi că broaştele gălăgioase se adunaseră chiar în momentul acela şi se uitau fix la el, cu capetele de un verde metalic, iţite la suprafaţa întunecată a heleşteului.

În cele din urmă l-a sunat pe Iinuma, care, de la absolvirea cursului seral, stătea acasă în fiecare seară.

Cum a intrat în cameră, şi-a dat seama dintr-o privire că tânărul său stăpân era furios. Pe chip i se citea mânia. În ultima vreme, Iinuma se deprinsese să citească pe feţele oamenilor, lucru de care nu fusese în stare mai-nainte. Ajunsese să-l cunoască atât de bine pe Kiyoaki, cu care zilnic intra în contact, de parcă ar fi privit printr-un caleidoscop ale cărui piese mici, viu colorate, năşteau felurite imagini.

Prin urmare, şi în starea de spirit, şi în preferinţele lui Iinuma au început să se petreacă schimbări. Până nu demult, chipul tânărului său stăpân, schimonosit de îngrijorare şi supărare, l-ar fi scârbit, considerându-l doar apatic. Acum îi desluşea un fel de subtilitate a simţirii.

Bucuria şi exuberanţa nu-l prindeau pe Kiyoaki. Frumuseţea lui avea o notă de melancolie şi de aceea părea mult mai atrăgător când era supărat sau necăjit, asemenea stări învăluindu-se într-un soi de răsfăţ caracteristic lui Kiyoaki. În astfel de momente, obrajii palizi păreau şi mai albi, ochii splendizi i se injectau, iar sprâncenele frumos conturate se încruntau. Întreaga dispoziţie sufletească se destrăma de parcă lumea lui interioară s-ar fi făcut ţăndări. Atunci căuta cu disperare să se agaţe de ceva, iar farmecul său personal se retrăgea în izolare precum ecoul unui cântec trist ce îmbrăţişează o întindere pustie.

Cum Kiyoaki tăcea, Iinuma s-a aşezat pe scaunul pe care în ultima vreme şi-l revendicase, chiar dacă tânărul său stăpân nu-l poftea să ia loc. A întins mâna după meniul de la banchet, aruncat de Kiyoaki pe masă. Uitându-se peste el, Iinuma

ştia că n-o să apuce să guste vreodată din delicatesele de pe listă, indiferent câţi ani ar fi slujit familia Matsugae.

Banchetul de la Sărbătoarea florilor de cireş
6 aprilie, anul al doilea al Erei Taisho[35]

35 1912-1926.

Supă de broască-ţestoasă
Supă de pui
Păstrăv cu vin alb şi lapte
Filé de vită prăjit, cu ciuperci înăbuşite
Prepeliţă împănată cu ciuperci
Filé de berbec la grătar, cu garnitură de ţelină
Paté de gâscă, cu carne rece de pasăre, cu ananas şi vin alb
Cocoş împănat cu ciupercuţe de import
Sparanghel preparat în unt şi muguri de fasole verde
Desert: cremă franţuzească *bavarois*, fursecuri, îngheţată asortată

În timp ce Iinuma citea meniul, Kiyoaki se uita ţintă la el cu priviri stăruitoare, când dispreţuitoare, când rugătoare. Pe Kiyoaki îl irita faptul că Iinuma stătea acolo indiferent, aşteptând ca el să rupă tăcerea. I-ar fi fost mult mai uşor să-şi deschidă sufletul dacă acesta ar fi făcut abstracţie de relaţia stăpân-slujitor şi l-ar fi bătut pe umăr ca un frate mai mare.

Nu i-a trecut prin cap că bărbatul din faţa lui nu era acelaşi Iinuma cu care se obişnuise. Nu şi-a dat seama că Iinuma, care se pricepuse întotdeauna de minune să-şi ascundă trăirile, a ajuns să manifeste îngăduinţă faţă de el, să fie blând şi binevoitor. Kiyoaki a rupt tăcerea în cele din urmă.

— Mi-e greu să cred că ai fie şi cea mai vagă idee despre ce mi se întâmplă. Domnişoara Satoko m-a insultat îngrozitor. Mi-a vorbit de parcă aş fi un amărât de copil şi m-a acuzat că până acum m-am comportat ca un băieţel tâmpit. Te rog să mă

crezi. A rostit cuvintele cele mai dureroase, lăsându-mi impresia că premeditase totul cu sângerece, că nu avusese de gând decât să mă jignească. Pur şi simplu nu pricep ce a determinat-o să se poarte astfel. Abia acum am înţeles că în dimineaţa aia cu zăpadă – de fapt fusese ideea ei –, când ne-am plimbat cu ricşa, a vrut doar să se joace cu mine… Chiar n-ai nici o bănuială? Tadeshina, de exemplu, n-a făcut nici o aluzie la noi?

Iinuma a căzut o clipă pe gânduri.

— Nu, domnule. N-am auzit nimic.

Scurta pauză stângace l-a călcat pe nervi pe Kiyoaki.

— Minţi! Tu ştii ceva!

— Nu, nu ştiu.

Până la urmă, la insistenţele lui Kiyoaki, Iinuma a dezvăluit ceea ce se hotărâse să ţină secret. A intui starea de spirit a unui bărbat e una, iar a-i vedea reacţiile e cu totul altceva. Nu şi-a imaginat că vorbele lui aveau să-l lovească pe Kiyoaki cu forţa unui baltag.

— Mine mi-a spus… sunt singurul care ştie şi i-am promis că n-am să suflu un cuvânt. Însă pentru că vă priveşte personal, cred că e mai bine să vă zic. S-a întâmplat la petrecerea dată în cinstea familiei de Anul Nou, când a venit şi domnişoara Ayakura. Ziua în care tatăl dumneavoastră, Marchizul, a invitat copiii rudelor ca să-i distreze, să le vorbească şi să afle ce probleme îi frământă. Atunci a întrebat-o şi pe domnişoara Ayakura, mai în glumă, mai în serios, dacă voia să discute ceva cu el. Se pare că şi ea a răspuns tot în glumă: „Aş avea o problemă foarte importantă de discutat cu dumneavoastră… să aflu părerea dumneavoastră despre educaţia copiilor, dacă nu vă deranjează“. Să ştiţi că Marchizul i-a istorisit lui Mine tot incidentul – ca pe un basm la culcare.

Ultimele cuvinte l-au durut pe Iinuma, dar a încercat să-şi înăbuşe stânjeneala, râzând.

— Aşadar, mi-a povestit amănunţit toată discuţia lor. Se pare că pe Marchiz l-a interesat rugămintea domnişoarei Ayakura. „Părerea mea despre educaţia copiilor?“ a întrebat el amuzat. Iar domnişoara Ayakura a zis: „Din câte am auzit de la Kiyo, sunteţi adept al abordării empirice a problemelor. Mi-a spus că l-aţi introdus în lumea gheişelor şi l-aţi învăţat cum să se comporte acolo. Kiyo se arată încântat de rezultate, simţindu-se mai bărbat. Însă, de fapt, domnule Marchiz, e adevărat că susţineţi metoda empirică chiar şi în detrimentul moralităţii?“

Probabil că domnişoara i-a pus întrebarea stânjenitoare cu detaşarea-i caracteristică. Marchizul a pufnit în râs şi i-a răspuns: „Ce problemă dificilă! Exact ceea ce grupurile angajate în reforma morală solicită Dietei. Dacă cele menţionate de Kiyoaki ar fi reale, aş avea nişte argumente în favoarea mea. Însă adevărul e că fiul meu a respins acea ocazie de a se lăsa educat. După cum bine ştii, e un mare cusurgiu, nici nu-mi vine să cred că e băiatul meu. Bineînţeles că l-am poftit să mă însoţească, dar nici n-am apucat să deschid gura, că s-a şi supărat pe mine şi mi-a întors spatele furios. Ce amuzant! Deşi lucrurile s-au petrecut aşa cum ţi-am relatat eu, a inventat o istorioară cu care să se laude! Totuşi mă mâhneşte faptul că băiatul meu a adus vorba de cartierul deocheat în prezenţa unei fete de aristocrat, chiar dacă sunt prieteni buni. Am să-l cert pentru asta. Pe de altă parte, poate că povestea asta îi stârneşte interesul pentru gheişe“.

Domnişoara Ayakura l-a implorat şi, în cele din urmă, l-a convins pe Marchiz să renunţe la ideea năstruşnică, rugându-l totodată să uite întreaga discuţie. Aşadar, s-a abţinut să mai povestească şi altcuiva din respect pentru cuvântul dat. Însă, în cele din urmă, i-a zis lui Mine, hohotind tot timpul, amuzat. Dar i-a cerut să nu ducă vorba mai departe. Mine e femeie şi bineînţeles că nu s-a

putut abţine. Mi-a spus mie. Eu mi-am dat iute seama că e în joc onoarea dumneavoastră şi am amenințat-o cu despărţirea dacă mai povesteşte cuiva. S-a cam speriat, aşa că eu sunt convins că-şi ţine gura.

Pe măsură ce-l asculta, Kiyoaki pălea tot mai tare. Era ca un om care bâjbâie prin ceaţa deasă, lovindu-se cu capul de obstacol după obstacol, până când ceaţa se ridică şi observă în jurul lui doar coloane de marmură albe. Îngrijorarea nedefinită care-l cuprinsese începea să capete o formă clară.

În ciuda faptului că negase, Satoko citise scrisoarea şi se neliniştise, dar aflând de la Marchiz că totul fusese minciună sfruntată, s-a înveselit la „cea mai fericită petrecere de Anul Nou“ din viaţa ei. Abia acum înţelegea Kiyoaki de ce Satoko îşi deschisese inima atât de brusc în faţa lui, la grajduri. Recâştigându-şi încrederea în sine, a prins şi destul curaj pentru a-l invita la o plimbare cu ricşa, pe zăpadă, în acea zi de februarie.

Descoperirea nu-l ajuta totuşi să explice lacrimile lui Satoko şi nici vorbele ei şfichiuitoare. Însă îi era foarte clar că e o mare mincinoasă şi că-şi bătuse joc de el de la început până la sfârşit. Oricât ar fi sărit cineva în apărarea ei, nu-i ieşea din cap că îi făcuse o plăcere sadică să-l chinuie.

„Pe de o parte“, îşi zise el cu amărăciune, „mă acuză că mă comport ca un copil, iar pe de alta, s-a purtat cu mine de parcă ar vrea să rămân aşa o veşnicie. Ce vicleană! Lasă impresia că are nevoie de mine exact în momentul în care pune la cale şiretlicurile ei lipsite de scrupule. Se prefăcea că mă adoră, dar mă alinta ca pe-un copilaş.“

Oricât de tare îl copleşeau resentimentele, a priceput repede că totul începuse de la scrisoarea lui, că tocmai minciuna lui declanşase şirul de evenimente. Era perfect conştient de faptul că nefericirea lui izvora din perfidia lui Satoko.

I-a rănit mândria, nepreţuită într-o etapă foarte importantă a vieţii – dificila perioadă de tranziţie de la copilărie la bărbăţie. Deşi toată problema poate părea un fleac unui adult – o dovedise şi râsul tatălui – nimicul respectiv leza puternic încrederea în sine, iar pentru Kiyoaki, la vârsta de nouăsprezece ani, nimic nu era mai delicat şi mai vulnerabil. Conştient sau nu, Satoko îi terfelise mândria cu o incredibilă lipsă de sensibilitate. Se simţea teribil de ruşinat.

Iinuma îi privea compătimitor chipul palid. A tăcut o vreme. Nici nu bănuia ce lovitură cruntă îi dăduse lui Kiyoaki. Băiatul cel frumos nu scăpase nici un prilej să-l tulbure, iar acum, fără să aibă cea mai mică intenţie de răzbunare, îl zdrobise definitiv, în pofida faptului că nicicând nu-i fusese atât de drag, aşa cum stătea cu capul plecat.

Gânduri bune şi calde au pus stăpânire pe Iinuma. Voia să-l ajute pe Kiyoaki să se culce. Dacă băiatul începea să plângă, ar fi plâns şi el, în semn de compasiune. Însă când Kiyoaki şi-a ridicat capul, a văzut doar hotărâre pe chipul lui. Nici urmă de lacrimi. Privirea distantă şi pătrunzătoare a alungat brusc toate închipuirile lui Iinuma.

— În ordine. Poţi pleca. Eu mă culc.

S-a ridicat şi l-a împins pe Iinuma spre uşă.

21

A doua zi, Tadeshina a sunat de câteva ori, dar Kiyoaki n-a vrut să se ducă la telefon. L-a cerut apoi pe Iinuma, spunându-i că domnişoara Satoko voia neapărat să vorbească între patru ochi cu tânărul stăpân şi-l ruga pe Iinuma să le înlesnească o întrevedere. Fiind instruit de Kiyoaki, Iinuma nu putea acţiona ca intermediar. Până la urmă, după mai multe încercări, Satoko i-a telefonat direct lui Iinuma. Rezultatul a fost acelaşi: refuz încăpăţânat.

Telefoanele s-au repetat câteva zile, stârnind interesul slujnicelor. Kiyoaki refuza categoric să vorbească, aşa că Tadeshina s-a prezentat personal.

Iinuma a întâmpinat-o la o intrare laterală mai puţin luminată. S-a aşezat pe călcâie, reverenţios, aranjându-şi fiecare cută a *hakamei*, hotărât să n-o lase pe Tadeshina să păşească în casă.

— Tânărul meu stăpân lipseşte astăzi. Aşadar nu aveţi cu cine discuta.

— Nu cred că-i adevărat ce spui, dar dacă e aşa, atunci cheamă-l te rog pe Yamada.

— Chiar dacă dumneata stai de vorbă cu Yamada, nu cred că situaţia se schimbă în vreun fel. Tânărul meu stăpân nu vrea să te vadă.

— Bine, dacă aşa consideri… Dar să ştii că-mi iau libertatea să intru în casă neinvitată şi să discut personal cu tânărul stăpân.

— Eşti liberă să intri, dacă doreşti. Dar s-a încuiat în camera lui şi nu poţi vorbi cu el. Şi presupun că ai să-i transmiţi ceva confidenţial. Dacă i-ai dezvălui lui Yamada scopul vizitei, s-ar isca ceva discuţii în casă şi vor ajunge până la urmă la urechile Excelenţei Sale, Marchizul. Dacă nu te deranjează o asemenea perspectivă…

Tadeshina a tăcut. Îl privea pe Iinuma dispreţuitor; tânărului i se distingeau ciupiturile de

vărsat chiar şi în lumina slabă din hol. Ea stătea cu spatele la vârfurile de un verde crud al ramurilor de pin ce străluceau în lumina soarelui de primăvară. Faţa bătrână, ridată, acoperită cu straturi de pudră albă, te ducea cu gândul la un portret pictat pe crep. Ochii adânciţi în orbite îi sclipeau răutăcios.

— Îţi mulţumesc mult. Presupun că respecţi doar ordinele primite, însă felul în care mi-ai vorbit nu te scuteşte de consecinţe neplăcute. Până acum am făcut tot ce-am putut pentru tine. Nu cred că e înţelept să te mai bazezi pe mine de azi înainte. Te rog să-i transmiţi tânărului stăpân toate cele cuvenite.

După patru sau cinci zile a sosit o scrisoare stufoasă de la Satoko. De obicei, Tadeshina îi înmâna personal lui Iinuma scrisorile pentru Kiyoaki, ca să-l evite pe Yamada, dar de data asta scrisoarea a fost pusă pe o tavă lăcuită cu blazonul familiei şi dusă de Yamada direct în camera lui Kiyoaki.

În sufletul lui Kiyoaki s-a dat o bătălie crâncenă până când s-a hotărât să-l cheme pe Iinuma ca să-i arate plicul nedesfăcut. L-a rugat să deschidă fereastra şi, în prezenţa lui, a aruncat scrisoarea în *hibachi*[36] din cameră. Iinuma a rămas cu privirea aţintită la mâna albă ce se flutura deasupra limbilor de foc din vasul îngropat într-un suport de lemn de *paulownia*. Aţâţa flăcările, care se agitau ca nişte animale mici vioaie, ori de câte ori scrisoarea ameninţa să le înăbuşe. Iinuma trăia cu sentimentul că în faţa ochilor săi se comitea o crimă rafinată. Dacă ar fi putut da o mână de ajutor, cu siguranţă că lucrurile ar fi decurs mai simplu, însă nu s-a oferit de teama unui refuz. În fond, Kiyoaki îl chemase ca martor.

36 Vas cu mangal.

Kiyoaki n-a reuşit să împiedice fumul de la hârtia care ardea mocnit şi o lacrimă i s-a prelins

pe obraz. Iinuma sperase cândva că disciplina spartană şi lacrimile aveau să-l ajute pe Kiyoaki să dobândească o atitudine potrivită în viaţă. Acum stătea şi privea lacrima ce înnobila chipul lui Kiyoaki, roşu de la foc, conştient că nu contribuise cu nimic la apariţia ei. Nu înţelegea de ce se simţea mereu atât de neputincios în prezenţa lui Kiyoaki.

După vreo săptămână, tatăl lui s-a întors acasă mai devreme ca de obicei, iar Kiyoaki a cinat cu părinţii în salonul japonez din clădirea principală. Nu mai stătuseră împreună de câteva săptămâni bune.

— Cum trece timpul! remarcă Marchizul, exuberant. Odată cu majoratul, vei căpăta şi gradul cinci de nobil şi o să-i pun pe servitori să ţi se adreseze corespunzător.

Kiyoaki percepea majoratul ca pe o ameninţare. Probabil că la vârsta aceea, de nouăsprezece ani, influenţa lui Satoko îşi spusese într-o anumită măsură cuvântul în starea lui de indiferenţă dureroasă faţă de statutul de adult. Pe de altă parte, pierduse entuziasmul băiatului care numără zilele până la Anul Nou şi arde de nerăbdare să se facă mare. Aşadar, a trecut peste vorbele tatălui cu răceală şi nepăsare.

Cina s-a desfăşurat ca de obicei: mama, cu neclintita ei mască de melancolie şi eterna-i drăgălăşenie; tata, cu faţa roşie şi buna dispoziţie de paradă. Receptiv totuşi la ce se petrecea în jur, Kiyoaki a băgat de seamă că părinţii lui au schimbat foarte discret nişte priviri, care pentru alţii ar fi rămas pesemne de nedescifrat. I s-a părut ciudat. S-a uitat ţintă în ochii mamei, a văzut-o ezitând puţin şi apoi bâlbâindu-se.

— Ăăă… Kiyoaki… Aş vrea să te întreb ceva… E posibil să te deranjeze… deşi nu se numără printre lucrurile tocmai neplăcute. Aş dori să ştiu însă părerea ta…

— Despre ce-i vorba?

— De fapt, domnişoarei Satoko i s-a mai făcut o propunere de căsătorie şi situaţia e foarte complicată şi delicată de data asta. Dacă formalităţile avansează, o să se ajungă într-un punct de unde nu mai e cale de întoarcere. Ca de obicei, domnişoara Satoko nu-şi dezvăluie sentimentele faţă de nimeni, însă mă îndoiesc că în condiţiile date va mai formula un refuz atât de categoric ca altă dată. Şi părinţii ei consimt. Însă aş vrea să ştiu şi părerea ta… Voi doi v-aţi înţeles extraordinar încă de mici… Eşti de acord să se mărite? Ar trebui să mărturiseşti cinstit… pentru că, dacă ai ceva împotrivă, ar fi bine să-i destăinui tatălui tău motivele.

Cu chipul lipsit de orice expresie, Kiyoaki a răspuns fără nici un pic de ezitare, cu beţişoarele în aer.

— N-am nimic împotrivă. Problemele ei nu mă interesează deloc.

A urmat o tăcere scurtă, după care Marchizul a precizat netulburat:

— În stadiul în care se află lucrurile, încă se mai poate da înapoi. Dacă ar fi totuşi să presupunem că te afectează câtuşi de puţin, ce-ai zice?

— Nu mă priveşte.

— Am spus că doar presupunem, nu? Fie! Însă noi avem obligaţii vechi faţă de familia Ayakura şi de aceea vreau ca totul să iasă bine şi să fac ce-mi stă în putinţă în sensul ăsta. Aşadar, asta e! Luna viitoare va fi sărbătoarea templului nostru, iar dacă lucrurile evoluează ca până acum, îmi imaginez că Satoko o să fie cam ocupată ca să-şi permită să participe anul acesta.

— Păi atunci, nici nu văd de ce s-o mai invităm.

— Mă surprinde reacţia ta! exclamă Marchizul, râzând. Habar n-aveam că sunteţi certaţi.

Conversaţia s-a terminat cu hohotele lui.

Părinţii nu pricepeau ce se întâmplase. Reacţiile lui difereau oricum de ale lor. Ori de câte ori

încercaseră să-l înţeleagă, nu reuşiseră, aşa că au fost nevoiţi să se dea bătuţi din nou. Acum chiar le purtau celor din familia Ayakura un oarecare resentiment pentru educaţia primită de Kiyoaki. Se întrebau dacă nu cumva manierele elegante şi nobile după care tânjeau amândoi se manifestau tocmai prin stări de spirit schimbătoare, care-l făceau pe fiul lor atât de greu de înţeles. De la distanţă, această eleganţă avea o atracţie de netăgăduit, dar când venea vorba de fiul lor, efectul era enigmatic. Sentimentele soţilor păreau învăluite în culori vii, primare, pe când emoţiile lui Kiyoaki erau tot atât de complicate ca straturile de culori ale chimonourilor suprapuse purtate de doamnele de la Curte: de la cafeniul-deschis al frunzelor putrezite până la roşu-închis, acesta contopindu-se, la rândul lui, cu verdele crud al ierbii de bambus. Pe tată îl obosea până şi gândul de a încerca să explice o stare de spirit a fiului său. Se simţea epuizat numai când îi vedea chipul frumos, însă plictisit şi exasperant de tăcut. Căutând să reînvie întâmplări din propria lui tinereţe, nu-şi amintea să fi trecut prin vreun supliciu care să fi dus la firea instabilă a fiului său – asemenea unui lac cu apă limpede prin care acum se zăreau toate pietricelele, pentru ca o clipă mai târziu să se tulbure complet.

După câteva clipe, Marchizul îi zise lui Kiyoaki:

— Ştii, mă gândeam să ne dispensăm în curând de serviciile lui Iinuma.

— De ce?

Era prima oară când pe chipul lui Kiyoaki se desluşea ceva. Vestea îl luase cu adevărat prin surprindere.

— E drept că te-a slujit mulţi ani, dar la anul o să fii major, iar el termină facultatea. Cred că e momentul cel mai potrivit. Şi mai am un motiv aparte. Mi-au ajuns la urechi nişte bârfe.

— Bârfe?

— Am înţeles că nu s-a comportat cum se cuvine. Ca s-o spun pe şleau, am aflat că are relaţii în taină cu una dintre slujitoare, Mine. Pe vremuri, o asemenea faptă s-ar fi pedepsit cu sabia şi ar fi murit chiar de mâna mea.

Auzindu-l, Marchiza a rămas impresionant de calmă. În orice prilej putea fi un aliat de nădejde al soţului ei.

— De la cine ai auzit bârfele, tată? insistă Kiyoaki.

— Nu contează.

În următoarea secundă, i-a apărut în faţa ochilor chipul lui Tadeshina.

— Da, pe timpuri l-aş fi ucis cu mâna mea, dar vremurile s-au schimbat. Şi-apoi, a ajuns la noi cu recomandări extraordinare de la persoane din Kagoshima şi-l cunosc şi pe directorul şcolii la care a învăţat, că doar vine de fiecare dată să-şi prezinte urările de Anul Nou. Mai bine îl lăsăm să plece fără să-i pricinuim necazuri care să-i afecteze viitorul. Şi nu numai atât, dar aş vrea să rezolv situaţia cu mult tact, ca să-i fie şi lui mai uşor. O dau afară şi pe Mine, iar dacă ei îşi continuă relaţia şi vor să se căsătorească n-au decât. Sunt dispus să-i caut de lucru. Important e să nu-l mai văd în casă şi să rezolv lucrurile în aşa fel încât să nu-i trezesc resentimente. E cel mai nimerit. La urma urmei, te-a slujit atâta amar de vreme şi n-am de ce mă plânge în privinţa asta.

— Vai, cât eşti de milostiv! Şi câtă generozitate din partea ta! exclamă Marchiza.

În seara aceea, Kiyoaki l-a întâlnit pe Iinuma pe coridor, dar nu i-a dezvăluit nimic.

Cu capul pe pernă, i se învârteau sumedenii de imagini în minte. Şi-a dat seama că va rămâne complet singur. Honda era singurul lui prieten, iar acesta nu ştia nimic despre recentele lui frământări.

În noaptea aceea a avut un vis şi în toiul lui a priceput că nu va fi niciodată în stare să-l noteze în

jurnal. Evenimentele au fost mult prea complicate şi absurde.

I-au apărut tot felul de chipuri. În faţa ochilor i se desfăşura terenul de paradă al Regimentului Trei, acoperit cu zăpadă. I-a văzut pe Honda, îmbrăcat în ofiţer, şi pe Satoko. Purta un colier cu pietre preţioase. De o parte şi de alta stăteau cei doi prinţi din Siam, care se pregăteau să-i pună pe cap o coroană de aur. Într-un colţ, Iinuma şi Tadeshina discutau aprins. I-a văzut apoi împiedicându-se şi rostogolindu-se peste buza unei prăpăstii fără fund. Mine şi-a făcut apariţia într-o caleaşcă, iar părinţii lui Kiyoaki au întâmpinat-o respectuos, zâmbindu-i cald. Kiyoaki însuşi părea că se află pe o plută în derivă, în mijlocul oceanului nemărginit.

„Sunt prea implicat în lumea asta de vise“, se gândi el chiar în miezul visului. „Visele mele s-au revărsat în realitate, prefăcându-se într-un torent care mă poartă cu el.“

22

Prinţul Harunori, al treilea fiu al Alteţei Sale Prinţul Toin, împlinise de curând douăzeci şi cinci de ani şi primise rangul de general în Gărzile Cavaleriei Imperiale. Avea o fire puternică şi generoasă, iar Prinţul îşi pusese în el o mulţime de speranţe. Tatăl său nu a apelat la intermediari pentru a-i găsi o parteneră de viaţă şi de aceea atenţia tânărului a fost atrasă de o seamă de candidate. Însă nici una nu l-a impresionat în mod deosebit. Aşa au trecut anii şi chiar în momentul în care părinţii ajunseseră să se neliniştească, Marchizul Matsugae le-a oferit şansa de a participa la Sărbătoarea florilor de cireş de pe moşia sa. Satoko Ayakura le-a fost prezentată întâmplător. Cuplul imperial a plăcut-o pe fată, iar când familiei Ayakura i s-a cerut confidenţial să trimită o fotografie de-a ei, aceştia au ales îndată una într-un chimono formal. Când părinţii i-au arătat-o, Prinţul Harunori n-a mai făcut comentarii maliţioase, rămânând cu privirea pironită asupra pozei vreme îndelungată. Vârsta avansată a lui Satoko – douăzeci şi unu de ani – nu-l deranja cu nimic.

Marchizul Matsugae era perfect conştient că datora enorm familiei Contelui Ayakura pentru că avuseseră grijă de Kiyoaki în copilărie. Ţinea să-i ajute să-şi recapete măreţia de odinioară. Cea mai bună cale, în afară de intrarea în familia Împăratului, ar fi fost înrudirea lor cu unul dintre prinţi, având în vedere că obârşia fără cusur a familiei Ayakura – descendenţi ai marii familii de nobili Urin – nu avea cum să fie un impediment. Le lipseau doar resursele financiare pentru incredibilele cheltuieli care i-ar fi aşteptat în noua poziţie – de la zestrea uriaşă până la banii pentru

darurile tradiţionale de sezon care trebuiau trimise tuturor vasalilor Casei Imperiale, o sumă incredibil de mare. Marchizul luase şi acest aspect în calcul, gata să subscrie.

Satoko privea cu detaşare întreaga agitaţie din jur. Soarele nu se prea arătase în luna aprilie, zilele noroase succedându-se monoton. Primele semne ale primăverii se risipiseră. Satoko stătea la fereastra boltită a camerei sale austere din casa demodată, căreia îi mai rămăsese doar o poartă impunătoare, şi se uita la grădina cea mare şi neîngrijită. Primele camelii se scuturaseră deja şi muguri noi se iţeau printre mănunchiurile de frunze groase, întunecate. Crenguţele întortocheate şi frunzele ascuţite ale rodiilor pline de ţepi dădeau şi ele muguri roşii gata să plesnească. Mugurii proaspeţi creşteau vertical şi de aceea toată grădina părea că se înalţă în vârful picioarelor ca să ajungă la cer.

Pe Tadeshina o îngrijora că Satoko devenise cumplit de tăcută şi meditativă. Era totuşi foarte ascultătoare – ca un pârâiaş cuminte – şi făcea tot ce-i ziceau părinţii, acceptându-le rugăminţile cu zâmbetul pe buze. Încăpăţânarea ei dispăruse ca prin farmec. Însă, dincolo de acea mască a îngăduinţei, se ascundea o indiferenţă uriaşă, cât cerul înnorat de aprilie.

La începutul lunii mai a fost invitată la un ceai în vila de vară a Prinţilor Toin. De obicei, la vremea aceea familia Matsugae o poftea la Sărbătoarea templului familiei, Omiya. Cu toate că aşteptase cu nerăbdare momentul, nu primea nici un semn. În schimb, un trimis oficial al Casei Imperiale i-a adus o invitaţie pe care a înmânat-o, neceremonios, majordomului familiei Ayakura.

În ciuda asemănării dintre diversele incidente, care lăsau impresia că sunt cât se poate de naturale şi fără nici o legătură, ele erau aranjate cu grijă, în cel mai mare secret şi, cu toate că părinţii nu-i spuseseră mai nimic, îi sprijineau pe conspiratori

în încercarea lor de a o ademeni pe Satoko în complicata vrajă care se ţesea în jurul ei.

Bineînţeles că atât Contele, cât şi Contesa au fost invitaţi la ceaiul de la vila Toin. Socotind că a merge acolo cu o trăsură trimisă de Prinţ însemna prea mult fast, au hotărât să împrumute una de la Marchizul Matsugae. Vila, construită relativ recent – în al patruzecilea an al Erei Meiji –, se afla la periferia localităţii Yokohama. Dacă scopul lor ar fi fost altul, o astfel de deplasare ar fi semănat cu o excursie la ţară, cu întreaga familie – spectacol rareori întâlnit pe vremea aceea.

După multe zile înnorate, s-a înseninat, Contesa considerând asta un semn de bun augur. Pentru că se apropia Sărbătoarea băieţilor, de-a lungul drumului fâlfâiau pe la porţi, în bătaia vântului dinspre miazăzi, câte un *koinobori*[37] de la cei mari şi negri până la unii mici şi roşii, pentru fiecare băiat din casă. Dacă de acelaşi stâlp atârnau cinci sau mai mulţi crapi, se înmănuncheau ciudat şi nu mai fluturau liber. Trecând pe lângă o gospodărie de la poalele muntelui, impresionat de bancul de crapi, Contele şi-a ridicat degetul alb şi a început să-i numere de la fereastra trăsurii. Erau zece în total.

37 Crapi imenşi, coloraţi, de pânză sau hârtie.

— Vai, ce individ prolific! exclamă el, râzând.

Remarca i păru lui Satoko de un umor vulgar, necaracteristic tatălui ei.

Copacii de pe drum dădeau semne de viaţă nouă prin frunzuliţele proaspăt ivite. Munţii păreau o imensă întindere verde, cuprinzând toate nuanţele: de la verdele crud până la cel gălbui, ajungând la tonurile întunecate, aproape de negru. Frunzele tinere ale arţarilor ieşeau în evidenţă pe fundalul revărsării de verde care arunca o sclipire aparte asupra întregii zone.

— O, un firicel de praf! exclamă Contesa, cu privirea aţintită la obrazul lui Satoko.

Când a întins batista să i-l şteargă, Satoko s-a retras brusc şi firicelul de praf a dispărut. Abia atunci a observat mama ei că nu fusese decât umbra răsfrântă a unei pete de pe fereastră. Satoko a zâmbit uşor, greşeala mamei neamuzând-o câtuşi de puţin. N-avea nici un chef să se expună unei examinări prea atente, de parcă ar fi fost un val de mătase ce urma a fi dăruit.

Ferestrele au fost ţinute închise pentru ca vântul să nu deranjeze coafura lui Satoko. În trăsură era o căldură înăbuşitoare. Din cauza hurducăturii neîncetate şi a verdelui munţilor reflectându-se în parcelele de orez îmbibate cu apă de la marginea drumului, Satoko nu înţelegea ce anume aştepta cu atâta nerăbdare, pe de o parte, se lăsa în voia câte unei toane, cu un curaj înspăimântător, ştiind că nu există cale de întoarcere. Pe de alta, nădăjduia să se întâmple ceva. Încă nu era timpul pierdut. Mai putea zăbovi… până în ultimul moment… Poate sosea totuşi scrisoarea de iertare, sau cel puţin aşa spera. Apoi, îşi dispreţuia însăşi speranţa.

Vila Toin, o clădire impozantă în stil european, se afla pe o stâncă înaltă, cu faţa spre mare. Treptele din marmură albă duceau până la intrarea principală. Un rândaş a preluat caii, iar Satoko şi părinţii săi au coborât din trăsură, scoţând exclamaţii admirative la vederea portului unde se zăreau tot felul de vapoare şi bărci. Gazdele serveau ceaiul pe o verandă spaţioasă cu faţa spre miazăzi care dădea spre port. Aceasta era decorată cu o mulţime de plante tropicale luxuriante, iar de o parte şi de alta a uşii trona câte un fildeş mare de elefant, în formă de semilună – dar oferit de Curtea Regală din Siam.

Cuplul Imperial şi-a întâmpinat oaspeţii cordial şi le-a oferit scaune. Ceaiul s-a servit, bineînţeles, în manieră englezească, însoţit de sendvişuri mici şi subţiri, fursecuri şi biscuiţi – toate frumos aranjate pe o măsuţă împodobită cu argintărie ştanţată cu crizantema imperială.

După ce a apreciat încântătoarea petrecere de la familia Matsugae, Prinţesa a condus discuţia spre jocurile de mahjong şi spre *nagauta*.

— Noi o considerăm pe Satoko un copil încă şi n-am lăsat-o să joace mahjong, zise Contele, încercând să pareze stânjeneala fiicei.

— Nu mai spuneţi! exclamă Prinţesa, râzând delicat. Când avem timp, noi ne petrecem o zi întreagă cu asemenea jocuri.

Satoko a socotit nepotrivit să amintească de *sugoroku*[38] şi setul de douăsprezece piese negre şi albe, pe care-l jucau deseori.

38 Un joc asemănător cu tablele.

Prinţul Toin era relaxat şi mai puţin protocolar, îmbrăcat în veşminte europene. L-a chemat pe Conte la fereastră şi i-a arătat vapoarele, etalându-şi cunoştinţele nautice, pe un ton de parcă explica unui copil: acela a fost un cargobot englezesc; cel de-acolo are punte liberă; mai încolo, un cargobot franţuzesc; uitaţi şi nava de tip *shelter-deck*.

Judecând după atmosferă, aveai impresia că amfitrionii se străduiesc să găsească subiectul de discuţie adecvat oaspeţilor. Orice ar fi însufleţit conversaţia de ambele părţi ar fi fost bine-venit – fie că era vorba de sport, băuturi sau orice altceva. Lipsindu-i iniţiativa, Contele Ayakura accepta subiectele propuse cu o pasivitate blândă. Satoko nu fusese niciodată atât de conştientă, ca în după-amiaza asta, de inutilitatea eleganţei pe care i-o cultivase tatăl ei. Contele avea obiceiul să facă uneori glume uşoare, fără nici o legătură cu conversaţia, însă astăzi se crispase tot.

La un moment dat, Prinţul Toin s-a uitat la ceas, remarcând, chipurile, din senin:

— Ce coincidenţă fericită! Harunori, fiul meu, vine astăzi acasă, în permisie. Să nu vă speriaţi de privirea lui aspră… Are un suflet tare bun.

De îndată ce a rostit vorbele, zgomotul făcut de servitorii care se agitau la intrarea principală a

vestit sosirea prinţului.

Câteva clipe mai târziu, zăngănitul de săbii şi pocnetele milităreşti de cizme au vestit apariţia pe verandă a figurii solemne a Alteţei Sale Prinţul Harunori. Şi-a salutat tatăl milităreşte, iar prima impresie lăsată lui Satoko a fost una de demnitate sterilă. Dar cât de evident se desluşea mândria paternă a Prinţului Toin la vederea pompei militare şi cât de convins era tânărul că gesturile sale, până în cele mai mici amănunte, sunt cele la care se aştepta tatăl său. Adevărul e că fraţii lui mai mari, total diferiţi de el – molatici şi bolnăvicioşi –, îşi dezamăgiseră părintele.

Astăzi însă, în atitudinea Prinţului Harunori se desluşea o oarecare stânjeneală, poate din pricina frumuseţii lui Satoko. N-a avut curajul s-o privească în ochi, nici când i-a fost prezentată, nici după aceea.

Cu toate că nu era înalt, Prinţul avea un fizic impresionant. Se mişca agil, iar aerul preţios şi hotărât conferea unei persoane atât de tinere o gravitate neobişnuită. Tatăl lui îl urmărea încântat şi fericit, cu ochii mijiţi de admiraţie. O asemenea satisfacţie paternă crea totuşi impresia, printre multe altele, că Prinţul Toin îi ascundea fiului, sub aspectul măreţ şi impunător, propria lipsă de voinţă.

Cât despre pasiuni, Alteţa Sa Prinţul Harunori se arăta entuziasmat de colecţia sa de discuri cu muzică occidentală. Se pare că era unul dintre subiectele despre care avea opinii personale.

— Ai vrea să ne pui un disc, Harunori? îl întrebă mama lui.

Prinţul a consimţit îndată şi a pornit spre salonul în care se afla fonograful.

Satoko a profitat de prilej şi l-a cercetat cu privirea în timp ce se îndrepta spre uşă cu paşi mari şi cizmele lustruite sclipind în lumina soarelui ce se strecura pe ferestrele verandei. Luceau atât de puternic, încât Satoko şi-a imaginat

lesne şi câteva petice de cer reflectate în ele, asemenea unor bucăţele de porţelan albastru. A închis ochii, aşteptând să înceapă muzica. O nelinişte de rău augur pusese stăpânire pe ea. Acul fonografului lăsat pe platan i-a răsunat în urechi ca trăsnetul.

După aceea, tânărul prinţ a luat şi el parte la conversţia familiară din pauză. Pentru că se apropia seara, familia Ayakura şi-a luat rămas-bun.

O săptămână mai târziu, intendentul Prinţului Toin s-a prezentat la reşedinţa familiei Ayakura şi a purtat o discuţie lungă şi detaliată cu Contele. În consecinţă, au pornit formalităţile de obţinere a permisiunii Împăratului pentru căsătorie. Satoko însăşi a văzut documentul, care suna cam aşa:

> Excelenţei Sale, Ministrul Casei Imperiale
>
> Vă rugăm cu toată cuviinţa să luaţi în considerare negocierile privind căsătoria dintre Alteţa Sa Imperială Prinţul Harunori Toin şi Satoko, fiica
>
> Excelenţei Sale Contele Korebumi Ayakura, Rang Doi, Grad Junior,
>
> Purtătorul Ordinului de Merit Clasa a Treia.
>
> Cerem respectuos îngăduinţa ca negocierile să fie aduse la cunoştinţa Tronului Imperial, însoţite de toată stima şi consideraţia noastră.
>
> 12 mai, anul al doilea al Erei Taisho
>
> Saburo Yamauchi
>
> Intendent al Casei Alteţei Sale Imperiale Prinţul Toin

Trei zile mai târziu a sosit răspunsul Ministrului Casei Imperiale:

> Domnului Intendent al Casei Alteţei Sale Imperiale Prinţul Toin:
>
> În urma dispoziţiei prezentate de către Oficialii Casei Imperiale privind căsătoria Alteţei Sale Prinţul Harunori Toin cu Satoko, fiica Excelenţei Sale Contele Korebumi Ayakura, Rang Doi, Grad Junior, Purtătorul Ordinului de Merit Clasa a Treia, confirmăm înregistrarea oficială a solicitării dumneavoastră referitoare la demararea negocierilor propuse.

15 mai, anul al doilea al Erei Taisho
Ministrul Casei Imperiale

Ca urmare a formalităţilor preliminare, cererea putea fi înaintată Împăratului în orice moment, pentru a fi supusă aprobării directe.

23

Kiyoaki era în ultimul an de colegiu, urmând să meargă la facultate toamna viitoare. Colegii lui începuseră să înveţe pentru admitere de vreun an şi jumătate. Honda nu se prea omora cu studiul, ceea ce chiar era pe placul lui Kiyoaki.

Preceptele morale ale generalului Nogi persistau încă în regimul obligatoriu al căminului de la liceu, însă mai existau excepţii de la regulile stricte pentru cei cărora sănătatea nu le permitea respectarea lor. Elevi ca Honda şi Kiyoaki, pe care părinţii îi ţineau acasă, beneficiau de certificate medicale de la propriii lor doctori. Honda fusese diagnosticat cu insuficienţă valvulară a inimii, iar Kiyoaki, cu bronşită cronică. Inexistenţa pretinselor boli îi amuza teribil: Honda se prefăcea că respiră greu, iar Kiyoaki tuşea des.

Nici nu era cazul să se prefacă, deoarece nimeni nu-i credea. Totuşi, subofiţerii de la Departamentul de Ştiinţe Militare, toţi veterani ai Războiului ruso-japonez, îşi exprimau pe faţă nemulţumirea, dar îi tratau ca pe nişte suferinzi. Însă în timpul instrucţiei militare, sergenţii făceau fel de fel de aluzii la adresa chiulangiilor, întrebându-i făţiş cum aveau de gând să-şi servească ţara dacă nu suportau nici măcar regimul de cămin… şi mai multe asemenea răutăţi.

Lui Kiyoaki i s-a făcut milă de cei doi fraţi din Siam auzind că urmau să stea la cămin. Îi vizita deseori şi le ducea daruri mărunte. Ei îl simţeau foarte apropiat, aşa că îşi descărcau sacul cu nemulţumiri, plângându-se mai cu seamă de restricţiile privind libertatea de mişcare. În plus, nu reuşiseră să se împrietenească nici cu colegii lor de cămin, atât de zurbagii şi insensibili.

Deşi Kiyoaki îl neglijase pe Honda o vreme, acesta l-a primit nepăsător atunci când s-a întors, senin ca o păsărică, de parcă nimic nu se întâmplase. Odată cu începerea noului trimestru, Kiyoaki lăsa impresia că s-a schimbat foarte mult, lui Honda părându-i-se chiar plin de voioşie. Bineînţeles că nu i-a comentat în vreun fel comportamentul, iar Kiyoaki, la rândul lui, n-a dat nici o explicaţie.

Kiyoaki se felicita pentru că nu-şi deschisese sufletul în faţa prietenului său, ceea ce-l cruţa acum de a-i dezvălui umilinţa de a se fi lăsat prostit de o femeie, ca un fraier. Şi-a dat seama că acesta e motivul pentru care se simţea în largul lui, dovedind chiar şi umor. Pentru el, cel mai mult conta dorinţa de a nu-l dezamăgi pe Honda şi de a nu fi stânjenit în prezenţa lui, iar această năzuinţă mai anula din efectul nenumăratelor sale momente de reticenţă.

Era atât de vesel, că se minuna şi el. Părinţii tocmai începuseră să vorbească deschis şi pragmatic despre negocierile dintre familiile Ayakura şi Prinţii Toin. Se pare că-i amuzau teribil diversele incidente, de exemplu, „până şi fata aia puternică“ a fost atât de încordată, încât n-a scos o vorbă în timpul întrevederii aranjate cu tânărul prinţ. Kiyoaki, bineînţeles, n-avea de unde să ştie în ce stare sufletească fusese Satoko. Cei fără imaginaţie nu fac decât să-şi bazeze concluziile pe realitatea din jurul lor. Pe de altă parte însă, cei cu imaginaţie au tendinţa să construiască fortăreţe proiectate de ei înşişi, ca apoi să sigileze toate ferestrele. Ăsta era Kiyoaki.

— De îndată ce se primeşte aprobarea Casei Imperiale, trebuie să pună totul la punct, zise Marchiza.

L-au impresionat vorbele mamei, îndeosebi „aprobarea Casei Imperiale“. Îl trimiteau cu gândul la un coridor lung, lat şi întunecat, având la capăt o uşă încuiată cu lacăt mic de aur masiv, la

care nimeni nu avea acces. Însă în mod surprinzător, la un moment dat, aceasta se deschidea de bunăvoie, cu un scrâşnet, ecoul metalic răsunându-i în urechi.

Kiyoaki era foarte încântat că nu se pierdea cu firea în timpul acestor discuţii dintre părinţii lui. Reuşise să-şi înfrângă furia şi disperarea şi se desfăta cu un simţământ de nemurire.

„Nu mi-aş fi imaginat niciodată că pot fi atât de nepăsător“, îşi spuse, încrezător în propriile-i forţe.

Pe vremuri îşi considerase părinţii indiferenţi şi-i simţea departe de el, dar acum îl încânta gândul că aşchia nu sărise departe de trunchi. Nu se număra printre învinşi, ci printre învingători.

Îl fascina mai ales gândul că prezenţa lui Satoko avea să se îndepărteze tot mai mult de el, ştergându-i-se în cele din urmă şi din amintiri. Cei care dau drumul pe râu sau pe mare unui felinar aprins rămân pe mal şi, pe când urmăresc luminiţa care se micşorează încet-încet pe suprafaţa întunecată a apei, se roagă pentru sufletul mortului şi pentru primirea ofrandei de lumină. Kiyoaki considera şi el dispariţia amintirilor legate de fată ca pe o reabilitare sigură a propriilor forţe.

Dispărea astfel şi ultimul martor al celor mai tainice simţăminte ale sale şi nu mai avea cine să-i iscodească sufletul. Nu va mai exista nici un obstacol care să-l împiedice să-şi ascundă emoţiile. Devotaţii lui slujitori, de la cei mai apropiaţi, care-l linişteau prin cuvinte ca „Lăsaţi totul în grija noastră. Ne imaginăm ce simţiţi, tinere stăpân“, fuseseră înlăturaţi. Era fericit că scăpase nu numai de maestra uneltirilor, ci şi de Iinuma, al cărui devotament extrem îl sufocase de-a dreptul. Nu mai avea cine să-l scoată din sărite.

Kiyoaki punea concedierea plină de tact a lui Iinuma pe seama greşelilor slujitorului său şi se bucura că acesta îşi ţinuse promisiunea făcută lui Tadeshina de a nu-i dezvălui Marchizului ce se întâmplase de fapt. Totul se terminase astfel cu

bine datorită extraordinarei lui stăpâniri de sine şi a vorbelor tăioase.

Ziua plecării lui Iinuma sosise. Când a intrat în camera lui Kiyoaki pentru a-şi lua rămas-bun, a izbucnit în plâns. Tânărul stăpân descifra semnificaţii chiar şi în lacrimile lui. Gândul că printr-o asemenea atitudine căuta parcă să sublinieze şi mai apăsat loialitatea pe care o dovedise îi displăcea profund.

Iinuma a rămas în picioare, plângând. Prin tăcere, dorea să-i transmită ceva lui Kiyoaki. Îl slujise timp de şapte ani, începând cu primăvara în care acesta împlinise doisprezece ani. Cum amintirile de la vârsta aceea păreau diluate de trecerea vremii, trăia cu impresia falsă că Iinuma fusese dintotdeauna în preajma sa. Dacă asupra lui Kiyoaki se proiecta vreo umbră, aceasta nu putea fi decât cea a lui Iinuma, înveşmântat în chimonoul său bleumarin, cu picăţele, permanent asudat. Dispreţul său necontenit, ranchiuna, atitudinea negativă faţă de viaţă, toate atârnau greu asupra personalităţii lui Kiyoaki, oricât de indiferent încerca acesta să se arate. Pe de altă parte, tristeţea ascunsă în ochii lui Iinuma îl ajutase să-şi înfrângă nemulţumirile, supărările şi negativismul atât de fireşti tinereţii. Dar la fel de naturală a fost şi reacţia lui Kiyoaki de a se îndepărta de Iinuma pe măsură ce acesta se străduia să-şi impună mai mult trăirile sale interioare.

Kiyoaki făcuse probabil primul pas psihologic spre despărţire în momentul în care îl biruise pe Iinuma, făcându-şi-l confident. Relaţia stăpân-servitor n-ar fi trebuit să fie atât de profundă.

Iinuma stătea în faţa lui cu capul plecat. Sus, la marginea chimonoului bleumarin i se zăreau câteva fire de păr de pe piept, prinse de o rază în amurg. Kiyoaki privea cu tristeţe firele încâlcite. Cum de-şi găsise sufletul acela copleşitor de loial sălaşul într-un trup atât de banal şi greoi?! I se

părea un afront adus lui însuşi. Chiar şi roşeaţa din obrajii lui ciupiţi de vărsat avea o strălucire nesănătoasă, dând impresia de zeflemea la adresa lui Kiyoaki, din pricina ataşamentului faţă de Mine, care pleca împreună cu Iinuma, gata să-i împărtăşească soarta. Câtă neobrăzare! Să-şi trădeze astfel tânărul stăpân din pricina unei femei, lăsându-l singur şi dispărând triumfător! Însă pe Kiyoaki îl deranja cumplit convingerea lui Iinuma că plecarea de azi se înscria în acelaşi registru al loialităţii.

A decis totuşi că rangul de nobil îl obliga să fie omenos, chiar dacă rostea vorbe tăioase.

— Aşadar, după ce pleci de-aici, o iei pe Mine de nevastă.

— Da. Chiar tatăl dumneavoastră mi-a sugerat să fac pasul acesta. Şi voi proceda întocmai.

— Să mă anunţi şi pe mine când va fi evenimentul. Vreau să-ţi trimit un dar.

— Mulţumesc frumos.

— După ce te stabileşti, scrie-mi noua adresă. Cine ştie, poate trec pe la tine într-o bună zi.

— M-aş bucura nespus, cu toate că ştiu că nu voi avea niciodată parte de o locuinţă mare şi arătoasă. Aşadar, nu cred că se cuvine să vă primesc în orice condiţii…

— Acesta nu-i motiv de îngrijorare.

— Cât de amabil sunteţi!…

Iinuma a izbucnit iar în plâns. A scos o foaie de hârtie de la pieptul chimonoului; şi-a suflat nasul.

Cât au vorbit, Kiyoaki şi-a ales cu deosebită grijă fiecare cuvânt, convins de faptul că vorbele simple, fără dublu înţeles, declanşau emoţii mai puternice în asemenea împrejurări. Kiyoaki, ce lăsase impresia că nu-l interesează decât sentimentele, trebuia să se adapteze acum noii situaţii şi să deprindă câte ceva din politica inimii, convins că-i va prii şi lui, din când în când, o astfel de abordare. Învăţa cum să folosească sentimentul ca armură protectoare şi cum să-l cizeleze.

Lipsit de griji şi supărări, la cei nouăsprezece ani ai săi, lui Kiyoaki îi plăcea să se considere un tânăr flegmatic şi foarte capabil. O etapă din viaţa sa lua sfârşit şi alta începea.

După plecarea lui Iinuma, a rămas în dreptul ferestrei deschise, privind fermecat cum se reflectă în apa heleşteului frumosul deal cu arţari, înveşmântat într-o mantie nouă, de un verde crud. Frunzele copacului *zelkova* din faţa ferestrei erau atât de dese, încât a trebuit să se aplece ca să vadă locul de la poalele dealului unde plonja ultima dintre cele nouă cascade. Iazul se mărginea la suprafaţă de *junsai*[39]. Nuferii gălbui nu înfloriseră încă, dar pe la colţurile podului de piatră care şerpuia de-a lungul cărării, printre mănunchiurile de frunze verzi, îşi iţiseră capetele irişi albi şi liliachii.

39 Specie de nufăr cu frunze castanii.

I-a atras privirea spatele irizat al unui bondar ce stătuse pe pervaz şi care se îndrepta acum uşor înspre camera lui. Corpul oval, verde cu auriu, era străbătut de două dungi fine purpurii. Îşi unduia antenele precaut pe măsură ce avansa pe picioruşele-i subţiri, ca o pânză de fierăstrău, absorbit de propriu-i univers ce părea extrem de caraghios în curgerea învolburată a timpului. Cu cât îl privea mai atent, cu atât îl fascina mai tare. Bondarul se apropia de el tot mai mult, de parcă înaintarea lui fără rost s-ar fi dorit o lecţie din care să înveţi că atunci când traversezi o lume în permanentă schimbare singurul lucru important este să răspândeşti frumuseţe. Ce-ar fi să-şi definească scutul ocrotitor al sentimentelor în astfel de termeni? Ar avea oare aceeaşi gingăşie şi forţă de protecţie faţă de lumea exterioară precum acest bondar?

În momentul acela, Kiyoaki a ajuns chiar să creadă că tot ce-l înconjura – frunzişul copacilor, cerul albastru, norii, acoperişurile – se infiripă şi

există numai pentru a-i servi acestui bondar care devenise însuşi centrul universului, elementul său primordial.

Atmosfera de la sărbătoarea templului local n-a mai semănat cu cea de anii trecuţi. În primul rând, Iinuma plecase. El se îngrijise de curăţarea locului, pregătind altarul şi scaunele din vreme. De data asta, toate căzuseră pe capul lui Yamada, care nu se mai îndeletnicise cu aşa ceva până atunci şi, în plus, se dovedea o treabă potrivită mai degrabă unui tânăr.

Colac peste pupăză, Satoko nu fusese invitată şi lumea trăia cu senzaţia că lipseşte o rudă, de obicei prezentă. Pe lângă asta – fata nici nu le era rudă la urma urmei – nici una dintre femei nu egala farmecul lui Satoko.

Parcă nici zeilor nu le plăcea schimbarea. Pe parcursul ritualului religios, cerul s-a întunecat şi tunetul a bubuit în depărtare. Femeile, care ascultau rugăciunile preotului, s-au panicat de teama ploii. Din fericire, când a sosit momentul ca *miko*[40], îmbrăcate în *hakama* roşie, să distribuie participanţilor *sake* sacru, cerul s-a luminat brusc, a ieşit soarele, iar când şi-au plecat capetele, li s-au zărit broboanele de sudoare ce le apăruseră pe ceafă în ciuda stratului gros de pudră albă. Între timp, mănunchiurile de flori de glicină de pe spalier aruncau umbre adânci care cădeau ca o binecuvântare pentru cei aflaţi pe rândurile din spate.

40 Tinere care slujesc la temple.

Dacă Iinuma ar fi fost de faţă, atmosfera de la sărbătoarea de anul acesta l-ar fi supărat cu siguranţă. Superficialitatea slujbelor închinate bunicului lui Kiyoaki se simţea tot mai pregnant, de parcă ar fi vrut să-l încredinţeze pe acesta unor timpuri demult apuse. Mai cu seamă după moartea Împăratului Meiji, devenise o zeitate abstractă, fără nici o legătură cu lumea modernă. E adevărat

că văduva, bunica lui Kiyoaki, a participat la ceremonie, alături de alţi bătrâni, numai că izvorul lacrimilor părea să-i fi secat cu multă vreme în urmă.

În fiecare an, în timpul slujbei, femeile şuşoteau din ce în ce mai tare. Marchizul şi-a stăpânit enervarea şi nu şi-a manifestat nemulţumirea. Şi el considera slujba tot mai plictisitoare. Spera din toată inima să găsească o soluţie pentru a însufleţi sărbătoarea care devenise atât de deprimantă pentru el. În timpul ritualului, privirea i-a fost atrasă de profilul unei *miko* ale cărei trăsături pronunţate de Okinawa i s-au părut şi mai izbitoare sub stratul gros de machiaj. Pe când îl servea cu *sake* sacru, i-a văzut ochii negri reflectându-i-se în lichidul din vasul de ceramică. Era de-a dreptul fascinat. De îndată ritualul a luat sfârşit, a alergat iute la un văr de-al său, un amiral mare amator de băutură, şi i-a trântit o glumă vulgară la adresa fetelor de la templu, făcându-l să izbucnească într-un râs mitocănesc ce a atras fulgere în privirile celorlalţi. Marchiza, care ţinea la masca ei de tristeţe potrivită momentului, nu şi-a schimbat câtuşi de puţin expresia.

Kiyoaki se confrunta cu alte probleme între timp. Femeile din casă, ale căror nume nu le cunoştea în cea mai mare parte din cazuri, se adunaseră la umbra atât de reconfortantă, în acel sfârşit de primăvară, a florilor de glicină. Şuşoteau între ele, iar aerul de reverenţă se risipea cu fiecare clipă. Chipurile lor erau şterse ca luna la amiază, netrădând veselie ori tristeţe. Stăteau grupate aşa cum li se ceruse, aşteptând fără nici o tragere de inimă să se împrăştie iarăşi. Atmosfera înăbuşitoare ce apăsa feţele albe şi inexpresive a avut un efect deosebit asupra lui Kiyoaki. Pesemne că acesta se datora mirosului lor şi n-o putea exclude pe Satoko. Nici măcar un preot şintoist n-ar fi fost în stare să purifice acea atmosferă, chiar dacă se folosea de *nusa*[41] şi *tamagushi*[42].

41 Baghetă prevăzută cu fâşii de hârtie albă, folosită la ritualul de purificare.

42 Crenguţă de *sakaki*.'

24

Kiyoaki s-a calmat. Era liniştea lăuntrică adusă de pierdere. În sufletul său, prefera înfrângerea sentimentului de frică.

O pierduse pe Satoko. Părea mulţumit. Învăţase deja cum să-şi stăpânească eventuala revoltă. Îşi controla cu severitate fiecare părticică de suflet. Dacă lumânarea a ars şi s-a topit, iar acum stă singur pe întuneric, nu are de ce să-i fie teamă că substanţa se va dizolva în ceară fierbinte. Pentru prima oară în viaţa lui, Kiyoaki îşi dădea seama de forţa binefăcătoare a singurătăţii.

Sezonul ploios venise. Precum un invalid care încearcă să se recupereze, dar care îşi neglijează totuşi sănătatea, în ciuda temerilor ce-l măcinau, Kiyoaki a început să-şi pună la încercare echilibrul emoţional, aducându-şi aminte în mod deliberat episoade legate de Satoko. Deschidea albumul ca să se uite la poze vechi. Şi-a amintit de copilărie, de vremea când stătuseră sub *enju no ki*[43] de pe moşia contelui Ayakura. Purtau amândoi şorţuleţe albe şi el se simţise tare mândru că era mai înalt decât ea, deşi încă atât de mic. Contele Ayakura, un caligraf desăvârşit, îşi dăduse toată osteneala să-i înveţe pe cei doi copii arta scrisului conform preceptelor şcolii lui Tadamichi Fujiwara, care aparţinea templului Hossho. Uneori, când se mai plictiseau de exersat, contele îi încuraja, lăsându-i să copieze pe suluri pictate câte o poezie din colecţia *O sută de poeţi de la Muntele Ogura*[44].

43 Dud japonez.

44 În original, *Hyakunin isshu*, antologie de poezie japoneză veche. Între anii 1230-1235 a fost compilată de către poetul Fujiwara Teika, care a adunat cele mai frumoase o sută de poeme.

Kiyoaki se delectase cu versurile lui Shigeyuki Minamoto:

Trupul mi-e bătut
De gânduri ne-mplinite
Către tine – asemeni
Valurilor ce le mână vântul,
Să se sfarme de stânci.[45]

45 Traducere de Iulia Waniek, în volumul menţionat, Editura Eminescu, Bucureşti, 2000, p. 71.

Satoko copiase versurile lui Yoshinobu Onakatomi:

Noaptea de suferinţă
Ard, ca focurile-aprinse
În grădinile
Palatului; mă sting şi eu
Când ziua se-ntrevede.[46]

46 *Ibidem*, p. 72.

Trăsăturile lui stângace de condei săreau în ochi imediat, dar scrisul lui Satoko era curgător şi precis, încât cu greu îşi dădea cineva seama că pensula fusese manevrată de o fetiţă. El desfăcuse rareori sulul respectiv, pentru că nu-i surâsese niciodată ideea să se confrunte cu proba măiestriei lui Satoko, mai mare cu doi ani decât el şi mult mai pricepută. Acum, când le cerceta cu detaşare, a constatat că mâzgăliturile lui aveau o vigoare băieţească ce contrasta plăcut cu eleganţa rafinată a scrisului cursiv şi lin al lui Satoko. Şi nu numai atât. I-a fost suficient să se gândească la ziua când trasase curajos cu vârful pensulei îmbibate de cerneală ideogramele, pe hârtia fină şi aurie a sulului, cu pini mici în relief, ca să retrăiască cu intensitate întreaga scenă. Părul negru, lung şi des al lui Satoko era tuns cu breton până deasupra sprâncenelor, amintindu-i de blidul unui *kappa*[47]. Cât stătuse aplecată asupra sulului pictat, ţinuse pensula strâns între degetele ei subţirele şi delicate,

concentrându-se cu atâta pasiune, încât nu observase părul negru ce-i cădea pe umeri în cascade, gata să inunde însuşi tabloul. Dinţii ei mici, de un alb sclipitor muşcau nemilos buza inferioară. Deşi încă mică, nasul frumos conturat, iţit printre şuviţele bogate de păr, conferea profilului un farmec aparte. Kiyoaki privea poza ca în vis. Avea senzaţia că simte mirosul întunecat şi solemn al cernelii şi aude sunetul făcut de vârful pensulei alergând pe suprafaţa sulului – ca foşnetul vântului printre frunzele de bambus pitic. Şi-apoi marea. Izvorul de la care se alimenta piatra folosită pentru dizolvarea prafului de cerneală era marea, iar deasupra ei se înălţa dealul cu nume ciudat. Marea aceasta se afla atât de departe de ţărm, încât nici nu-i puteai ghici adâncurile insondabile. Marea neagră şi liniştită, fără urmă de val, presărată cu pudră aurie, îl trimitea mereu cu gândul la razele lunii frânte în nemărginirea nopţii eterne…

47 Spiriduşi care seamănă cu nişte maimuţe cu solzi sau carapace de broască-ţestoasă.Trăsătura distinctivă o constituie scobitura din vârful capului, în care poartă apă. Dacă rămân fără apă, îşi pierd puterile.

„Ce bine! Mă pot aşadar bucura de amintirile trecutului fără să mă afecteze câtuşi de puţin“, îşi zise mândru în sinea lui.

Pe Satoko n-a mai visat-o. Dacă zărea cumva în vis vreo siluetă care-i semăna, femeia îi întorcea îndată spatele şi dispărea. Un vis care-l tot vizita, pe fundalul unei răspântii complet pustii, în toiul zilei.

Într-o zi, Prinţul Pattanadid l-a rugat pe Kiyoaki să-i aducă la şcoală inelul pe care-l lăsase în seiful Marchizului Matsugae.

Se zvonea că cei doi prinţi din Siam nu făcuseră impresie prea grozavă. Bariera lingvistică constituia un real obstacol în studiile lor. Pe de altă parte, glumele nesărate ale colegilor nu numai că

nu-i amuzau, ba chiar îi enervau, aşa că au început să-i evite. Necioplţi de felul lor, nu înţelegeau blândeţea şi zâmbetele prinţilor afişate cu orice ocazie.

Fusese ideea Ministrului de Externe ca prinţii să locuiască la cămin. Kiyoaki auzise că responsabilul căminului nu fusese prea încântat de propunere, pentru că trebuia să-şi asume întreaga responsabilitate pentru cei doi prinţi. Le-a dat totuşi cea mai frumoasă încăpere, mobilată cu cele mai bune paturi posibile, aşa cum se cuvenea unor odrasle regale. Apoi s-a străduit din răsputeri să încurajeze prietenia între ei şi ceilalţi studenţi, dar, pe zi ce trecea, prinţii se izolau tot mai mult în micuţa lor fortăreaţă, absentând frecvent de la gimnastica de înviorare şi de la sporturile de peste zi. Relaţiile cu ceilalţi s-au răcit complet.

Motive erau destule. Perioada de studiu intensiv a limbii japoneze, mai mică de şase luni, se dovedise insuficientă, chiar dacă ei ar fi învăţat cu şi mai multă râvnă. La orele de engleză, demonstraseră aptitudini superioare colegilor, dar sistemul de traducere din japoneză în engleză şi invers s-a arătat complet ineficient şi n-a făcut altceva decât să-i dezorienteze şi mai tare.

Inelul Prinţului Pattanadid se afla în seiful personal al Marchizului Matsugae de la Banca Itsui. Înainte de a se duce la bancă, Kiyoaki trebuia să treacă pe acasă pentru a lua sigiliul personal al tatălui. Se lăsase deja amurgul când s-a întors la şcoală şi a intrat în camera prinţilor.

Era o zi tipică, „uscată“ în plin sezon ploios, înnorat şi umed, o zi potrivită cu starea de spirit a celor doi prinţi, care tânjeau după vara strălucitoare ce li se părea departe şi care totuşi se apropia cu paşi repezi. Căminul era şi el o clădire neprietenoasă din lemn, fără etaj, înconjurată de copaci, dând impresia că e îngropată în propria sa mohoreală.

Dinspre terenul de sport se auzeau strigăte, semn că meciul de rugbi era în toi. Kiyoaki ura din tot sufletul ţipetele acelea entuziaste ale tinerilor. Reacţiile lor primitive, aşa-zisul nou umanism, glumele nesărate, admiraţia necondiţionată a talentului lui Rodin şi a perfecţiunii lui Cézanne – toate astea nu constituiau decât echivalentul modern al vechilor ţipete tradiţionale din *kendo*. Cu vocile răguşite şi debordând de tinereţe ca nişte frunzuliţe proaspete de *paulownia*, îşi purtau aroganţa cu pompa cu care străvechii curteni îşi purtau jobenele.

Viaţa celor doi prinţi se dovedea extrem de grea în aceste condiţii, mai ales că s-au trezit prinşi în vârtejul amalgamului dintre vechi şi nou. Când şi-a dat seama de lucrul acesta, Kiyoaki s-a dezbărat de prejudecăţi şi, mânat de o generozitate proaspătă, s-a simţit în stare chiar să le împărtăşească punctul de vedere. A luat-o pe coridorul cel lung şi întunecat al căminului prost finisat. S-a oprit în faţa unei uşi vechi, pe care atârnau două plăcuţe din lemn cu numele prinţilor. A bătut uşor.

Văzându-l, prinţii au sărit în sus de bucurie, de parcă venise să-i salveze. Kiyoaki îl plăcuse încă de la început pe seriosul şi visătorul Pattanadid – Chao Pi –, însă în ultima vreme ajunsese să-l accepte cu drag şi pe Kridsada, după ce a constatat că nu avea o fire chiar atât de uşuratică şi nepăsătoare precum păruse. Cei doi îşi petreceau mare parte a timpului în cameră, vorbind în limba lor.

Încăperea era mobilată simplu, cu două paturi, două birouri, două dulapuri pentru haine, fără nimic care s-o înveselească. Clădirea însăşi arăta ca o adevărată cazarmă, dintre cele lăudate de generalul Nogi. Peretele mare, alb de deasupra lambriului se înviora totuşi datorită unei policioare pe care se afla un Buddha auriu, în faţa căruia cei doi prinţi îşi spuneau rugăciunile dimineaţa şi seara. Micul altar improvizat dădea un aer exotic

încăperii. La ferestre atârnau perdele şifonate şi stropite de ploi.

La căderea serii, doar dinţii lor albi sclipeau printre zâmbetele largi, în contrast cu pielea închisă la culoare şi bronzată. L-au poftit pe Kiyoaki să se aşeze pe un colţ al patului şi i-au cerut nerăbdători să vadă inelul.

Smaraldul verde strălucitor, flancat de ambele părţi de capetele fioroase ale zeilor-gardieni, arunca o lumină scânteietoare ce contrasta puternic cu atmosfera sumbră a camerei.

Chao Pi a luat inelul cu o exclamaţie de fericire şi l-a pus pe degetul său negricios şi subţire. Mlădios şi delicat, aparţinând unei mâini ce părea potrivită mai degrabă pentru mângâieri, l-a făcut pe Kiyoaki să se gândească la o rază de lună tropicală ce se strecoară prin crăpătura uşii ca să atingă duşumeaua de mozaic.

— În sfârşit, Ying Chan e din nou pe degetul meu, zise Chao Pi cu un oftat melancolic.

Cu câteva luni în urmă, o asemenea reacţie ar fi stârnit replica batjocoritoare a Prinţului Kridsada, dar acum s-a îndreptat repede spre sertarul dulapului cu haine, de unde a scos o fotografie a surorii lui, dosită cu grijă printre cămăşi.

— În şcoala asta, declară el aproape izbucnind în lacrimi, chiar de le spui că e fotografia surorii tale, te ironizează dacă o expui pe bancă. De aceea ascundem şi fotografia lui Ying Chan aici.

Chao Pi a început să-i explice oaspetelui că Prinţesa Ying Chan nu-i mai scrisese de două luni. S-a interesat la Legaţia Siamului, însă n-a primit un răspuns satisfăcător. Nici măcar fratele Prinţesei, Prinţul Kridsada, nu mai avea nici o veste. Dacă s-a întâmplat ceva cu ea, dacă s-a îmbolnăvit, firesc ar fi fost să fie informat telegrafic. Imaginaţia lui Chao Pi o luase razna poate şi la gândul că familia ei îi tăinuia ceva chiar şi fratelui. Era posibil să i se fi ivit vreo cerere în căsătorie, o partidă cu un avantaj politic

remarcabil. Numai simpla idee îl întrista peste măsură. Aştepta scrisoarea de la o zi la alta, îmbărbătându-se singur, dar simţindu-se totodată abătut la gândul unei veşti nedorite. Fireşte că din pricina acestor frământări nu-i mai stătea mintea la învăţătură. Neavând altă consolare, şi-a vrut inelul înapoi. Fusese un dar de despărţire de la Prinţesă, iar acum tot dorul avea să i se concentreze asupra smaraldului ce sclipea ca verdele ameţitor al junglei.

Chao Pi părea complet absorbit de inel şi parcă uitase şi de Kiyoaki. Şi-a pus pe pupitru degetul cu inelul strălucitor, alături de fotografia lui Ying Chan, adusă de Prinţul Kridsada. Lăsa impresia că încearcă să facă un efort de voinţă care nu numai să topească barierele de timp şi spaţiu, ci şi să unească două destine despărţite.

Când Prinţul Kridsada a aprins lampa din tavan, pe sticla fotografiei s-a reflectat smaraldul de pe degetul lui Chao Pi şi un pătrăţel de un verde intens a lucit pe dantela albă a corsajului fetei.

— Doamne, ce sclipire! exclamă Chao Pi în engleză, pe un ton visător. Nu credeţi că inima ei este ca o flamă verde? Parcă ar fi inima rece a unui şerpişor verde, o inimă cu fisură mică… un şerpişor care se târăşte din creangă în creangă, prin junglă, lăsând impresia că e lujer de viţă. Pesemne că atunci când mi-a dăruit inelul cu o expresie atât de drăgălaşă, asta a şi fost semnificaţia pe care se aştepta s-o desluşesc într-o bună zi.

— Nici vorbă! i-o reteză Prinţul Kridsada.

— Nu te supăra pe mine, Kri. Nici prin cap nu-mi trece s-o insult pe sora ta. Nu încerc decât să găsesc nişte explicaţii pentru ciudăţeniile unui îndrăgostit. Ţie nu ţi se pare că poza asta ne-o dezvăluie aşa cum a fost ea la un anumit moment din trecut? Însă în smaraldul de-aici şi-a pus sufletul când ne-am despărţit, iar acesta a rămas neschimbat. În mintea mea, smaraldul şi poza –

trupul şi sufletul – sunt două lucruri complet diferite. Priveşte! În clipa asta s-au reunit!

Şi când îl avem în faţa ochilor pe cel iubit, tot ne fug gândurile aiurea. Deşi departe, poate că mă aflu într-o situaţie mai bună pentru a aprecia structura cristalului unitar, pe cea care e Ying Chan. Despărţirea este dureroasă, dar la fel e şi întâlnirea. Dacă eşti bucuros atunci când îţi întâlneşti iubita, n-ar exista nici un motiv să simţi altceva atunci când te desparţi de ea.

Ce părere ai, Kiyoaki? În ce mă priveşte, întotdeauna mi-am dorit să descopăr secretul magic ce permite dragostei să treacă peste limitele timpului şi spaţiului. A fi în prezenţa persoanei iubite nu e totuna cu a-i iubi făptura. Noi considerăm mereu indispensabilă frumuseţea fizică. Atunci când intervin timpul şi spaţiul, există neşansa ca ambele să te dezamăgească, dar la fel de bine poţi ajunge mai aproape de fiinţa ei.

Kiyoaki nu-şi dădea seama cât de profund reflecta prinţul asupra existenţei, însă l-a ascultat cu atenţie. Multe dintre cuvintele sale l-au atins şi pe el. Referitor la Satoko, el gândea că se apropia de fiinţa ei. Înţelegea limpede că ceea ce iubise fusese exteriorul lui Satoko. Ce dovadă avea însă? Nu se expunea cumva unei duble deziluzii? Nu era de fapt Satoko pe care o iubea adevărata ei fiinţă? A clătinat uşor din cap, fără voie. Şi-a amintit subit visul în care chipul unei fete straniu de frumoase se ivise în inelul de smarald al lui Chao Pi. Cine era femeia? Satoko? Ying Chang, pe care n-o văzuse niciodată? Altcineva?

— Se mai lasă mult aşteptată vara asta? întrebă Prinţul Kridsada, privind trist pe fereastră la pâlcul de copaci care împrejmuiau căminul.

Cei trei băieţi au văzut lumini aprinse licărind printre copaci, în celelalte clădiri ale căminului, şi au auzit ţipete şi conversaţii din mai multe părţi. Se apropia ora cinei. Un student îşi croia drum pe cărare, intonând caraghios un cântec străvechi, iar

colegii lui râdeau în hohote. Ochii prinţilor s-au căscat speriaţi, de parcă ar fi crezut că din clipă-n clipă o să apară din beznă monştri ai munţilor şi râurilor.

Faptul că Kiyoaki înapoiase inelul avea să ducă la un incident neplăcut.

După câteva zile, a sunat Tadeshina. O slujitoare s-a dus să-l anunţe pe Kiyoaki, însă acesta a refuzat să meargă la telefon. I-a telefonat şi a doua zi. Aceeaşi reacţie din partea lui.

Telefoanele acelea l-au pus oarecum pe jar, dar s-a hotărât să nu-şi încalce regula impusă: şi-a scos-o pe Satoko din minte, concentrându-şi toată furia pe Tadeshina. N-avea decât să se gândească la bătrâna mincinoasă şi vicleană care-l dezamăgise de nenumărate ori, aşa că s-a înfuriat îndeajuns cât să fie în stare să depăşească eventualele nelinişti cauzate de refuzul de a vorbi cu ea.

Au trecut trei zile. Sezonul ploios era în toi şi afară turna fără încetare. Când Kiyoaki s-a întors de la şcoală, Yamada a venit la el cu tava lăcuită pe braţe, aducându-i o scrisoare cu faţa în jos. Aruncând o privire, Kiyoaki a constatat cu stupoare că Tadeshina avusese neruşinarea să se semneze personal. Plicul gros şi mare fusese sigilat cu grijă, trădând un conţinut cu nimic mai prejos. Se temea că, dacă rămânea singur, nu se va putea abţine să nu deschidă scrisoarea. Prin urmare, a tras adânc aer în piept şi a făcut-o bucăţele anume în prezenţa lui Yamada, rugându-l să le arunce. Ştia că ar fi fost tentat să o reconstituie din resturi dacă ajungea cu ele în camera lui, ca să le azvârle în propriul coş de gunoi. Yamada a clipit surprins, fără să comenteze.

S-au mai scurs câteva zile. Kiyoaki începuse să-şi simtă cugetul greu din pricina scrisorii rupte, iar propria reacţie l-a înfuriat teribil. De fapt, îl deranja în special faptul că o scrisoare

neînsemnată avea puterea să-l zdruncine atât de rău. Îl chinuia şi mai mult conştientizarea regretului de a fi acţionat sub impulsul momentului şi nu-l putea ignora. Îi părea rău că nu deschisese scrisoarea. La început gestul de a o distruge i s-a părut o dovadă a tăriei de caracter, dar privind acum înapoi, avea sentimentul că, dimpotrivă, se comportase ca un laş.

Când făcuse bucăţele plicul acela alb şi gros, îşi simţise degetele înţepenite, de parcă scrisoarea ar fi fost scrisă pe o hârtie întărită cu pânză. Însă nu compoziţia hârtiei conta. Şi-a dat acum seama că i-ar fi fost imposibil s-o rupă dacă n-ar fi pus stăpânire pe el acea voinţă puternică. De ce naiba s-o fi temut? Nici prin cap nu-i trecea să se mai implice într-o relaţie dureroasă cu Satoko. Îl stânjenea până şi gândul că se lăsa învăluit de acea vagă nelinişte provocată de existenţa ei… tocmai acum, când ajunsese să fie stăpân pe el. Cu toate astea, când rupsese scrisoarea aceea groasă, trăise cu senzaţia că sfârteca o bucată din pielea albă şi fină a lui Satoko.

Într-o după-amiază toridă şi senină de sâmbătă – vreme ciudată pentru anotimpul ploios –, la întoarcerea de la şcoală, Kiyoaki a remarcat agitaţie la intrarea în casa principală. Grăjdarii pregătiseră una dintre trăsuri şi puneau în ea un pachet mare, al cărui ambalaj de mătase roşie indica faptul că era un dar. Caii îşi scuturau nervoşi urechile, iar din gură li se prelingeau firicele de salivă printre dinţii îngălbeniţi. Părul lor negru strălucea în lumina soarelui de parcă ar fi fost uns cu grăsime, iar carotidele le pulsau viguros.

Chiar în clipa când se pregătea să intre în casă, a apărut mama lui îmbrăcată într-un veşmânt ceremonial voluminos, cu blazonul familiei.

— Bună, mamă!

— Bine te-ai întors acasă! Tocmai plecam la familia Ayakura să le transmit felicitările noastre.

— Felicitări? Pentru ce?

Mamei nu-i plăcea să vorbească despre lucruri importante în prezenţa servitorilor, aşa că l-a tras pe Kiyoaki într-un colţ întunecat al imensei intrări, lângă un suport de umbrele, şi i-a spus în şoaptă:

— În sfârşit, azi-dimineaţă s-a primit aprobarea imperială. Vrei să mă însoţeşti?

Înainte ca fiul să-i răspundă, Marchiza a observat o luminiţă stranie în ochii lui. Bineînţeles că n-avea timp să stea şi să reflecteze la semnificaţia ei. Mai mult, următoarele ei cuvinte, rostite acolo, la intrare, constituiau dovada elocventă a faptului că nici n-o interesa.

— În definitiv, un eveniment fericit trebuie luat ca atare, zise ea, cu obişnuita-i mască de melancolie pe chip. Aşadar, oricât de proaste ar fi relaţiile dintre voi, frumos ar fi să o feliciţi direct.

— Transmite-i toate cele bune din partea mea. Nu vin.

A rămas nemişcat, petrecându-şi mama cu privirea. Copitele cailor au împrăştiat pietrişul de pe alee cu un zgomot ca de furtună iscată din senin, iar emblema aurie de pe trăsura familiei Matsugae părea să tremure pe când se strecura iute printre pini. Stăpâna plecase şi Kiyoaki le simţea pe slujitoare relaxate. Muşchii le căzuseră precum o avalanşă silenţioasă. S-a întors în casa goală. Stăpânii lipseau. Slujitorii, cu ochii plecaţi, îl aşteptau să intre. În clipa aceea, a fost convins că problema ce-l copleşea era îndeajuns de mare ca să umple clădirea aceea imensă. A intrat fără să arunce nici o privire slujitorilor şi a luat-o rapid pe coridor, nerăbdător să ajungă mai iute în camera lui, unde se putea izola de restul lumii.

Inima îi bătea nebuneşte şi corpul îi ardea. Cuvintele solemne „aprobarea imperială“ îi rămăseseră suspendate în faţa ochilor. Aşadar, până la urmă se aprobase. Telefoanele repetate ale

lui Tadeshina, scrisoarea voluminoasă… trebuie să fi fost ultimele încercări disperate dinaintea momentului important. Acum înţelegea că ar fi vrut să-i obţină iertarea, să scape de sentimentul de vinovăţie care o apăsa.

În orele următoare, Kiyoaki şi-a lăsat imaginaţia să zboare. Nu-i păsa ce se întâmplă în jurul lui. Oglinda curată şi calmă a sufletului său se făcuse ţăndări. Era tulburat de parcă trecuse peste el o furtună tropicală. Îl mistuia o pasiune violentă, fără vreo urmă din melancolia înaintaşilor lui. Oare cum se putea numi starea ce-l copleşise? Ceva asemănător cu extazul, însă o bucurie iraţională şi pătimaşă, aproape nepământeană.

Dac-ar fi întrebat cineva care-i cauza, n-ar fi găsit decât un singur răspuns: imposibil. Absolut imposibil. Aşa cum o coardă de *koto* cedează sub o lamă ascuţită, scoţând un sunet brusc, sfâşietor, la fel şi legătura lui cu Satoko fusese retezată de tăişul sclipitor al aprobării imperiale. De foarte multă vreme… ori de câte ori şovăise, la asta visase şi sperase în adâncul sufletului. Mai exact, visul căpătase formă în momentul în care ridicase privirea de la trena Prinţesei Kasuga spre ceafa ei albă, care-l fermecase, de o frumuseţe fără margini, la care n-ar fi avut niciodată dreptul. Clipa aceea prevestise împlinirea speranţelor de azi. Inaccesibilul suprem. Kiyoaki însuşi contribuise la zămislirea lui, dând contur evenimentelor după bunul lui plac, urmându-şi cu bună ştiinţă toanele.

Dar ce fel de bucurie era asta? Avea ceva obsedant totuşi. Ceva primejdios şi de rău augur, de-a dreptul înfricoşător. Mai demult hotărâse ca trăirile sale să fie singurul adevăr după care să se călăuzească şi pe care să-l urmeze, chiar dacă însemnau doar deşertăciune. Respectivul principiu l-a adus în actuala stare sinistră de bucurie, ce arăta ca marginea unui vârtej întunecat. Nu-i rămânea decât să se arunce în el.

S-a întors cu gândul la anii copilăriei, când el şi Satoko exersau caligrafia copiind versuri din antologia *O sută de poeţi*. S-a aplecat asupra sulului de hârtie, încercând să adulmece rămăşiţele parfumului cu care se dăduse Satoko cu paisprezece ani în urmă. I-a venit un iz vag şi îndepărtat de mucegai şi l-a cuprins nostalgia – atât de lipsită de sens şi totuşi nestăvilită. Fursecurile Împărătesei şi premiul câştigat la *sugoroku* se legaseră de blazonul imperial. Ori de câte ori dinţii lui micuţi muşcaseră dintr-un fursec în formă de crizantemă purpurie, nuanţele petalelor îşi înteţeau culoarea înainte de a se topi, iar la atingerea limbii, marginile trasate cu delicateţe ale unei crizanteme albe, reci, se estompaseră şi se preschimbaseră într-un lichid dulce. Amintirile îi stăruiau vii în minte – camerele întunecate ale vilei Ayakura, paravanele aduse de la Kyoto, cu modele reprezentând flori de toamnă, liniştea solemnă a nopţilor, gura lui Satoko ce se deschidea într-un căscat pe jumătate ascuns de şuviţele bogate de păr negru. Îşi amintea totul, exact cum se întâmplase atunci, cu întreaga eleganţă solitară, şi a înţeles că începea să admită o idee cu care nici nu îndrăznise să cocheteze altă dată.

25

„Sunt îndrăgostit de Satoko.“

Gândul a răsunat ca o goarnă în inima lui Kiyoaki. Din orice unghi îl analiza, nu mai avea nici o îndoială, deşi nu-l mai încercaseră asemenea sentimente.

Apoi, o nouă revelaţie i-a declanşat torentul dorinţelor înăbuşite atâta amar de vreme: „Eleganţa îngrădeşte sentimentele… chiar şi pe cele mai puternice“. Impulsurilor sexuale, atât de timide până acum, le lipsise tocmai idealul. Ce mult i-a luat ca să-şi dea seama de asta şi de ceea ce avea de făcut!

„Sunt sigur că o iubesc pe Satoko“, îşi zise în sinea lui.

Imposibilitatea de a-şi împlini dragostea dovedea cu prisosinţă că simţămintele sale erau autentice.

Nu-şi mai găsea locul. Se tot ridica de pe scaun şi se aşeza iar. Gândurile îi fuseseră întotdeauna dominate de melancolie şi nelinişti, dar acum îl cuprinsese un elan tineresc de nedescris. Simţea că până atunci nu făcuse altceva decât să se amăgească. Se lăsase copleşit de sensibilitate şi tristeţe, care îl sufocaseră pur şi simplu.

A deschis fereastra şi a inspirat adânc, de câteva ori, cu ochii la heleşteul a cărui suprafaţă sclipea în lumina soarelui. Simţea mirosul proaspăt al copacilor. În mijlocul norilor masaţi pe o parte a dealului cu arţari, a deslușit o strălucire care-i vestea sosirea verii. Obrajii îi ardeau şi ochii îi scânteiau. Devenise cu totul altcineva. Orice s-ar spune, avea totuşi nouăsprezece ani.

26

În aşteptarea mamei, s-a lăsat pradă viselor. Vizita ei la familia Ayakura nu se prea potrivea cu planurile lui. Până la urmă, sătul de aşteptare, şi-a schimbat uniforma, îmbrăcând *hakama* şi un chimono cu picăţele, model specific zonei Satsuma. L-a chemat pe unul dintre servitori şi i-a cerut să i se pregătească o ricşă.

Şi-a lăsat ricşa la Aoyama 6-*chome*[48] şi a luat tramvaiul care-şi avea capătul în cartierul Roppongi[49]. La colţul cu Toriizaka se mai aflau trei din cei şase mari *zelkova* de la care provenea numele cartierului, iar sub ei mai multe ricşe. Ca şi pe vremuri, înainte de a apărea tramvaiele în capitală, acesta era un loc cunoscut de staţionare a ricşelor, marcat chiar de o plăcuţă la vedere, prinsă de un stâlp. Bărbaţii care le trăgeau, purtând pălării conice din paie, jachete scurte şi pantaloni bleumarin, îşi aşteptau clienţii.

48 Unitate administrativă pe cuprinsul unui oraş, ce leagă mai multe străzi.

49 „Şase copaci“.

Kiyoaki l-a strigat pe unul dintre ei şi i-a dat un bacşiş enorm, spunându-i să-l ducă la conacul Ayakura, aflat la câteva minute de mers pe jos. Trăsura englezească a familiei Matsugae n-avea cum să intre pe poarta străveche a contelui. Aşadar, dacă o vedea afară, cu portiera deschisă, însemna că mama lui mai era acolo. Însă dacă dispăruse şi poarta era încuiată, ştia că mama lui îşi îndeplinise obligaţiile cerute de etichetă şi plecase acasă.

Când a ajuns, poarta fusese încuiată şi pe drum se zăreau urmele unei trăsuri. I-a cerut bărbatului cu ricşa să se întoarcă, în vârful pantei Toriizaka.

L-a trimis apoi, pe jos, s-o cheme pe Tadeshina, iar el a rămas, ascuns, în ricşă.

A aşteptat destul de mult. Printr-o fantă laterală, s-a uitat la frunzele proaspete din vârful crengilor scăldându-se în razele asfinţitului. Un castan sălbatic uriaş trona peste zidul de cărămidă roşie de-a lungul pantei. Frunzele din vârf l-au purtat cu gândul la un cuib de pasăre albă, împodobit cu o coroană împletită simplu din flori albe şi ajungând, din nuanţă-n nuanţă, până la roşu-deschis. I-a venit brusc în minte dimineaţa aceea cu zăpadă, din luna februarie şi s-a emoţionat puternic. Însă n-avea de gând să forţeze curând o întrevedere cu Satoko. Acum, că şi-a descoperit pasiunea, nu se mai considera vulnerabil la atacuri afective.

Tadeshina a ieşit pe o portiţă laterală, urmată de bărbatul cu ricşa. Când a ajuns în dreptul lui, Kiyoaki a tras coşul ca să fie văzut. Femeia a fost atât de surprinsă, încât a rămas cu gura căscată. Kiyoaki a întins mâna şi a tras-o în ricşă.

— Trebuie să-ţi spun ceva. Hai să mergem undeva ca să nu ne vadă lumea.

— Nu se poate… M-aţi luat pe nepusă masă… Adineauri a plecat Marchiza… În seara asta suntem foarte ocupaţi cu pregătirile… Eu am tare multă treabă.

— Nu contează! Hai, spune-i bărbatului unde să ne ducă.

Kiyoaki o ţinea strâns de mână, aşa că a fost nevoită să se supună.

— Spre Kasumicho! Lângă numărul 3 se face un drum care o ia în jos spre poarta principală a Regimentului Trei. Vă rog să mergeţi până la poalele pantei.

Bărbatul a ţâşnit, în timp ce Tadeshina privea disperată în faţă, netezindu-şi nervoasă o şuviţă neagră rebelă. Kiyoaki stătea pentru prima oară atât de aproape de această femeie bătrână, cu masca ei groasă de pudră albă, şi nu prea se simţea

în largul lui. A constatat că era mai mică decât crezuse el, de fapt arăta ca un pitic.

Zgâlţâită de ricşă, continua să mormăie nişte proteste pe care Kiyoaki abia le distingea:

— Prea târziu… E prea târziu… Dacă ne-aţi fi răspuns… înainte ca toate astea să se petreacă… O, de ce?…

Kiyoaki n-a scos o vorbă. Într-un târziu, ea s-a apucat să explice alegerea locului:

— O rudă mai îndepărtată are un han pentru soldaţi în apropiere. Nu e prea atrăgător, dar au întotdeauna o încăpere mai ferită la dispoziţie şi putem sta de vorbă… adică pot asculta liniştită ce aveţi să-mi mărturisiţi.

A doua zi era duminică, iar Roppongi avea să forfotească de soldaţi, mulţi dintre ei împreună cu familiile, iar străzile aveau să se umple de uniforme kaki. Însă deocamdată era sâmbătă şi domnea liniştea. În timp ce ricşa a luat-o pe străzile ce duceau într-acolo, Kiyoaki a avut sentimentul că mai trecuse pe-acolo şi în dimineaţa aceea cu zăpadă, când se plimbase cu Satoko şi coborâseră şi panta. În momentul acela, Tadeshina i-a spus bărbatului să oprească ricşa.

Se aflau în faţa unui han de la poalele dealului. Clădirea principală, cam dărăpănată, avea un singur etaj. Nu se zărea nici o poartă şi nici o intrare, dar grădina destul de mare era împrejmuită de un gard de lemn. Tadeshina privea înspre etajul clădirii de dincolo de gard. Nici un semn de viaţă. Toate cele şase uşi de sticlă stăteau închise şi nu se desluşea nici o mişcare în spatele lor. În geamurile uşilor zăbrelite se oglindeau, distorsionat, cerul la amurg şi umbra unui dulgher lucrând pe acoperişul de vizavi – imagine atât de deformată, încât părea o figurină ce pluteşte pe apă. La căderea serii, chiar şi cerul lăsa impresia mohorâtă a unui lac.

— Ar fi penibil să se întoarcă soldaţii şi să ocupe aceste camere… Odinioară, numai ofiţerii superiori aveau acces la ele, spuse Tadeshina,

deschizând poarta zăbrelită de care atârna o plăcuţă cu ideogramele Kishimoko[50].

50 Zeiţa copiilor.

A strigat pentru a-şi anunţa prezenţa. Un bărbat cărunt, cam bătrâior, a ieşit s-o întâmpine.

— A, doamna Tadeshina! Vă rog, poftiţi! o îndemnă el cu o voce piţigăiată.

— E liberă încăperea aceea mai ferită?

— Da, bineînţeles.

Cei trei au pornit pe coridorul din spate şi au intrat într-o cameră de vreo patru *tatami* şi jumătate. Când s-au aşezat, Tadeshina li s-a adresat celor doi cu un ton degajat, de parcă ar fi cochetat:

— Nu pot zăbovi prea mult. Nu numai că mă însoţeşte un tânăr atât de drăguţ, dar ce-ar zice lumea despre mine?

Camera era suspect de cochetă. Un rulou potrivit pentru o încăpere în care se practică ceremonia ceaiului atârna în alcov. Exista chiar şi o uşă glisantă cu scene din *Genji*[51]. Atmosfera se deosebea complet de ceea ce ţi-ai fi imaginat de afară, adică un han ieftin frecventat de soldaţi.

51 *Povestea lui Genji*, primul mare roman al lumii, scris de Murasaki Shikibu în jurul anului 1000, a inspirat numeroşi pictori japonezi.

— Ce aveţi să-mi spuneţi? întrebă Tadeshina de îndată ce hangiul s-a retras.

Kiyoaki n-a răspuns şi ea a repetat întrebarea cu vădită iritare în glas.

— Cu ce vă pot fi de folos? Şi-apoi, de ce aţi ales o zi ca asta?

— Pentru că a sosit momentul. Aş dori să-mi aranjezi o întâlnire cu Satoko.

— Cum adică, tinere stăpân? E prea târziu… După toate cele întâmplate, cum de-mi mai cereţi aşa ceva? Nu se mai poate face nimic… După nenumăratele telefoane pe care vi le-am dat şi scrisorile pe care vi le-am trimis! Nici măcar nu v-

aţi sinchisit să ne răspundeţi… Un semn de viaţă cât de mic ar fi fost extrem de bine-venit. Iar astăzi, îmi cereţi imposibilul! Nu-i de glumit!

— Nu uita că totul s-a petrecut din vina dumitale, spuse Kiyoaki, ţinându-şi firea.

Se uita la venele care pulsau sub stratul de pudră de la tâmplele femeii. A acuzat-o, supărat, că a lăsat-o pe Satoko să-i citească scrisoarea şi că l-au minţit cu neruşinare şi a învinuit-o pentru clevetirile neobrăzate care au dus la concedierea slujitorului său credincios, Iinuma. În cele din urmă, Tadeshina a izbucnit în plâns, vărsând lacrimi amare. A implorat iertare în genunchi. A scos apoi un şerveţel de hârtie de la pieptul chimonoului să-şi şteargă ochii, prilej cu care a rămas şi fără stratul de pudră de pe pomeţi. I-au ieşit în evidenţă nenumăraţii pistrui. Aproape că nu era nici o diferenţă între pielea plină de riduri şi textura hârtiei mototolite, mânjită de fard. În cele din urmă, Tadeshina a început să vorbească, privind în gol.

— Aveţi dreptate. E numai vina mea. Ştiu că nu se mai poate repara ce-am stricat. Însă mai degrabă ar merita scuze stăpâna mea decât dumneavoastră. Din greşelile mele n-aţi înţeles deloc cât de mult a suferit domnişoara Satoko. Tot ce plănuisem cu atâta grijă, vrând să fie bine, s-a sfârşit teribil de prost. V-aş ruga să-mi permiteţi să mai adaug ceva. Imaginaţi-vă ce disperare a cuprins-o pe domnişoara Satoko atunci când v-a citit scrisoarea. Şi închipuiţi-vă cât efort de voinţă a făcut ca să nu se observe nimic pe chipul ei atunci când v-aţi întâlnit. Şi-apoi, după ce s-a hotărât să-mi urmeze sfatul şi să-l descoasă pe Excelenţa Sa Marchizul, tatăl dumneavoastră, imaginaţi-vă ce piatră i s-a luat de pe inimă… la petrecerea de familie de Anul Nou. După care, dimineaţa, la prânz şi seara, nu s-a gândit decât la dumneavoastră. Pentru ea nu mai exista nimic altceva. Şi-a luat inima-n dinţi şi v-a invitat la plimbarea aceea pe zăpadă. Nici nu vă

închipuiţi cât i-a fost de greu, ca femeie, să propună aşa ceva. Câtva timp după aceea a fost foarte fericită şi vă şoptea numele şi-n somn. Apoi a aflat că prin intermediul Marchizului avea să primească o cerere în căsătorie chiar de la Familia Imperială. Deşi mizase pe curajul dumneavoastră de-a acţiona, în care-şi pusese toate speranţele, n-aţi scos o vorbă şi aţi lăsat lucrurile să-şi urmeze cursul. Dorul şi suferinţa domnişoarei deveniseră insuportabile. În cele din urmă, după ce consimţământul Casei Imperiale a devenit inevitabil, s-a arătat dornică să vă destăinuie ce simţea. În ciuda implorărilor mele, v-a trimis o scrisoare folosindu-se de numele meu. Dar s-a năruit şi ultima speranţă. Domnişoara Satoko a ajuns să creadă că totul e o poveste încheiată, de domeniul trecutului. De aceea eu socot că sunteţi tare nemilos când îmi cereţi o asemenea favoare. După cum bine ştiţi, stăpâna mea a fost crescută de mică în spiritul supunerii faţă de voinţa Maiestăţii Sale Împăratul. E imposibil să-şi retragă promisiunea. E prea târziu… pur şi simplu prea târziu. Dacă nu vă puteţi domoli altfel, loviţi-mă, loviţi-o pe Tadeshina fără pic de regret. Faceţi-i orice ca să vă ostoiţi aleanul. Dar altă soluţie nu există… pur şi simplu e prea târziu.

Ascultând cuvintele femeii, pe Kiyoaki l-a străbătut un fior de bucurie din cap până-n picioare, ca un foc mistuitor. Însă, pe de altă parte, simţea că tot ce aude ştia deja, că sunt lucruri clare în inima lui, care se repetau. S-a trezit deodată foarte înţelept şi, înarmat astfel, avea impresia că putea învinge orice obstacol i se punea în cale. În priviri îi ardea flacăra tinereţii.

„Aşadar a citit scrisoarea pe care o rugasem s-o distrugă“, îşi zise el. „Ce-ar fi să reînviez cumva scrisoarea ei pe care am distrus-o fără s-o citesc?“

Şi-a aţintit privirea la bătrâna cea micuţă, cu faţa pudrată, care-şi tampona iar ochii înroşiţi. Camera devenea tot mai întunecată, odată cu lăsarea serii.

Umerii ei uşor încovoiaţi păreau atât de fragili, încât nu se îndoia că ar fi pârâit îndată ce i-ar fi strâns puţin.

— Nu-i prea târziu.

— Ba da.

— Nu, nu e. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă aş arăta familiei Prinţului ultima scrisoare a lui Satoko… Mai ales dacă ne gândim că a fost scrisă după ce s-a cerut consimţământul Casei Imperiale.

Sângele i s-a scurs din obraji. Tadeshina a rămas fără replică.

Soarele apusese, dar în fereastră se reflecta lumina aprinsă din camera de la etaj din aripa principală. Locatarii se întorceau şi mai apărea la geam câte o siluetă în uniformă kaki. Dincolo de gard, un vânzător ambulant de tofu îşi striga marfa. Aerul de seară era călduţ şi umed, ca lenjeria de corp, aşa cum se întâmpla mereu în sezonul ploios.

Tadeshina tot bolborosea ceva, dar Kiyoaki distingea doar frânturi: „Eu am încercat s-o opresc… i-am spus să nu facă asta…“ Lui Kiyoaki îi era clar că ea se împotrivise scrierii ultimei scrisori.

N-a rostit o vorbă, din ce în ce mai convins că avea asul în mânecă. Animalul sălbatic din el îşi scotea colţii încet, chiar dacă aceştia nu se vedeau.

— Bine, consimţi Tadeshina. Am să vă aranjez o singură întâlnire. Şi v-aş ruga – sper că n-aveţi nimic împotrivă – să înapoiaţi scrisoarea.

— Grozav! Dar să fim doar noi doi. Vreau să ne laşi singuri. Cât despre scrisoare, o înapoiez pe urmă.

27

Au trecut trei zile. Ploaia n-a încetat. După cursuri, Kiyoaki s-a dus la hanul din Kasumicho, ascunzându-şi uniforma sub pelerină. Primise un mesaj de la Tadeshina în care-l anunţa că doar în ziua aceea Satoko putea scăpa de-acasă, pentru că părinţii ei erau plecaţi.

Chiar şi după ce hangiul l-a condus în camera din spate, Kiyoaki n-a avut curajul să-şi scoată pelerina de ploaie. Văzându-l încordat pe când îi turna ceaiul, bătrânul hangiu l-a liniştit:

— Vă rog să vă faceţi comod, domnule. Nu vă simţiţi stânjenit din cauza mea, eu am îmbătrânit şi vă înţeleg.

Hangiul l-a lăsat singur. A privit împrejur şi a văzut storurile de bambus trase peste fereastra prin care se uitase în sus, către etajul aripii principale, data trecută. Ferestrele fuseseră închise ca să nu plouă înăuntru şi de aceea în încăpere era o căldură înăbuşitoare. A ridicat întâmplător capacul de pe o cutie lăcuită aflată pe masă şi a constatat că se aburise în interior.

Şi-a dat seama că Satoko venise când a auzit foşnetul veşmintelor şi şoaptele de dincolo de uşa glisantă pictată cu scene din *Genji*. Tadeshina a deschis-o şi i-a făcut o plecăciune adâncă. Fără o vorbă, a poftit-o pe Satoko să intre şi a închis repede uşa după ea. Ochii ei prinseseră sticlire de sepie în căldura umedă a amiezii mohorâte, dar luminiţa din ei s-a stins iute.

Satoko s-a aşezat pe *tatami* în faţa lui Kiyoaki, cu genunchii strânşi, după cum cerea eticheta. Avea capul plecat, cu o mână îşi acoperise faţa cu o batistă, iar cu mâna cealaltă se rezemase de

duşumea. Stătea puţin răsucită, astfel că ceafa albă îi strălucea ca un lac mic pierdut în inima munţilor.

Kiyoaki şedea posac, de parcă fusese pe de-a-ntregul învăluit de mantia ploii ce cădea pe acoperiş. Nu-i venea să creadă că sosise în sfârşit momentul.

Satoko nu găsea nimic de spus pentru că tocmai el o adusese în starea asta. Sperase din toată inima să o vadă fără vlagă, smiorcăindu-se, incapabilă să-i mai ţină predicile pe care şi le permitea dată fiind diferenţa de doi ani dintre ei. În clipele acelea îi era tare dragă, în chimonoul ei de culoarea florilor albe de glicină. Nu trăia doar senzaţia unei capturi valoroase în mâinile sale, ci mai ales ispita lucrului interzis, a inaccesibilului, a fructului oprit. Aşa o voia, nu altfel. Ea, pe de altă parte, dorise întotdeauna să-l ştie într-un echilibru sufletesc precar, să se joace cu sentimentele lui. Ce bine că situaţia s-a schimbat! Ar fi putut oricând alege această poziţie minunată, sacră, dar preferase falsul rol de soră mai mare, alintându-l cu un aer de superioritate îngăduitoare, pe care-l urâse din tot sufletul.

Abia acum a înţeles de ce nu acceptase propunerea tatălui său de a cunoaşte plăcerile oferite de femeile din Yoshiwara. La fel cum întrezăreşti viaţa crisalidei verzi din gogoaşă, el presimţise dintotdeauna o rafinare treptată a esenţei sacre a lui Satoko, greu de exprimat în cuvinte. El îşi putea sacrifica propria puritate numai pentru acea esenţă. Din clipa aceea, pentru el mijeau zorile strălucitoare ale unei lumi ce avea să înăbuşe lumea întunecată a melancoliei aspre în care se întemniţase de bunăvoie.

Eleganţa pe care o dobândise încă din copilărie sub tutela Contelui Ayakura se preschimba acum în mâinile sale într-o funie de mătase suplă, dar rezistentă, un laţ pentru propria-i inocenţă şi pentru sanctitatea lui Satoko. În sfârşit găsise o utilizare

motivată a funiei strălucitoare al cărei rol îl nedumerise atâta amar de vreme.

Era convins că o iubeşte pe Satoko. S-a târât în genunchi şi a apucat-o de umeri. Şi-a dat seama că se încordaseră şi-i opuneau rezistenţă. Nu i-a displăcut senzaţia. Simţea o rezistenţă la scară mare, o rezistenţă rituală cu semnificaţii cosmice. Umerii aceia moi, care îi stârniseră pasiune trupească, se opuneau cu toată forţa dată de greutatea sancţiunii imperiale. De aceea era capabilă să-l scoată din minţi, făcându-i degetele să ardă de patimă mistuitoare. Părul ei parfumat, aranjat cochet, cu o buclă pe frunte, avea strălucirea lacului negru şi, privit de aproape, îl trimitea cu gândul la o pădure luminată puternic de lună – o pădure în care se rătăcise.

Şi-a apropiat faţa de obrazul ei umed, neapărat de batistă. Ea încerca să-l respingă, fără să fie în stare să scoată vreun cuvânt, însă eforturile ei păreau atât de mecanice, încât Kiyoaki a înţeles că nu veneau din inimă, ci fuseseră impuse din afară. A înlăturat batista şi a încercat s-o sărute. Buzele care se abandonaseră în voia lui în dimineaţa aceea de februarie opuneau acum o rezistenţă înverşunată. În cele din urmă, şi-a băgat bărbia în gulerul chimonoului şi nu s-a mai mişcat. Arăta ca un pui de pasăre zgribulit şi adormit.

Ploaia se auzea tot mai tare. Fără să-i dea drumul, Kiyoaki s-a oprit câteva clipe ca să-i evalueze rezistenţa. Gulerul chimonoului, brodat cu ciulini de vară, era bine strâns, lăsând vederii doar o mică porţiune de piele, în formă de triunghi. *Obi*-ul[52] lat şi bine înfăşurat pe talie părea aspru şi rece la atingere, asemenea unei uşi care barează intrarea într-un sanctuar, iar în centru sclipea o clemă aurie ce aducea cu vârful ornamental al unui piron înfipt într-un stâlp din curtea unui templu. Totuşi, dinspre despicăturile chimonoului venea un miros plăcut. Adierea lui caldă a învăluit obrajii lui Kiyoaki.

52 Brâu.

Şi-a luat o mână de pe umerii ei şi i-a prins bărbia cu putere. Părea că acolo îi e locul, la fel ca o piesă de fildeş pe tabla de şah. Nasul i se udase de lacrimi, nările îi fremătau. A reuşit, în fine, s-o sărute.

Satako s-a simţit brusc cuprinsă de un foc tainic, asemănător cu flacăra ce arde şi mai viu când uşiţa sobei e deschisă. A început să împingă obrajii lui Kiyoaki cu ambele mâini, însă buzele i-au rămas captive în ale băiatului. Din cauza efortului pe care-l făcea să se desprindă, a reuşit să-l aţâţe şi mai mult, iar umezeala lor l-a scos de-a binelea din minţi. Împotrivirea ei slăbea treptat, topindu-se precum cubuleţele de zahăr în ceaiul fierbinte şi lăsând în urmă o dâră de parfum dulce şi ameţitor.

Kiyoaki habar n-avea cum să desfacă un *obi*. Funda complicată de la spate, bine legată, nu voia să se supună degetelor sale. Pe când bâjbâia înnebunit, căutând s-o desfacă brutal, ea şi-a dus o mână la spate şi, cu toate că voia să lase impresia că îi stăvileşte toate eforturile, nu făcea decât să-l ghideze uşor. Degetele li s-au întâlnit câteva secunde, iar în clipa în care clema a alunecat, *obi*-ul de mătase s-a desprins cu un foşnet lin, căzând brusc în faţă. Parcă l-ar fi împins cineva, iar el îşi avea propria lui viaţă şi voinţă. Au urmat gesturi precipitate, scăpate de sub control. Veşmântul întreg părea că se revoltă sub mişcările lui frenetice de a-i elibera sânii, opunând rezistenţă prin reţeaua complicată de şnururi, dintre care unele lăsau impresia că se strâng şi mai tare, în timp ce altele se desfăceau singure. În momentul acela, în faţa ochilor i-a apărut triunghiul mic şi alb de sub gât, bine păzit, prelungindu-se, bogat şi ademenitor.

Satoko n-a scos nici un sunet de protest. Nu se putea dovedi în nici un fel dacă era vorba de rezistenţă tacită sau de seducţie tacită. Ea lăsa impresia că-l atrage pe când încerca totodată să-l

respingă. El a simţit totuşi că forţa care declanşase asaltul său asupra inviolabilităţii ei sacre nu-i aparţinea în întregime.

Şi-atunci? Kiyoaki i-a văzut chipul înroşindu-i-se treptat, aşa cum rămăsese cu ochii închişi, şi a înţeles că şi ea fremăta de dorinţă. A întins o mână, susţinându-i spatele, şi a simţit-o sprijinindu-se pe ea tot mai mult, deşi cu oarecare stânjeneală. Până la urmă, s-a lăsat pe duşumea, de parcă toată rezistenţa i se făcuse ţăndări.

Kiyoaki i-a desfăcut poalele chimonoului şi a început să lupte cu veşmântul de corp din mătase pictată de Yuzen – un amestec ameţitor de motive şi păsări pheonix sclipitoare ce se înălţau deasupra norilor stilizaţi. Coapsele păreau încă departe, înfăşurate în multe straturi de mătase, iar el continua să-şi croiască drum printre fâşiile de nori. Un resort ascuns sprijinea parcă aranjamentele complicate care-i opuneau rezistenţă, lăsându-i impresia că-l învăluie cu totul, tăindu-i respiraţia.

Într-un târziu, a descoperit trupul cald, lăsându-se lin pe coapsele ei, ce aveau strălucirea zorilor palide. Satoko l-a ghidat uşor cu mâinile. Gestul bine intenţionat a stricat farmecul momentului. Când s-a contopit cu zorile, s-a şi terminat totul brusc. Nici măcar nu mai ştia dacă s-a atins de ea sau nu.

Stăteau întinşi unul lângă altul, cu privirile în tavan. Ploua iarăşi torenţial şi stropii loveau cu furie acoperişul. Inimile lor băteau la unison. Pe Kiyoaki îl cuprinsese o euforie de nedescris, în stare nu doar să-i înfrângă oboseala, dar să-i şi dea sentimentul lucrului împlinit. În sufletele lor mai zăbovea o urmă palidă de regret, la fel de palpabilă ca şi umbrele care prindeau un contur vag în camera ce se întuneca. Lui Kiyoaki i s-a părut că aude o femeie bătrână dregându-şi glasul dincolo de uşa glisantă. Se pregătea să se ridice, dar Satoko l-a oprit, apăsându-i cu gingăşie umărul.

Apoi, fără o vorbă, a risipit orice iluzie de părere de rău. Era prima oară când Kiyoaki se simţea fericit că Satoko îl ispiteşte şi că el i se supune. Din clipa aceea, a ştiut că-i va ierta orice.

Era tânăr. Dorinţa i s-a reaprins iute şi de data aceasta a fost receptiv şi totul a decurs firesc. Sub călăuzirea feminină, sigură pe sine, şi-a dat seama pentru prima oară că între ei nu mai existau bariere şi s-a trezit într-o lume nouă, intensă. I s-a făcut cald şi s-a dezbrăcat complet. I-a simţit trupul lipit de al său, ferm, dar cedându-i cu rezistenţa pe care apa şi plantele agăţătoare o opun prorei. Nici urmă de tristeţe pe chipul ei! Îi zâmbea, iar el, împăcat cu sine însuşi, nu i-a mai interpretat zâmbetul ca un semn de rău augur.

A strâns-o în braţe, aşa ciufulită cum era. Şi-a lipit obrazul de al ei şi i-a simţit lacrimile calde. Ştia că sunt lacrimi de bucurie şi, cu toate astea, îşi dădeau amândoi seama de păcatul comis. Lacrimile acelea de pe obrazul ei şi al lui erau martori tăcuţi. Conştiinţa păcatului l-a încurajat însă şi mai mult pe Kiyoaki.

— Pune-o pe tine! zise ea, întinzându-i cămaşa. Să nu răceşti!

În momentul în care se pregătea să i-o ia din mână, Satoko a retras-o puţin şi a lipit-o de obrazul ei cu un oftat adânc. Când i-a întins-o, era udă de lacrimi.

După ce şi-a îmbrăcat uniforma, un gest al lui Satoko l-a surprins: a bătut din palme, după care a urmat o pauză plină de tâlc. Apoi, uşa glisantă cu picturile din *Genji* s-a deschis şi a apărut Tadeshina.

— M-aţi chemat, domnişoară Satoko?

Satoko a încuviinţat scurt şi i-a arătat din priviri *obi*-ul de pe jos, făcut grămadă. Tadeshina a închis uşa după ea şi a pornit spre Satoko fără să se uite la Kiyoaki. Şi-a ajutat stăpâna să se îmbrace şi i-a legat *obi*-ul. A adus apoi o oglindă din colţul încăperii şi s-a apucat să-i aranjeze părul. Între

timp, Kiyoaki rămăsese încremenit din cauza stânjenelii. Nu ştia ce să facă. Se simţea de prisos în vreme ce femeile îndeplineau lungul ritual al îmbrăcatului în camera luminată.

După ce-a fost gata, Satoko, mai frumoasă ca oricând, a rămas nemişcată, cu capul plecat.

— Tinere stăpân, mi-e teamă că trebuie să plecăm, începu Tadeshina. Eu mi-am ţinut promisiunea. De azi înainte, vă rog s-o uitaţi pe domnişoara Satoko. Şi acum, dacă sunteţi atât de amabil, vă rog să ne înapoiaţi scrisoarea, aşa cum mi-aţi promis.

Kiyoaki şedea picior peste picior, fără să scoată o vorbă.

— Sunteţi amabil să ne înapoiaţi scrisoarea? repetă ea.

Kiyoaki n-a răspuns, de parcă asurzise. O privea ţintă pe Satoko. Aceasta stătea liniştită, cu coafura impecabilă şi cu frumosul ei chimono în perfectă stare. Şi-a ridicat brusc privirea şi a întâlnit-o pe a lui Kiyoaki. O licărire aspră s-a strecurat între ei şi Kiyoaki a înţeles pe loc ce a decis Satoko.

— Nu vă înapoiez scrisoarea, pentru că vreau s-o mai întâlnesc… tot aşa, preciză el, mânat de un curaj nou descoperit.

— Tinere stăpân! spuse Tadeshina apăsat, fără nici cel mai mic efort de a-şi ascunde supărarea. Vă daţi seama ce-o să se întâmple? Numai un copil răsfăţat poate avea asemenea pretenţii! Vă imaginaţi cam ce-o să fie pe capul nostru? Nu numai pe mine mă distrugeţi…

Satoko a oprit-o, cu voce calmă şi atât de detaşată, încât Kiyoaki a simţit un fior rece pe şira spinării.

— Stai liniştită, Tadeshina. Până când domnul Kiyo nu se îndură să ne înapoieze scrisoarea, nu ne rămâne decât să acceptăm să-l întâlnim. Nu există altă cale… nici pentru tine, nici pentru mine. Dacă vrei să mă salvezi, nu-ţi rămâne decât să faci aşa cum ţi se cere.

28

Honda a fost teribil de surprins de vizita lui Kiyoaki şi de dorinţa lui de a-i vorbi. L-a impresionat într-atât, încât a rugat-o pe mama lui să le pregătească cina. Ba mai mult, în seara aceea a renunţat chiar să mai înveţe pentru examen. Sosirea lui Kiyoaki a însufleţit atmosfera din casă, de obicei monotonă.

De sub nori, soarele arsese cu putere, precum aurul alb, şi căldura înăbuşitoare de peste zi nu se domolise încă. Îmbrăcaţi în chimonouri subţiri, cu picăţele, cei doi tineri stăteau la taclale.

Honda avusese nişte presimţiri mai înainte de a veni Kiyoaki, iar de când acesta a început să povestească, şi-a dat seama că tânărul ce-i ţinea companie, aşezat pe bătrâna canapea de piele de lângă unul dintre pereţii sufrageriei, era complet diferit de cel pe care-l ştia. Nu-i văzuse niciodată ochii sticlindu-i astfel. Erau fără îndoială privirile unuia care gustase din plăcerile lumeşti, însă Honda tânjea parcă după uitătura melancolică şi ochii plecaţi cu care se obişnuise.

Honda se simţea totuşi fericit că prietenul lui îi alesese pe el ca să-i mărturisească un secret cu consecinţe foarte grave. Honda aşteptase de multă vreme un asemenea gest de la el, iar acum sosise fără nici un îndemn din partea lui.

Gândindu-se puţin, şi-a dat seama că Kiyoaki îi ascunsese până atunci, lui, cel mai bun amic, toate frământările, dar acum, că era în joc propria lui reputaţie şi conştiinţa încărcată a păcatului, a venit să-şi descarce sufletul. Honda nici c-ar fi putut avea motiv de mai mare satisfacţie, ţinând cont de gravitatea mărturisirii şi încrederea oarbă ce i se acordase. Kiyoaki i se arăta dintr-odată mai matur şi o parte din frumuseţea chipului copilăros al

băiatului nestatornic dispăruse. Pe faţă i se descifra hotărârea tânărului îndrăgostit, iar cuvintele şi gesturile n-aveau nici urmă de mâhnire ori nesiguranţă.

Era imaginea fidelă a bărbatului mândru de cucerirea făcută. În timp ce i se destăinuia lui, obrajii i se îmbujoraseră, dinţii albi îi sclipeau, iar vocea răsuna fermă şi clară, deşi uneori se mai poticnea, stânjenit. Bărbăţia i se desluşea până şi în sprâncene. Kiyoaki i se înfăţişa ca întruchiparea îndrăgostitului. Însă introspecţia i s-a părut bizară, fie pentru că s-a terminat brusc, fie din pricina incoerenţei mărturisirilor.

— Nu ştiu de ce, dar mi-am amintit de ceva ciudat, zise Honda. Într-o zi, nu mai ţin minte exact când, m-ai întrebat dacă mai aveam habar despre Războiul ruso-japonez. Apoi, la tine acasă, mi-ai arătat o colecţie de fotografii. Atunci ai spus că cel mai mult îţi plăcea una intitulată *În vecinătatea templului Tokuri: slujba comemorativă pentru morţii din război*, o poză stranie în care soldaţii lăsau impresia că ar fi adunaţi la un loc precum actorii de pe o scenă rulantă. La timpul respectiv m-am mirat, ştiind că nu te interesează viaţa militară.

Acum, ascultându-te, mi-am adus aminte de câmpia aceea gălbuie din poză şi mi s-a părut că se întrepătrunde cu frumoasa ta poveste de dragoste. Nici eu nu-mi dau seama de ce…

Şi pe Honda l-au surprins propriile-i cuvinte, nu numai pentru că le rostise cu atâta patimă, ci din pricina entuziasmului pe care i-l provoca întotdeauna dispreţul lui Kiyoaki faţă de precepte şi decrete. Tocmai el, Honda, care se hotărâse cu multă vreme în urmă să devină om al legii!

Au intrat doi servitori cu două măsuţe pe care era aşezată cina. Mama lui Honda le-o trimisese astfel ca să nu-i mai deranjeze. Pe fiecare măsuţă se afla o sticlă de *sake* şi Honda i-a turnat în ceşcuţă.

— Mama era cam îngrijorată, gândindu-se că n-o să-ţi placă mâncarea noastră. Te ştie obişnuit cu luxul, spuse el ca să schimbe vorba.

Honda era de-a dreptul încântat văzându-l pe Kiyoaki cum înfulecă bucatele, de parcă ar fi fost cea mai aleasă mâncare din lume. Cei doi au continuat să mănânce în linişte o vreme.

În scurta pauză de după masa copioasă, Honda s-a întrebat de ce mărturisirea prietenului său îl făcea atât de fericit şi de ce nu-l rodea nici cea mai mică invidie. Avea inima plină, asemenea grădinii de la marginea unui lac ce-şi absoarbe umezeala pe săturate, mai cu seamă în anotimpul ploios.

— Şi ce ai de gând să faci?

— Habar n-am. Mă urnesc eu greu, dar şi odată pornit nu mă mai opreşte nimic.

Honda îl privea mirat pe Kiyoaki. Nici în vis nu s-ar fi aşteptat la un astfel de răspuns.

— Adică vrei să te căsătoreşti cu Satoko?

— Exclus. A primit deja aprobarea imperială.

— Dar ai violat sancţiunea. De ce să n-o iei de nevastă? Aţi putea fugi să vă căsătoriţi în străinătate.

— Chiar nu înţelegi nimic, spuse Kiyoaki cu tristeţe.

S-a prăbuşit apoi într-o tăcere adâncă şi, pentru prima oară în ziua aceea, Honda i-a desluşit vechea melancolie în cutele dintre sprâncene.

Poate că prevăzuse asta, dar acum, că se şi întâmplase, a simţit o vagă stânjeneală umbrindu-i buna dispoziţie. Stătea şi se uita la profilul frumos al prietenului său, ale cărui linii delicate l-ar fi pus în încurcătură şi pe cel mai priceput artist. Se întreba ce îi rezervă timpul lui Kiyoaki. Un fior l-a străbătut din cap până-n picioare.

Kiyoaki şi-a luat castronelul cu căpşuni, s-a ridicat de pe canapea şi s-a aşezat la biroul extrem de ordonat la care învăţa Honda. Şi-a proptit coatele pe el şi a început să se răsucească în scaunul rotativ. S-a lăsat cu toată greutatea pe

coate, iar faţa şi pieptul îi trădau, din unghiul în care stătea Honda, o oarecare nelinişte. S-a înarmat cu o scobitoare şi a atacat uşor căpşună după căpşună, azvârlindu-le în gură, lucru nepermis în propria casă unde guvernau manierele alese şi stricte. I-a căzut nişte zahăr pe piept, dar l-a scuturat pe jos fără jenă.

— O să se adune furnici, zise Honda cu gura plină de căpşuni, râzând.

Pleoapele subţiri ale lui Kiyoaki, de obicei extrem de palide, au prins puţină culoare de la *sake*. Cum se tot rotea în scaun, cu braţele goale pe pupitru, la un moment dat s-a întors prea mult într-o parte şi corpul a părut puţin contorsionat, de parcă-l cuprinsese brusc o durere nedefinită, pe care n-o conştientiza.

Honda avea îndoieli că privirea strălucitoare şi pierdută de sub sprâncenele frumoase ale lui Kiyoaki căuta spre viitor. În pofida voinţei sale, a fost cuprins de o ciudă teribilă, care-l îndemna să distrugă senzaţia de fericire ce pusese stăpânire pe prietenul lui.

— Ce ai de gând să faci? Te-ai gândit vreo clipă la consecinţe?

Kiyoaki a ridicat privirea şi s-a uitat ţintă la el. Honda nu mai văzuse în viaţa lui o privire atât de luminoasă şi melancolică.

— De ce să-mi bat capul de-acum?

— Pentru că toţi cei din jurul tău, inclusiv domnişoara Satoko, se îndreaptă spre un deznodământ inexorabil. Doar nu-ţi închipui că voi doi o să plutiţi în aer o veşnicie, ca două muşte efemere ce se împerechează.

— Ştiu că aşa ceva nu-i posibil.

Kiyoaki n-a mai zis nimic. Şi-a plimbat privirea prin încăpere, examinând cu atenţie umbrele de prin ungherele camerei, de pildă complicatele forme de sub bibliotecă sau din apropierea coşului de gunoi din răchită – acele umbre mici şi abia sesizabile ce se strecurau noapte de noapte în

biroul simplu, dar funcţional, al lui Honda, perfide ca emoţiile umane.

Pe Honda l-a izbit proeminenţa sprâncenelor frumoase ale prietenului său. Semănau şi ele cu nişte umbre, elegant arcuite. Păreau să întruchipeze o trăire, dar aveau totuşi forţa să-şi controleze expresia. Şi le imagina păzindu-i ochii negri şi gânditori, urmărind cu fidelitate privirea stăpânului, ca nişte slujitori credincioşi şi bine instruiţi.

Honda s-a hotărât să-i spună lui Kiyoaki pe şleau ce idee îi fulgerase prin minte cu câteva clipe în urmă.

— Un pic mai devreme am făcut o afirmaţie ciudată referitoare la poza aceea din Războiul ruso-japonez. Nici eu nu ştiu ce m-a apucat, dar acum sunt în stare să-ţi explic. Vremurile glorioase s-au încheiat odată cu Era Meiji. În ziua de azi, toate poveştile cu războaie din trecut se limitează doar la întâmplări pe care le auzim de la subofiţerii din Departamentul de Ştiinţe Militare sau le aflăm din laudele ţăranilor, la gura sobei. Nu prea mai ai cum să mori pe câmpul de bătălie.

S-a terminat cu vechile războaie. E momentul pentru unul de tip nou. A sosit era războiului emoţional, acel război pe care nu-l vede nimeni şi pe care cei indiferenţi nici măcar nu-l simt. Însă a demarat în forţă. Tinerii aleşi de soartă au început deja lupta. Te numeri printre ei, n-am nici o îndoială.

Şi, la fel ca într-un război obişnuit, se vor dezlănţui dezastre, presupun. E soarta epocii noastre, iar tu eşti unul din reprezentanţii ei… Eşti pregătit să te sacrifici, să mori?

Kiyoaki a zâmbit uşor, fără să zică nimic. În momentul acela o briză pătrunzătoare, încărcată de umezeală, s-a strecurat pe fereastră şi le-a răcorit frunţile brobonite de sudoare. Pe Honda l-a uimit tăcerea lui Kiyoaki. Chiar credea că n-are rost să-i răspundă? Sau cuvintele lui atinseseră o coardă

sensibilă şi nu putea să-i răspundă sincer? Ori una, ori alta.

29

Trei zile mai târziu, trezindu-se cu o după-amiază liberă în urma contramandării unor cursuri, Honda s-a dus, împreună cu un student la Drept, care se număra printre slujitorii casei, să audieze un proces la judecătoria din localitate. Începuse să plouă dis-de-dimineaţă.

Tatăl lui Honda era judecător la Curtea Supremă şi, chiar şi acasă, îşi respecta principiile cu deosebită stricteţe. Se arăta mândru de ambiţia fiului său în vârstă de nouăsprezece ani, încântat că se apucase de studiat dreptul chiar înainte de a intra la facultate şi ferm convins că-i va călca pe urme. Până anul acesta, postul de judecător se acorda pe viaţă, dar în aprilie trecut o reformă pe scară largă a zguduit sistemul judiciar. În consecinţă, mai mult de două sute de judecători fuseseră disponibilizaţi, cerându-li-se să demisioneze. Judecătorul Honda, din spirit de solidaritate cu nefericiţii lui prieteni mai bătrâni, şi-a prezentat şi el demisia, dar nu i-a fost acceptată.

Experienţa părea să fi fost un punct de cotitură în concepţia lui despre viaţă, ceea ce i-a influenţat relaţia cu fiul său. Aceasta avea să fie marcată de o generozitate caldă ce semăna cu afecţiunea arătată de un oficial înalt subordonatului pe care l-a ales să-l urmeze. Honda însuşi s-a hotărât să studieze temeinic, ca să merite o asemenea favoare fără precedent.

Una dintre consecinţe a fost aceea că-i permitea lui Shigekuni să participe la procese chiar dacă nu atinsese pragul majoratului. Nu ajunsese chiar până-acolo încât să-l lase la propriile lui procese, dar încuviinţase să audieze orice caz civil sau

penal dorea, câtă vreme îl însoţea studentul de la Drept din casă.

Tatăl i-a explicat lui Shigekuni importanţa cunoaşterii legilor nu numai din cărţi, ci şi concret, prin procese. Judecătorul Honda spera chiar la mai mult. Adevărul e că-l preocupa îndeosebi să-şi expună fiul sensibil şi încă necopt acelor elemente şocante din existenţa umană care se remarcau prin natura lor sordidă. Voia să vadă cum profită Shigekuni de asemenea experienţe şi ce învaţă din ele.

Părea o educaţie periculoasă, însă judecătorul a considerat că putea fi şi mai periculos dacă îl lăsa pe tânăr să-şi formeze personalitatea prin asimilarea unui comportament nepăsător şi prin distracţii ieftine, tot ceea ce atrăgea şi plăcea persoanelor imature. Era o şansă care îi deschidea ochii lui Shigekuni asupra caracterului neînduplecat şi riguros al legii. Avea să se familiarizeze astfel cu toate mizeriile pasiunilor omeneşti, amorfe, entuziaste, josnice, expuse în faţa lui după reţetele impersonale ale legii. Prezenţa tânărului într-o asemenea bucătărie n-avea decât să-l instruiască serios despre tehnica meseriei.

Honda a luat-o iute pe coridoarele tribunalului, spre Instanţa Penală a Sectorului 8, un traseu luminat doar de o strălucire palidă, ce se filtra prin ploaia care distrugea gazonul din curtea interioară. Atmosfera din această clădire absorbise deja esenţa brutală a spiritului criminal. Locul i se părea prea sinistru pentru imaginea pe care şi-o făcuse despre un palat de justiţie.

Descurajarea a continuat să-l copleşească şi după ce şi-a ocupat locul în sala tribunalului. Se uita la studentul încordat care-l adusese acolo în mare grabă şi care era atât de preocupat de dosarul ce avea să se judece, încât uitase până şi de fiul stăpânului. Şi-a întors apoi privirea indiferentă spre tribuna judecătorului, încă neocupată, spre

pupitrul procurorului, boxa martorilor, masa avocatului apărării şi aşa mai departe. Toată goliciunea generală l-a izbit puternic, asemuind-o cu propria lui stare de spirit din acea zi umedă.

Ce tânăr şi cât e de apatic! De parcă s-ar fi născut tocmai ca să stea acolo şi să privească astfel în jurul său. De când Kiyoaki i se confesase, Shigekuni, de obicei vesel şi sigur pe sine, aşa cum îi şedea bine unui tânăr capabil, s-a schimbat vizibil. Sau, mai exact, prietenia lui cu Kiyoaki a suferit o răsturnare stranie. Ani de zile fuseseră foarte atenţi să nu se amestece în viaţa personală a celuilalt. Dar cu doar trei zile în urmă, Kiyoaki a venit pe nepusă masă la el, ca un pacient proaspăt vindecat, gata să-şi transmită boala altcuiva, şi i-a dat virusul introspecţiei. Acesta s-a prins atât de repede, încât starea de spirit a lui Honda părea chiar mai potrivită decât a lui Kiyoaki. Primul simptom important al bolii a fost o vagă nelinişte.

„Ce-o să se facă Kiyoaki de-acum încolo? Se cuvenea ca el, Honda, să rămână indiferent şi să lase lucrurile în voia lor?“

În aşteptarea procesului care avea să înceapă la ora unu şi jumătate, s-a abandonat gândurilor obsedante pricinuite de frământări, complet absent la ce se petrecea în preajma lui.

„Dacă ar fi să mă port ca un prieten adevărat“, îşi zise el, „n-ar fi mai nimerit să-l sfătuiesc s-o uite pe domnişoara Satoko? Până acum am crezut că manierele elegante pretind ca un prieten bun să nu observe zbaterile, fie ele oricât de cumplite. Dar acum, că mi-a dezvăluit totul, n-ar trebui oare să mă implic, aşa cum ar cere-o o prietenie adevărată? Să încerc să-l salvez de pericolul iminent care-l ameninţă… Nu cred că e cazul să mă abţin, chiar dacă îl supăr atât de rău, încât se năruie prietenia noastră. Peste zece sau douăzeci de ani o să înţeleagă. Şi, dacă n-o să priceapă vreodată, tot nu mai contează.

N-am nici o îndoială că s-a aruncat cu capul înainte într-o cumplită tragedie. Bineînţeles că ar fi frumos să se termine totul cu bine, dar chiar merită să-şi distrugă viaţa pentru o frumuseţe trecătoare, care durează cât zborul unei păsărele prin dreptul ferestrei?

Ştiu ce am de făcut. De azi înainte am să renunţ la orice drăgălăşenie şi o să mă comport ca un amic nesimţitor. Fie că-i convine, fie că nu, trebuie să-i astâmpăr cumva pasiunea dogoritoare. Sunt nevoit să folosesc fiecare dram de energie ca să-l împiedic să-şi împlinească un asemenea destin."

Toate frânturile acestea de gânduri şi toate frământările i-au provocat o durere de cap îngrozitoare. Nu se simţea în stare să mai stea acolo liniştit şi să aştepte începerea procesului, care nu-l mai interesa sub nici o formă. Voia să plece imediat, să dea fuga la Kiyoaki şi să încerce, cu tot arsenalul de argumente de care dispunea, să-l convingă să se răzgândească. Teama că nu va reuşi i-a provocat un alt val de nelinişti şi i-a sporit tulburarea.

A privit împrejur şi a constatat că toate locurile se ocupaseră. Abia acum înţelegea de ce băiatul l-a adus atât de devreme. Printre cei prezenţi se aflau tineri care păreau a fi studenţi la Drept, bărbaţi şi femei de vârstă mijlocie, cu un aspect neîngrijit, reporteri cu banderole care veneau şi plecau în grabă. Se uita în jur ca aceia care fuseseră mânaţi acolo din pură curiozitate, dar care lăsau totuşi impresia că-i interesa: îşi mângâiau mustaţa sau îşi făceau uşor vânt cu evantaiul sau se scobeau în urechi cu unghiile lungi, scoţând la iveală ceara gălbuie. Era o privelişte instructivă, complet nouă, şi, mai mult de-atât, una care să-i deschidă ochii asupra mizeriei umane şi să-l convingă de faptul că nu se afla în pericolul de a comite vreun delict. Orice i-ar fi rezervat viitorul, era hotărât să nu cadă niciodată în capcana unei asemenea atitudini.

Ferestrele fuseseră închise din cauza ploii, iar asupra audienţei se revărsa o lumină palidă, indiferentă ca un nor de praf. Doar cozoroacele negre, strălucitoare ale gardienilor făceau notă discordantă, aducând o pată de culoare în atmosfera mohorâtă a sălii de judecată.

Intrarea inculpatei a stârnit o furtună de comentarii. Flancată de doi gardieni şi îmbrăcată în uniformă de deţinut, şi-a croit drum spre banca acuzaţilor. Honda a încercat să-i arunce o privire, dar atât s-au înghiontit şi şi-au alungit gâturile cu toţii, încât n-a mai apucat decât s-o zărească fugitiv pe femeia cu obrajii albi, bucălaţi, plini de pistrui. Când a păşit în banca acuzaţilor, a observat doar că avea părul strâns la spate într-un coc cilindric, aşa cum purtau puşcăriaşele. Deşi avea o ţinută respectuoasă, Honda a sesizat o oarecare încordare în umerii femeii.

Avocatul apărării sosise deja şi toată lumea îi aştepta acum pe procuror şi judecător.

— Uitaţi-vă un pic la ea, tinere stăpân. Aţi crede că e ucigaşă? îi şopti studentul care-l adusese. E adevărat că nu poţi judeca o carte doar după copertă.

Procesul a început prin întrebările de rutină adresate de către judecător inculpatului: numele, adresa, vârsta şi statutul social. Era aşa o linişte în sala de tribunal, încât lui Honda i s-a părut că aude foşnetul pensulei pe hârtia pe care secretarul consemna procesul.

— Cartierul Nihonbashi 2-5, Tokyo, cetăţean de rând. Mă numesc Tomi Masuda, a spus femeia cu voce clară şi fermă, dar atât de încet, încât cei din public s-au aplecat mult în faţă, ciulindu-şi bine urechile, ca să nu piardă nimic din declaraţie, mai cu seamă atunci când avea să atingă mărturisiri importante.

Inculpata a răspuns fără opinteli la toate întrebările. Când s-a ajuns însă la vârstă, nu se ştie dacă intenţionat sau nu, a ezitat. După îndemnuri

repetate din partea avocatului ei, s-a scuturat şi a zis răspicat:

— Am treizeci şi unu de ani.

În momentul acela s-a întors spre avocatul ei şi Honda a reuşit să-i zărească profilul, ochii mari şi limpezi, precum şi câteva şuviţe de păr ce-i mângâiau obrazul.

Spectatorii o priveau fascinaţi pe femeia aceea micuţă, de parcă ar fi avut corpul transparent al unui vierme de mătase ce secretase un fir de o structură şi complexitate dăunătoare, greu de conceput. Cea mai mică mişcare a ei îi făcea să-şi imagineze petele de transpiraţie de la subraţul uniformei de puşcăriaşă, sfârcurile sânilor întărite din cauza fricii, conturul şoldurilor cam prea mari şi un pic cam reci. Acest trup torsese fire fără număr, transformându-se într-o gogoaşă sinistră. Pentru spectatori exista probabil o corespondenţă intimă între trupul ei şi crima comisă. Altceva nu i-ar fi satisfăcut cu siguranţă. Pentru omul de rând, mânat de închipuiri lugubre, nimic nu e mai excitant decât contemplarea, de la o distanţă apreciabilă, a răului expus, cu toate cauzele şi efectele sale. Dacă femeia ar fi fost slabă, atunci i-ar fi considerat silueta potrivită pentru crima respectivă. Însă era dolofană, încadrându-se totuşi în tipar. Totuna pentru ei. Prin urmare, mulţumiţi că nu era însăşi incarnarea răului, îşi exersau înfocaţi forţele paşnice ale imaginaţiei, cramponându-se cu încântare de orice amănunt, cum ar fi broboanele de sudoare ce îi acopereau sânii.

Deşi tânăr şi poate împins de aceleaşi curiozităţi, sentimentul datoriei îl împiedica pe Honda să gândească la fel ca mulţimea. Şi-a concentrat întreaga atenţie asupra răspunsurilor pe care femeia le dădea judecătorului. Mărturiile ei au ajuns la cazul propriu-zis. Povestea totul pe un ton anost şi confuz, însă era clar că seria evenimentelor care a condus la acea crimă

pasională s-a derulat implacabil şi ar fi fost imposibil să se evite tragedia.

— Când v-aţi mutat cu Matsukichi Hijikata?

— Eu… anul trecut. Îmi amintesc bine. 15 iunie.

Reţinerea unui asemenea amănunt şi felul în care a fost rostit i-au făcut pe cei prezenţi să izbucnească în râs. Însă gardienii i-au potolit îndată.

Tomi Masuda era ospătăriţă şi lucra la acelaşi restaurant cu Matsukichi Hijikata, de care se îndrăgostise. Bărbatului îi murise soţia cu puţin timp înainte ca ea să se combine cu el. Începuse să-l îngrijească, iar anul trecut se mutaseră împreună. Hijikata n-a părut că are de gând să oficializeze relaţia în pofida traiului în comun şi, la un moment dat, începuse să umble tot mai mult după femei. Spre sfârşitul anului trecut, se încurcase cu o cameristă de la hanul Kishimoto din acelaşi cartier, Hama. Deşi în vârstă de numai douăzeci de ani, Hide, camerista, avea destulă experienţă ca să-i sucească minţile. Astfel, Hijikata îşi făcuse o obişnuinţă din a lipsi de acasă nopţile şi escapadele lui deveniseră tot mai dese. În cele din urmă, în primăvara aceasta, Tomi s-a dus la Hide şi a implorat-o să-i lase bărbatul în pace. Hide a tratat-o cu dispreţ, iar Tomi, incapabilă să se mai stăpânească, a omorât-o.

Pe scurt, era vorba de un triunghi amoros de doi bani, aparent fără nimic aparte. Însă, în urma investigaţiilor din instanţă, au ieşit la iveală o seamă de elemente autentice şi imprevizibile.

Femeia se trezise cu un copil orfan de tată, acum în vârstă de opt ani, lăsat în grija rudelor din satul natal, pe care le rugase să-l trimită la Tokyo, ca să aibă parte de o educaţie mai bună. Deşi încercase să-l folosească pe copil drept momeală pentru Hijikata, în speranţa că acesta avea să se adune de pe drumuri, Tomi apucase deja calea pierzaniei, care urma s-o transforme într-o criminală.

Mărturia ei a ajuns la evenimentele serii cu pricina.

— Nu, Înălţimea Voastră. Dacă Hide nu s-ar fi aflat acolo în seara respectivă, totul ar fi fost în ordine. Sigur nu s-ar mai fi întâmplat nenorocirea. De-ar fi fost răcită sau ar fi ţinut-o ceva la pat în ziua când m-am dus la Kishimoto anume s-o întâlnesc, n-aş mai fi acum aici.

Am folosit cuţitul cu care Matsukichi tăia peştele pentru *sashimi*. Era foarte mândru de meseria lui şi avea întotdeauna cuţite bine ascuţite. „Pentru mine sunt ca sabia pentru samurai“, zicea el mereu, şi nu lăsa nici o femeie de la bucătărie să se atingă de ele. Le ascuţea singur, cu foarte multă grijă. Când am început să fiu geloasă pe Hide, le-a ascuns undeva, nu ştiu unde, socotind că ar putea fi periculoase.

M-am înfuriat teribil când am văzut cum gândeşte. Apoi m-am apucat să glumesc pe seama cuţitelor, prefăcându-mă că-l ameninţ pe el. Îi ziceam: „N-am nevoie de cuţitele tale. Am altele pe care le pot folosi la fel de bine“. Într-o zi, după ce Matsukichi lipsise de-acasă destul de mult, am dat peste bocceluţa plină de cuţite pe când făceam ordine în dulap. Ceea ce m-a mirat foarte tare a fost faptul că toate ruginiseră. Abia atunci am înţeles cât se implicase în relaţia cu Hide. M-a apucat tremuratul cu un cuţit în mână. În clipa aceea s-a întors copilul de la şcoală şi m-am potolit. Apoi m-am gândit să-i duc la ascuţit cuţitul preferat, cel cu care taie de obicei feliile de *sashimi*, gândind că Matsukichi o să aprecieze gestul şi o să mă laude că-s nevastă bună. L-am înfăşurat într-o cârpă şi eram gata să ies pe uşă când băiatul m-a întrebat unde plec. I-am spus că aveam de rezolvat ceva şi că mă întorc repede. L-am rugat să fie cuminte şi să aibă grijă de casă. La care a zis: „Nici nu-mi pasă dacă mai vii sau nu, pentru că o să mă pot duce iarăşi la şcoala mea“. M-a şocat teribil reacţia lui şi l-am întrebat ce voia

să zică. Mi-a răspuns că ceilalţi copii râdeau de el: „Bătrânul tău n-a mai suportat cicăleala maică-tii şi a şters-o de-acasă“. Pesemne că îşi auziseră părinţii bârfind astfel. Aşa mi-am dat seama că fiul meu ar fi fost bucuros să scape de o mamă care ajunsese de râsul lumii şi să se întoarcă la părinţii lui adoptivi de la ţară. M-am înfuriat şi l-am plesnit peste faţă fără să vreau. Când am ieşit din casă, l-am auzit plângând.

Conform depoziţiei sale, Tomi nu s-a gândit la Hide în acele momente. Alerga doar pe străzi cu o singură idee în minte: să dea cuţitul la ascuţit ca să se simtă mai bine. Tocilarul avea foarte multă treabă în ziua aia, dar ea nu s-a dat bătută cu una, cu două. A aşteptat vreo oră şi până la urmă i l-a ascuţit. Ieşind de-acolo, cum n-avea nici un chef să se ducă acasă, a pornit, aproape mecanic, spre hanul Kishimoto.

Cu puţin timp în urmă, Hide se întorsese la Kishimoto după ce chiulise de la muncă. Hangiţa tocmai o certase şi o ameninţase cu concedierea. Hide s-a dus la ea, aşa cum o învăţase Matsukichi, ca să-i ceară iertare, cu lacrimi de crocodil. Tomi a ajuns la han la câteva minute după asta şi a chemat-o pe Hide afară, să-i vorbească. Hide a fost surprinzător de amabilă. Tocmai îşi îmbrăcase un chimono de lucru elegant şi, înveşmântată astfel, s-a plimbat pe stradă cu Tomi, târându-şi agale saboţii, cu zgomot, aidoma prostituatelor.

— Mi-a mărturisit: „Tocmai i-am promis stăpânei că nu mă mai încurc cu fel de fel de bărbaţi, la voia întâmplării“.

Tomi a simţit un val de fericire la auzul vorbelor, însă imediat, Hide a făcut următoarea remarcă, cu un zâmbet larg: „Dar nu ştiu dacă rezist mai mult de trei zile“.

Tomi a făcut un efort supraomenesc să se controleze şi i-a oferit ceva de băut la un restaurant de *sushi* de pe malul râului Sumida. Când au început să bea, Tomi şi-a propus să-i vorbească

precum o soră mai mare, însă Hide n-a scos un cuvânt, zâmbind doar ironic. După câteva ceşcuţe, năpădită de durere, Tomi a implorat-o să-i lase bărbatul în pace, dar tânăra i-a întors spatele cu dispreţ. Stătuseră acolo vreo oră şi afară se întunecase. Hide s-a ridicat să plece, spunând că şefa o să se supere iar dacă nu se înapoia degrabă.

Plecând de la restaurantul de *sushi*, au luat-o fără să-şi dea seama spre terenul viran din Hama, pe malul râului. Tomi a povestit că în clipa în care s-a agăţat de chimonoul lui Hide, implorând-o să mai rămână, Hide apucase deja pe drumul acela, încercând să se elibereze din strânsoarea ei. În orice caz, Tomi a negat că ar fi dus-o intenţionat într-acolo cu gândul de a o ucide.

După câţiva paşi făcuţi, Tomi a asaltat-o cu reproşuri, dar Hide n-a reacţionat decât râzând. Dinţii albi îi sclipeau în lumina ce se reflecta pe suprafaţa râului. Până la urmă, nu s-a mai abţinut.

— Dacă eşti aşa de cicălitoare, nici nu-i de mirare că domnul Matsu s-a săturat de tine.

A fost momentul decisiv, a socotit Tomi pe când îşi descria reacţia.

— Când am auzit-o, mi s-a urcat sângele la cap. Nu ştiu cum să vă spun… M-am simţit ca un copilaş care plânge disperat în beznă, dând din mâini şi din picioare pentru că nu poate să exprime ceea ce doreşte sau pentru că-l doare mai ştiu eu ce. Am început să gesticulez şi mi-a scăpat cuţitul din bocceluţă. L-am apucat şi, pe când îl fluturam în aer, Hide s-a împiedicat şi s-a înfipt în el pe întuneric. Altfel nu-mi explic…

Cuvintele ei au fost atât de convingătoare, încât lumea din sală – inclusiv Honda – a avut în minte imaginea unui copilaş-fantomă agitându-se jalnic.

După ce a terminat de povestit, Tomi Masuda şi-a acoperit faţa cu mâinile şi a început să suspine. Umerii de sub uniforma de puşcăriaş arătau şi mai jalnici, aşa dolofani cum erau. Starea de spirit a

spectatorilor se transforma treptat dintr-o curiozitate nedisimulată într-un soi de compasiune.

Afară încă mai ploua şi prin geamurile aburite pătrundea în sala de tribunal o lumină palidă ce părea că se focalizează pe Tomi Masuda. Femeia stătea acolo de parcă era unica reprezentantă a unui întreg ansamblu de stări afective: trăia, respira, suferea şi plângea de durere. Doar ea părea să fi beneficiat de sentimente. Până cu câteva clipe în urmă, spectatorii nu văzuseră în ea decât o femeie de treizeci şi unu de ani, dolofană şi transpirată. Acum, cu răsuflarea tăiată şi privirea fixă, vedeau o fiinţă devastată de trăiri, zvârcolindu-se ca un peşte tăiat de viu pe masă.

N-avea cum să se ferească de privirile lor. Crima pe care o comisese cândva pe întuneric pusese stăpânire pe ea şi li se înfăţişa celor prezenţi. Pentru că tocmai caracterul însufleţit al crimei înseşi, şi nu alt considerent legat de bune intenţii sau scrupule morale, a fost cel care i-a impresionat cu o forţă extraordinară pe spectatori. Mărturisirea lui Tomi Masuda depăşise chiar măiestria celei mai talentate actriţe, care, la urma urmei, n-ar fi fost în stare să dezvăluie mai mult decât intenţionase ea. A echivalat cu înfruntarea întregii lumi, pe care a transformat-o într-o audienţă uriaşă. Avocatul de lângă ea, care ar fi trebuit s-o ajute, părea complet neputincios. Stătea acolo, mică şi dolofană, fără să iasă prin nimic în evidenţă: pieptene în păr, bijuterie, chimono elegant. Ajungea că e criminală ca să fie privită ca femeie.

— Dacă în Japonia ar exista sistemul de judecată cu juraţi, cu siguranţă ar fi achitată, considerându-se că a comis crima fără premeditare, i-a şoptit studentul la Drept lui Shigekuni. N-ai ce să-i faci unei femei cicălitoare.

Shigekuni a căzut pe gânduri. Odată ce pasiunea se punea în mişcare după propriile sale legi, nu i te mai puteai împotrivi. Era o teorie pe care legea

modernă n-ar fi acceptat-o şi conform căreia conştiinţa şi raţiunea dominau omul.

Gândurile i s-au îndreptat spre lucruri personale. Deşi venise la proces ca un spectator complet detaşat, acum îl fascina pur şi simplu. În plus, această ocazie i-a oferit răgazul să mediteze la un alt aspect, şi anume că nu se va avânta în veci în focul pasiunii mistuitoare care pusese stăpânire pe Tomi Masuda, cuvintele ei având forţa cu care ţâşneşte lava fierbinte a unui vulcan în erupţie.

Cerul se mai luminase şi ploaia se mai potolise, transformându-se în aversă. Picăturile de pe geam sclipeau ciudat în bătaia soarelui.

Honda spera din tot sufletul ca raţiunea să-i rămână mereu ca lumina soarelui, cu toate că se simţea parţial atras de forţa irezistibilă a întunecatelor patimi umane. Această negură îl captiva şi-atât. Şi Kiyoaki era fascinant în felul său. Părea să zdruncine din temelii însăşi fibra vieţii, purtând sămânţa unui sfârşit fatidic.

Într-o asemenea stare de spirit, Honda s-a hotărât să nu se amestece deocamdată în viaţa lui Kiyoaki.

30

Aproape de începutul vacanţei de vară, un eveniment neplăcut a tulburat atmosfera colegiului. Prinţul Pattanadid a rămas fără inelul cu smarald. Lucrurile s-au înrăutăţit când s-a aflat că Prinţul Kridsada declarase că fusese furat. Prinţul Pattanadid ar fi dorit să rezolve lucrurile cât se poate de paşnic şi l-a certat pe vărul lui pentru scandalul declanşat, în pofida faptului că şi el era aproape convins că-i fusese furat.

Cum era de aşteptat, acuzaţia Prinţului Kridsada a stârnit reacţii nedorite la administraţia colegiului, unde s-a afirmat că furtul e de neconceput în acel loc. Scandalul luase o asemenea amploare, încât cei doi prinţi, cu dorul de casă-n suflet, s-au hotărât să se întoarcă în Siam.

Lucrurile au început să se complice după ce administratorul căminului i-a luat la întrebări şi mai ales după ce şi-a dat seama că răspunsurile prinţilor nu coincid întru totul. Cei doi au recunoscut că în seara cu pricina s-au plimbat prin campus, s-au dus să cineze şi, la întoarcerea în cameră, au descoperit lipsa inelului. Prinţul Kridsada a susţinut că vărul lui purtase inelul în timpul plimbării şi că îl lăsase în cameră înainte de cină, insinuând astfel că-i fusese furat în timpul mesei. Însă Prinţul Pattandid nu mai era sigur de aceasta, ceea ce s-a dedus lesne din declaraţia sa. Ştia cu certitudine că-l avusese la mână când se plimbaseră, dar nu-şi mai amintea dacă îl lăsase în cameră sau nu înainte de cină.

Ar fi fost un amănunt esenţial pentru a se stabili dacă inelul fusese furat sau nu. Când administratorul i-a întrebat pe unde umblaseră, a aflat că cei doi prinţi, atraşi de vremea minunată, trecuseră printr-o spărtură din gardul ce

împrejmuia turnul de observaţie şi se aşezaseră pe iarbă, fapt interzis de regulamentul şcolar. Ancheta se desfăşura a doua zi, o după-amiază înăbuşitoare, cu averse repetate. Totuşi, administratorul a decis să caute toţi trei, cu multă atenţie, în perimetrul movilei.

Movila cu turnul de observaţie se găsea într-un colţ al terenului de instrucţie. Deşi mică şi aparent banală, Împăratul Meiji a dorit o dată să urmărească o paradă de la fereastra turnului aflat pe movilă şi de atunci locul a fost considerat comemorativ. În vârful movilei fuseseră plantaţi nişte *sakaki*, unul chiar de către Împărat. Astfel, acest colţ al colegiului devenise cel mai sacru după sanctuar.

Însoţiţi de administrator, cei doi prinţi au pătruns iar prin spărtura din gard, de data asta ziua-n amiaza mare, şi au urcat pe movilă. Iarba era udă de la ploaia măruntă şi nu părea o treabă uşoară să scormoneşti cei două sute de metri pătraţi. Considerându-se insuficientă căutarea doar în preajma locului unde se tolăniseră prinţii, administratorul a propus să împartă zona în trei şi să exploreze fiecare bucăţică repartizată. Ploaia se înteţise şi le uda spatele, dar şi-au început căutarea printre firele de iarbă.

Prinţul Kridsada nu prea avea tragere de inimă, bombănind aproape timpul. Prinţul Pattanadid, mai blajin din fire, s-a apucat de treabă conştiincios, recunoscând totodată că, de fapt, era vorba de propriul său inel. A pornit de la poale şi a luat-o în sus, pe porţiunea lui, cu multă atenţie.

În viaţa lui nu fusese atât de concentrat la firele de iarbă. Inelul avea o valoare incontestabilă nu numai pentru montura celor doi zei-gardieni în aur, ci şi pentru piatra mare de smarald, greu de distins în iarbă. Burniţa se preschimbase în ploaie şi simţea stropii mari udându-i ceafa, strecurându-i-se apoi pe sub guler şi alunecându-i pe spate, senzaţie care l-a făcut să tânjească după vânturile

calde din Siam. Verdele crud de la rădăcina ierbii dădea falsa impresie că o rază de soare îşi croise drum pe cerul noros. Cerul rămăsese acoperit în continuare. Ici-colo, floricele sălbatice se iţeau timide, plecându-şi smerite capetele sub picăturile grele, iar albul strălucitor al petalelor impresiona mai tare ca oricând. La un moment dat, Prinţului Pattanadid i s-a părut că zăreşte ceva strălucitor sub o frunză înaltă crestată ca nişte colţi de fierăstrău. Inelul lui n-avea cum să se fi rătăcit acolo, însă n-a rezistat ispitei de a întoarce frunza pe toate părţile. A descoperit astfel un bondar colorat, care se adăpostise de ploaie dedesubt.

Privind iarba atât de aproape, firele verzi i se păreau uriaşe, amintindu-i de jungla din ţinutul natal în sezonul ploios. Cu ochii aţintiţi la întinderea de iarbă, îşi imagina cu uşurinţă norii groşi şi albicioşi sclipind cu intensitate, cerul azuriu într-o parte, dar întunecat şi ameninţător în cealaltă, şi auzea parcă bubuitul tunetului.

De fapt nu din cauza inelului se supusese unui asemenea efort, ci pentru că-şi dorea mai mult decât orice să găsească poza Prinţesei Chan, oricât de mici ar fi fost şansele. Îi venea să plângă. În momentele acelea, pe lângă ei au trecut nişte elevi venind de la sala de sport, cu treningurile pe umeri şi cu umbrelele deschise. Văzându-i pe cei trei pe movilă, s-au oprit să-i privească.

Se zvonise deja prin şcoală că unul din prinţi îşi pierduse inelul, dar cum cei mai mulţi erau împotrivă ca bărbaţii să poarte inel, nici măcar nu-l compătimeau şi nici nu înţelegeau căutarea aia frenetică. Şi-au dat seama ce se întâmplă când i-au văzut pe cei doi prinţi croindu-şi drum prin iarba udă, aproape în patru labe. Bineînţeles că ajunsese şi la urechile lor acuzaţia de furt a Prinţului Kridsada şi acum profitau de prilej pentru a-şi exprima resentimentele, aruncând priviri dispreţuitoare către cei doi prinţi. Zărindu-l pe administrator ridicându-se în picioare şi uitându-se

la ei, au rămas înmărmuriţi. Când li s-a cerut sprijinul, elevii au întors imediat spatele şi s-au împrăştiat care încotro.

Cei doi prinţi şi administratorul, fiecare venind dinspre zona lui, s-au întâlnit în centrul movilei, dezamăgiţi de inutilitatea eforturilor lor. Ploaia încetase şi nişte raze timide se iviseră printre nori. Iarba udă sclipea în razele piezişe, iar umbrele lăsate de frunze alcătuiau un model complicat la suprafaţa ei.

Prinţului Pattanadid i s-a părut la un moment dat că zăreşte o strălucire de smarald într-un mănunchi de iarbă. Când şi-a vârât mâinile ude acolo, s-a convins că fusese doar o sclipire efemeră – câteva fire de iarbă udă încâlcite, aurii la rădăcină, dar nesemănând nici pe departe cu un inel.

Kiyoaki auzise şi el toată povestea zadarnicei căutări. Administratorul se dovedise binevoitor, dându-şi toată osteneala, însă era foarte limpede că scormoniseră împrejurimile degeaba şi că gestul nu făcuse altceva decât să-i umilească pe prinţi. Oricum, au profitat de situaţie, şi-au împachetat lucrurile şi s-au mutat la hotel Imperial. Lui Kiyoaki i-au mărturisit că aveau de gând să se întoarcă în Siam cât se putea de repede.

Aflând vestea de la fiul său, Marchizul Matsugae s-a necăjit foarte tare. A considerat că, dacă-i lăsa acum să plece acasă în starea aceea de spirit tulbure, cei doi aveau să rămână marcaţi pe viaţă de această amintire urâtă. De aceea, a încercat să aplaneze conflictul dintre prinţi şi şcoală, dar a înţeles că băieţii erau atât de înverşunaţi, încât puţin probabil să rezolve ceva atunci. Aşadar, aştepta momentul prielnic, hotărât să-i determine să se răzgândească şi să găsească o modalitate prin care să le mai astâmpere ostilitatea.

Vacanţa de vară se apropia. Marchizul s-a sfătuit cu Kiyoaki şi au hotărât să-i invite pe prinţi la vila lor de la malul mării.

31

Marchizul fusese de acord ca fiul său să-l invite şi pe Honda la vilă. Prin urmare, în ultima zi de şcoală, cei patru au luat trenul din gara Tokyo.

Ori de câte ori Marchizul mergea la vila sa de la Kamakura, la gară îl întâmpina o delegaţie uriaşă, condusă de şeful Poliţiei, cu toate onorurile cuvenite. Ba mai mult, se aducea nisip de pe plajă şi se împrăştia pe drumul de la gara Kamakura până la vila Hase. Însă de data asta, Marchizul anunţase Primăria să-i trateze pe tineri ca pe nişte elevi şi să nu fie primiţi cu vâlvă. Aşadar, în ciuda statutului prinţilor din Siam, cei patru s-au urcat în ricşe la gară şi au ajuns la vilă în linişte.

Drumul şerpuia în pantă, umbrit de crengile încărcate ale copacilor. Aproape de vârf, se zărea poarta de piatră a vilei, având numele scris cu caractere chinezeşti pe stâlpul din dreapta. Îi spunea Chung-nan, după titlul unei poezii de poetul Wang Wei[53] din perioada Tang.

53 701-761.

Moşia Chung-nan avea vreo trei mii de metri pătraţi, ocupând toată valea împădurită care ducea până la plajă. Bunicul lui Kiyoaki construise pe vremuri o căsuţă simplă cu acoperiş de stuf, dar aceasta se năruise într-un incendiu, cu câţiva ani în urmă. Tatăl său a profitat imediat de incident ca să ridice o casă de vară spaţioasă, cu douăsprezece încăperi pentru oaspeţi, în stil combinat – japonez şi european. Grădina, care se întindea de la terasa din partea de sud a casei, fusese în întregime aranjată în stil european. De pe aceeaşi terasă se zărea în depărtare insula Oshima cu vulcanul ei ce sclipea noaptea ca un foc de tabără. O plimbare de cinci-şase minute prin grădină te ducea direct la

plaja Yuigahama. Marchizul obişnuia să stea pe terasă, privind prin binoclu şi să se distreze pe seama nevestei care se lupta cu valurile. Între grădină şi plajă se afla o fâşie de pământ cultivată cu legume. Pentru a o camufla, de-a lungul marginii de sud a grădinii fuseseră plantaţi nişte pini. După ce aveau să crească, aveau să blocheze vederea spre mare, răpindu-i Marchizului plăcerea de a-şi admira soţia cu binoclul.

În zilele senine de vară, vila oferea o privelişte de-a dreptul senzaţională. Valea se deschidea ca un evantai, având casa în vârf şi cele două laturi delimitând grădina: partea dreaptă se termina cu promontoriul Inamuragazaki, iar cea stângă era orientată spre insula Iijima.

Perspectiva cuprinzătoare se desluşea fără oprelişti şi-ţi lăsa impresia că tot ce-o înconjoară – cer, pământ şi mare – aparţinea domeniului Matsugae. Nimic nu-i ştirbea suveranitatea, cu excepţia câtorva nori pur şi simplu fantastici, a câte unei păsări călătoare sau a vaselor ce treceau pe-acolo, la distanţă apreciabilă. Vara, când formaţiunile de nori dansau deasupra, oferind un adevărat spectacol, întregul peisaj părea un imens teatru, vila constituind spectatorii, iar întinderea mării, scena.

Terasa de-afară fusese pardosită cu lemn de tec, dispus în carouri. Arhitectul se opusese ideii de a expune terasa capriciilor vremii, dar a cedat când Marchizul i-a amintit că punţile vapoarelor erau făcute din lemn.

Cu o vară înainte, Kiyoaki îşi petrecuse zile întregi analizând de pe această terasă fiecare nuanţă a norilor schimbători. Când apărea soarele pe câte un cumulus ce se înălţa în larg, semănând cu o masă imensă de frişcă, razele lui se încăpăţânau să străpungă adânc toate cutele acestora. În timp ce părţile umbroase rezistau asaltului soarelui dogoritor, razele lui strălucitoare scoteau cu forţă în relief marginile lor dantelate.

Într-o asemenea imagine, părţile neluminate se deosebeau complet de cele expuse luminii ameţitoare. Primele păreau că dorm un somn liniştit, stând nemişcate, pe când perechile lor strălucitoare desfăşurau rapid o dramă de proporţii uriaşe. Omul nu-şi avea locul acolo, aşa că somnul şi tragedia îşi jucau rolurile nestingherite.

Dacă se uita fix la nori, nu remarca nici o modificare, dar dacă-şi desprindea un pic privirea, observa transformarea. Pe nesimţite, coama lor eroică se zbârlea toată, la fel cum se ciufuleşte părul în somn. Şi atâta vreme cât ţintuia această nouă dezordine, schimbarea devenea iarăşi abia perceptibilă.

Ce-i dezagregase? Câteva clipe, forma lor de un alb strălucitor a dominat cerul; în următoarele, s-a dizolvat într-o formă banală, vlăguită. Şi totuşi, dezagregarea părea un fel de eliberare. Pentru că, în timp ce-i privea, fragmentele răvăşite se regrupau şi atunci aruncau umbre stranii asupra grădinii, lăsând impresia unui batalion care mărşăluia pe cer. Forţa lui eclipsa mai întâi plaja şi terenul cultivat cu legume, iar apoi, deplasându-se către casă, cotropea hotarul de miazăzi al grădinii. Culorile vii ale frunzelor şi florilor, dispuse în aşa fel, încât să semene cu grădina Palatului Shugakuin, sclipeau ca un mozaic în lumina ameţitoare a soarelui – arţari, *sakaki*, tufişuri de ceai, cedri pitici, tulichine, azalee, camelii, pini, cimişiri, pini chinezeşti – şi apoi totul a intrat în umbră. Cicadele au tăcut şi ele, de parcă erau în doliu.

Apusul de soare avea o frumuseţe aparte. El îşi imagina că, odată cu apropierea lor, fiecare nor ştia dinainte ce culoare să-şi asume – roşu, liliachiu, portocaliu, verde pal sau altceva – pentru ca apoi să pălească emoţionat chiar înainte de a căpăta altă nuanţă.

*

— Ce grădină frumoasă! Nici nu mi-am închipuit că în Japonia vara e atât de minunată! spuse Chao Pi, ochii sclipindu-i de fericire.

Cei doi prinţi cu pielea măslinie stăteau pe terasa inundată de lumină. Kiyoaki nici nu-şi imagina pe altcineva mai potrivit acolo. Astăzi amărăciunea li se risipise.

Cu toate că lui şi lui Honda soarele li se părea cam prea puternic, pe prinţi nu-i deranja. Păreau că absorb fiecare rază, de parcă nu le-ar fi fost suficientă căldura iradiată.

— După ce vă spălaţi şi vă odihniţi puţin, vă duc prin grădină, zise Kiyoaki.

— De ce să ne odihnim? Nu suntem toţi patru tineri şi energici? interveni Kridsada.

Kiyoaki şi-a dat brusc seama că prinţilor le lipsise soarele mai mult decât orice altceva, mai mult decât Prinţesa Chan, inelul cu smarald, prietenii lor, şcoala lor… Lăsau impresia că vara poate să le vindece toate frustrările, să le aline supărările, să le redea fericirea pierdută.

Pe când medita astfel la căldura toridă a Siamului, pe care n-o cunoscuse niciodată, şi-a dat seama că-l îmbăta şi pe el aerul verii care venise atât de brusc peste ei. A auzit cicadele în grădină. Judecata obiectivă şi indiferenţa s-au evaporat precum sudoarea rece de pe frunte.

Au coborât toţi patru de pe terasă şi s-au adunat în jurul unui disc solar plasat în mijlocul peluzei mari.

1716 Umbre trecătoare.

Legenda era gravată în limba engleză pe cadran. Acul de bronz, pe verticală, arăta ca o pasăre fantastică cu gâtul întins spre cifra romană XII, exact între indicatoarele ce marcau nord-vestul şi nord-estul. Umbra pe care o arunca se apropia de ora trei.

În timp ce Honda îşi plimba degetul peste litera T din inscripţie, s-a gândit să-i întrebe pe prinţi în ce parte e Siamul, dar s-a abţinut totuşi, ca să nu le

stârnească iar dorul de casă. Totodată, fără să vrea, şi-a schimbat imperceptibil poziţia şi a obturat soarele, propria lui umbră acoperind-o pe aceea care urma să indice ora trei.

— Aha! Am înţeles secretul! spuse Chao Pi când şi-a dat seama cum făcuse Honda. După ce ajung acasă, o să-mi pun şi eu un disc solar în grădină. În zilele în care sunt foarte, foarte fericit, o să aduc un slujitor lângă el, de dimineaţa până seara, ca să-l acopere cu umbra lui. Astfel, o să opresc timpul în loc.

— Dar o să facă insolaţie, remarcă Honda, trăgându-se într-o parte, ca să lase lumina puternică a soarelui să restabilească ora de pe cadran.

— Nu, n-o să se întâmple asta, interveni Kridsada. Servitorii noştri pot sta în soare cât e ziua de lungă, nu-i deranjează deloc. Şi soarele de acasă e cel puţin de trei ori mai arzător decât aici.

Pielea prinţilor, bronzată şi caldă, a dat aripi imaginaţiei lui Kiyoaki. Acesta îşi închipuia că o asemenea piele poate cu siguranţă să pecetluiască în ea o senzaţie răcoroasă care-i împrospăta în permanenţă pe tineri, precum umbra bogată a copacilor.

Au început să urce panta din spatele vilei. Pe Honda, care n-avusese nici măcar răgazul să-şi şteargă transpiraţia de pe frunte, l-a mirat teribil iniţiativa plină de energie a lui Kiyoaki. Până nu demult, nu fusese în stare de un asemenea gest.

Odată ajunşi sus, i-a întâmpinat briza răcoroasă a mării care bătea printre pinii umbroşi, făcându-i să uite de efort şi sudoare. Priveliştea panoramică a plajei Yuigahama era încântătoare.

Kiyoaki i-a condus pe poteca îngustă, călcând apăsat peste frunzele căzute anul trecut şi croindu-şi drum printre ferigi şi iarba de bambus care aproape că sufocau drumul. Ceilalţi păşeau plini de

vigoare în urma lui Kiyoaki. Acesta s-a oprit brusc, arătând către nord-vest:

— Priviţi într-acolo! E singurul loc de unde se disting.

Tinerii s-au oprit şi au zărit în valea ce se întindea în faţa ochilor o aglomerare de case vechi şi sărăcăcioase, iar dincolo de ele, impunătoarea statuie a lui Buddha[54] din Kamakura.

54 Statuia de bronz a lui Buddha, din oraşul Kamakura, a fost aşezată în anul 1252 în interiorul templului, iar în secolul al XV-lea a fost mutată în aer liber. Are 13,35 metri înălţime şi cântăreşte 93 de tone.

Totul era supradimensionat la această statuie, de la umerii Preamilostivului până la faldurile veşmintelor. Chipul i se vedea din profil, iar pieptul doar parţial, ivindu-se de sub linia superbă a mânecilor care cădeau graţios. Bronzul umerilor rotunjiţi şi pieptul lat străluceau puternic în lumina soarelui, deşi se apropia asfinţitul. Şuviţele de păr răsucite sub forma unor melci sclipeau şi ele, ieşind clar în relief. Lobul lung al urechii atârna ca un fruct straniu şi uscat pe un copac tropical.

Prinţii i-au uimit pe Kiyoaki şi pe Honda când s-au lăsat în genunchi de îndată ce au văzut statuia. Fără să se sinchisească vreo clipă de pantalonii albi din bumbac, proaspăt călcaţi, au îngenuncheat imediat pe o grămadă de frunze de bambus ude, împreunându-şi palmele şi plecându-se în faţa imaginii din zare, scăldată de lumina soarelui.

Kiyoaki şi Honda, complet lipsiţi de respect, au schimbat priviri cu subînţeles. Credinţa nu pătrunsese în vieţile şi în spiritele lor. Nu le trecea prin minte să râdă de devotamentul exemplar al celor doi, dar au simţit că prinţii, pe care îi consideraseră elevi obişnuiţi asemenea lor, pătrunseseră într-o lume ale cărei idealuri le erau destul de străine.

32

Plimbarea pe dealul din spatele casei s-a încheiat cu un tur al grădinii. Efortul făcut i-a sleit de energie, aşa că toţi patru au răsuflat uşuraţi când au reuşit să se odihnească puţin în sufrageria vilei. Acolo au avut parte de briza mării, adiind dinspre terasă, în timp ce-şi beau limonada adusă de la Yokohama şi răcită în fântâna proprie. Erau gata să o ia de la capăt, numai că de data asta le-a venit chef să se scalde în mare, înainte de apusul soarelui. Au pornit repede spre camerele lor ca să se schimbe. Kiyoaki şi Honda şi-au legat în jurul şalelor fâşiile de pânză roşii pe care şi le puneau şi când înotau la şcoală; peste ele şi-au aruncat chimonouri scurte de bumbac, cu imprimeu cu pene, iar pe cap câte o pălărie de pai. Prinţii se mişcau mai încet. În cele din urmă, au apărut şi ei în costume de baie cu dungi orizontale, cumpărate din Anglia, care le scoteau în evidenţă umerii măslinii.

Kiyoaki şi Honda erau prieteni de multă vreme, însă Kiyoaki nu-l invitase niciodată la vilă, vara. Fusese doar o dată, toamna, ca să adune castane. Prin urmare, nu mai înotaseră împreună din copilărie, când se duseseră cu colegii pe plaja Katase, dar atunci prietenia lor abia se înfiripa.

Cei patru şi-au luat avânt pe panta grădinii, au trecut printre pinii tineri şi au ţâşnit peste fâşia cultivată cu zarzavat, ajungând direct pe plajă.

Kiyoaki şi Honda s-au oprit să-şi facă exerciţiile de încălzire, ceea ce a declanşat hohotele de râs ale prinţilor. Pesemne că-şi luau revanşa pentru că japonezii nu îngenuncheaseră şi ei în faţa marii statui a lui Buddha, iar acest fel egocentric şi modern de a-i pedepsi uşor li se părea teribil de amuzant.

Râsetele lor degajate arătau totuşi că se simţeau mult mai relaxaţi decât până atunci. Trecuse ceva vreme de când nu mai fuseseră atât de voioşi. După ce s-au scăldat în voie, Kiyoaki şi-a dat seama că poate renunţa o vreme la rolul de gazdă,

aşa că i-a lăsat pe cei doi să discute nestingheriţi în limba lor, iar el şi Honda au stat la taclale până ce-au adormit cu toţii pe plajă.

Soarele s-a ascuns după o perdea subţire de nori. Arşiţa se mai domolise, însă era plăcut să faci plajă, mai cu seamă pentru cineva cu o piele albă ca a lui Kiyoaki. Acoperit doar cu fâşia roşie de pânză, s-a aruncat pe nisip cu faţa-n sus şi a închis ochii.

Honda, în stânga lui, îşi ţinea picioarele sub el şi contempla liniştit întinderea mării. Era calmă, iar valurile care măturau ţărmul îl fascinau pur şi simplu. Crestele lor dădeau impresia că se află la acelaşi nivel cu ochii lui. I s-a părut ciudat că marea se întrerupea brusc pentru a lăsa loc uscatului.

Cernea mecanic nisipul fin dintr-o palmă în alta. Risipindu-l repede, şi-a umplut din nou pumnul, cu gândurile şi sufletul acaparate de albastrul mării.

Aceasta se frângea exact în dreptul său. Atât de puternică şi totuşi marea întinsă se stingea chiar sub ochii lui. Fie că e vorba de limită de timp, fie de spaţiu, nimic nu e mai impresionant decât hotarul. Prezenţa lui aici împreună cu cei trei prieteni, la misterioasa graniţă dintre pământ şi mare, i se părea aidoma hotarului dintre momentul când moare o vârstă şi se naşte alta, ca parte integrantă a unui important episod al istoriei. La fel şi torentul epocii în care trăiau el şi Kiyoaki… şi el trebuia să aibă un moment de declin, un mal de care să se spargă, o limită de care să nu poată trece.

Marea se termina chiar acolo, în faţa ochilor lui.

Pe când privea valurile spărgându-se de ţărm, şi-a dat seama de forţa lor infinită, acumulată de secole, eşuând atât de jalnic. Exact în locul acela, o grandioasă iniţiativă pan-oceanică se dovedea complet inutilă.

Totuşi, acest din urmă eşec părea blând, liniştitor. Pentru că, în ultima clipă, când să-şi ia

rămas-bun, acolo unde spuma mării se izbea de ţărm, valul nu se mai dezintegra complet şi, în fracţiunea de secundă de dinaintea contopirii cu nisipul umed, se retrăgea cuminte, dispărând iarăşi în mare.

Formându-se departe, în larg, unde crestele înspumate se mai micşorau, valurile care se apropiau de ţărm treceau peste patru sau cinci obstacole, fiecare dintre ele distingându-se perfect, într-un proces de repetare constantă: mişcare ondulatorie, atingerea crestei, spargerea, scăderea forţei şi retragerea.

Valurile care se spărgeau scoteau un muget supărat după ce-şi expuneau pântecele netede, de culoare oliv. Urletul devenea strigăt, iar strigătul, şoaptă. Linia de atac a marilor armăsari albi ceda locul unora mai mici, până când caii furioşi dispăreau cu totul, lăsând după ei doar urmele copitelor albe bătătorind nisipul.

Două valuri apărând din direcţii opuse s-au ciocnit la mijloc, s-au desfăcut ca un evantai şi s-au scufundat în oglinda strălucitoare de la suprafaţa nisipului. În clipa aceea, oglinda a prins creasta albă a valului următor, exact în momentul în care se spărgea – o imagine verticală bine conturată, desluşindu-se ca un şir de ţurţuri.

Mai încolo, unde alte valuri veneau unele după altele, nici unul n-a format vreo creastă albă, lină. Se îmbulzeau iar şi iar cu forţă, urmându-şi hotărâte ţinta. Însă privind în zare, pe Honda îl încerca sentimentul că valurile, care până atunci păruseră puternice, nu erau de fapt decât sfârşitul palid al unei întinderi de apă. Cu cât privea mai departe, cu atât marea arăta mai întunecată, iar la orizont căpătase deja o nuanţă albastră-verzuie, de parcă elementele componente inofensive ale apei din larg se condensau tot mai mult pe măsură ce presiunea creştea, odată cu adâncimea. Verdele se intensifica, ajungând să se cristalizeze asemenea jadului. Deşi marea se înfăţişa vastă şi adâncă,

aceste cristale constituiau însăşi substanţa ei, cristale ce se îngrămădeau grăbite în valuri. Asta era marea.

Honda a obosit tot uitându-se în larg şi cugetând. Îl dureau ochii. S-a întors spre Kiyoaki, însă acesta dormea dus. Albeţea pielii frumosului său trup părea şi mai albă în contrast cu fâşia roşie de pânză, singurul său veşmânt. Pe pântecul palid, care se ridica ritmic la fiecare inspiraţie şi cădea la expiraţie, se adăpostiseră câteva fire de nisip printre care sclipeau bucăţele de scoici. Pentru că-şi pusese braţul stâng sub cap, Honda a zărit lângă sfârcul stâng, care-l trimitea cu gândul la un boboc mic de floare de cireş, trei aluniţe, de obicei ascunse vederii. I s-au părut ciudate. De ce să existe aşa ceva pe pielea lui Kiyoaki? Cu toate că erau prieteni de atâta vreme, nu le observase până azi, iar acum îl deranjau prea tare ca să le privească detaşat, de parcă Kiyoaki îi dezvăluise un secret. Erau atât de limpede luminate de soarele la apus, încât în clipa în care a închis ochii, cele trei aluniţe s-au proiectat nestingherite sub pleoapele sale, ca nişte păsărele ce zboară pe cerul înserării. Şi le-a imaginat apropiindu-se, bătând din aripi şi apoi trecându-i pe deasupra capului.

Când a deschis iarăşi ochii, a auzit un sunet uşor dinspre nările lui Kiyoaki. Dinţii de un alb imaculat îi străluceau printre buzele întredeschise. Fără să vrea, Honda s-a uitat iar la aluniţe. De data asta şi le-a închipuit ca pe nişte bobiţe de nisip sădite în pielea lui albă.

Partea uscată a plajei se sfârşea chiar la picioarele lor. Pe alocuri, valurile au mai împroşcat în jur, dincolo de limita obişnuită, lăsând în urma lor dâre compacte pe nisip, un fel de basorelief care păstra forma valului. În ele se prinseseră şi pietre, scoici, frunze uscate, arătând ca nişte fosile străvechi. Cea mai mică dintre pietricele se

susţinea printr-un fir de nisip ud ca să demonstreze cât de tare luptase cu valul care se retrăsese.

Erau şi altele, nu numai pietre, scoici şi frunze veştede. Gheme încâlcite de alge maronii, bucăţele de lemn, firicele de paie şi chiar coji de portocale se aninaseră de nisip. Nu i se părea imposibil ca nişte fire umede să fi ciupit din pielea albă a lui Kiyoaki. Gândul acesta îl tulbura şi ar fi vrut să îndepărteze firele de nisip fără să-l trezească pe Kiyoaki. Cu ochii la aluniţe, şi-a dat seama că petele acelea negre se mişcau cu atâta naturaleţe când respira, încât nu puteau fi străine trupului. Făceau parte din el şi nu-i rămânea decât să le ia ca atare, aşa cum făcuse în primele momente. Oricum, le considera un fel de trădare la adresa frumuseţii fizice a lui Kiyoaki.

Pesemne că prietenul i-a simţit privirea intensă, pentru că a deschis brusc ochii, surprinzându-l în timp ce-l cerceta. Şi-a ridicat capul şi a început să vorbească, de parcă ar fi vrut să-l împiedice pe Honda cel încolţit să-i scape.

— Aş vrea să te rog ceva.

— Spune.

— N-am venit aici ca să-i dădăcesc pe prinţi. E o scuză bună, dar, de fapt, vreau să le dau tuturor impresia că nu sunt în Tokyo. Înţelegi ce vreau să spun?

— Bănuiam eu că pui ceva la cale.

— Vreau să vă las, pe tine şi pe prinţi, aici şi să mă întorc fără să ştie nimeni. Nu pot trăi mai mult de trei zile fără ea. Aşa că ţie îţi revine sarcina să ai grijă de ei cât sunt eu plecat şi să pregăteşti o poveste verosimilă în caz că sună cineva de la Tokyo. Plec în seara asta cu ultimul tren, la clasa a treia, şi mă întorc mâine-dimineaţă cu primul. Mă ajuţi?

— Fireşte, răspunse Honda categoric.

Încântat de acordul ferm al prietenului său, Kiyoaki i-a întins mâna înainte de a continua.

— Presupun că tatăl tău va participa la funeraliile Prinţului Arisugawa.

— Aşa cred.

— Prinţul ăsta s-a stins tocmai la vreme. Chiar ieri am auzit că familiei Toin nu-i rămâne decât să mai amâne logodna.

Observaţia i-a reamintit lui Honda că dragostea lui Kiyoaki pentru Satoko se lega strâns de interesele naţiunii. Pericolul pe care-l intuia l-a înfiorat pur şi simplu.

Conversaţia le-a fost întreruptă de cei doi prinţi care veneau în fugă, plini de entuziasm, şi erau cât pe-aci să se împiedice unul de altul. Kridsada a deschis gura, încercând să-şi recapete suflul şi să se exprime pe cât posibil în japoneza lui limitată.

— Ştiţi despre ce discutam cu Chao Pi? Despre transmigraţia sufletelor.

33

Când au auzit, cei doi tineri japonezi s-au privit instinctiv, reacţie care i-a scăpat lui Kridsada, fire mai năvalnică, neobişnuit să citească pe chipul ascultătorilor. Însă Chao Pi învăţase destule în cele şase luni în care a fost obligat să perceapă tensiunile cauzate de viaţa în mediu străin. Şi acum, chiar dacă pielea lui prea închisă la culoare nu-i trăda roşeaţa, se întreba dacă era sau nu cazul să meargă mai departe. Totuşi, a continuat conversaţia în engleza lui fluentă, probabil şi cu intenţia de a părea un tip rafinat.

— Ştiţi, când eu şi Kri eram mici, am auzit tot felul de fragmente din sutra *Jataka*. Dădaca noastră ne-a povestit că şi Marele Buddha a renăscut de câteva ori când era doar bodhisattva – lebădă aurie, prepeliţă, maimuţă, cerb şi altele. Prin urmare, ne-am apucat să facem speculaţii cu privire la vieţile noastre anterioare. Mi-e teamă însă că n-am reuşit să cădem de acord. El susţine că a fost cerb, şi eu, maimuţă; iar eu am zis exact pe dos: el a fost maimuţă, iar eu, cerb. Ce credeţi? Ne lăsăm pe mâna voastră.

Oricare ar fi fost părerea lor, riscau să-l jignească pe unul din ei, aşa că s-au mulţumit să zâmbească. Vrând să schimbe subiectul, Kiyoaki a mărturisit că nu cunoştea sutra *Jataka* şi-i ruga pe prinţi să le spună măcar o poveste.

— Cu plăcere, se oferi Chao Pi. Cea despre lebăda aurie, de exemplu. S-a petrecut pe vremea când Buddha era doar un bodhisattva, în timpul celei de-a doua reincarnări. După cum ştiţi, bodhisattva parcurge de bunăvoie drumul sacrificiului şi suferinţelor înainte de a primi iluminarea deplină. În existenţa anterioară, până şi Preamăritul Buddha a fost doar un bodhisattva.

Printre lucrurile care contează se numără *paramita*, faptele bune săvârşite, cu ajutorul cărora se călătoreşte din sfera noastră în cea a iluminării totale. Se spune că Buddha a făcut foarte mult bine omenirii când a fost bodhisattva. S-a reincarnat în diverse ipostaze şi circulă o seamă de poveşti despre isprăvile lui bune.

De exemplu, în timpuri străvechi, a văzut lumina zilei într-o familie de brahmani, s-a căsătorit cu o femeie din altă familie de brahmani şi, după naşterea celor trei fiice, a plecat din lumea asta, lăsându-le în paza altora.

După viaţa de brahman, bodhisattva a reînviat în pântecul unei lebede aurii şi a purtat cu el cunoştinţele care aveau să-l facă să-şi dea seama de existenţa anterioară. Aşadar, bodhisattva a devenit lebădă adultă, neasemuit de frumoasă, cu pene aurii. Când plutea pe apă, strălucea precum luna plină. Când trecea prin pădure, frunzele pe care le atingea căpătau culoarea aurie. Când se aşeza de o creangă, părea că respectivul copac rodea fructe aurii miraculoase.

Lebăda a priceput că fusese om în viaţa anterioară şi că soţia şi copiii erau obligaţi să trăiască printre străini, ducându-şi anevoie traiul.

Într-o bună zi şi-a spus: „Oricare dintre penele mele se poate preface în foiţă de aur care să fie vândută. Din când în când, le voi dărui câte o pană celor dragi, pe care i-am lăsat în lumea oamenilor, unde le este atât de greu“.

Lebăda a apărut la fereastra casei în care locuiau fosta soţie şi fiicele lui. Când a văzut condiţiile mizere de trai, a cuprins-o mila.

Pe de altă parte, nevasta şi fetele se minunau de apariţia lebedei strălucitoare pe pervaz.

„Ce pasăre superbă!“ au strigat ele în cor. „De unde vii?“

„V-am fost cândva soţ şi tată. După ce-am murit, am renăscut în pântecul unei lebede aurii.

Am venit să pun capăt amărăciunii voastre şi să vă ajut să duceţi o viaţă îndestulată şi să fiţi fericite.“

Prin urmare, lebăda le-a aruncat o pană şi a plecat. A venit apoi la intervale regulate şi le aducea de fiecare dată câte o pană. Curând, viaţa mamei şi a fetelor s-a îmbunătăţit.

Într-o zi, mama le-a spus fiicelor: „Nu ne putem încrede în lebăda aia. Chiar dacă e tatăl vostru adevărat, nu se ştie când ne abandonează. Aşa că, data viitoare, o să am grijă să-i smulg toate penele“.

„Mamă, nu fi crudă!“ au rugat-o fetele, împotrivindu-se din răsputeri.

Când lebăda a apărut din nou la fereastră, femeia cea lacomă s-a repezit la ea, a apucat-o cu amândouă mâinile şi i-a smuls toate penele. Ciudat, dar penele aurii se prefăceau toate în pene simple albe de îndată ce le smulgea. Fără să se descurajeze, femeia a azvârlit lebăda sleită de puteri într-o cutie goală şi a hrănit-o cu perfidie, în aşteptarea altui rând de pene. Când au apărut, acestea s-au dovedit a fi doar pene albe, obişnuite, iar odată ce i-au crescut şi-a luat zborul şi s-a pierdut în înaltul cerului, devenind un punct alb rătăcit printre nori. Nu s-a mai arătat niciodată.

Cam aşa suna una dintre poveştile pe care dădaca noastră ni le zicea din sutra *Jataka*.

Honda şi Kiyoaki s-au mirat că multe dintre poveştile care li se spuseseră şi lor semănau cu aceasta. Au schimbat apoi subiectul şi au vorbit despre reincarnare şi despre credibilitatea doctrinei.

Cum Kiyoaki şi Honda nu discutaseră despre aşa ceva până atunci, erau desigur cam nedumeriţi. Kiyoaki se uita la Honda întrebător. Acesta îşi impunea lesne punctul de vedere, dar se simţea stingher când se porneau discuţii mai abstracte, mai puţin familiare. Privirea prietenului său îl îndemna pe Honda să acţioneze cumva, de parcă-l zorea de la spate cu pinteni argintii.

— Dacă există reincarnare, începu Honda, trădând o oarecare nerăbdare, eu aş fi de acord cu ea numai în cazul în care seamănă cu cea din povestea pe care tocmai ne-ai istorisit-o, adică omul să fie conştient de fosta lui existenţă. Însă dacă personalitatea unui om ia sfârşit prin dispariţia lui, pierzându-i-se orice urmă în viaţa viitoare, şi dacă în loc se naşte o personalitate cu o conştiinţă complet diferită, ei bine, în cazul acesta eu consider că diversele reincarnări care se întind pe o anumită perioadă de timp nu se leagă mai mult între ele decât vieţile tuturor indivizilor care trăiesc la un moment dat. Cu alte cuvinte, eu socotesc că reincarnarea propriu-zisă nu mai are nici un sens. Cu siguranţă se transmite ceva prin transmigraţie, dar eu nu ştiu cum putem lua nişte existenţe separate şi distincte, fiecare cu propria conştiinţă, să le tratăm identic, pretinzând că un singur spirit le uneşte. În clipa asta, nici unul din noi nu-şi aminteşte nimic din vreo viaţă anterioară. În concluzie, cred că n-are rost să încercăm să dovedim existenţa transmigraţiei. Ea s-ar putea demonstra într-un singur fel: doar dacă am avea o conştiinţă atât de independentă, încât să stea departe atât de viaţa asta, cât şi de cele precedente şi să le privească în mod obiectiv. Dar, aşa cum se prezintă lucrurile, conştiinţa oricui e limitată la trecutul, prezentul sau viitorul unei singure vieţi. În vâltoarea vremurilor, fiecare dintre noi îşi clădeşte un mic adăpost pentru propria-i conştiinţă, pe care nu-l mai putem părăsi. Budismul e undeva între ele, dar eu am nişte îndoieli. Este această cale de mijloc un concept lăuntric esenţial pe care o fiinţă umană e în stare să-l priceapă?

Dacă ne întoarcem puţin în timp… ţinând cont că toate conceptele umane sunt mai degrabă himere, pentru a diferenţia diversele fantasme care provin din alte reincarnări derivate din iluzia prezentei incarnări a aceleiaşi vieţi, ar trebui totuşi să le analizăm pe toate dintr-o perspectivă neutră.

Veridicitatea reincarnării e neîndoielnică numai dacă reuşeşti să stai deoparte şi să priveşti detaşat. Însă când te afli exact în toiul existenţei reincarnate, totul rămâne o mare enigmă. De altfel, pentru că acest punct de vedere independent este ceea ce se numeşte iluminare totală, doar cel care s-a reincarnat e capabil să-i perceapă realitatea. Şi-atunci, fireşte, ajungi s-o înţelegi când practic ea nu mai există.

E foarte multă moarte în vieţile noastre şi nu ducem lipsă de ocazii care să ne reamintească de ea: funeralii, cimitire, flori ofilite pe morminte, amintiri legate de cei dragi dispăruţi, decese ale prietenilor şi apoi aşteptarea propriei noastre morţi. Cine ştie? Poate că, în felul lor, cei din lumea de apoi trăiesc intens. Poate că se uită la noi de acolo – la oraşele noastre, la şcolile noastre, la coşurile fabricilor, la fiecare dintre cei care s-au întors din lumea morţilor în cea a viilor.

Vreau să spun că reincarnarea nu e altceva decât o noţiune conform căreia morţii văd lumea noastră invers decât noi, cei vii, o privim pe a lor. Înţelegeţi?

— Cum îţi explici atunci că anumite gânduri şi stări de spirit se transmit oamenilor după moartea cuiva? întrebă Chao Pi.

— E un aspect diferit al reincarnării, zise Honda repede, ca orice tânăr inteligent dornic să-şi etaleze cunoştinţele.

— De ce diferit? se interesă Chao Pi pe acelaşi ton blând. Am impresia că vrei să insinuezi că, o vreme, acelaşi tip de conştiinţă se poate statornici în diverse trupuri succesive. Atunci de ce te opui atât de vehement existenţei unor conştiinţe diferite care sălăşluiesc în acelaşi trup?

— Acelaşi trup pentru pisică şi fiinţă umană? Dacă mă gândesc la cele afirmate de tine, se poate pune problema transformării în om, lebădă, prepeliţă, cerb şi aşa mai departe.

— Da, conform conceptului reincarnării, acelaşi trup, deşi trupul în sine poate diferi ca aspect exterior. Atâta vreme cât aceeaşi iluzie continuă să existe, n-are de ce să nu se cheme trup. Poate c-ar fi totuşi mai indicat să se numească acelaşi curent vital.

Mi-am pierdut acel inel cu smarald, atât de preţios pentru mine. Nu era fiinţă, aşa că bineînţeles că nu va renaşte. Însă pierderea unui lucru poate fi semnificativă şi, după părerea mea, acea pierdere constituie sursa necesară unei noi manifestări. Pesemne că, într-o noapte, inelul meu o să apară undeva pe cer sub forma unei stele verzi.

Prinţul s-a întrerupt brusc, părând copleşit de tristeţe.

— Chao Pi, poate că inelul tău chiar a fost o fiinţă vie care a suferit o transformare secretă şi a plecat pe picioarele lui, interveni Kridsada, cu naivitate.

— Şi-atunci, în momentele acestea, a renăscut sub un chip la fel de frumos ca al Prinţesei Chan, continuă Chao Pi, cu gândul la iubita lui. Lumea îmi scrie că e bine, dar de ce nu primesc nici o veste de la ea? Probabil că toţi încearcă să-mi ascundă ceva.

Honda n-a mai auzit ultimele cuvinte ale lui Chao Pi pentru că se gândea la paradoxul straniu. Da, puteai considera omul nu în termenii corpului său, ci al unui curent vital şi asta ţi-ar permite să înţelegi conceptul de existenţă ca fiind dinamic şi progresiv, mai degrabă decât static. Chao Pi avea dreptate. Nu era nici o diferenţă între o singură conştiinţă care posedă mai multe curente vitale succesive şi un singur curent vital care însufleţeşte o mulţime de conştiinţe succesive. Pentru că viaţa şi conştiinţa vor fuziona şi vor deveni un întreg. Dacă s-ar extrapola această teorie a unităţii dintre viaţă şi conştiinţă, marea vieţii cu infiniţii ei curenţi – întreg procesul transmigraţiei numit în

sanscrită *samsara* – ar beneficia de o conştiinţă unică.

Întunericul se lăsa încet. Honda îşi punea ordine în idei, iar Kiyoaki şi Kridsada se apucaseră să construiască un castel de nisip. Nisipul nu se preta la înălţarea turnurilor ascuţite şi a cornişelor curbate în sus, o caracteristică a templelor din Siam. Totuşi, Kridsada a adăugat cu multă pricepere nisip ud şi a modelat creştetul şi cornişele acoperişului, ce arătau ca degetele negricioase şi subţiri ale unei femei. Se întorceau puţin în aer şi apoi, de îndată ce se zvântau, degetele negre de nisip se răsuceau convulsiv, se prefăceau în praf şi pulbere şi se prăbuşeau.

Honda şi Chao Pi şi-au întrerupt discuţia ca să se uite cum îşi clădesc cei doi templul budist de nisip, bucurându-se ca nişte copii. Templul lor avea nevoie de felinare. Toată grija pe care o acordaseră fiecărui detaliu al faţadei şi ferestrelor înalte nu mai valora nimic, pentru că întunericul îl prefăcuse într-o biată umbră ce se contura pe fundalul spumei albe a valurilor, care mai aruncau o luminiţă palidă, ca o licărire ce pâlpâie în viaţa unui muribund.

Fără ca ei să bage de seamă, cerul se umpluse de stele, peste care se înstăpânise strălucirea Căii Lactee. Honda nu ştia mare lucru despre ele, dar nu-i era greu să deosebească Ţesătoarea şi Păstorul[55], iubitul ei, despărţiţi de Calea Lactee, precum şi Crucea Mare a Constelaţiei Lebăda, care-şi întindea aripile uriaşe în zbor, încercând să mijlocească întâlnirea celor doi îndrăgostiţi.

55 Vega şi Altair.

Vuietul valurilor se înteţise. Plaja şi apa, delimitate clar ziua, păreau să se fi contopit acum, la adăpostul întunericului. Puzderia de stele de pe cer emana o forţă de-a dreptul copleşitoare, tinerii având impresia că au fost întemniţaţi într-un *koto* uriaş.

Cu siguranţă un *koto*! Ei înşişi se identificau cu patru firicele de nisip care pătrunseseră în corpul instrumentului – o lume vastă întunecată, iar dincolo de ea, lumina. Deasupra se întindeau treisprezece coarde de la un cap la altul. Degete de un alb indescriptibil le atingeau, făcând ca instrumentul să învie, prin muzica măreaţă şi solemnă a boltei cereşti, vibraţiile puternice punând în mişcare cele patru fire de nisip dinăuntru.

Briza adia, învăluindu-le trupurile aproape goale. În aerul rece al nopţii, mirosul apei sărate şi al algelor aruncate pe plajă le-a produs o emoţie adâncă, făcându-i mai degrabă să ardă decât să dârdâie de frig.

— E timpul să mergem, spuse Kiyoaki brusc.

Era o aluzie că sosise momentul să se pregătească de cină. Doar Honda ştia că prietenul lui se hotărâse să plece la Tokyo cu ultimul tren.

34

Cel puţin o dată la trei zile, Kiyoaki pleca la Tokyo, în secret, iar la întoarcere îi dădea lui Honda un raport amănunţit. Prinţii Imperiali amânaseră ceremonia de logodnă, dar asta nu constituia câtuşi de puţin o piedică în căsătoria lui Satoko cu tânărul prinţ. O invitau deseori la ei acasă, iar tatăl Prinţului, Înălţimea Sa Imperială, începuse să o trateze cu afecţiune.

Pe Kiyoaki îl nemulţumea cum decurgeau lucrurile. I-a trecut prin cap s-o invite pe Satoko la Kamakura, ca să-şi petreacă noaptea la vilă, şi i-a cerut sfatul lui Honda. Nu prea ştia cum să pună în practică o idee atât de periculoasă. Întâmplător sau nu, s-au tot ivit obstacole, unul după altul.

Într-o noapte sufocantă, un vis neobişnuit i-a tulburat somnul lui Kiyoaki. Când, în somn, te bălăceşti într-o apă călduţă şi plină de gunoaie aduse din larg, ce se adaugă celor de pe ţărm, e foarte posibil să te înţepi în ceva.

Kiyoaki stătea în mijlocul unui drum, în câmp deschis. Nu înţelegea nici el de ce îmbrăcase un chimono alb din bumbac şi *hakama*, veşminte pe care nu le purtase niciodată. Pe deasupra, se înarmase cu o puşcă. Drumul şerpuitor de ţară nu era pustiu. Se zăreau nişte case şi un biciclist la orizont. O lumină ciudată şi sumbră – ultimele zvâcniri ale amurgului – cuprinsese întreaga scenă. Era atât de difuză, încât lăsa impresia că ţâşneşte mai degrabă din pământ decât din cer. Iarba de pe câmp emana o strălucire verde de la rădăcină şi scălda bicicleta într-o pală argintie, înceţoşată, pe măsură ce dispărea în zare. S-a uitat în jos şi a constatat că până şi curelele saboţilor şi venele de la picioarele goale ieşeau în evidenţă cu o claritate tulburătoare. Sclipeau pur şi simplu.

În momentul acela, lumina s-a înceţoşat brusc din pricina păsărilor apărute pe cer. Când au ajuns deasupra capului său, scoţând sunete ascuţite, Kiyoaki a ţintit şi a tras. N-a făcut-o însă cu sângerece. Îl cuprinseseră parcă o furie şi o amărăciune de neînţeles. A tras în aer, nu neapărat ca să ţintească păsările, ci mai degrabă uriaşul ochi albastru al cerului.

Stolul întreg s-a prăbuşit într-o învălmăşeală de nedescris. Ţipete însângerate legau bolta cerească de pământ. Numeroase păsări asurzitoare, împroşcând sânge, se prăvăleau într-un şuvoi nestăvilit, adunate într-o coloană groasă ce forma miezul trombei. Zgomotul şi sângele păreau că nu mai contenesc. Pe când se uita în jur, tromba s-a solidificat chiar în faţa ochilor săi, transformându-se într-un copac uriaş înălţându-se până la cer. Trunchiul, văduvit de crengi şi frunze, avea o culoare ruginie ciudată. De îndată ce copacul a prins contur şi ţipetele au amuţit, aceeaşi lumină sumbră care învăluise câmpul ceva mai devreme s-a aşternut din nou. Pe drum s-a ivit o altă bicicletă argintie, fără biciclist. Venea, trepidând, spre el.

Se simţea mândru că scăpase de obstacolul ce acoperise soarele.

În depărtare se zărea un grup înaintând pe drum. Erau cu toţii înveşmântaţi în alb, ca şi el. S-au oprit, solemn, la câţiva metri mai încolo. Kiyoaki a văzut la fiecare în mână un *tamagushi*, cu frunzele de *sakaki* sclipind fermecător.

Au îndreptat *tamagushi* spre Kiyoaki şi au început să le fluture ca într-un ritual de purificare. Foşnetul frunzelor îi răsuna plăcut în urechi. Privindu-i atent, a băgat de seamă că printre ei se afla şi Iinuma, fostul său tutore.

— Eşti tare nechibzuit, i-a reproşat el.

Kiyoaki l-a ascultat cu bărbia în piept, fără să ridice capul. A observat că la gât îi atârna un colier din pietre albe şi liliachii, în formă de semilună.

Pietrele erau reci şi îi dădeau fiori la atingere. Îşi simţea pieptul ca o piatră groasă şi greoaie.

Oamenii în alb au arătat spre copac şi, când a ridicat privirea, a constatat că păsările moarte fuseseră acoperite cu crengi, toate pline de frunze verzi, lucioase. Întregul copac, până la ultima creangă, emana un verde intens.

S-a trezit.

Pentru că visul fusese atât de deosebit, a întins mâna după jurnal ca să şi-l noteze. Nu se mai atinsese de el în ultima vreme. A început să scrie, încercând să surprindă toate amănuntele cât mai fidel. Chiar şi treaz avea o stare ciudată şi inima îi bătea nebuneşte. Se simţea de parcă tocmai se întorsese dintr-o bătălie.

Kiyoaki voia s-o aducă pe Satoko de la Tokyo, în toiul nopţii, şi să stea cu ea până-n zori. Trăsura nu era indicată. Nici trenul. Ricşa ieşea din discuţie. Trebuia cumva să pună mâna pe o maşină, al cărei proprietar să nu-i cunoască. De asemenea, să evite cu orice preţ cercul în care se învârtea familia Ayakura, iar maşina să fie condusă de cineva care să nu aibă de-a face cu situaţia şi persoanele implicate.

Vila era destul de mare, dar se impuneau măsuri de precauţie pentru a evita întâlnirea lui Satoko cu prinţii. Kiyoaki şi Honda nu ştiau dacă oaspeţii lor aflaseră de logodna lui Satoko, dar chiar şi-aşa o întâlnire cu ei ar fi avut cu siguranţă un deznodământ dezastruos.

Deşi fără pic de experienţă în astfel de lucruri, Honda trebuia să găsească o soluţie salvatoare. Îi promisese prietenului său că o să aibă grijă ca Satoko să ajungă de la Tokyo la el şi să se întoarcă acasă în siguranţă.

Nu ştia la cine să apeleze. Tot frământându-se, i-a venit în minte Itsui, fiul mai mare al unor negustori bogaţi. Pentru că Itsui era singurul elev de la colegiu care avea maşină personală, Honda

n-avea de ales decât să meargă la Tokyo, să-i facă o vizită în Kojimachi şi să-l roage să-i împrumute Fordul şi un şofer pentru o noapte.

Itsui trăia pe picior mare şi nu se omora cu şcoala, fiind chiar pe punctul de a pica examenele. A rămas mut de uimire când l-a auzit pe Honda – geniul clasei, renumit pentru seriozitate şi sârguinţă – că-i cere o asemenea favoare! Revenindu-şi din uluială, s-a hotărât să profite de oportunitate şi s-a oferit să-l ajute, cu un aer de oarecare superioritate. A vrut, în schimb, ca Honda să-i mărturisească de ce are nevoie de maşină.

Honda a început să se bâlbâie, ca să dea impresia că ezită. Însă îşi pregătise din timp cuvintele care să-i astâmpere curiozitatea necioplitului Itsui. Pe când îi turna senin minciuna, a trăit o senzaţie de plăcere neobişnuită, provocată în fapt de expresia de încântare credulă ce se descifra pe chipul lui Itsui. Acesta nu interpretase bâlbâiala ca pe o minciună sfruntată şi se bucura să-l vadă stânjenit pe cel pus în situaţia să-i destăinuie un secret personal.

E destul de greu să convingi un om printr-un argument raţional, dar e uşor să-l păcăleşti dezvăluindu-i o pasiune, fie ea şi inventată. Pe Honda îl distra spectacolul, dar amuzamentul lui se învăluia totodată în dezgust. Se întreba dacă nu cumva Kiyoaki profita de el în acelaşi mod în care se folosea el de Itsui.

— Doamne, dar eşti cu totul altfel decât mi-am imaginat! Nu mi-am închipuit că am să-ţi cunosc vreodată şi această latură. Dar de ce eşti atât de secretos? Nu vrei să-mi dezvălui măcar cum o cheamă?

— Fusako, răspunse Honda prompt, rostind numele unei verişoare de gradul doi pe care n-o mai văzuse de luni de zile.

— Aşadar, Matsugae oferă locul întâlnirii, iar eu, maşina. Am să te rog, în schimb, să-ţi aminteşti

în sesiune de binele pe care ţi l-am făcut, zise el pe jumătate în glumă, pe jumătate serios.

În privire i se distingea o licărire prietenoasă. Deşi respecta inteligenţa lui Honda, îl simţea acum mai aproape de el în multe privinţe. Concepţia sa prozaică despre lume era, în sfârşit, răzbunată.

— La urma urmei, toţi oamenii sunt la fel, conchise el răsuflând uşurat.

Asta şi voise Honda. Şi datorită lui Kiyoaki, Honda avea să se bucure în curând de o faimă romantică, firească la un băiat de nouăsprezece ani. În final, afacerea avea să fie profitabilă pentru fiecare dintre ei: Kiyoaki, Honda şi Itsui.

Maşina lui Itsui, un Ford 1912, ultimul model, se număra printre primele echipate cu electromotor, o invenţie recentă care-l scutea pe şofer de neplăcerea de a coborî din ea de fiecare dată când trebuia s-o pornească. Obişnuitul Model T, cu două viteze, negru, cu o linie roşie, subţire pe portiere. Doar partea din spate, prevăzută cu un fel de coviltir, amintea de aspectul unei trăsuri. Pasagerul de pe bancheta din spate, care voia să vorbească şoferului, îşi apropia gura de un dispozitiv în formă de trompetă, aflat lângă acesta. Sus, pe maşină, era fixat un suport asemănător unui raft, în care stătea o roată de rezervă, dar încăpeau şi bagaje. Maşina părea dotată cu toate cele necesare unei excursii lungi.

Mori, şoferul, fusese vizitiul familiei Itsui, însă a învăţat să conducă maşina de la un instructor priceput. Anume îi ceruse acestuia să-l însoţească la Poliţie în ziua când a trebuit să-şi ia carnetul. De câte ori întâlnea o întrebare dificilă la examenul scris, ieşea în hol ca să se consulte cu instructorul şi se întorcea în sala de examen ca să-şi continue răspunsurile.

Honda s-a dus la Itsui seara târziu ca să împrumute maşina. Pentru a nu divulga identitatea lui Satoko, l-a rugat pe Mori să parcheze lângă o pensiune destinată ofiţerilor. Au aşteptat acolo

până şi-au făcut apariţia Satoko şi Tadeshina, care au venit discret cu o ricşă. Kiyoaki sperase ca Tadeshina să nu ajungă la Kamakura. Nici n-avea cum, chiar dacă ar fi vrut. Datoria ei cea mai de seamă era să rămână acasă şi să acopere escapada fetei, spunându-le tuturor că doarme buştean în camera ei. Lui Tadeshina i se citea îngrijorarea pe faţă. A avertizat-o şi pe Satoko de câteva ori înainte să i-o predea lui Honda.

— Am să-ţi zic Fusako în prezenţa şoferului, îi şopti el la ureche.

Fordul a risipit liniştea nopţii cu zgomotul lui asurzitor.

Pe Honda l-au surprins calmul şi fermitatea de pe chipul fetei. Satoko purta veşminte europene, iar rochia albă, aleasă anume, sporea şi mai mult aerul ei hotărât.

Călătoria în noapte alături de o femeie, la rugămintea prietenului său, i se părea o experienţă ciudată. Stătea nemişcat chiar şi când maşina se mai zdruncina din pricina drumului prost. Întruchipa prietenia desăvârşită. Parfumul lui Satoko plutea în jur.

Aparţinea altui bărbat. Până şi feminitatea ei părea un afront ce i se aducea lui. Încrederea fără precedent arătată de Kiyoaki l-a făcut să simtă mai acut ca oricând otrava rece care se infiltra în prietenia lor. Dispreţul şi totodată încrederea prietenului său i se potriveau ca o mănuşă atent aleasă. Însă Kiyoaki, cu farmecul lui aparte, îl făcea pe Honda să-l ierte.

Singura cale de a lupta cu dispreţul acestuia era să se cramponeze de siguranţa dată de propria sa fire şi maniere alese de aristocrat, iar lucrul acesta îl făcea cu oarecare rezervă, şi nu cu agresivitatea oarbă a atâtor tineri. Asta însemna că nu avea să stârnească vreodată ura, ca Iinuma. Dacă ar fi fost să se întâmple, prin absurd, nu-i rămânea decât să devină sclavul lui Kiyoaki. Nesuferită treabă…

Cu toate că briza ce se strecura pe fereastră îi ciufulise părul, Satoko nu se sinchisea. Nici unul din ei nu rostea numele lui Kiyoaki, iar „Fusako“ servea ca nume fictiv de alint.

La întoarcere, atmosfera a fost complet diferită.

— Oh, am uitat să-i spun ceva lui Kiyo! zise ea îndată ce maşina a pornit.

Însă nu se mai puteau întoarce pentru că nu mai aveau nici o şansă să ajungă acasă înainte de a se lumina de ziuă.

— Vrei să-i transmit eu?

— Păi…

După o mică ezitare, Satoko i-a transmis mesajul:

— Te rog să-i spui aşa: Tadeshina a vorbit zilele trecute cu Yamada, majordomul familiei Matsugae, şi a aflat că iubitul meu Kiyo a minţit. Tadeshina a descoperit astfel că el a rupt scrisoarea, pe care pretinde că o mai are, imediat ce a primit-o, chiar în prezenţa lui Yamada. Dar… să nu se mai frământe. Tadeshina s-a resemnat. Mi-a promis că închide ochii… Doar atât te rog să-i transmiţi…

Honda a înregistrat cuvintele ei fără să pună nici o întrebare legată de mesajul criptic. Impresionată de bunele lui maniere, Satoko a devenit mai vorbăreaţă.

— Ai făcut toate astea de dragul lui, nu-i aşa? Kiyo ar trebui să fie cel mai fericit om din lume că are un prieten ca tine. Noi, femeile, nu avem prietene adevărate.

Ochii lui Satoko erau mistuiţi de dragoste. Văzând că nu răspunde, şi-a plecat capul. Coafura ei era perfectă, nici un fir de păr nu ieşise de la locul lui.

— Honda, cred că mă consideri o femeie frivolă, şopti ea.

— Nu mai spune asta! replică Honda pe un ton apăsat, fără să vrea.

Cu siguranţă că Honda nu vorbise dispreţuitor, însă cuvintele ei atinseseră o coardă sensibilă cu o precizie tulburătoare.

Nu închisese ochii o clipă, ca să-şi facă datoria cu loialitate faţă de prietenul său – să o aducă pe Satoko de la Tokyo, să i-o predea lui Kiyoaki şi s-o ducă înapoi acasă în deplină siguranţă. Nu cu asta se mândrea cel mai tare, ci cu faptul că nu se implicase emoţional. Toată aventura asta n-avea sorţi de izbândă, nu se putea termina bine. Se simţea răvăşit. Situaţia pentru care îşi asumase deja destul de multă responsabilitate se dovedea extrem de periculoasă.

Când l-a văzut pe Kiyoaki luând-o pe Satoko de mână şi alergând cu ea spre plajă, printre pinii din grădină învăluiţi în lumina lunii, a avut senzaţia că păcătuia ajutându-i. Un păcat frumos însă, cu atât mai frumos, cu cât doar se dezvăluia după ce fugea de el şi dispărea.

— Ai dreptate, a zis Satoko. N-ar trebui să vorbesc astfel. Simt că am făcut un lucru dezgustător. Kiyo şi cu mine am comis un păcat teribil, şi totuşi nu mă simt pângărită. Ba dimpotrivă, parcă m-aş fi purificat. Când am zărit pinii de lângă plajă în seara asta, am ştiut imediat că n-am să-i mai văd în viaţa mea, indiferent câţi ani aş mai trăi de-acum încolo. Când am auzit briza mângâindu-le crengile, am ştiut imediat că n-am s-o mai aud vreodată. Dar în fiecare clipă petrecută acolo m-am simţit foarte pură şi nu regret nimic din ce-am făcut.

În timp ce vorbea, încerca să-i transmită lui Honda ceva din esenţa întâlnirilor ei secrete cu Kiyoaki, fiecare dintre ele putând foarte bine să fie ultima. Îi venea să divulge toate tainele, să-l facă pe Honda să priceapă că în această din urmă noapte, în mijlocul naturii armonioase, ea şi Kiyoaki reuşiseră să se avânte spre înălţimi uluitoare. Însă era genul de experienţă imposibil de comunicat altcuiva – asemenea morţii, la fel ca

sclipirea unei bijuterii sau frumuseţea unui apus de soare.

Kiyoaki şi Satoko au hoinărit pe plajă, ferindu-se de strălucirea lunii. În toiul nopţii, nici ţipenie de om pe malul părăsit. Doar o barcă de pescuit, a cărei proră înaltă arunca o umbră neagră pe nisip. Lumina puternică a lunii se străduia parcă să aline întunericul. Razele ei măturau barca, făcându-i scândurile să lucească întocmai ca nişte oase albite. Kiyoaki a întins mâna o clipă şi pielea lui a părut transparentă în bătaia ei.

S-au îmbrăţişat la umbra bărcii, învăluiţi de briza răcoroasă a mării. Ea nu obişnuia să poarte îmbrăcăminte europeană, iar acum îi displăcea profund albul strălucitor al rochiei. Uitând pentru o clipă că şi pielea e albă, nu dorea decât să-şi scoată repede rochia şi să se ascundă în beznă.

N-avea cine să-i vadă, însă razele lunii, risipite pe toată întinderea apei, semănau cu milioane de ochi. Satoko a ridicat privirea spre norii suspendaţi pe firmament şi spre stelele care le franjurau marginile. Sfârcurile mici ale lui Kiyoaki le atingeau pe ale ei, frecându-se de ele vesel, apoi apăsându-le şi lăsându-se pradă sânilor ei bogaţi. Apropierea era mai intimă decât un sărut, ceva care semăna cu dezmierdarea jucăuşă a unui animal tânăr. Greu de descris bucuria care a cuprins-o! Chiar dacă îşi ţinea ochii închişi, familiaritatea neaşteptată simţită în timp ce trupurile lor se contopeau o făcea să se gândească la puzderia de stele ce sclipeau printre nori.

De aici încolo, cărarea ce ducea spre fericire părea la fel de profundă ca şi marea. Cu toate astea, chiar dacă avea senzaţia că se topeşte treptat în beznă, se temea să nu fie doar o umbră firavă care să depindă, la rândul său, de barca de pescuit de lângă ei. Nu se adăposteau la umbra unei construcţii solide sau a unei coame stâncoase, ci la aceea a unui obiect aflat în acel loc cu totul

întâmplător şi care, în doar câteva ore, avea să dispară în larg. Dacă barca n-ar fi fost ancorată acolo în acele momente, umbra ei mare n-ar fi fost mai reală decât o stafie. Se temea ca nu cumva barca aceea veche să alunece pe nesimţite şi să o ia la vale, pierzându-se în depărtare. Ca să urmeze umbra bărcii, ca să rămână pe vecie ascunsă îndărătul ei, ar fi trebuit ca ea însăşi să devină una cu marea. Şi în clipa aceea, chiar asta a făcut.

Lucrurile care-i împrejmuiau pe cei doi – cerul luminat de lună, marea, briza ce bătea spre nisipul plajei şi foşnea printre crengile pinilor – prevesteau distrugere. Exact dincolo de minuscula pâlpâire a timpului răsuna un asurzitor strigăt al „inexistenţei“. Mesajul lui era purtat de freamătul pinilor. Simţea că ea şi Kiyoaki sunt sechestraţi, măsuraţi, păziţi de un spirit necruţător, în acelaşi fel în care o singură picătură de ulei dintr-un bol cu apă e susţinută de apa respectivă. În apa neagră, vastă, liniştită, picătura de ulei trăieşte într-o izolare totală.

„Inexistenţa“ aceea se voia atotcuprinzătoare. Să fi fost o creatură a nopţii, sau a zorilor care se apropiau? Părea de neînţeles. Şi totuşi, stăruia ameninţătoare deasupra lor, clipă de clipă, aşteptând parcă momentul să-i izbească din plin.

S-au ridicat în capul oaselor. Lumina lunii care trecea dincolo de orizont le cădea direct în faţă, iar capetele lor se zăreau. Aşa cum sclipea, suspendată pe cer, i se înfăţişa luna lui Satoko drept simbolul propriului păcat.

Plaja era pustie încă. S-au ridicat în picioare şi s-au dus să-şi ia hainele pe care le aruncaseră în barcă. Şi-au privit reciproc porţiunea întunecată de sub pântecul alb, minunat luminată de lună. Deşi doar pentru o clipă, s-au privit intens.

După ce s-au îmbrăcat, Kiyoaki s-a aşezat pe marginea bărcii şi a început să-şi bălăngăne picioarele.

— Sunt sigur că pentru nimic în lume n-am avea dorinţa să procedăm astfel dacă am avea binecuvântarea tuturor.

— Eşti îngrozitor, Kiyo. Prin urmare, asta voiai! zise ea caustic.

Schimbul de replici, deşi drăgăstos, parcă avea gustul firicelelor de nisip între dinţi. Simţeau că sfârşitul inevitabil al relaţiei lor nu putea fi departe. Satoko zăbovea încă în nisip, ascunzându-se după barcă. Piciorul lui, strălucind la lumina lunii, atârna în aer chiar în faţa ei. A întins mâna, l-a luat în palmă şi i-a sărutat degetele.

— Presupun că nu se cuvine să-ţi povestesc toate astea. Însă n-am pe nimeni căruia să-i mărturisesc ce simt. Ştiu că e îngrozitor ceea ce fac, dar te rog să nu mă critici, pentru că oricum se va termina într-o bună zi. Până atunci, vreau să trăiesc fiecare clipă aşa cum e. N-am încotro.

— Aşadar, eşti pregătită pentru orice deznodământ? întrebă Honda, incapabil să-şi ascundă compătimirea din glas.

— Da, sunt.

— Cred că şi Matsugae este.

— De aceea nu cred că e bine să te implice în problemele noastre.

Honda a simţit brusc o dorinţă nestăvilită de a o înţelege pe Satoko. Era tactica lui subtilă de răzbunare. Dacă ea voia să-i încredinţeze rolul de prieten îngăduitor, mai degrabă decât pe cel al unui sprijin milos, atunci ar avea dreptul să ştie totul. Însă era o provocare extraordinară să încerce s-o desluşească pe această femeie graţioasă fremătând de dragoste, care stătea acum lângă el, dar avea inima în altă parte. Totuşi, pornirea spre interogare logică începea să câştige teren.

Maşina se zdruncina, aproape aruncându-i unul în braţele celuilalt. Dar ea se ţinea atât de bine, încât genunchii abia li s-au atins puţin – o etalare de sprinteneală care-i amintea de o veveriţă de

companie făcând tumbe. Îl cam irita. Dacă ar fi Kiyoaki alături, se gândi el, gesturile ei n-ar mai fi atât de calculate.

— Adineauri ai spus că eşti pregătită pentru orice, aşa-i? zise el, fără să se uite la ea. Atunci, mă întreb cum de se împacă acceptarea consecinţelor cu faptul că totul o să se termine într-o bună zi. Şi când o să se sfârşească, nu va fi oare prea târziu să vă mai gândiţi la urmări? Sau, altfel spus, acceptarea consecinţelor va atrage după sine, treptat, finalul? Ştiu că întrebarea mea e cam dură.

— Îmi pare bine că m-ai întrebat asta, răspunse ea liniştită.

Honda i-a aruncat fără să vrea o privire. Profilul ei minunat se înfăţişa calm, fără pic de tristeţe. În timp ce o studia, Satoko a închis brusc ochii. La lumina palidă a lămpii din plafon, genele lungi de la ochiul stâng aruncau o umbră şi mai lungă peste obraz. Copacii şi tufişurile dispăreau unul câte unul din raza farurilor, pierzându-şi cu repeziciune urmele, ca nişte nori efemeri.

Mori, şoferul de nădejde, era atent doar la drum. Geamul gros, glisant, din spatele lui, era închis. Dacă ei nu vorbeau în megafon, nu-i auzea cu siguranţă.

— Aşadar, zici că ar trebui să pun capăt relaţiei într-o bună zi. Eşti cel mai bun prieten al lui Kiyoaki, aşa că e firesc să spui asta. Dar dacă mi-e imposibil s-o fac şi trăiesc aşa, apoi mor…

Pesemne că nădăjduia ca Honda s-o întrerupă, să nu-i mai permită să rostească asemenea vorbe, dar el tăcea cu încăpăţânare şi aştepta ca ea să continue.

— …însă momentul va sosi într-o bună zi, şi ziua aceea nu poate fi prea departe. Iar când vine, îţi promit, n-am să regret. Am avut parte de fericirea supremă şi nu sunt atât de lacomă încât să vreau să dureze la infinit. Orice vis se destramă. N-ar fi o greşeală, ştiind că nu ţine o eternitate, să mă agăţ de el şi să nu-i dau drumul? Eu nu sunt ca

aceste „femei noi“. Dacă ar exista veşnicia, atunci acesta ar fi momentul. Sper, Honda, să vină ziua în care să înţelegi ce-ţi spun eu acum.

Honda începea mai degrabă să priceapă de ce lui Kiyoaki i-a fost cândva atât de teamă de Satoko.

— Spuneai că nu se cuvine ca Matsugae să mă implice în problemele voastre. De ce nu?

— Pentru că tu ai pornit pe un drum minunat, fără nici o legătură cu frământările noastre. Kiyo nu are nici un drept să te amestece.

— Tare aş vrea să nu mă mai consideri fără cusur. Puţin probabil să mai întâlneşti o familie a cărei conduită să fie mai în conformitate cu principiile morale decât familia mea. Şi totuşi, în seara asta eu am comis un păcat…

— Nu mai vorbi aşa. Nu-i adevărat, interveni ea, supărată. E păcatul nostru… al meu şi al lui Kiyo… al nimănui altcuiva.

Bineînţeles că ea intenţionase doar să-l asigure că vrea să-l protejeze, dar i-a distins în glas o mândrie şi o răceală care nu îngăduiau amestecul străin. În mintea ei, îşi modelase păcatul sub forma unui palat de cleştar minuscul, sclipitor, în care ea şi Kiyoaki să trăiască feriţi de lumea înconjurătoare. Un palat de cleştar atât de mic, încât să poată fi luat în palmă şi care să-i cuprindă doar pe ei doi, pe nimeni altcineva. Kiyoaki şi ea reuşiseră să intre acolo într-o clipă de metamorfozare, iar acum îşi petreceau ultimele momente fiind văzuţi limpede din afară.

Satoko s-a aplecat brusc. Honda a întins mâna s-o ajute şi i-a atins, fără să vrea, părul.

— Scuză-mă, dar am impresia că mi-a rămas nişte nisip într-un pantof… deşi am fost foarte atentă. Tadeshina nu are grijă de pantofii mei… Dacă mă descalţ şi cade nisip, nici nu vreau să mă gândesc ce-ar ieşi din gura servitoarei care l-ar observa.

Honda habar n-avea cum să se comporte în asemenea situaţii, aşa că s-a întors spre fereastră ca

să privească peisajul.

Ajunseseră deja la periferia oraşului Tokyo. Bezna cedase încet locul unui răsărit violet. Norii din zori păreau că atârnă jos, deasupra acoperişurilor. Cu toate că voia s-o ducă acasă la ea cât mai repede, încă mai regreta că lumina dimineţii avea să pună capăt probabil celei mai fantastice nopţi din viaţa lui. În spatele lui a desluşit ceva, atât de vag, încât la început a crezut că a fost doar închipuirea lui: Satoko scutura nisipul din pantoful pe care şi-l scosese. Lui Honda i-a răsunat precum o clepsidră, cea mai încântătoare din lume.

35

Prinţii din Siam se simţeau extraordinar de bine la vila Chung-nan. Într-o seară, celor patru tineri le-au fost aduse pe pajişte scaune din răchită, ca să se bucure de adierea brizei înainte de cină. Prinţii vorbeau pe limba lor, Kiyoaki se concentra pe problemele sale, iar Honda avea o carte deschisă pe genunchi.

— Vreţi câte un sul? îi întrebă Kridsada în japoneză pe Honda şi Kiyoaki, îndreptându-se spre ei şi întinzându-le pachetul de ţigări Westminster, cu filtru auriu.

Prinţii se apucaseră cu uşurinţă de fumat, „sul“ fiind cuvântul argotic folosit de elevii de la colegiu. Regulamentul şcolii interzicea fumatul, însă autorităţile erau mai îngăduitoare cu cei din clasele superioare, cu condiţia să nu se afişeze în public cu ţigările în gură. Prin urmare, sala cazanelor de la subsol devenise refugiul fumătorilor şi i se spunea „încăperea pentru suluri“.

Chiar şi aici, când pufăiau sub cerul liber, fără teamă că i-ar surprinde cineva, simţeau acea plăcere tainică ce însoţea fumatul în „încăperea pentru suluri“. Parcă adulmecau şi acum mirosul de cărbune din sala cazanelor şi vedeau ochii albi ai colegilor sclipind în obscuritate pe când îi păzeau să nu apară careva, pufăielile voluptuoase, licărirea neobosită a vârfurilor aprinse – şi multe alte senzaţii plăcute sporeau savoarea ţigărilor englezeşti cu care se delectau în clipa asta.

Kiyoaki s-a întors cu spatele şi, pe când privea rotocoalele de fum înălţându-se, a observat formaţiunile noroase de deasupra mării destrămându-se, estompându-se din ce în ce, spoite cu un auriu palid. I-a venit în minte Satoko.

Imaginea şi parfumul ei se întrepătrundeau cu atât de multe lucruri. Nu exista amănunt care să nu-i amintească de ea, măcar un pic. Dacă briza înceta brusc şi atmosfera călduţă a serii de vară îl împresura, i se părea că Satoko îşi lipeşte trupul gol de el. Până şi în umbra din ce în ce mai deasă a frunzelor verzi ale mimozelor de pe pajişte, Kiyoaki avea impresia c-o zăreşte pe Satoko.

Honda nu se simţea bine dacă nu se înconjura de cărţi. Acum avea la el una – interzisă de guvern – pe care i-o împrumutase în taină unul din studenţii care lucrau la ei. Se numea *Naţionalism* şi socialism autentic şi fusese scrisă de tânărul Terujiro Kita, care, la vârsta de douăzeci şi trei de ani, era considerat Otto Weininger[56] al Japoniei. Conţinutul puţin cam prea extremist îl făcea pe Honda cel calm şi logic să se zbârlească. Nu pentru că l-ar fi deranjat gândirea politică radicală. Însă, pentru că el nu se înfuriase niciodată cu adevărat, considera furia violentă a altora o cumplită boală molipsitoare. Un astfel de punct de vedere din cărţi îi punea mintea în mişcare, însă această satisfacţie îi dădea totuşi mustrări de conştiinţă.

56 Filozof austriac (1880-1903).

Ca să fie pregătit pentru o eventuală discuţie cu prinţii despre reincarnare, după ce a condus-o pe Satoko, a trecut pe-acasă şi a luat din biblioteca tatălui său *Prezentare generală a gândirii budiste* scrisă de Saito Tadanobu. Pentru prima oară găsea aici o descriere fascinantă a diverselor origini ale doctrinei Karma, amintindu-i de *Legile lui Manu*, care-i stârniseră interesul la începutul iernii. Însă atunci, ambiţia de a lua note mari la examene l-a obligat să amâne studiul atent al cărţii lui Saito.

A mai răsfoit şi alte volume aşezate pe braţul fotoliului de răchită şi, la un moment dat, ridicându-şi ochii miopi de pe cartea din poală, s-a uitat la panta abruptă care mărginea grădina. Cu

toate că cerul era încă senin, panta se învăluise într-o umbră deasă, iar pâlcul de copaci şi tufăriş se contura negricios pe fundalul strălucitor. Fâşii de lumină mai străpungeau întunericul pe alocuri, ca nişte fire argintii măiestrit ţesute într-o tapiserie neagră. În spatele copacilor, cerul dinspre apus se desluşea ca o folie de pergament. Ziua frumoasă de vară fusese ca un sul pictat, viu colorat, care acum se îngusta.

Izul de vinovăţie se adăuga aromei ţigărilor. Un roi de ţânţari se înălţa în lumina apusului, într-un colţ al grădinii. Tinerii gustau din plin moleşeala de nepreţuit provocată de înot. Pielea se ardea încă de la soarele amiezii. Cu toate că stătea fără să zică nimic, Honda ştia că fusese una dintre cele mai fericite zile din viaţa lui.

Prinţii arătau şi ei mulţumiţi. Se prefăceau, desigur, că nu observă escapadele amoroase ale lui Kiyoaki, cum, la rândul lor, Kiyoaki şi Honda ignorau plimbările celor doi oaspeţi printre fetele pescarilor de pe plajă, deşi Kiyoaki avea mereu grijă să-i recompenseze pe taţii acestora. Astfel, sub ochiul protector al Marelui Buddha, căruia prinţii i se rugau în fiecare dimineaţă, vara se apropia de sfârşit într-un mod absolut încântător.

Kridsada l-a zărit primul pe servitorul care cobora de pe terasă pe pajişte cu o scrisoare pe o tavă argintie sclipitoare. Pesemne că acesta îşi petrecuse ceva timp lustruind-o, plângându-se probabil că i se ofereau puţine ocazii aici, la vilă, să o folosească, în comparaţie cu locuinţa din Shibuya.

Kridsada a sărit în picioare şi s-a repezit să ia scrisoarea. Când a văzut că era pentru Chao Pi, de la mama sa, împărăteasa-văduvă, s-a îndreptat spre vărul său şi i-a întins-o cu o plecăciune exagerată. Kiyoaki şi Honda au remarcat, bineînţeles, tot jocul, dar au rămas locului, aşteptând răbdători ca prinţii să vină la ei, mânaţi de o fericire nostalgică.

L-au auzit pe Chao Pi scoţând scrisoarea cea groasă din plic. Hârtia albă strălucea precum penele unei săgeţi despicând întunericul. Când Chao Pi a scos un ţipăt sfâşietor şi s-a prăbuşit, leşinat, au sărit în picioare ca arşi.

Kridsada îşi privea vărul uimit, în vreme ce Kiyoaki şi Honda au venit în fugă să-i dea o mână de ajutor. S-a aplecat să ridice scrisoarea, care căzuse pe iarbă. După primele rânduri, s-a aruncat la pământ, plângând în hohote. Tinerii japonezi nu înţelegeau nimic din mormăiala lui Kridsada. Honda a luat-o de jos, dar pentru că era scrisă în limba maternă a prinţilor, n-a reuşit să se lămurească. Desluşise doar sigiliul auriu sclipitor al familiei regale din Siam, în partea de sus, cu încâlcitele desene reprezentând pagode, animale fabuloase, trandafiri, săbii, sceptre şi altele, grupate în jurul a trei elefanţi albi.

Chao Pi şi-a venit în simţiri în timp ce servitorii îl transportau în dormitorul său, dar îl stăpânea încă o stare de ameţeală. Kridsada se târa în urma lui, gemând.

Deşi nu ştiau ce s-a întâmplat, Honda şi Kiyoaki bănuiau că primiseră o veste cumplită. Chao Pi zăcea nemişcat cu capul pe pernă, iar ochii căprui, înceţoşaţi, ca două perle mari, nu se desprindeau de tavan. Chipul său oacheş devenea tot mai inexpresiv şi-şi pierdea conturul. Întunericul s-a lăsat repede. La un moment dat, Kridsada a reuşit să le explice în engleză.

— Prinţesa Chan a murit. Iubita lui Chao Pi, sora mea… Dacă aş fi aflat eu primul, aş fi găsit o modalitate să-l anunţ în aşa fel încât să-i atenuez şocul, dar presupun că mama lui, împărăteasa-văduvă s-a temut şi mai tare pentru mine. A greşit… Din păcate, Chao Pi şi-ar fi putut doza eforturile ca să înfrunte cu demnitate nenorocirea…

Nu-l mai auziseră pe Kridsada vorbind astfel, nu-i stătea în fire. Mâhnirea profundă a prinţilor,

violentă ca o ploaie tropicală cu clăbuci, i-a afectat nespus pe Kiyoaki şi Honda. Dar presimţeau că după tunete, fulgere şi ploaie, tristeţea acestora avea să se transforme într-o junglă ce renaşte miraculos, oferind o vegetaţie luxuriantă.

În seara aceea, prinţilor li s-a servit cina în cameră, dar a rămas neatinsă. Ceva mai târziu, Kridsada şi-a dat seama că buna-cuviinţă cere să le spună şi gazdelor ce s-a întâmplat, aşa că i-a chemat pe Kiyoaki şi pe Honda şi le-a tradus, de la un capăt la altul, scrisoarea în engleză.

Prinţesa Chan se îmbolnăvise, de fapt, la începutul primăverii şi, cum se simţise mult prea rău ca să mai scrie, îi rugase pe toţi să nu sufle o vorbă iubitului şi fratelui ei. Mâna ei albă şi fină slăbise mult şi n-a mai putut-o mişca. Înţepenise, rece, ca o singură rază solitară de lună ce se furişează pe fereastră.

Medicul curant englez a făcut tot posibilul ca să prevină paralizia implacabilă ce-i cuprinsese tot corpul. Până la urmă n-a mai putut nici vorbi. Dar, ca să-i lase lui Chao Pi imaginea senină şi fericită cu care plecase de acasă, când fusese sănătoasă, a implorat pe toată lumea să nu-i dezvăluie nimic despre boala ei. Acum nu le mai rămânea decât să verse lacrimi amare.

Împărăteasa o vizita deseori şi plângea întotdeauna la vederea chipului ei tânăr chinuit de boală. Când a aflat de moartea ei, Maiestatea Sa şi-a înăbuşit lacrimile şi le-a spus tuturor:

— Am să-i transmit eu însămi vestea lui Pattanadid.

Scrisoarea suna astfel:

„Ceea ce am să-ţi spun e cumplit de trist. Încearcă să-ţi ţii firea cât poţi. Dragostea ta, Prinţesa Chantrapa, s-a prăpădit. Am să-ţi povestesc altă dată ce a simţit pentru tine, până la capăt. Ca mamă, nu vreau decât să iei tot ce s-a întâmplat ca pe voinţa lui Buddha. Nu-ţi rămâne decât să te resemnezi. Mă rog să-ţi păstrezi mereu demnitatea şi să accepţi această

veste fără să-ţi pierzi cumpătul. Ştiu foarte bine ce o să fie în sufletul tău la aflarea acestei veşti crunte, pe pământ străin, şi regret nespus că nu sunt alături de tine ca să-ţi alin durerea, aşa cum face o mamă. Fii atent cum îl anunţi pe Kridsada de moartea surorii sale, comportă-te ca un frate mai mare şi ai grijă de el. Ţi-am scris ţie, şi nu lui, considerând că eşti mai tare şi nu te vei lăsa pradă disperării. Şi mai vreau să te consoleze gândul că Prinţesa n-a iubit pe nimeni altcineva în afară de tine, până în clipa în care şi-a dat ultima suflare. Sunt convinsă că-ţi pare rău că n-ai fost aici când s-a stins, dar trebuie să apreciezi dorinţa ei de a o păstra în inima ta aşa cum ai cunoscut-o când era în floarea vârstei şi în culmea frumuseţii.“

Chao Pi a ascultat cu atenţie în timp ce Kridsada a tradus pentru japonezi scrisoarea. Apoi s-a ridicat în capul oaselor şi s-a întors spre Kiyoaki.

— Mă simt groaznic. N-am ţinut cont de sfatul mamei… şi am cedat nervos. Te rog să mă înţelegi. Lupta din sufletul meu în aceste ultime ore nu e legată de moartea Prinţesei Chan. Nu misterul acesta mă frământă. De când s-a îmbolnăvit şi până s-a stins şi mai ales în aceste douăzeci de zile care s-au scurs de la moartea ei am fost într-o stare de agitaţie continuă. Şi, în mod paradoxal, necunoscând adevărul, viaţa mea a decurs normal, într-o lumină falsă. Ăsta e misterul. Am văzut marea nesfârşită şi plaja strălucitoare aşa cum mi s-au dezvăluit. De ce n-am fost în stare să desluşesc schimbarea aceea subtilă care s-a petrecut adânc în esenţa universului? Lumea se metamorfoza, imperceptibil, la fel ca vinul din sticlă, dar eu n-am zărit decât lichidul roşu-închis sclipind în pahar. De ce nu mi-a dat niciodată prin cap să-l gust, măcar o dată pe zi, şi să aflu dacă a suferit vreo modificare, cât de mică. Briza blândă a dimineţii, foşnetul copacilor, fâlfâirea aripilor şi ţipetele păsărilor – le-am văzut şi le-am auzit mereu, însă le-am considerat mai degrabă întruchipare a bucuriei de a trăi, esenţa frumoasă a

vieţii înseşi. Nu m-am gândit nici o clipă că un lucru profund se transforma necontenit. Dacă într-o bună dimineaţă aş fi renunţat la a preţui lumea şi mi-aş fi dat seama că vârful limbii mele o percepea altfel… oh, dacă aş fi făcut asta, atunci aş fi înţeles că această lume a devenit „o lume fără Prinţesa Chan“.

Vocea îi era sugrumată şi abia mai articula cuvintele înăbuşite în lacrimi.

Tinerii s-au îndreptat spre camera lor, lăsându-l în grija lui Kridsada. Însă nici lor nu le ardea de dormit.

— Prinţii se vor înapoia în Siam cât vor putea de repede. Orice-ar spune alţii, nu vor avea chef să-şi continue studiile aici, zise Honda de îndată ce au rămas singuri.

— Da, sunt sigur că vor pleca acasă, a completat Kiyoaki, posac.

Mâhnirea prinţului l-a afectat enorm şi îl apăsau nişte presimţiri sumbre.

— Şi după ce pleacă, a continuat el, nu găsesc ce ne-ar mai reţine aici. Sau poate vin mama şi tata şi-atunci va trebui să ne petrecem vacanţa cu ei. În orice caz, vara noastră fericită a luat sfârşit.

Deşi Honda era conştient de faptul că un bărbat îndrăgostit n-are loc în inima lui şi pentru necazurile altora, nu-şi imagina o inimă mai potrivită decât a lui Kiyoaki pentru a adăposti o pasiune pură, rece şi dură, asemenea cristalului.

O săptămână mai târziu, cei doi prinţi au pornit spre casă, pe un vapor englezesc. Kiyoaki şi Honda i-au condus până în portul Yokohama. Fiind toiul vacanţei de vară, nici un alt coleg de-al lor n-a fost prezent. Din respect pentru legăturile sale strânse cu Siamul, Prinţul Toin şi-a trimis majordomul în locul lui. Kiyoaki l-a salutat cu răceală şi a schimbat cu el doar o vorbă, două.

Cu cât vaporul imens de marfă şi pasageri se îndepărta mai mult de ţărm, cu atât valurile stârnite de acesta se pierdeau în depărtare. Cei doi prinţi îşi

fluturau neîntrerupt batistele de pe puntea de la pupa, lângă pavilionul britanic, care fâlfâia în bătaia vântului.

Chiar şi după ce vaporul nu s-a mai zărit şi toţi cei care veniseră să-şi petreacă rudele sau prietenii plecaseră, Kiyoaki nu s-a mişcat din loc, în ciuda căldurii toride şi a soarelui arzător. La insistenţele lui Honda, s-a urnit cu greu. Kiyoaki nu se despărţea numai de cei doi prinţi din Siam. El simţea cu durere că se desparte de cea mai frumoasă perioadă a tinereţii lui, gata să fie înghiţită brutal de linia orizontului.

36

La sosirea toamnei, când s-au reluat cursurile, întâlnirile lui Kiyoaki cu Satoko s-au rărit. Tadeshina trebuia să fie extrem de atentă şi să găsească momentul prielnic pentru ca ei să se poată plimba seara devreme, fără riscul de a fi văzuţi. Se fereau până şi de cei care aprindeau lămpile cu gaz în partea aceea de Toriizaka, îmbrăcaţi în uniforme specifice, închise la gât, şi cu pari lungi în mâini, pe care îi înfigeau pe sub învelişul exterior al lămpilor, în jetul de gaz dinăuntru. După ce-şi terminau treaba, înainte de a se întuneca, străzile din jur rămâneau pustii. Era cea mai potrivită oră pentru plimbarea tinerilor pe străduţele dosnice întortocheate. Corul insectelor se înteţea atunci, iar luminile de prin case nu se zăreau încă. Multe dintre ele nu aveau porţi la stradă şi tinerii auzeau până şi paşii celor care se întorceau de la muncă ori zgomotul făcut de închiderea unei uşi.

— Nu ştiu ce-o să ne facem peste vreo lună-două. Pesemne că nu vor fi de acord să mai amâne logodna, spuse Satoko pe un ton moale, de parcă ar fi fost vorba de altcineva. În fiecare seară când mă duc la culcare, îmi zic: „Se va sfârşi mâine. O să intervină ceva neprevăzut şi totul se va nărui mâine“. Şi apoi, deşi pare ciudat, mă liniştesc şi adorm. Asta ni se întâmplă nouă – fără cale de întoarcere.

— Dacă ne mai întâlnim şi după logodnă…

— Kiyo, ce nebunie îţi trece prin cap? Dacă păcătuim şi mai mult, nu mai avem scăpare… În loc să gândesc aşa, eu prefer să număr ocaziile în care te mai pot vedea.

— Aşadar, eşti hotărâtă… O să uiţi totul la comandă…

— Da. Nu ştiu cum am să reuşesc… Cărarea pe care mergem nu e drum, Kiyo, e doar un fel de debarcader care se termină acolo unde începe marea. N-avem încotro.

Pentru prima oară discutau despre sfârşitul relaţiei. Confruntaţi cu o astfel de situaţie, se comportau ca nişte copii: nefiind pregătiţi sufleteşte, nu găseau nici o soluţie, n-aveau nici un plan de viitor, dar simţeau că aceste lipsuri le confirmă o dată în plus puritatea simţămintelor. Atingând acest subiect, ideea despărţirii s-a ţinut scai de ei.

Kiyoaki nu-şi mai amintea dacă povestea lor se înfiripase fără să se gândească la sfârşitul relaţiei sau tocmai pentru că se gândiseră la el. Dacă un fulger i-ar preface pur şi simplu în cenuşă, totul s-ar termina şi gata. Dar ce se fac dacă nu le pică din cer o asemenea pedeapsă? Kiyoaki era tare neliniştit.

„Oare dacă lucrurile rămân aşa cum sunt, o s-o mai iubesc la fel de nebuneşte pe Satoko?“

Nu-l mai frământase niciodată întrebarea asta şi de aceea a luat-o de mână. Însă gestul ei de răspuns, prin împletirea degetelor cu ale lui, l-a iritat pe Kiyoaki şi de aceea i le-a strâns ca într-o menghină. Satoko n-a scos nici un sunet de durere. Kiyoaki le ţinea mai departe cu forţă, iar când i-a zărit lacrimile prelingându-i-se pe obraji, în lumina palidă venită de la fereastra unei încăperi de deasupra unui magazin din apropiere, a fost cuprins de o satisfacţie sadică.

Ştia că aceasta era o altă dovadă a rafinamentului său brutal, mascat, pe care-l cultiva de atâta amar de vreme. Bineînţeles, cea mai simplă soluţie ar fi fost să se sinucidă împreună, însă el simţea că se cereau chinuri teribile. Tabuul pe care-l violau chiar şi acum, cu fiecare secundă petrecută împreună, în secret, şi care devenea tot mai înspăimântător, îl fascina şi-l stimula, ca răsunetul unui clopot auriu din depărtare, la care n-

ar fi avut în veci acces. Cu cât păcătuia mai tare, cu atât se elibera de sentimentul păcătuirii. Sfârşitul? L-au trecut fiori la gândul că o asemenea relaţie nu se putea termina decât printr-o dezamăgire cruntă.

— Am impresia că nu-ţi prea place să te plimbi cu mine, spuse Satoko pe un ton senin, ca de obicei. Eu gust fiecare clipă de fericire, însă tu… te-ai săturat de mine?

— Nu, am ajuns să te iubesc prea mult şi am depăşit momentele de euforie, răspunse el cu gravitate.

Şi atunci a înţeles că nu trebuia să se neliniştească din pricina felului copilăresc în care vorbise odinioară. În cele din urmă, se maturizase.

Străduţa pe care se aflau ducea spre cartierul Roppongi, înţesat de magazine. Inscripţia ştearsă a unei gheţării cu storurile trase era o privelişte comună pentru o străduţă parcă abandonată, însufleţită doar de ţârâitul insectelor. Un pic mai încolo, au dat peste o vitrină luminată. Era magazinul unui comerciant de instrumente muzicale, pe nume Tabe, care, după cum arăta firma, colabora cu fanfara Regimentului Azabu. Proprietarul părea preocupat de rezolvarea unei comenzi sosite, pesemne, cu întârziere.

Au încercat să ocolească dâra de lumină, dar sclipirea ameţitoare a alamei din vitrină le-a scăpărat pentru o clipă în coada ochilor. Câteva trompete noi de acolo străluceau incredibil, de parcă se aflau pe un teren de paradă în miez de vară. Dinăuntru s-a auzit brusc sunetul melancolic al unei trompete – o ultimă notă de probă, care a încetat la fel de iute cum a început, izbindu-l pe Kiyoaki precum preludiul sumbru al unui dezastru.

— Vă implor, haideţi să ne întoarcem! De-aici încolo va fi prea multă lume, le şopti Tadeshina.

Se strecurase în spatele lor fără ca tinerii s-o observe.

37

Familia Prinţului Imperial n-a făcut nici un efort pentru a se amesteca în viaţa lui Satoko. Prinţul Harunori fiind ocupat cu îndatoririle sale militare, nimeni altcineva din părţile interesate nu s-a sinchisit să-i faciliteze o întrevedere cu Satoko, dar nici el nu şi-a exprimat dorinţa în acest sens. Asta însemna că familia Toin o trata totuşi cu răceală. Cât despre aranjamentele logodnei, lucrurile se desfăşurau lin. Cei din jurul Prinţului socoteau că întâlnirile mai dese dintre tinerii a căror căsătorie fusese deja stabilită n-ar aduce nimic bun, ba dimpotrivă, puteau chiar dăuna.

Între timp, tânăra ce urma să devină prinţesă avea de învăţat şi de perfecţionat o seamă de lucruri. Dacă ar fi provenit dintr-o familie de o calitate oarecum îndoielnică, ar fi trebuit să parcurgă un proces temeinic de instruire, însă educaţia oferită de familia Contelui Ayakura îi permitea fiicei să se ridice cu uşurinţă la rangul de prinţesă. Satoko era atât de rafinată, încât putea oricând compune poezii demne de o prinţesă, să caligrafieze ca o prinţesă şi să realizeze aranjamente florale adecvate rangului pe care avea să-l poarte. După împlinirea vârstei de doisprezece ani, n-a mai existat nici un obstacol în atingerea acestui rang social.

Pe soţii Ayakura îi preocupau cu deosebire trei aspecte pe care le neglijaseră în educaţia ei şi doreau ca ea să le deprindă cât mai repede cu putinţă: interpretarea cântecelor *nagauta* şi jocul mahjong – pasiunile Prinţului Toin –, precum şi audierea discurilor cu muzică europeană – plăcerea Prinţului Harunori. Aflând intenţiile Contelui, Marchizul Matsugae a angajat îndată un profesor de *nagauta* care să vină acasă la Satoko şi le-a

dăruit un gramofon şi discuri. Mai greu a fost să se împace cu ideea de a găsi un instructor de mahjong. În pofida faptului că el însuşi era mare amator de biliard în stil englezesc, nu agrea ideea unui joc atât de vulgar în rândul familiei nobile.

Întâmplător, proprietara unei case de gheişe din Yanagibashi şi cea mai în vârstă dintre angajatele sale erau jucătoare pricepute de mahjong. Aşadar, Marchizul le-a rugat să treacă mai des pe la reşedinţa Ayakura şi, împreună cu Tadeshina şi Satoko să formeze o echipă de patru, ca s-o înveţe şi pe fată. Marchizul Matsugae se oferise chiar să le plătească mai mult pentru asemenea deplasări.

Grupul de patru, dintre care două profesioniste, ar fi trebuit să înveselească atmosfera din casa Ayakura, de obicei foarte sobră, numai că Tadeshina rămăsese de neclintit în principiile sale. Pretindea că prezenţa acestora e o ofensă adusă demnităţii familiei, însă, de fapt, se temea ca nu cumva cele două femei experimentate să descopere secretul lui Satoko. Fără a mai pune la socoteală că, prin intermediul mahjongului, Marchizul Matsugae îşi strecura spioni plătiţi la reşedinţa Ayakura.

Proprietara şi gheişa bătrână au interpretat aroganţa inflexibilă a lui Tadeshina ca pe o insultă bine gândită şi în mai puţin de trei zile au avut grijă ca Marchizul să afle lucrul acesta. Matsugae a profitat de prima ocazie ca să-i reproşeze uşor Contelui Ayakura.

— E admirabil că aveţi o slujitoare atât de fidelă, care să pună pe primul plan demnitatea familiei, însă acum scopul e satisfacerea plăcerii Familiei Princiare, aşa că s-ar cuveni un dram de îngăduinţă. Ca să nu mai spun că aceste femei din Yanagibashi se consideră extrem de onorate că au prilejul să vă slujească şi, cu toate că sunt foarte ocupate, îşi rup din timpul lor ca să vină acasă la dumneavoastră.

Contele i-a făcut observaţii lui Tadeshina, punând-o într-o situaţie jenantă.

Satoko şi cele două femei se mai întâlniseră. La petrecerea din grădină, dată cu prilejul Sărbătorii cireşilor, proprietăreasa casei de gheişe a tras sforile în spatele scenei, iar gheişa cea în vârstă a jucat rolul maestrului de haiku. La prima partidă de mahjong, patroana le-a oferit Contelui şi Contesei un dar extravagant, însoţit de un mic discurs:

— Ce fată frumoasă aveţi! Cât de încântaţi trebuie să fiţi de logodna ei, mai cu seamă că are graţia înnăscută a unei prinţese. Vă suntem veşnic recunoscătoare că ne-aţi îngăduit în preajma dumneavoastră şi să ne aducem serviciile. Vom povesti şi nepoţilor, şi strănepoţilor noştri, bineînţeles, în cel mai desăvârşit secret.

În pofida respectului manifestat zgomotos, cele două n-au reuşit să-şi păstreze masca de faţadă după ce s-au aşezat la masa de mahjong cu Tadeshina şi Satoko. Privirile lor pline de căldură la adresa lui Satoko se răceau din când în când, scoţând la iveală gândurile critice. Pe Tadeshina o înnebuneau căutăturile acelea aruncate şi ei, veşmântului pe care-l purta şi clemei argintii de la *obi*-ul de modă veche, îngrijorând-o enorm un incident petrecut chiar la început.

— Ce-o mai face fiul Marchizului Matsugae? întrebă fără jenă gheişa în vârstă pe când amesteca piesele de mahjong. Nu cred c-am văzut în viaţa mea bărbat mai frumos.

Patroana a schimbat iute vorba, cu mult tact. Gheişa o fi pornit discuţia complet aiurea, în căutarea unui subiect, însă pe Tadeshina a enervat-o îngrozitor.

Ascultându-i sfatul, Satoko încerca să vorbească foarte puţin. Dar faptul că trebuia să-şi controleze neîncetat gândurile şi cuvintele în prezenţa celor două, grozav de pricepute în a interpreta comportamentul unei femei, atrăgea după sine altă

primejdie. Dacă Satoko se arăta prea abătută, le-ar fi determinat, poate, să răspândească zvonul că se simţea nefericită din pricina căsătoriei. Dacă-şi ascundea trăirile, exista pericolul să se trădeze prin comportament, iar dacă-şi disimula gesturile, risca să-şi dezvăluie sentimentele.

Ca urmare, Tadeshina s-a văzut silită să facă uz de toată diplomaţia de care se simţea în stare pentru a pune capăt o dată şi pentru totdeauna partidelor de mahjong.

— Sunt pur şi simplu uimită, i-a spus ea Contelui, că Excelenţa Sa Marchizul Matsugae binevoieşte să îşi plece urechea la bârfele acestor femei. Ele susţin că eu sunt vinovată pentru lipsa de entuziasm a domnişoarei Satoko. Dacă n-ar fi luat iniţiativa asta, indiferenţa fetei ar fi fost pusă pe seama lor. Sunt sigură că de aceea au afirmat că sunt arogantă. Oricât de mult ţine Marchizul la femeile acestea, eu tot consider o mare dezonoare prezenţa lor în casa noastră. În plus, domnişoara Satoko a învăţat elementele de bază, astfel încât îi ajunge doar să joace, fără să câştige, ca să n-o învinuiască nimeni că nu e sociabilă. Poate fi încântătoare şi aşa. Mă opun categoric continuării acestor lecţii, iar dacă Marchizul Matsugae nu înţelege, atunci am să vă rog să-mi permiteţi să mă retrag din serviciu.

Contelui Ayakura nu i-a rămas decât să accepte ultimatumul dat cu atâta vehemenţă de bătrâna lui slujitoare.

Când a aflat de la majordomul Yamada că tânărul Kiyoaki o minţise în legătură cu scrisoarea lui Satoko, Tadeshina s-a simţit prinsă între ciocan şi nicovală, neavând decât două posibilităţi: să devină duşmanul lui Kiyoaki sau să accepte fără crâcnire tot ce îi cereau tinerii, deplin conştientă de consecinţe. A optat pentru a doua variantă.

Cu toate că motivul principal fusese dragostea adevărată pe care i-o purta fetei, se temea totodată

ca nu cumva Satoko să se sinucidă în situaţia în care nu-i mai permitea să-l întâlnească pe Kiyoaki. A hotărât că cea mai bună soluţie era să le păstreze secretul cu sfinţenie şi să le facă tinerilor pe plac, aşteptând ca relaţia lor să se destrame de la sine. Între timp, nu-i rămânea decât să vegheze cu grijă asupra lor, în cea mai mare taină.

Tadeshina se mândrea că ştia o mulţime de lucruri despre pasiunile tinerilor, acţionând în acelaşi timp conform teoriei „ceea ce nu se ştie nu există“. Nu considera că-şi trădează stăpânul, pe Contele Ayakura, şi nici Familia Princiară Toin. Ajuta această legătură amoroasă, fiind aliata îndrăgostiţilor, de parcă făcea o experienţă chimică – gata să-i nege existenţa, la nevoie, prin înlăturarea oricăror detalii amăgitoare. Ştia foarte bine că se aventurase pe un drum periculos, dar credea cu tărie că venise pe lume tocmai pentru a-şi îndeplini rolul de binefăcător în împrejurări extreme. Se pricepea grozav să pună în cârca altora fel de fel de obligaţii pentru ca apoi, în caz de nevoie, să tragă foloase din ele şi lumea să facă întocmai cum dorea ea.

Avea de gând să sporească numărul întâlnirilor dintre tineri ca să grăbească declinul pasiunii lor, dar nu şi-a dat seama că, pe nesimţite, se implicase mult prea mult. Nu se gândea să se răzbune pe Kiyoaki pentru comportarea lui nemiloasă, dar aştepta ziua în care el avea să-i declare că n-o mai vrea pe Satoko, iar ea avea să-i amintească ce mult s-a schimbat dragostea lui, cât de tare a decăzut. Tadeshina visa şi ea cu ochii deschişi, nu prea convinsă totuşi că dorinţa asta i se va împlini. Iar dacă avea să se întâmple, cât de dureros ar fi fost pentru Satoko…

De ce oare această femeie bătrână, stăpână pe sine, care ar fi trebuit să se ghideze după filozofia conform căreia nimic pe lumea asta nu e în siguranţă dacă pune autoconservarea pe primul plan, a ajuns să ignore ea însăşi tocmai lucrul

acesta. Cum de s-a folosit de o asemenea filozofie ca pretext de aventură? Pesemne că într-un moment de neatenţie devenise propria ei victimă, cedând în faţa unei plăceri care sfida raţiunea. Acceptând iubirea acestor tineri de o frumuseţe ieşită din comun şi veghindu-le dragostea lipsită de speranţă arzând cu tot mai mare pasiune, Tadeshina a deschis, fără să-şi dea seama, calea spre desfătarea chinuitoare ce nesocotea orice pericol.

Plăcerea resimţită o făcea să se gândească la existenţa unui element sacru în contopirea fizică a celor doi tineri, ceva care nu se putea împlini decât pe căi neobişnuite. Felul în care le sclipeau ochii atunci când se întâlneau, cum le palpita inima când se apropiau unul de altul – acesta era focul ce încălzea inima de gheaţă a femeii. Tocmai pentru binele ei voia să salveze flacăra iubirii. Obrajii lor palizi şi supţi din pricina tristeţii se îmbujorau de îndată ce se regăseau, iar chipurile lor străluceau mai orbitor decât spicele de grâu în bătaia soarelui de iunie. Clipa aceea se dovedea un adevărat miracol pentru Tadeshina, care suferea o transformare magică, trăind senzaţia şchiopului care începe să umble sau a orbului care vede iarăşi lumina marelui astru.

Datoria ei era s-o protejeze pe Satoko de toate primejdiile, însă o ardere atât de intensă nu putea fi numită primejdie, ceva care se transforma în poezie nu era periculos… Să fi fost acesta un principiu care se strecurase în vechea tradiţie a eleganţei în familia Ayakura?

Şi totuşi, Tadeshina nădăjduia să se întâmple ceva. Cumva, aducea cu femeia care eliberase pasărea, pândind ocazia să pună iar mâna pe ea şi s-o bage în colivie. Numai că aşteptarea aceea mirosea cumplit a sânge şi amărăciune. Se farda în fiecare zi cu deosebită grijă, după cum o făceau nobilele de odinioară. Îşi masca ridurile de la ochi cu pudră albă, iar pe cele de la gură cu un ruj

puternic de Kyoto. În timpul acesta nu se uita în oglindă, ci privea posacă în gol. Cerul toamnei se oglindea în ochii ei sub forma unor picături limpezi, curate, dar în adâncurile lor citeai cu uşurinţă setea disperată de viitor. La final, ca să-şi evalueze machiajul, lua o pereche de ochelari de modă veche, pe care nu-i mai folosea. Când şi-i punea, simţea cum urechile albe de la pudră încep să ardă la atingerea braţelor subţiri de metal.

La începutul lunii octombrie, Familia Princiară a anunţat logodna pentru decembrie. Înştiinţarea cuprindea şi o listă neoficială de cadouri: cinci cupoane de materiale pentru rochii, două butoaie de *sake* rafinat şi *tai* proaspăt. Ultimele două se puteau procura cu uşurinţă, însă în privinţa materialelor, Marchizul Matsugae însuşi s-a oferit să facă rost de ele. A trimis o telegramă lungă la filiala Itsui Corporation din Londra, cerând să i se aducă în scurt timp cele mai fine ţesături englezeşti.

Într-o dimineaţă, când Tadeshina s-a dus s-o trezească pe Satoko, i-a observat paloarea feţei. Satoko a dat-o la o parte, s-a ridicat din aşternut şi a ţâşnit spre baie. De îndată ce a ajuns acolo a vomitat, pătându-şi mâneca de la cămaşa de noapte. Tadeshina a ajutat-o să se întoarcă în cameră şi a închis uşa după ea.

În grădina din spatele casei creşteau mai mult de zece găini, cotcodăcitul lor pătrunzând prin uşile glisante şi anunţând zorile. Zarva nu înceta nici după ce soarele se înălţa pe cer. Pe fundalul sonor, Satoko zăcea palidă cu capul pe pernă şi ochii închişi.

— Vă rog, ascultaţi-mă cu atenţie, îi şopti Tadeshina la ureche. Să nu spuneţi nimănui ce-aţi păţit, să nu daţi cămaşa de noapte la spălat. O sa mă ocup eu însămi de ea. Nu trebuie să se afle. De-acum înainte, o să mă ocup personal de meniu… să văd ce vă prieşte şi ce nu. Vă zic toate

astea spre binele dumneavoastră. Menajera nu trebuie să ştie nimic. Prin urmare, vă rog să faceţi cum vă sfătuiesc.

Satoko a dat uşor din cap. O lacrimă s-a rostogolit pe obrazul ei frumos.

Tadeshina era în culmea fericirii. Mai întâi, pentru că a fost prima care şi-a dat seama, ea fiind martora celui dintâi semn. Apoi, pentru că sosise clipa mult aşteptată. Satoko ajunsese la mâna ei!

Una peste alta, Tadeshina se simţea mult mai sigură pe ea acum, în situaţia în care se afla Satoko, decât atunci când fata zburdase pe tărâmul pasiunii. Tot Tadeshina fusese cea care descoperise prima, cu ani în urmă, că lui Satoko îi venise ciclul şi o asaltase cu sfaturi de specialist. Contesa Ayakura, mai tot timpul cu capul în nori, a aflat abia după vreo doi ani.

Obişnuită să vegheze asupra trupului fetei, Tadeshina n-a mai slăbit-o din ochi din dimineaţa în care a vomitat. Recunoscând semnele sarcinii, unul câte unul – felul cum se machia, cum se încrunta uneori de parcă o pândea un nou val de greţuri, pofta de mâncare capricioasă, felul cum se mişca –, a luat repede hotărârea:

— Nu-i sănătos să staţi numai în casă. Haideţi să mergem la plimbare!

Aşa suna de obicei aluzia prin care o înştiinţa de întâlnirea cu Kiyoaki, numai că acum, fiind încă ziua-n amiaza mare, Satoko o privea nedumerită. Expresia obişnuită de pe chipul lui Tadeshina fusese înlocuită de o căutătură severă şi distantă. Era perfect conştientă de faptul că avea o responsabilitate deosebită, la mijloc fiind o chestiune de onoare, poate chiar de importanţă naţională.

Când au ieşit în grădina din spatele casei, au văzut-o pe Contesa Ayakura stând cu braţele încrucişate şi uitându-se la servitoarea care hrănea găinile adunate ciorchine. Penele lor luceau în lumina soarelui de toamnă. Lenjeria albă întinsă la

uscat oferea şi ea un adevărat spectacol în bătaia razelor. Satoko a lăsat-o pe Tadeshina în faţă, ca să-şi croiască drum printre găini, şi a salutat-o uşor din cap pe mama ei. A observat că picioarele găinilor se iţeau brusc de sub pene şi, pentru prima oară în viaţă, a simţit că vietăţile acelea sunt duşmănoase – ostilitate firească declanşată de antagonismul speciilor. Un sentiment cumplit. Câteva pene albe pluteau aproape de pământ. Tadeshina a salutat-o pe mama lui Satoko.

— O scot pe domnişoara Satoko la o plimbare.

— Plimbare? A, îţi mulţumesc pentru atenţia cu care o tratezi.

Pentru că se apropia cu paşi repezi ziua căsătoriei, Contesa devenise din ce în ce mai agitată, lucru absolut firesc. Pe de altă parte, se comporta cu tot mai multă rezervă faţă de fiica ei. Aşa cum se obişnuia în familiile nobililor, nu îi făcea nici cea mai mică observaţie, mai cu seamă că o considera deja membră a Familiei Imperiale.

S-au plimbat pe străzile cartierului Ryudo şi au ajuns la un templu şintoist mic, înconjurat de ziduri de granit. Era închinat zeiţei soarelui. Au intrat în curte, pustie acum, că se terminaseră sărbătorile de toamnă. S-au închinat la altarul delimitat de draperia liliachie, după care Tadeshina a luat-o spre spatele templului, unde se afla pavilionul dedicat dansurilor sacre.

— Kiyo vine aici? întrebă Satoko, cu ezitare în glas.

Nu ştia nici ea de ce, dar Tadeshina o intimida astăzi.

— Nu, nu vine. Vreau să vă rog ceva, prinţesă. Am venit aici ca să putem vorbi în linişte, fără teama că ne aude cineva.

Trei sau patru bolovani mari fuseseră rânduiţi într-o parte a pavilionului, pentru cei care voiau să şadă şi să privească dansurile sacre. Tadeshina şi-a

scos *haori*, l-a împăturit şi l-a pus pe unul din ei, năpădit de muşchi verzi.

— Aşezaţi-vă aici ca să nu răciţi.

Satoko s-a aşezat fără o vorbă.

— Ei bine, stăpână, sunt conştientă că nu e cazul să vă reamintesc, pentru că ştiţi cu siguranţă că loialitatea faţă de Împărat are prioritate absolută. Nu se cuvine ca una ca mine să ţină o predică domnişoarei Satoko Ayakura, a cărei familie a fost binecuvântată cu onoruri imperiale timp de douăzeci şi şapte de generaţii. Dar, lăsând toate astea la o parte, odată ce căsătoria e aranjată şi aprobată prin Decret Imperial, nu trebuie să mai staţi pe gânduri. A-i da cu piciorul înseamnă a da cu piciorul Maiestăţii Sale Imperiale. Nu există pe lume păcat mai mare ca acesta.

Tadeshina a continuat cu explicaţii detaliate. În ciuda celor ce avea de spus, ea se învinuia pentru cele întâmplate. Pentru că era la fel de vinovată. Dar, trecând peste aceste lucruri, nu trebuia să considere un păcat de neiertat ceea ce scăpase opiniei publice. Cum totul are o limită, trebuia pus capăt relaţiei, devreme ce Satoko rămăsese însărcinată. Până acum nu se opusese în nici un fel, însă nu mai putea lăsa lucrurile la voia întâmplării şi aventura amoroasă nu mai putea continua la nesfârşit. Sosise momentul să-şi adune forţele. Trebuia să respecte pe viitor indicaţiile lui Tadeshina. A spus tot ce-a avut de spus, punct cu punct, evitând în mod deliberat orice aluzii sentimentale.

Considerând că fusese îndeajuns de convingătoare şi că Satoko o va asculta pe viitor, Tadeshina şi-a întrerupt brusc dădăceala, ştergându-şi uşor sudoarea de pe frunte cu o batistă.

Deşi tăioasă şi categorică, pe chipul ei se desluşea o urmă de compasiune, iar în voce, emoţie. Fata îi era mai dragă decât o fiică, însă conştientiza faptul că nu o căina cu toată

sinceritatea, că o barieră se înălţa între dragoste şi compătimire. Iubind-o pe Satoko atât de mult, spera din suflet că fata avea să-i împărtăşească bucuria nemărginită şi înspăimântătoare totodată, care se ascundea în teribila ei hotărâre. Ca să se scuture de un păcat impregnat de sacrilegii, trebuia să comită un altul. În final, cele două se vor anula reciproc, de parcă n-ar fi existat vreodată. Omul trebuie să îmbine o formă de întuneric cu alta şi apoi să aştepte ca întunericul să se coloreze în nuanţa trandafirie a zorilor ce inevitabil o să vină. Şi mai presus de orice, să păstreze cu sfinţenie secretul.

Pentru că Satoko tăcea, Tadeshina încerca un sentiment de apăsare, aşa că a mai întrebat-o o dată:

— Faceţi cum v-am spus, bine? Ce părere aveţi?

Satoko privea în gol. Nu dădea semne că ar fi impresionat-o cuvintele bătrânei. Adevărul e că vorbele ei preţioase n-aveau pentru ea nici un fel de înţeles.

— Şi ce am de făcut? Explică-mi clar.

Tadeshina s-a uitat în jur înainte de a răspunde, mulţumită că sunetul clopoţelului care atârna în faţa sanctuarului fusese declanşat de o mică rafală de vânt, şi nu de către vreun enoriaş. Ţârâitul şovăitor al unui greier s-a auzit de sub pardoseala pavilionului.

— Trebuie să scăpaţi de sarcină, cât mai repede posibil.

Satoko a înlemnit.

— Ce vrei să spui? O să înfund puşcăria.

— Nu-i adevărat. Lăsaţi totul în seama mea. Chiar presupunând că o să se afle ceva, nu pot să cred că Poliţia o să vă pedepsească pe dumneavoastră sau pe mine. Căsătoria a fost deja aranjată. După oferirea cadoului de logodnă din decembrie, lucrurile vor fi şi mai sigure. Pentru că Poliţia înţelege asemenea situaţii şi nu intervine. Oricum, vreau să vă fie clar că, dacă tot ezitaţi şi

ceilalţi o să vadă că sunteţi însărcinată, Înălţimea Sa şi restul oamenilor nu vă vor ierta niciodată. Logodna se va rupe îndată, Excelenţa Sa, tatăl dumneavoastră, va trebui să se ascundă de ochii lumii, iar tânărul stăpân Kiyoaki va avea şi el de suferit. Ca să spun lucrurilor pe nume, perspectivele lui de viitor, precum şi ale familiei Matsugae, vor fi atât de rău ameninţate, încât n-o să aibă altă soluţie decât să pretindă că totul a fost o înscenare. Aşadar, dumneavoastră veţi fi cea afectată, cu toate speranţele năruite. Asta doriţi să se întâmple? Nu aveţi decât o singură cale în condiţiile date.

— De undeva tot o să se afle, chiar dacă Poliţia nu divulgă nimic. Şi dacă aude Familia Imperială, cum să mai accept căsătoria? Şi, dacă o accept, cum să îndrăznesc eu să mă port ca o nevastă credincioasă? Spune-mi, cum?

— Nu cred că e cazul să vă îngrijoraţi numai din pricina unor zvonuri. Cât despre ceea ce gândesc cei din familia Toin, asta depinde doar de dumneavoastră. Prin urmare, dacă vă comportaţi ca o prinţesă castă şi frumoasă, aşa vă vor considera şi ei. Bârfele şi alte nimicuri se uită repede.

— Deci am cuvântul tău că nu voi fi pedepsită şi nu voi ajunge după gratii?

— Am să încerc să vă conving şi altfel. În primul şi-n primul rând, Poliţia preţuieşte familiile nobile şi nu există nici cea mai mică posibilitate ca ei să permită ca un astfel de zvon să devină public. Dar dacă sunteţi totuşi îngrijorată, putem oricând să-l rugăm pe Marchizul Matsugae să intervină. Excelenţa Sa are o mulţime de relaţii şi poate obţine orice. La urma urmei, trebuie să-şi protejeze copilul.

— În nici un caz! Nu faci aşa ceva pentru nimic în lume! Nu-ţi permit! Îţi interzic să ceri ajutorul Marchizului Matsugae sau al lui Kiyoaki. Aş muri de ruşine…

— Păi, m-am gândit la asta pentru orice eventualitate, dacă nu găsim altă soluţie. În al doilea rând, vreau să subliniez că sunt absolut hotărâtă să va protejez în faţa legii. O să aranjăm lucrurile astfel încât să vă scot din necaz, pretinzând că dumneavoastră n-aţi ştiut nimic, că aţi inhalat anestezicul fără să vă daţi seama. Atunci, chiar dacă află lumea, o să iau totul asupra mea şi am să fiu eu cea pedepsită.

— Prin urmare, orice s-ar întâmpla, eu nu ajung la închisoare?

— Puteţi fi absolut sigură de asta.

Totuşi, răspunsul bătrânei n-a calmat-o pe Satoko.

— Vreau să merg la închisoare!

Încordarea lui Tadeshina s-a topit ca prin minune şi a izbucnit în râs.

— Vorbiţi ca o copiliţă. De ce spuneţi aşa ceva?

— Vreau să ştiu cum trebuie să se îmbrace puşcăriaşele. Ce-ar face Kiyo dacă m-ar vedea acolo… M-ar mai iubi? Tare aş vrea să ştiu.

Tadeshina s-a cutremurat când a auzit-o spunând toate astea cu sânge-rece, în vreme ce pe chipul ei se citea o satisfacţie crudă, iar în ochi, nici urmă de lacrimi.

Oricât de mare ar fi fost diferenţa de statut social între aceste două femei, era de netăgăduit faptul că ambele dădeau dovadă de tărie de caracter şi curaj. Nu fuseseră nicicând mai unite ca acum, fie din spirit de fraudă, fie că o făceau în slujba adevărului.

Tadeshina simţea că ea şi Satoko sunt una o barcă ce avansează împotriva curentului, alta curentul însuşi, atât de legate una de alta, încât barca e ţintuită locului o vreme. O legătură intimă, tot mai vehementă cu fiecare clipă. Mai mult, amândouă încercau aceeaşi senzaţie de libertate ce răsuna precum fâlfâitul aripilor unui stol de păsări spintecând aerul în zbor înainte de furtună. Reacţia afectivă puternică, deşi aducea a teamă,

amărăciune, nelinişte, nu se asemăna cu nici una din astea, putându-se numi, foarte simplu, fericire.

— Atunci, o să mă ascultaţi, bine? încercă Tadeshina s-o convingă pe Satoko, în timp ce-i privea obrajii îmbujoraţi în lumina soarelui de toamnă.

— Te rog să nu-i dezvălui nimic lui Kiyo. Bineînţeles, în legătură cu sarcina. Nu ştiu dacă o să fac cum spui sau nu, dar te asigur că mă voi sfătui cu tine în orice situaţie, fără să mai bag pe nimeni la mijloc, şi vom lua împreună cea mai bună decizie.

Vorbele ei trădau deja demnitatea unei prinţese.

38

Pe când lua cina împreună cu tatăl şi mama lui, la începutul lunii octombrie, Kiyoaki a aflat că logodna fusese hotărâtă pentru decembrie. Părinţii săi, pe care-i interesa teribil eticheta cerută de ocazie, se luau la întrecere să-şi etaleze cunoştinţele despre vechile rituri şi obiceiuri de la Curte.

— Contele Ayakura va trebui să aranjeze o încăpere oficială pentru maestrul de ceremonii, zise mama lui Kiyoaki. Pe care crezi c-o alege?

— Pentru că ritualul se oficiază în picioare, orice cameră mare, în stil occidental, este potrivită. În caz că au aşa ceva. Oricum, va fi nevoie să întindă traverse în sufragerie şi pe coridor de la intrare până la încăperea respectivă. Doar aşa îl pot întâmpina pe maestrul de ceremonii. Acesta vine în trăsură, însoţit de doi slujitori, iar Ayakura trebuie să aibă pregătită o scrisoare de acceptare, scrisă pe o hârtie velină, groasă, băgată într-un plic din aceeaşi hârtie de calitate, iar pe plic, fâşii de hârtie răsucită, prinse la mijloc cu o fundă. Maestrul de ceremonii va purta veşminte ceremoniale, aşa că şi Ayakura va fi îmbrăcat adecvat rangului de conte atunci când ţine cuvântarea de acceptare. N-am nici o grijă în sensul acesta, pentru că e expert. Singura problemă care mă îngrijorează este cea a banilor şi atunci eu voi interveni să dau o mână de ajutor.

Kiyoaki a fost agitat toată noaptea. Avea senzaţia că aude zăngănitul lanţurilor târându-se pe duşumea, ca să-i întemniţeze dragostea. Lanţurile întunecate se apropiau ameninţător. Nu mai simţea nimic din energia debordantă care pusese stăpânire pe el când aflase de căsătoria iminentă, pentru că

acum se obţinuse aprobarea Casei Imperiale. Însă ce i se păruse atunci imposibil îi apărea de data asta ca un încântător vas de porţelan împânzit de o reţea de fisuri mici. În locul bucuriei nebune provocate de ideea că „aşa ceva era imposibil“, îl stăpânea acum tristeţea celui care asistă la moartea unui anotimp.

Să fi renunţat atunci? Nu, n-ar fi fost cu putinţă. Şi totuşi, simţea că forţa aprobării date de Casa Imperială, care îi aruncase la acea vreme unul în braţele celuilalt, fusese cu totul altceva decât anunţul oficial al logodnei de-acum, deşi nu era decât urmarea firească a preludiului acelor evenimente. La început, fusese simplu, pentru că nu trebuise decât să dea ascultare dorinţelor trupeşti. Dar nu ştia cum avea să facă faţă în condiţiile actuale.

A doua zi i-a telefonat, cum se întâmpla întotdeauna când avea nevoie de Tadeshina, proprietarului hanului la care trăgeau ofiţerii şi l-a rugat să-i transmită femeii că doreşte s-o vadă urgent pe Satoko. Pentru că nu spera la vreun răspuns înainte de lăsarea serii, a plecat conştiincios la şcoală. Nu s-a lipit de el nici un curs. După ore, s-a dus la un telefon public din apropiere şi l-a sunat pe hangiu. Acesta i-a transmis mesajul lui Tadeshina: dată fiind situaţia, nu le putea aranja o întâlnire mai devreme de zece zile, dar va lua legătura cu el de îndată ce va fi posibil; îl ruga să fie răbdător până atunci.

Au trecut zece zile de coşmar, de aşteptare dureroasă. Simţea că venise vremea să fie pedepsit pentru comportamentul său din trecut, în special pentru momentele când o tratase cu răceală pe Satoko.

Toamna îşi urma cursul inexorabil. Nu venise încă vremea frunzelor de arţar, cu toate că cele de cireş căpătaseră deja o nuanţă ruginie şi începuseră să cadă. N-avea nici un chef să stea cu prietenii, dar era şi mai cumplit să-şi petreacă timpul singur,

mai ales duminicile. Nu-i rămânea decât să privească heleşteul, a cărui suprafaţă reflecta norii mişcători. Se uita apoi în gol spre cascada din depărtare şi se întreba de ce apa care curgea pe cele nouă niveluri nu seca niciodată. I s-a părut foarte ciudată acea permanenţă a curgerii, lăsându-i impresia unei imagini a propriei sale trăiri.

Un sentiment de frustrare îl apăsa chinuitor, dându-i deopotrivă fiori reci şi calzi. Parcă ar fi căzut pradă unei boli care-l făcea să se mişte încet şi greoi, dar îl şi agita totodată. A hoinărit pe moşia familiei şi a pornit-o apoi pe cărarea ce ducea spre crângul cu chiparoşi, din spatele clădirii principale. A trecut prin apropierea grădinarului care scotea din pământ cartofii dulci, ale căror frunze de pe lujeri se îngălbeniseră.

Cerul albastru se iţea printre crengile chiparoşilor; de pe una din ele, o picătură de ploaie de ieri i s-a prelins pe frunte. A intuit brusc un mesaj de o claritate tulburătoare, de parcă acea picătură i-ar fi săpat o scobitură în sprânceană. S-a simţit dintr-odată eliberat de anxietatea care-l apăsase. Tot aştepta, dar nu se întâmpla nimic. Avea senzaţia că se află la o răscruce de drumuri, asaltat de nelinişti şi îndoieli care mărşăluiau ţanţoş pe ritmul cavernos al multitudinii de paşi. Uitase până şi de propria lui frumuseţe.

Cele zece zile au trecut, iar Tadeshina şi-a ţinut promisiunea. Însă întâlnirea era condiţionată de atâtea restricţii, încât i se sfâşia inima.

Satoko urma să-şi comande chimonouri pentru nuntă de la magazinul universal Mitsukoshi. O însoţea doar Tadeshina, pentru că mama ei răcise puţin. Stabiliseră întâlnirea la ora trei, dar nu sub ochii iscoditori ai vânzătoarelor. N-ar fi avut nici un sens. Aşadar, Kiyoaki trebuia să aştepte, la ora indicată, la intrarea care dădea spre statuia unui leu. Când ele aveau să iasă, el avea să se prefacă a nu le observa şi să le urmărească de la o distanţă sigură. Apoi, ele aveau să intre într-un restaurant

mic din apropiere, nu foarte frecventat, care servea în principal produse din pastă de soia; la scurtă vreme avea să-şi facă apariţia şi Kiyoaki. El trebuia să se apropie de Satoko şi să schimbe câteva vorbe cu ea. Între timp, bărbatul cu ricşa avea să stea la intrarea principală a magazinului, crezând că ele sunt încă înăuntru.

Kiyoaki a plecat devreme de la şcoală, iar la ora trei se afla deja în mulţimea de cumpărători de la intrarea în Mitsukoshi, purtând o pelerină de ploaie ca să-şi ascundă uniforma şi insigna de la guler. Chipiul şi-l băgase în ghiozdan. La ieşire, Satoko i-a aruncat o privire nefericită, dar mistuită de iubire şi a pornit mai departe, însoţită de Tadeshina. El a procedat cum fusese instruit: le-a urmat de la distanţă şi s-au aşezat apoi cu toţii în restaurantul aproape gol. Kiyoaki şi-a dat imediat seama că între cele două femei exista o tensiune latentă şi că Satoko nu se machiase la fel de frumos ca de obicei. Se fardase doar ca să nu arate prea palidă. Vocea-i suna fără vlagă, iar părul parcă-şi pierduse strălucirea. Avea senzaţia că priveşte o pictură ale cărei culori, odată vii, păleau acum îngrozitor chiar sub ochii lui. Aceea la care visase în cele zece zile de aşteptare febrilă suferise schimbări uimitoare.

— Ne putem întâlni diseară? întrebă el cu înflăcărare, presimţind chiar în clipa în care a pus întrebarea că răspunsul avea să fie negativ.

— Te implor, nu-mi cere imposibilul.

— Ce anume-i imposibil?

Cuvintele lui răsunau destul de agresiv, dar simţea că inima i se golise de sentimente. Satoko îşi plecase capul şi ochii i se umpluseră de lacrimi. Speriată să nu observe ceilalţi clienţi, Tadeshina a scos repede o batistă albă şi a apăsat-o pe Satoko pe umăr. Gestul i s-a părut destul de brutal lui Kiyoaki şi i-a aruncat o privire furioasă.

— De ce vă uitaţi la mine aşa? a ripostat ea, pe un ton aspru. N-aţi priceput că mi-am dat tot

sufletul pentru dumneavoastră şi pentru tânăra contesă? Şi nu numai dumneavoastră, tinere stăpân, dar şi dumneavoastră, domnişoară Satoko, chiar nu înţelegeţi prin ce-am trecut de fiecare dată? Nici nu-mi mai găsesc rostul pe lumea asta.

Un ospătar a pus pe masă trei boluri, dar nu s-au atins de supă. Unul dintre căpăcelele lăcuite avea pe margine o dâră de pastă *miso*, care arăta ca un bulgăraş de noroi de primăvară.

Având foarte puţin timp la dispoziţie, cei doi s-au despărţit doar cu vaga promisiune că se vor revedea peste vreo zece zile.

În noaptea aceea, Kiyoaki n-a reuşit deloc să se calmeze. Înnebunit la gândul că va fi imposibil să se mai întâlnească serile cu Satoko, avea impresia că toată lumea se lepădase de el. Cuprins de disperare, nu se mai îndoia nici o clipă de dragostea pe care o nutrea pentru fată. Zărindu-i lacrimile în ziua aceea, a fost sigur că-i aparţinea trup şi suflet, fiind în egală măsură conştient că sentimentele nu sunt de-ajuns ca relaţia să dureze.

Experienţa actuală însemna trăire adevărată. Comparând-o cu diversele porniri care-i aprinseseră imaginaţia altădată, ştia că acum e vorba de o trăire sinceră şi crudă, violentă şi sinistră totodată, complet lipsită de eleganţă. Nici pe departe nu se putea asemui cu aceea din poezii. Pentru prima oară în viaţa lui, accepta urâţenia ca făcând parte din el însuşi.

După o noapte de nesomn, s-a dus la şcoală palid şi tras la faţă. Honda şi-a dat imediat seama că se întâmplase ceva. Kiyoaki a izbucnit în lacrimi la întrebările iscoditoare şi pline de îngrijorare ale prietenului său.

— Asta-i situaţia… Satoko n-o să se mai culce cu mine…

Pe chipul nevinovat al lui Honda se citea o uimire greu de descris în cuvinte.

— Adică?

— Am înţeles că s-a stabilit data logodnei pentru decembrie.

— Şi ea nu mai poate…

— Sunt sigur că acesta-i motivul.

Honda nu găsea cuvinte de consolare. Situaţia îl depăşea şi era trist pentru că nu-i putea oferi prietenului său decât cel mult vorbe goale. Chiar dacă de prisos, trebuia totuşi să se pună în pielea lui, să găsească un punct de sprijin şi să-i aducă argumente, menite să-l liniştească, printr-o analiză psihologică substanţială.

— Atunci când aţi fost la Kamakura, n-ai spus că o să vină ziua în care o să te saturi de ea?

— A fost doar un impuls de moment.

— Poate că se comportă astfel ca să te provoace s-o iubeşti şi mai mult… din toată inima.

Doar că Honda greşise contând pe vanitatea lui Kiyoaki. Pe acesta nu-l mai interesa nici felul cum arăta şi nici dragostea lui Satoko.

Nu-l preocupa decât unde se pot întâlni liniştiţi, nestingheriţi şi fără să le pese de cei din jur. Începuse să-l macine gândul că lucrul acesta nu mai era posibil în viaţa asta decât după ce universul în care trăia avea să se prăbuşească. Nu doar intuia, ci simţea că aşa trebuie să se petreacă lucrurile. În ochii lui injectaţi, obosiţi, disperaţi, se deslușea parcă o imagine a lumii prefăcute în haos de dragul lor.

— De s-ar produce un cutremur năprasnic! Atunci aş reuşi s-o salvez. N-ar fi rău nici un război! Dac-ar izbucni, câte n-aş face!… Ba nu, de fapt mă interesează ceva care să zdruncine din temelii întreaga ţară.

— Şi cine crezi că va provoca un cataclism numai pentru că vrei tu? l-a întrebat Honda, compătimitor.

Ştia că un pic de ironie şi dispreţ ar fi fost indicate ca să-l mai întărească puţin pe tânărul acela frumos.

— De ce nu încerci tu însuţi să-l provoci?

Kiyoaki nu făcea nici un efort să-şi ascundă amărăciunea. Un tânăr obsedat de dragoste nu se gândea la aşa ceva. Însă Honda a citit în ochii lui mai mult decât atât… şi l-a fascinat pur şi simplu strălucirea nimicitoare, efemeră, care se aprinsese în privirile prietenului său când îl luase peste picior. Parcă o haită înfometată de lupi bântuia printr-o incintă sacră scufundată în beznă. Nici măcar Kiyoaki nu era conştient de ura care-l cuprinsese. S-a născut şi a dispărut din ochii lui rapid – dar pentru o clipă a sclipit cu brutalitatea feroce a distrugătorului.

— Cum aş putea cauza un dezastru? zise el încet, ca pentru sine. Cu putere? Cu bani?

Lui Honda i se părea mai mult decât ridicol ca fiul unui marchiz să vorbească aşa.

— Ce perspective ai legate de putere? întrebă el, rece.

— Aş fi în stare de orice pentru asta, dar îmi ia timp.

— Nu s-a întâmplat niciodată până acum ca puterea sau banii să fie de vreun folos. Să nu uiţi asta! Tocmai pentru că nu ajungi la ele, te simţi atras… pentru că sunt inaccesibile. N-am dreptate? Şi dacă ar deveni posibile, la ce ţi-ar servi?

— Dar au fost posibile odată.

— Nici vorbă, te-ai îmbătat doar cu apă rece. Ai văzut curcubeul… Ce mai vrei?

— Ce mai vreau?

Kiyoaki a ezitat şi a tăcut brusc. Dincolo de tăcere se întindea un hău imens, care i se părea de nepătruns lui Honda. S-a cutremurat.

— Cuvintele astea sunt ca o grămadă de blocuri de beton răspândite pe un şantier, în toiul nopţii. Când îţi dai seama că deasupra lor se întinde, tăcut, cerul înstelat, înţelegi că şi ele sunt mute.

Cei doi se plimbau, în pauza dintre două ore de logică, pe cărarea din crângul care înconjura heleşteul Chiarai. Cum nu mai aveau prea mult timp la dispoziţie, şi-au îndreptat paşii spre clasă.

Sub picioarele lor trosneau grămezi de frunze maronii, umede, ghinde, castane verzi, crăpate şi pe jumătate putrede, mucuri de ţigări. Privirea lui Honda a fost atrasă de un ghem de blană incredibil de albă, care l-a ţintuit locului. Când şi-a dat seama că e un pui de cârtiţă, Kiyoaki se aplecase deja şi o studia în tăcere în lumina soarelui care se filtra printre crengile de deasupra. Animalul mort zăcea pe spate, iar albul care-i atrăsese atenţia lui Honda era blana de pe burtă, restul trupului fiind de un negru catifelat. Noroiul se infiltrase în crăpăturile fine şi extrem de complicate de pe lăbuţe, semn că scormonise din răsputeri. Aşa cum stătea pe spate, i-au văzut botul ascuţit ca un cioc. Contracţia muşchilor feţei în clipa morţii scotea în evidenţă cerul gurii rozaliu şi fin, dincolo de cei doi incisivi fragili.

Tinerii şi-au amintit de câinele negru care atârnase la marginea cascadei de pe moşia lui Matsugae şi căruia i se ţinuse o slujbă solemnă.

Kiyoaki a ridicat cârtiţa de coada acoperită cu doar câteva fire de păr şi a pus-o în palmă, uşor. Cadavrul se uscase deja şi, prin urmare, nu-i făcea scârbă. Ceea ce-l tulbura însă era faptul că animalul acela mic fusese condamnat la o muncă făcută pe orbecăite şi fără nici un rost, dar asta nu-l împiedica să considere dezgustătoare fisurile subţirele din lăbuţele lui.

Kiyoaki a luat iarăşi animalul de coadă şi s-a ridicat. În locul acela, cărarea era aproape de heleşteu. S-a întors şi l-a azvârlit în apă.

— De ce-ai făcut asta? l-a întrebat Honda, încruntându-se.

L-a surprins teribil gestul degajat al prietenului său – dur, tipic elevilor şi studenţilor, numai că Honda a descifrat în el profunzimea disperării.

39

Au trecut şapte zile, apoi opt şi Tadeshina tot nu dădea nici un semn de viaţă. După zece zile, Kiyoaki a telefonat hangiului din Roppongi, care i-a transmis că Tadeshina e ţintuită la pat. După alte câteva zile în care i s-a repetat acelaşi pretext, lui Kiyoaki i s-a părut suspect.

Cuprins de o neagră disperare, s-a dus într-o noapte la Azabu, singur, şi s-a învârtit pe străduţele din apropierea casei Ayakura. Când a trecut prin dreptul lămpilor din Toriizaka, a întins mâinile şi a fost şocat văzându-le atât de albe. Şi-a amintit că odată cineva îi spusese că bolnavii în pragul morţii se uită permanent la mâinile lor.

Poarta casei Ayakura era zăvorâtă bine, iar lumina de deasupra ei, atât de slabă, încât abia se desluşeau literele de pe plăcuţa deteriorată de vreme ce se ivea din întuneric. Casa aceasta fusese mereu prost luminată. Kiyoaki ştia cu certitudine că n-avea cum să vadă din stradă vreo luminiţă din camera lui Satoko.

Se uita la ferestrele zăbrelite ale gheretelor care flancau poarta. Şi-a adus aminte cum, în copilărie, el şi Satoko intraseră acolo pe furiş şi se speriaseră de bezna şi mirosul de mucegai din încăperile goale. Tânjind după lumina soarelui de afară, ţâşniseră la ferestre şi se apucaseră de zăbrelele de lemn la fel de îmbâcsite de praf ca şi acum. Frunzele copacilor din preajma casei de vizavi erau atât de multe şi de verzi, încât asta se întâmplase de bună seamă prin luna mai. Oricât de înghesuite, zăbrelele nu-i împiedicaseră să vadă copacii aceia. Poate pentru că feţele care se uitaseră printre ele erau atât de mici. Chiar în momentul acela trecuse pe lângă ei un vânzător

ambulant de răsaduri şi chicotiseră grozav pe seama lui, imitându-l: „Zo-re-le! Vi-ne-te!“

Învăţase foarte mult în casa aceasta. Mirosul de cerneală folosită la caligrafie îi stârnea în permanenţă amintiri. De fapt, melancolia se lega indisolubil de eleganţa-i caracteristică şi făcea parte integrantă din el. Toate lucrurile frumoase pe care i le arătase Contele Ayakura – rugăciuni budiste copiate pe suluri liliachii, cu litere aurii, paravane pictate cu flori de toamnă, peisajul preferat al palatelor imperiale din Kyoto – trebuie să-i fi transmis o dorinţă carnală pe care n-o conştientizase atunci, dar pe care o intuia în clipa de faţă. În casa Ayakura, mirosul de cerneală şi mucegai apăsase greoi, însă azi se trezea la viaţă toată acea strălucire seducătoare de care nu mai avusese parte mulţi ani, întemniţată acum între zidurile ce-i zădărniceau accesul. Se simţea complet izolat de tot ce-i plăcuse odată atât de mult.

O lumină palidă de la etaj s-a stins. Contele şi Contesa s-or fi dus la culcare. Întotdeauna se culcau devreme. Poate că Satoko mai stătea trează, dar nu se zărea nici o licărire în camera ei. S-a târât de-a lungul zidului până la poarta din spate. Ajuns acolo, a întins mâna spre soneria îngălbenită şi fisurată, dar şi-a retras-o îndată. Dezamăgit de propria lui laşitate, s-a întors pe călcâie şi a pornit spre casă.

S-au mai scurs nişte zile de o linişte înspăimântătoare. Şi-apoi altele şi altele. Se ducea la şcoală numai ca să-şi petreacă timpul cumva. Acasă, nici prin cap nu-i trecea să pună mâna pe carte.

Tot ce-l înconjura la şcoală îi amintea că Honda şi colegii lui se pregăteau intens pentru examenul de admitere la facultate, din primăvara următoare. Cei care plănuiau să găsească o admitere mai uşoară, fără complicaţii, erau lesne de recunoscut.

Asemenea elevi practicau plini de zel sporturile preferate. Neavând nimic în comun cu nici una din categorii, Kiyoaki s-a înstrăinat tot mai mult de ei. Când îi vorbea cineva, de multe ori nu răspundea şi, de aceea, colegii de clasă au devenit reci şi neprietenoşi.

Într-o bună zi, când a ajuns acasă, majordomul îl aştepta la poartă.

— Venind devreme azi, Excelenţa Sa şi-a exprimat dorinţa să joace biliard cu tânărul stăpân. Îl găsiţi în sala de biliard, îl anunţă Yamada.

Inima lui Kiyoaki a început să bată cu putere la auzul unei invitaţii atât de neobişnuite. Se mai întâmpla ca Marchizul să-şi manifeste dorinţa de a juca un biliard cu Kiyoaki, dar asta foarte rar, după cină, când încă-şi mai făcea efectul vinul băut la masă. Dacă tatălui său îi venea brusc pofta de aşa ceva, după-amiaza devreme, s-a gândit Kiyoaki, era ori foarte binedispus, ori foarte nervos.

Nu prea intra în sala de biliard peste zi. A împins uşa grea şi a păşit înăuntru. Soarele îşi filtra încă razele prin ferestrele dinspre apus. Când a văzut lambriul de stejar sclipind în lumina soarelui, a avut senzaţia că pătrunde în camera aceea pentru prima oară.

Marchizul, cu tacul în mână şi cu faţa aproape lipită de postavul mesei, tocmai se pregătea să atace o bilă albă. Degetele mâinii stângi, adunate lângă vârful tacului, l-au trimis cu gândul la scăunelul de sub coarda instrumentului *koto*.

— Închide uşa!

Kiyoaki, îmbrăcat încă în uniforma de şcoală, rămăsese în prag. Chipul tatălui prinsese o nuanţă verzuie de la postavul mesei de biliard, aşa că nu i-a putut desluşi starea de spirit.

— Citeşte asta! E un bilet de adio de la Tadeshina, spuse Marchizul îndreptându-se de spate şi arătând cu vârful tacului spre plicul aflat pe măsuţa de lângă fereastră.

— A murit? întrebă Kiyoaki, simţind cum îi tremura mâna în timp ce lua plicul.

— Nu, n-a murit. Îşi revine. Cu-atât mai rău că n-a murit… Totul mi se pare şi mai dezgustător.

Marchizul făcea eforturi vădite să nu se repeadă la fiul său.

Kiyoaki ezita.

— Hai, repede, citeşte!

Era prima oară când Kiyoaki îl auzea răstindu-se.

A derulat sulul care conţinea scrisoarea de adio şi a început să citească, în picioare, lângă fereastră.

„Când Excelenţa Voastră va avea bunăvoinţa să citească această scrisoare, vă rog să fiţi încredinţat că Tadeshina nu se va mai afla printre vii. Însă înainte de a rupe firul subţire şi fragil care leagă mizerabila mea fiinţă de această viaţă – pedeapsa cuvenită pentru toate faptele mele odioase şi nemernice –, mă grăbesc să aştern pe hârtie aceste rânduri pentru a-mi mărturisi gravitatea păcatelor şi a vă ruga, cu umilinţă, Excelenţă, să-mi acceptaţi scuzele pe patul de moarte.

Adevărul este că, din cauza neglijenţei mele şi a lipsei de vigilenţă, Satoko Ayakura a rămas însărcinată. Copleşită de spaimă la aflarea veştii, m-am străduit s-o conving să scape de sarcină, dar strădaniile mele au fost zadarnice, iar cuvintele mele au fost doar vorbe-n vânt. Dându-mi seama de gravitatea situaţiei, mi-am adunat curajul şi m-am dus la Contele Ayakura, mărturisindu-i cu multă ruşine, din proprie iniţiativă, tot ce s-a întâmplat. Dar stăpânul meu s-a panicat şi n-a mai fost în stare decât să murmure disperat «Ce mă fac? Ce mă fac?» şi nu m-a ajutat în nici un fel în luarea unei decizii. În cele din urmă, ştiind că va fi din ce în ce mai dificil să rezolvăm spinoasa situaţie pe măsură ce lunile se scurg şi că poate deveni chiar o gravă problemă de stat, conştientă de faptul că eu sunt de vină pentru toată această nenorocire, socot că nu-mi rămâne altceva de făcut decât să mă sacrific şi să mă arunc la picioarele Excelenţei Voastre pentru a vă implora îndurarea.

Mi-e inima grea la gândul supărării cumplite pe care v-o pricinuiesc, dar pentru că sarcina domnişoarei Ayakura este o «problemă de familie», vă rog, vă implor s-o trataţi cu toată înţelepciunea şi tactul de care sunteţi în stare. Vă rog mult să aveţi milă de o bătrână ce se grăbeşte spre moarte şi să faceţi toate demersurile necesare în favoarea tinerei mele stăpâne. Vă implor de la umbra mormântului.

Slujitoarea Dumneavoastră credincioasă.“

Terminând de citit, Kiyoaki a răsuflat uşurat, sub impulsul de moment al laşului, negăsindu-şi menţionat numele în scrisoare. Spera din tot sufletul ca tatăl lui să nu-i surprindă teama din priviri. Însă şi-a dat seama că buzele i se uscaseră şi tâmplele îi pulsau puternic.

— Ai citit-o? a întrebat Marchizul. Ai citit partea în care îmi cere înţelepciune şi cumpătare pentru că e o „problemă de familie“? Oricât de apropiaţi vom fi fost de familia Ayakura, nu cred că ar îndrăzni cineva să afirme că suntem înrudiţi. Însă Tadeshina a avut tupeul să precizeze negru pe alb. Dacă ai ceva de zis, dă-i drumul! Mărturiseşte aici, în faţa portretului bunicului tău! Dacă eu greşesc, o să-mi cer scuze. Ca tată ce-ţi sunt, n-aş fi vrut să ajung să am asemenea bănuieli. Mi se pare de-a dreptul revoltător. O presupunere dezgustătoare.

Tatăl său, un mare afemeiat, nu-i inspirase niciodată o frică atât de copleşitoare. Şi nici nu-l văzuse vreodată aşa de grav şi plin de demnitate. Marchizul a lovit nervos tacul cu palma şi a ajuns dintr-un pas între portretul tatălui său şi tabloul care zugrăvea Bătălia de la Tsushima. Uriaşa pictură în ulei reprezenta avangarda flotei japoneze desfăşurată în faţa ruşilor în Marea Japoniei şi închipuia, în mare parte, talazurile uriaşe, albastru-închis. Până atunci, Kiyoaki privise peisajul din tablou doar serile şi lumina slabă îl împiedicase să-i aprecieze pe deplin întreaga splendoare, precum şi detaliile valurilor care noaptea se contopeau cu

umbrele întunecate şi stranii proiectate pe suprafaţa peretelui. Însă acum, la lumina vie a zilei, a desluşit limpede albastrul sobru al talazurilor înălţându-se în prim-plan cu o forţă uriaşă, în vreme ce în depărtare, un albastru ceva mai stins părea să lumineze uşor apa întunecată, iar pe alocuri coama albă înspumată subjuga valurile. Şi apoi, dârele escadronului de manevre se întindeau uniform, pe toată suprafaţa acestei mări năvalnice, având un impact extraordinar asupra privitorului. Linia ce reprezenta flota japoneză principală din larg era desenată orizontal, cu urmele ei de fum mişcându-se lent către dreapta, spre cerul albastru învăluit parcă de un verde crud – atât de potrivit acolo, spre nord, în luna mai.

Spre deosebire de acest tablou, portretul bunicului, în veşminte ceremoniale, emana căldură, în ciuda sobrietăţii sale. Nici măcar acum nu părea că-l dojeneşte pe Kiyoaki, ci mai degrabă că-l povăţuieşte cu demnitate şi afecţiune. Tânărul simţea că poate mărturisi absolut orice lângă portretul străbunului său. Aici, în faţa bunicului – chipul cu pleoape grele, obrajii plini de negi, buza superioară groasă – trăia sentimentul bucuriei că şovăielile i se vindecau, fie şi numai vremelnic.

— N-am nimic de spus. Este, aşa cum bănuieşti, copilul meu, afirmă Kiyoaki fără să-şi plece ochii.

În ciuda atitudinii ameninţătoare, Marchizul era de-a dreptul panicat şi disperat. Nu se pricepuse niciodată să facă faţă unor asemenea situaţii. În loc să-l stâlcească în bătaie pe Kiyoaki, s-a trezit că bombăne, furios:

— Nu i-a ajuns o dată nemernicei de Tadeshina? A trebuit să mai ascundă un secret de mine… Oricum, prima oară n-a fost vorba decât de un băiat de casă neascultător, dar de data asta e la mijloc chiar un fiu de marchiz. Şi nici măcar n-a fost în stare târfa aia bătrână să-şi curme zilele de-a binelea!

Marchizul reuşea întotdeauna să depăşească momentele grele cu un hohot de râs, dar, luat prin surprindere de o situaţie care în mod obişnuit ar fi fost normal să-i stârnească indignarea, n-a mai fost capabil de nici o reacţie. Situaţia era prea delicată. Bărbatul acela vânjos, mai mereu roşu la faţă, nu semăna absolut deloc cu tatăl lui, pentru că se arăta prea vanitos ca să pară aspru şi neomenos în ochii altora, chiar şi în ai propriului său fiu. Se străduia din răsputeri ca mânia lui să nu ia forma unei furii demodate, însă încurcătura în care se găsea îl făcea să simtă că forţele contrare raţiunii îl vlăguiesc. În acelaşi timp însă, exista un avantaj, şi anume acela că nu mai putea gândi rezonabil.

Ezitarea de moment a tatălui său l-a încurajat pe Kiyoaki. La fel ca apa limpede care ţâşneşte printr-o crăpătură din stâncă, s-a trezit turuind spontan şi cât se poate de firesc.

— Oricum ar fi situaţia, Satoko e a mea.

— A ta? Ia mai zi o dată! A ta, zici? se răsti Marchizul, mulţumit că fiul său îl ajută să dea frâu liber furiei, cu inima uşoară.

Se putea dezlănţui în voie acum.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti astfel? Când s-a pus prima oară problema ca Satoko să devină logodnica Prinţului Toin, n-am încercat să mă asigur că n-ai nici o obiecţie? Ce ţi-am zis atunci? „În stadiul în care sunt lucrurile, încă se mai poate da înapoi. Dacă ar fi totuşi să presupunem că te afectează câtuşi de puţin, mărturiseşte!“

În tonul Marchizului se desluşea atât dispreţ, cât şi o notă împăciuitoare, însă era limpede că-şi pierde din ce în ce mai tare cumpătul, lucru care nu i-a scăpat lui Kiyoaki, auzindu-l cum foloseşte ba „watashi“, ba „ore“[57]. A băgat de seamă că mâna în care tatăl său ţinea tacul tremura. Văzându-l că se dezlipeşte de masa de biliard şi se apropie de el, a început să i se facă frică.

57 Ambele echivalente ale pronumelui personal „eu“: *watashi* marchează distanţa, pe când *ore* indică un ton mai familiar.

— Ce-ai spus atunci? Eee? Ce-ai spus? „N-am nimic împotrivă. Problemele ei nu mă privesc.“ Aşa mi-ai răspuns. Am crezut că e cuvântul unui bărbat. Dar acum stau şi mă gândesc dacă eşti bărbat. Îmi pare nespus de rău că te-am crescut atât de blând, dar nu mi-am închipuit că o să ajungi astfel. Să-ţi treacă prin cap să pui mâna pe logodnica unui Prinţ Imperial după ce Împăratul şi-a dat acordul în vederea căsătoriei! Să mergi până acolo încât s-o laşi însărcinată! Să pătezi în halul ăsta onoarea familiei! Să arunci cu noroi în chipul propriului tău tată! Crezi că există pe lume un gest mai neloial, o încălcare mai grosolană a pietăţii filiale? Dacă aşa ceva s-ar fi petrecut mai demult, ar fi trebuit să-mi fac harakiri în public, pentru a-mi răscumpăra păcatul în faţa Împăratului. Te-ai purtat ca un animal. Eşti demn de tot disprețul. Mă auzi? Auzi ce spun? N-ai nimic de zis? Încă mă mai sfidezi?

În clipa aceea, Kiyoaki a sesizat gâfâitul ameninţător al tatălui. S-a ferit de tacul pe care-l agita în aer, dar tot a primit o lovitură zdravănă pe spinare. A urmat alta, prin care se chinuia să-i imobilizeze braţul cu care încerca să-şi protejeze spatele. Căutând disperat să scape, pe uşa ce dădea spre bibliotecă, o a treia lovitură îndreptată spre capul său i-a prins doar rădăcina nasului. În clipa aceea, Kiyoaki s-a împiedicat şi s-a prăbuşit, apucându-se de un scaun în cădere. Sângele l-a buşit pe nas. Tacul nu l-a mai atacat.

La fiecare lovitură, Kiyoaki scăpa câte un ţipăt zdravăn. Bunica şi mama au apărut în uşa bibliotecii. Marchiza tremura în spatele soacrei, văzându-şi soţul încă încordat, gâfâind, cu tacul în mână.

— Ce s-a întâmplat? întrebă bunica.

Abia atunci a observat-o Marchizul Matsugae pe mama lui şi tot nu-i venea să-şi creadă ochilor că

aceasta stătea în uşă, uitându-se la el. Cu atât mai puţin îşi putea închipui cum ajunsese acolo la ora aceea. Pesemne că soţia lui intuise un pericol şi s-a dus după ea. Altfel, nu prea obişnuia să iasă din bârlog.

— Kiyoaki ne-a făcut de ruşine. O să vă lămuriţi după ce veţi citi biletul de adio de pe masă, lăsat de Tadeshina.

— Tadeshina s-a sinucis?

— Scrisoarea a sosit prin poştă. Apoi am telefonat la familia Ayakura ca să aflu…

— Şi ce-ai aflat? întrebă mama Marchizului.

S-a aşezat pe scaunul de lângă măsuţă şi, cu încetinitorul parcă, şi-a scos ochelarii din etuiul de catifea neagră, aflat în *obi*.

Urmărindu-şi soacra, Marchiza a înţeles de ce aceasta nu i-a aruncat nepotului său decât o privire fugară. Era un semn al hotărârii ei de a-l înfrunta pe Marchiz. Simţind asta, s-a dus fuga la Kiyoaki, a luat o batistă şi i-a tamponat nasul plin de sânge. Rana nu părea să fie prea gravă.

— Şi ce-ai aflat? repetă ea pe când desfăcea scrisoarea.

Fiul ei simţea cum se prăbuşeşte ceva înăuntrul lui.

— Am telefonat şi m-am interesat de Tadeshina. Au prins-o la timp şi acum e bine. Contele m-a întrebat, bănuitor, cine m-a informat. Am avut impresia că nu ştia de scrisoare. Femeia a înghiţit o doză mare de somnifere. L-am prevenit să nu sufle o vorbă despre asta, să nu-l audă careva din casă. Dar cum fiul meu era de vină, nu puteam să-l învinuiesc pe Conte. Prin urmare, conversaţia noastră s-a dovedit fără nici o noimă. I-am spus că trebuie să ne întâlnim cât mai repede ca să discutăm, dar… Oricum, un lucru măcar e limpede: dacă nu iau o decizie, nu se va face nimic.

— Aşa e. Chiar aşa… murmură bătrâna, aruncând o privire peste scrisoare, fără să se

concentreze serios.

Ciudat, însă vigoarea ei simplă de femeie de la ţară – fruntea mare strălucind de sănătate, liniile puternice şi aspre ale feţei, pielea dezvăluind încă bronzul unei generaţii apuse, părul scurt, vopsit într-un negru sclipitor – fiecare trăsătură a ei se armoniza perfect cu atmosfera victoriană a sălii de biliard.

— Aş îndrăzni să precizez că numele lui Kiyoaki nu e menţionat deloc, nu-i aşa?

— Da, însă partea aceea în care insinuează că e o afacere „de familie“… Dar oricum, am aflat din gura lui. Mi-a mărturisit că e copilul lui. Cu alte cuvinte, eşti pe cale de a deveni străbunică, mamă, străbunica unui copil nelegitim.

— Şi dacă nepotul meu ascunde pe cineva în dosul acestei fapte şi mărturisirea lui nu-i reală?

— Poţi să crezi ce vrei, mamă. Întreabă-l pe Kiyoaki.

S-a întors spre nepot, privindu-l cu căldură, gata să-i vorbească afectuos, ca unui copilaş de cinci-şase ani.

— Ascultă Kiyoaki. Uită-te la mine. Priveşte-o pe bunica în ochi şi răspunde-i la întrebare. Să nu o minţi. E adevărat… e adevărat ce-a spus tatăl tău?

Kiyoaki s-a întors spre ea, înăbuşindu-şi durerea pe care o mai simţea în spate şi apăsându-şi nasul cu batista pătată de sânge. Încă mai sângera. Cu lacrimi în ochi şi cu urme de sânge pe nasul lui proeminent, arăta îngrozitor de tânăr, ca un căţeluş cu botul umed.

— E adevărat, zise el dintr-o suflare, pe un ton nazal, de parcă voia să scape grabnic de mărturisire.

A întins îndată mâna după o batistă curată, pe care i-o pregătise mama, şi şi-a acoperit nasul.

Bunica i-a ţinut apoi un discurs care i-a răsunat în urechi ca zgomotul făcut de nişte cai în galop

liber, transformând în praf şi pulbere toate barierele convenţionale.

— S-o laşi tu însărcinată pe Prinţesa Imperială! Nu-mi vine să cred! Extraordinar! Grozavă treabă! Câţi dintre tinerii cu pretenţii din zilele noastre ar fi în stare de aşa ceva? Nu mai există nici o îndoială. Kiyoaki este nepotul veritabil al soţului meu. N-ai să regreţi asta nici dacă va trebui să intri la puşcărie. Măcar n-o să te execute, adăugă ea amuzată.

Cutele severe din jurul gurii îi dispăruseră şi bătrâna arăta extrem de încântată, de parcă ar fi reuşit să alunge zeci de ani de mâhnire înăbuşită, înlăturând cu o singură mişcare vălul întunecat ce plutise deasupra casei lor de când actualul Marchiz devenise stăpân. Însă nu-l învinuia doar pe fiul ei. În vorbele ei se desluşea răzbunarea pe toţi aceia care o înconjuraseră la bătrâneţe şi a căror putere perfidă o simţise tot mai apăsătoare, gata s-o strivească. Vocea ei părea să vibreze, vesel, dintr-o altă epocă, o epocă de răzvrătiri, una violentă, uitată de această generaţie, în care închisoarea şi moartea nu mai speriau pe nimeni, o epocă în care ambele se integrau perfect în rutina vieţii. Ea aparţinea unei generaţii de femei pe care nu le deranjase că spală vasele într-un râu la suprafaţa căruia pluteau cadavre. Aşa a fost atunci! Şi acum, ce grozav că nepotul ei, aparent un efeminat, putuse să reînvie epoca aceea chiar sub ochii ei!

Bătrâna privea fix, undeva în depărtare şi pe chip i se citea o satisfacţie nebună. Marchizul şi Marchiza se uitau la ea în tăcere, şocaţi pur şi simplu de reacţia ei – faţa unei femei bătrâne, prea serioasă şi prea îmbibată de o frumuseţe brută pentru a fi arătată lumii ca reprezentantă de marcă a femeilor din familia Marchizului.

— Mamă! Ce tot zici acolo? bâigui Marchizul încet, revenindu-şi din stupoare. Asta înseamnă distrugerea Casei Matsugae şi e o insultă îngrozitoare pentru tata.

— E foarte adevărat, replică ea îndată. Însă acum n-ar trebui să te gândeşti cum să-l pedepseşti pe Kiyoaki, ci cum să scoţi din încurcătură Casa Matsugae. Naţiunea e importantă, ai dreptate, dar trebuie să ne gândim şi la familie. La urma urmei, nu suntem ca Ayakura, care se bucură de favoarea imperială de mai bine de douăzeci şi şapte de generaţii, nu-i aşa? În concluzie, ce crezi că e de făcut?

— N-avem de ales… trebuie să ne purtăm în continuare de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, până la logodnă şi apoi la căsătorie.

— Da, e frumos şi limpede ce spui tu, numai că se cer luate măsuri urgente în privinţa sarcinii lui Satoko. Şi dacă lucrul acesta are loc în apropiere de Tokyo şi află ziariştii, cred că nu mai e cazul să-ţi spun ce încurcătura naibii iese. N-ai altceva mai concret?

— Cred că Osaka ar fi locul cel mai indicat, răspunse Marchizul după câteva clipe de răgaz. Doctorul Mori ne ajută cu siguranţă, fără să divulge nimic. Şi o să-l răsplătesc pe măsură… Dar e nevoie ca Satoko să caute un motiv plauzibil pentru a ajunge acolo.

— Familia Ayakura are multe rude în Osaka. Eu cred că ar fi tocmai bine s-o trimitem pe Satoko acolo sub pretextul că le anunţă personal logodna.

— Dar dacă rudele ei o să bage de seamă în ce stare este? Nu, nu e bine. Stai! Am găsit! O s-o trimitem la templul Gesshu din Nara, ca să îşi prezinte omagiile Stareţei înainte de nuntă. Nu eşti de acord că-i cea mai bună soluţie? Templul ăsta a avut întotdeauna legături strânse cu Familia Imperială, aşa că socot că se cade să-şi exprime respectul faţă de Stareţă. Una peste alta, totul pare chiar foarte firesc. Stareţa a îndrăgit-o de când era o copiliţă. Aşadar, mai întâi merge la Osaka, la doctorul Mori ca să-i rezolve problema, apoi se odihneşte o zi sau două şi pleacă la Nara. E cel mai

bun lucru. Ar fi nimerit ca mama ei s-o însoţească…

— Nu numai mama ei. Nu se cuvine, interveni bătrâna doamnă cu seriozitate. Nu putem s-o lăsăm doar pe Contesa Ayakura cu problemele noastre. Trebuie să meargă şi cineva de aici să aibă grijă de fată înainte şi după intervenţia doctorului Mori. Şi trebuie să fie femeie… continuă ea după câteva clipe de gândire, întorcându-se către mama lui Kiyoaki. Tsujiko, du-te şi tu.

— Foarte bine.

— Şi trebuie să fii permanent cu ochii-n patru. Nu e cazul să mergi cu ea la Nara. După ce te asiguri că lucrurile sunt în ordine, întoarce-te la Tokyo şi dă-ne raportul.

— Am înţeles.

— Mama are dreptate, zise Marchizul. Faceţi cum spune ea. Am să vorbesc cu Contele şi stabilim data. Totul trebuie să decurgă astfel, încât nimeni să nu aibă nici cea mai vagă bănuială.

Kiyoaki se simţea exclus, de parcă îl izgoniseră din scenă, intuind că viaţa şi dragostea lui pentru Satoko muriseră deja. Tatăl, mama şi bunica lăsau impresia că aranjează funeraliile iubirii lui, nesinchisindu-se câtuşi de puţin de prezenţa cadavrului. Şi o părticică din el părea să fi fost îngropată chiar înaintea înmormântării. Prin urmare, pe de o parte se considera un cadavru supus unui proces de emaciere, pe de alta, un copil certat zdravăn, căruia nimeni nu-i mai lua apărarea.

Aşadar, totul se îndrepta lin spre un deznodământ mulţumitor, chiar dacă personajul principal n-avea nici un rol, iar dorinţele familiei Ayakura păreau în întregime ignorate. Chiar şi bunica lui, care, cu câteva minute mai devreme, fusese atât de afectuoasă, părea acum să se scalde în plăcerea de a se alia cu familia, pentru a ieşi din criză. Avea o fire complet diferită de a lui Kiyoaki. Se caracteriza printr-o gingăşie aparte şi totuşi

înzestrată cu inteligenţa de a înţelege nobleţea primitivă ce stătea la baza comportamentului neruşinat al nepotului. Dar, odată ce onoarea familiei era în joc, devenea capabilă să pună capăt admiraţiei şi să ascundă cu îndemânare petele ruşinii. Deprinsese cu siguranţă asta de la soţul ei, bunicul lui Kiyoaki, şi nu o datora soarelui de vară care scăldase golful Kagoshima, tărâmul natal.

Marchizul s-a uitat la Kiyoaki pentru prima oară de când îl atacase cu tacul.

— Începând de azi îţi interzic să ieşi din casă. Trebuie să te apuci de învăţat serios pentru admiterea la facultate. Înţelegi? E ultima oară când îţi atrag atenţia: ori îţi schimbi conduita, ori îmi iau mâinile de pe tine. Pe Satoko, presupun că nu-i nevoie să-ţi mai atrag atenţia, nu mai ai voie s-o vezi.

— Pe vremuri, aşa ceva se numea arest la domiciliu, interveni bunica. Dacă oboseşti de la prea mult învăţat, mai treci pe la mine să stăm de vorbă.

În clipa aceea, Kiyoaki şi-a dat seama că, temându-se de gura lumii, tatăl său n-avea să-l dezmoştenească.

40

Contele Ayakura era foarte speriat când venea vorba de răni, boală, moarte. În dimineaţa în care Tadeshina nu s-a mai ridicat din pat, a intrat într-o panică de nedescris. Bileţelul de adio găsit pe pernă i-a fost înmânat degrabă Contesei, iar aceasta, la rândul ei, i l-a dat soţului. Contele l-a desfăcut cu vârful degetelor, de parcă ar fi fost contaminat. S-a dovedit a fi însă doar un simplu bilet de adio, prin care Tadeshina îşi cerea iertare Contelui, Contesei şi lui Satoko pentru toate neplăcerile pricinuite, mulţumindu-le totodată pentru înţelegere. Se voia genul de bilet care n-ar fi trezit suspiciuni indiferent cine l-ar fi citit.

Contesa a trimis imediat după doctor. Contele n-a mers personal s-o vadă, aşteptând relatările detaliate ale soţiei.

— A înghiţit peste o sută douăzeci de somnifere. Încă nu şi-a revenit complet, dar doctorul mi-a povestit amănunţit ce s-a întâmplat. Doamne, cum arăta! Mâinile şi picioarele îi atârnau ca nişte cârpe, se zvârcolea îngrozitor, iar trupul i se îndoise ca un arc. De unde o mai fi avut putere bătrâna aceea! Apoi am ţinut-o cu toţii. Doctorul i-a făcut o injecţie şi i-a presat stomacul până a vomitat. A fost atât de cumplit, că nu m-am putut uita. La sfârşitul vizitei, doctorul m-a asigurat că o să trăiască. E tare priceput! Înainte ca noi să apucăm să spunem ceva, i-a adulmecat respiraţia şi a zis: „Ah, miroase-a usturoi. Cred că au fost tablete de Calmepam“. Imediat şi-a dat seama. Foarte priceput doctorul!

— A precizat cam în cât timp îşi revine?

— Da, mi-a zis că va trebui să stea liniştită vreo zece zile.

— Ai grijă să nu se răspândească vreun zvon în afara casei. Să le atragi femeilor atenţia să-şi ţină gura. Trebuie să discutăm şi cu doctorul. Cum a primit Satoko vestea?

— S-a închis în camera ei. A refuzat s-o vadă pe Tadeshina. Iar starea ei actuală nu permite nici un fel de vizite. De fapt, n-a mai vorbit cu Tadeshina de când aceasta ne-a divulgat secretul. Cel mai bun lucru ar fi s-o lăsăm pe Satoko în pace.

Cu cinci zile înainte, Tadeshina, la capătul răbdării, le-a dezvăluit Contelui şi Contesei că Satoko rămăsese însărcinată. În loc să se înfurie şi s-o asalteze cu un duium de reproşuri, Contele a reacţionat cu atâta indiferenţă, încât, cuprinsă de disperare, bătrâna i-a scris Marchizului Matsugae, după care a înghiţit doza aceea uriaşă de somnifere.

Satoko nu devenise nicidecum mai ascultătoare, ignorase în continuare sfaturile lui Tadeshina. Deşi pericolul creştea cu fiecare zi, nu numai că-i interzisese lui Tadeshina să spună cuiva ceva, dar nici nu dăduse vreun semn că vrea să ia o hotărâre. Nemaisuportând să păstreze secretul, Tadeshina o trădase, dezvăluind mamei şi tatălui ei tot ce se întâmplase. Însă Contele şi Contesa au reacţionat destul de ciudat – de parcă o pisică le răpise un pui de găină din curte. Pesemne că şocul fusese prea mare pentru ei.

Tadeshina i-a mai repetat o dată Contelui, şi încă o dată. După vreo două zile, când l-a întâlnit în curte, el nu arăta nicidecum îngrijorat. De fapt, vestea îl contrariase doar pentru că o considera o problemă mult prea complicată ca s-o poată rezolva singur şi prea stânjenitoare ca s-o discute cu cineva. Aşadar, a preferat să şi-o scoată din minte.

Contele şi soţia lui au căzut de acord să nu-i spună nimic lui Satoko până nu întreprindeau ceva. Satoko, cu simţurile ascuţite la maximum, şi-a dat seama că ceva nu e-n ordine şi a iscodit-o pe

Tadeshina, aflând astfel totul. Ca urmare, s-a închis în camera ei, nemaidorind să aibă de-a face cu dădaca. O linişte apăsătoare s-a lăsat peste toată casa. Tadeshina a refuzat să mai comunice cu lumea din afară, anunţându-le pe servitoare că e bolnavă.

Contele evita orice discuţie pe marginea acestui subiect, chiar şi cu soţia lui. Era perfect conştient de situaţia gravă în care se găsea şi de necesitatea de a interveni imediat, însă amâna de pe o zi pe alta. Dar nu pentru că ar fi crezut cumva în minuni.

Pasivitatea Contelui Ayakura era încântătoare prin ea însăşi. Chiar dacă părea greu de negat că hotărârea lui încăpăţânată îmbrăca o anume nesiguranţă în legătură cu luarea unei decizii, el se manifesta ca un sceptic în sensul propriu al cuvântului. Deşi afundat în gânduri de dimineaţa până seara, respingea categoric ideea de a-şi îndrepta imensele resurse emoţionale spre vreo concluzie. Meditaţia avea multe în comun cu *kemari*, jocul practicat de familia Ayakura. Oricât de sus lovea mingea, aceasta tot pe pământ ajungea în cele din urmă. Chiar dacă ilustrul său strămoş, Munetake Namba, declanşase strigăte de admiraţie când ridicase de cureaua liliachie mingea albă din piele de cerb, aruncând-o la o înălţime care depăşea chiar şi acoperişul reşedinţei imperiale, ea tot în grădină căzuse apoi.

Cum fiecare soluţie la care se gândea avea câte un cusur, a hotărât că e mai bine să aştepte ca alţii să ia neplăcuta decizie. Să întindă altcineva piciorul ca să prindă mingea în cădere. Şi presupunând că lovea el mingea, se putea întâmpla ca, fără motiv, pe când se arcuia în aer, să plonjeze pe o traiectorie nouă, imprevizibilă.

Pe Conte nu l-a urmărit niciodată fantoma dezastrului. Dacă nu se considera grav faptul că viitoarea logodnică a Prinţului Imperial – a cărei căsătorie fusese aprobată chiar de Împărat – purta în pântec progenitura altui bărbat, atunci lumea n-

avea să cunoască o criză adâncă. Şi totuşi, mingea în coborâre nu trebuia neapărat să-i revină lui pentru a da cu piciorul în ea; cu siguranţă că venea rândul altcuiva. Contele nu era genul care să se alarmeze prea tare şi de aceea problemele lui ajungeau în cele din urmă să-i neliniştească pe cei din preajma sa.

Într-o bună zi, în toiul agitaţiei provocate de încercarea lui Tadeshina de a-şi curma zilele, a primit un telefon de la Marchizul Matsugae.

Contelui nu-i venea să creadă că Marchizul ştie adevărul despre Satoko, în ciuda eforturilor sale disperate de a-l tăinui. N-ar fi fost deloc surprins dacă i-ar fi spus cineva că există un informator în casă. Dar pentru că suspecta principală, Tadeshina, zăcuse fără cunoştinţă cu o zi înainte, toate speculaţiile lui nu se mai susţineau.

Fiind informat de soţie că lui Tadeshina îi este din ce în ce mai bine, că poate vorbi şi că îi revenise pofta de mâncare, Contele şi-a luat inima-n dinţi şi s-a hotărât să stea de vorbă cu ea.

— Nu-i nevoie să vii cu mine. Mă duc singur. Poate că aşa o să vrea să-mi mărturisească adevărul.

— Da, dar camera în care zace e vraişte, iar dacă treci pe la ea fără s-o anunţi, o să se simtă jenată. Mă duc eu s-o avertizez, ca să aibă timp să se pregătească puţin.

— Bine, cum vrei tu.

Contele a fost nevoit să aştepte două ore. De îndată ce Contesa i-a dat vestea, Tadeshina s-a grăbit să se machieze.

Se bucurase de privilegiul unei camere în clădirea principală, însă aceasta avea doar patru rogojini şi jumătate şi soarele nu pătrundea niciodată acolo. Când întindea aşternutul, ocupa toată pardoseala. Contele n-o mai vizitase. O slujitoare l-a condus în cameră. I se pregătise special un scaun, iar aşternutul fusese strâns.

Tadeshina, înveşmântată într-un chimono vătuit, îşi sprijinea coatele pe câteva perne puse una peste alta în poală. Bătrâna a salutat printr-o plecăciune adâncă la intrarea stăpânului. Deşi perfectă, părând că atinge pernele cu fruntea, Contele a observat că păstrase o oarecare distanţă, ca să nu-şi strice machiajul. O preocupa în mod deosebit linia aceea lină, de un alb mat, care se oprea în dreptul coafurii aranjate cu multă grijă.

— Ai trecut printr-o grea încercare, îi spuse Contele după ce se aşeză. Bine că ţi-ai revenit, asta contează, dar să nu ne mai sperii aşa.

Privind-o de sus, de la înălţimea scaunului, Contele simţea că ea nu-l aude şi nu percepe deplin semnificaţia cuvintelor sale.

— Nu sunt demnă de vizita Excelenţei Voastre! Sunt într-o stare absolut jalnică. Nici nu ştiu cum să mă scuz…

Îşi ţinea capul plecat şi-şi ştergea ochii cu un şerveţel scos din chimono, dar el şi-a dat seama cât de atentă era să nu-şi strice machiajul. Părea parcă singura ei preocupare.

— Doctorul e de părere că trebuie să te mai odihneşti zece zile ca să-ţi revii complet. Te rog să te îngrijeşti.

— Vă mulţumesc din tot sufletul, Excelenţa Voastră. Îmi e cumplit de ruşine şi mă simt îngrozitor c-am încercat gestul acela nesăbuit.

Pe când o privea pe bătrâna ghemuită în chimonoul ei cafeniu, cu imprimeu cu crizanteme, a intuit ceva din aerul celui care porneşte pe drumul morţii, dar brusc se întoarce. Mirosul de maculat se impregnase parcă în toate obiectele din încăperea aceea mică, în dulap şi sertare. S-a alarmat. Atenţia cu care îşi machiase ceafa, vizibilă când îşi ţinea capul plecat, precum şi grija cu care-şi aranjase părul, fără nici un fir rebel, nu făcea decât să-i sporească sentimentul de nesiguranţă pe care-l încerca şi pe care nu-l putea defini nicicum.

— De fapt, începu el pe un ton firesc, am rămas foarte uimit azi, când mi-a telefonat Marchizul Matsugae şi am constatat că deja ştia ce s-a întâmplat cu tine. M-am gândit că tu poţi să-mi explici de unde a aflat…

Există întrebări care-şi capătă răspunsul înainte de a fi formulate complet. Abia rostise cuvintele, când a înţeles, uluit, cum se petrecuse totul. A avut o revelaţie exact în clipa în care ea îşi ridica fruntea.

Machiajul abundent ce-i acoperea faţa, asemănător cu al doamnelor de la Curte, era mai pronunţat ca altă dată. Îşi rujase buzele exagerat, cu un roşu aprins. Nu se mulţumise doar să-şi ascundă ridurile sub fard; aplicase prea multe straturi de pudră în dorinţa de a lăsa impresia de neted. Însă aceasta nu se potrivea defel cu propria-i piele, înăsprită de chinurile prin care trecuse. Prin urmare, machiajul arăta de parcă i se agăţase de pielea ce părea că produce un mucegai alb. Înainte să i se adreseze din nou, Contele şi-a întors privirea discret.

— Tu l-ai anunţat pe Marchiz, nu-i aşa?

— Da, Excelenţa Voastră, răspunse ea cu voce fermă. Chiar avusesem de gând să-mi iau viaţa şi i-am scris ca să-l rog să aibă grijă de toate cele după moartea mea.

— I-ai dezvăluit totul în scrisoarea aceea?

— Nu chiar.

— Ai omis unele aspecte?

— Da. Am omis multe lucruri, zise ea veselă.

41

Deşi Contelui nu-i era prea clar ce ar fi vrut să ascundă de Marchizul Matsugae, s-a alarmat brusc auzind-o pe Tadeshina că a omis câte ceva.

— Şi ce anume ai omis?

— Ce vreţi să spuneţi? V-am răspuns aşa, pur şi simplu, pentru că voiaţi să aflaţi dacă i-am scris Marchizului *totul*. Însă, dacă insistaţi, cred că aveţi o greutate pe suflet.

— Nu e cazul să ne ascundem după deget. Am venit aici singur în speranţa că putem discuta nestingheriţi. Aşa că ar fi grozav dacă mi-ai mărturisi totul de-a fir a păr.

— Sunt foarte multe lucruri pe care nu le-am menţionat în scrisoare. Printre altele, nu i-am dezvăluit nici secretul de la Kitazaki, de acum opt ani. Am de gând să mor cu el pecetluit în inimă.

— Kitazaki?

Contele s-a cutremurat la auzul numelui care-i răsuna în urechi ca o prevestire de rău augur. Acum pricepea la ce se referise Tadeshina şi neliniştea i-a sporit necontenit. Nu mai avea nici o îndoială.

— Ce-am zis la Kitazaki?

— E imposibil să fi uitat seara aceea din anotimpul ploios. Domnişoara Satoko crescuse, avea treisprezece ani. Marchizul Matsugae venise în vizită, ceea ce se întâmpla doar rareori, iar după plecarea lui, Excelenţă, cum nu vă simţeaţi prea bine, v-aţi dus la Kitazaki. În seara aceea mi-aţi spus ceva.

Contele şi-a dat seama unde bate Tadeshina. Voia să transforme propriile lui cuvinte de atunci într-o armă pe care s-o îndrepte împotriva lui, să transfere întreaga ei vină pe umerii săi. Începea să

se îndoiască de faptul că avusese cu-adevărat de gând să se sinucidă.

Ochii ei, ca două crăpături în zidurile albe ale unei fortăreţe, îl priveau din faţa exagerat de fardată ce se iţea deasupra grămezii de perne. Întunericul din spatele acelor ziduri se îmbibase cu un parfum din trecut, care părea să fi luat forma unei săgeţi îndreptate spre el, aşa cum stătea acum expus luminii strălucitoare de afară.

— Ce ţi-a venit să-mi reaminteşti? A fost o glumă.

— Chiar aşa?

Cele două crăpături păreau să se îngusteze şi mai mult. Trăia cu senzaţia că întunericul acela nu aştepta decât un semn ca să-l înghită. Ea continuă pe un ton grav:

— Totuşi… noaptea aceea… la Kitazaki…

Kitazaki… Kitazaki…

Numele acela, rostit cu atâta şiretenie, era legat de amintiri pe care Contele încerca să le uite. Trecuseră opt ani de când nu mai pusese piciorul acolo, dar toate detaliile casei îi stăruiau viu în minte. Hanul se afla la poalele unei pante, în mijlocul unei grădini mari şi, cu toate că nu se zărea nici o poartă, era împrejmuit de un gard de lemn. Holul de la intrare, întunecat şi plin de igrasie, locul favorit al râmelor şi melcilor, găzduia patru sau cinci perechi de cizme negre. Imaginea căptuşelilor pătate, de un maro-gălbui, soioase şi transpirate, i-a scăpărat prin faţa ochilor. La fel şi plăcuţele dungate cu numele dinăuntrul lor. În seara aceea, cântecele deocheate şi gălăgioase îl întâmpinaseră încă de la intrare. Războiul ruso-japonez era în plină desfăşurare şi de aceea găzduirea soldaţilor devenea o sursă importantă de venit. Hanul ajunsese renumit, ca de altfel şi mirosul de grajd de-acolo. Condus către una dintre încăperile din spate, a păşit pe coridor de parcă ar fi trecut printr-un salon în carantină, temându-se ca

nu cumva mâneca să-i atingă vreun stâlp de susţinere. Îi repugna mizeria şi mirosul de sudoare.

În seara aceea ploioasă, cu opt ani în urmă, Contele nu reuşise să-şi recapete stăpânirea de sine după ce-şi condusese musafirul, pe Marchizul Matsugae. În momentul acela, cântărindu-i bine starea de spirit, alesese vicleana de Tadeshina să-i facă o propunere.

— Kitazaki mi-a spus că s-a ivit ceva interesant şi ar vrea să vă distreze. N-aţi dori, Excelenţă, să-i acceptaţi propunerea ca să vă mai recreaţi puţin?

Ea fiind liberă să plece după ce o culca pe Satoko, sub pretextul că „îşi vizitează rudele“, nu exista nici un impediment să iasă din casă şi să se întâlnească apoi cu Contele.

Kitazaki îl primise cu ploconeli şi îl servise cu *sake*. Ieşise din cameră ca să aducă un rulou vechi pe care-l pusese respectuos pe masă.

— E cam mare gălăgie în seara asta, zise el, scuzându-se. Pleacă cineva pe front şi dau o petrecere de adio. E foarte cald, dar poate ar fi mai bine să trageţi obloanele, Excelenţă.

Kitazaki se gândea că astfel se mai atenuează hărmălaia de la etajul clădirii principale. Contele a încuviinţat şi a tras obloanele, însă ploaia răpăia şi mai tare; se simţea ca într-o cuşcă. Culoarea strălucitoare a uşii glisante cu picturi din *Genji* îi stârnea o senzualitate dureroasă, sufocantă, de parcă însăşi încăperea se transformase într-un rulou interzis.

Kitazaki s-a aşezat în faţa Contelui, a întins mâinile pline de riduri şi a desfăcut aţa cu care era legat ruloul pictat, iar apoi i-a citit preceptul *zen* înscris în partea de sus:

> „Într-o bună zi, Chao Chu s-a dus la o călugăriţă şi a întrebat-o: «Ai? Ai?» Când călugăriţa a ridicat la el pumnul ameninţător, şi-a văzut de drum, zicând: «Nu se poate ancora în apele puţin adânci»“.

Ce căldură sufocantă fusese în noaptea aceea! Zăpuşeala, sporită de evantaiul lui Tadeshina, părea să emane dintr-un vas cu aburi sub presiune. *Sake*-ul începuse să-şi facă efectul. Contele auzea stropii de ploaie de parcă îi picau direct în creştet. Lumea de afară se lăsa pradă bucuriei pe care o stârnise victoria în război. Contele privea ruloul erotic. Brusc, mâinile lui Kitazaki au ţâşnit în aer ca să omoare un ţânţar. Şi-a cerut scuze pentru zgomotul produs. Contele a zărit trupul neînsufleţit al insectei şi urme de sânge în palmele lui albe şi uscate – o imagine maculată care l-a răvăşit. De ce nu-l pişcase ţânţarul? Chiar se bucura de imunitate totală?

Prima pictură, din faţa paravanului, reprezenta un stareţ budist îmbrăcat în veşmânt maroniu şi o tânără văduvă vizavi de el – în genul ilustraţiilor la haikuuri, cu o tuşă de umor. Chipul stareţului, redat caricatural, înfăţişa un penis mare.

O alta îl arăta pe stareţ sărind pe neaşteptate pe tânăra văduvă, cu intenţia de a o viola; ea se lupta din răsputeri şi chimonoul i se desfăcuse. În următoarea, erau goi, îmbrăţişaţi, iar pe chipul femeii se desluşea fericirea. Penisul stareţului semăna cu rădăcina contorsionată a unui pin uriaş, iar el scosese limba de un cot şi pe faţă i se citea plăcerea maximă. Conform tradiţiei artistice a vremii, degetele încovoiate de la picioarele văduvei fuseseră pictate cu alb de Paris. Pulpele albe îi fremătau pe întreaga lungime, vibraţiile întinzându-se până în vârful degetelor încovoiate de parcă tensiunea era pricinuită de efortul de a-şi reţine fluxul extazului gata să se reverse în eternitate. Contele îi admira sincer eforturile evidente.

De partea cealaltă a paravanului, câţiva novici se căţăraseră între timp pe o tobă din lemn şi o măsuţă şi se sprijineau unii pe alţii ca să vadă ce se întâmplă dincolo, chinuindu-se din răsputeri să-şi preseze acea porţiune a trupului care luase

proporţii caraghios de mari. Paravanul a căzut la un moment dat. Femeia goală încerca să-şi acopere zonele intime şi să scape de-acolo, pe când stareţul zăcea cu faţa-n sus epuizat, lipsindu-i până şi vlaga de a-i certa pe novici.

Se insinua un haos de nedescris. Penisurile călugărilor ajunseseră de înălţimea posesorilor, proporţiile fiind intenţionat exagerate, pentru ca artistul să transmită dimensiunea reală a poftei lor trupeşti. Crăcănaţi din pricina erecţiei, s-au aruncat asupra femeii, chipul fiecăruia devenind un studiu comic al unei barbarii de nedescris.

După calvarul fără seamăn, trupul femeii a căpătat o paloare de moarte şi şi-a dat duhul. Sufletul a zburat din trup şi s-a refugiat, purtat de vânt, în crengile unei sălcii, prefăcându-se într-o stafie răzbunătoare a cărei faţă arăta ca o vulvă.

Brusc, scenele umoristice s-au întrerupt şi atmosfera a devenit cumplit de apăsătoare. Nu una, ci mai multe stafii, semănând perfect între ele, i-au atacat pe bărbaţi. Aveau părul vâlvoi, iar gurile înspăimântător de căscate, cu buzele roşu aprins. Bărbaţii fugeau disperaţi din calea fantomelor care roiau în jurul lor în vârtej, sfârtecându-le penisurile cu fălcile puternice. Nici stareţul n-a scăpat de tortură.

Scena finală se desfăşura la malul mării. Bărbaţii jugăniţi zăceau goi pe plajă, urlând disperaţi, în timp ce o barcă plină cu penisurile lor mutilate pornea în larg. Stafiile cu părul fluturând pe aripile vântului s-au adunat pe punte, făcându-le cu mâna batjocoritor, feţele vaginale bătându-şi joc de ţipetele îngrozite ale victimelor de pe mal. Până şi prora bărcii avea forma unei vulve şi, pornind în larg, un smoc de păr agăţat de ea a început să fâlfâie în aer, caraghios.

Când a ridicat privirea, Contele se simţea inexplicabil de trist. În loc să-l liniştească, *sake*-ul i-a sporit spaima ce-l năpădise. L-a rugat însă pe

Kitazaki să-i mai aducă şi a băut în linişte. Mintea îi era încă plină de imaginea femeii din rulou… cu degetele de la picioare încovoiate. Albul dezmăţat al picioarelor pictate îi stăruia încă în faţa ochilor.

Ceea ce a urmat n-a fost decât rezultatul zăpuşelii moleşitoare din noaptea aceea ploioasă şi al silei care-l cuprinsese. Cu paisprezece ani mai devreme, când soţia lui era însărcinată cu Satoko, se culcase cu Tadeshina. Cum atunci ea avea deja peste patruzeci de ani, pentru el nu fusese decât o toană de moment. Niciodată nu s-a gândit că ar fi fost posibil să se mai repete aşa ceva, mai ales după atâţia ani, când Tadeshina sărise bine de cincizeci. În orice caz, după întâmplările din acea noapte, el n-avea să mai treacă vreodată pragul hanului Kitazaki.

Evenimentele şi împrejurările acelea – vizita Marchizului, lovitura zdrobitoare dată orgoliului său, noaptea ploioasă, încăperea aceea izolată de la han, *sake*-ul, pornografia sinistră –, toate îl împresuraseră pe Conte, sporindu-i repulsia şi (nici nu se putea altfel) stârnindu-i dorinţa de a se înjosi. De aceea a făcut ce-a făcut. Neîntâmpinând nici un pic de rezistenţă din partea lui Tadeshina, sentimentul de dezgust faţă de propria-i persoană a atins cote alarmante.

„Femeia asta“, şi-a spus el, „a aşteptat paisprezece, e în stare să aştepte douăzeci, o sută de ani. Pentru ea nu contează. Când aude vocea stăpânului… e mereu gata să-l slujească.“

Din cauza conjuncturii defavorabile, s-a trezit că aversiunea puternică îl târâse într-o pădure neagră, unde, la cotitură, îl pândea stafia din ruloul pornografic. Ba mai mult, calmul rece al lui Tadeshina, felul ei respectuos de a flirta, mândria evidentă stârnită de siguranţa pe care i-o dădeau profundele sale cunoştinţe în materie de sex – toate astea aveau asupra lui acelaşi efect coercitiv din urmă cu paisprezece ani.

Pesemne că existase o înţelegere între ea şi Kitazaki, deoarece hangiul nu s-a mai întors în cameră. Au rămas ţintuiţi în încăperea aceea întunecată, unde sunetul ploii răsuna obsesiv, fără să scoată o vorbă. Vocile soldaţilor răzbăteau până la ei şi, de data asta, Contele a distins clar cuvintele cântecului:

Spre câmpul de bătălie
Sfâşiat de săbii şi foc,
Soarta naţiunii
E pe umerii tăi.
Tot înainte, bravi camarazi!
Tot înainte, Armată Imperială!

Contele se simţea ca un copil. Tânjea să-şi descarce sufletul de mânia ce-l împovăra. Aşa se explică de ce i-a făcut femeii o dezvăluire atât de neaşteptată, care n-ar fi trebuit să ajungă la urechile slujitorilor. Sentimentul de revoltă nu era numai al lui, ci cuprindea şi furia strămoşilor.

Marchizul Matsugae îl vizitase în ziua aceea. Când Satoko a intrat în cameră ca să-l salute, a întins mâna şi a mângâiat-o pe cap, netezindu-i părul tuns ca blidul unui *kappa*. Aflat probabil sub influenţa *sake*-ului pe care-l băuse, i-a spus brusc fetei: „Ce prinţesă mică şi fermecătoare! Când o să creşti mare, o să fii atât de frumoasă, încât o să-i cucereşti pe toţi. Cât despre un soţ potrivit, bizuiete pe unchiul… să nu-ţi faci griji. Dacă ai încredere deplină în unchiul, am să-ţi aduc un mire fără seamăn. Tatăl tău nu trebuie să-şi bată capul cu nimic. O să-ţi pregătesc un trusou cum nu s-a mai văzut în lumea asta. Alaiul lung ce va însoţi zestrea miresei o să-i lase pe toţi cu gura căscată. Nu s-a mai pomenit aşa ceva în istoria familiei Ayakura“.

În momentul acela, Contesa s-a încruntat uşor, însă Contele a schiţat un zâmbet. Strămoşii săi n-ar fi acceptat o asemenea reacţie. Umiliţi, ei ar fi ripostat, cu eleganţă şi rafinament. Dar azi, când

străvechiul *kemari* nu e decât o amintire, nu mai aveai cu ce să-i uimeşti pe impostori. Şi când bărbaţi ca acest ticălos – debordând de bunăvoinţă şi lipsit complet de intenţia de a răni sentimentele unui aristocrat adevărat – se trezeau insultând fără să vrea, nu exista altă soluţie decât să zâmbeşti indiferent. Şi totuşi, zâmbetul acela misterios se ivea doar pe buzele oamenilor cultivaţi atunci când se confruntau cu noii parveniţi.

Contele a tăcut apoi. Dacă eleganţa avea să se răzbune, oare ce formă ar fi îmbrăcat răzbunarea? se întreba el. Oare una proprie Curţii, asemănătoare celei în care se ardea încet şi discret tămâie în mâneca veşmântului somptuos, până când aceasta se transforma într-o cenuşă fină, paradoxal în absenţa flăcării. O răzbunare care să lase doar un venin uşor parfumat, infiltrându-se în material şi zăbovind acolo ani de zile, fără să-şi diminueze forţa şi efectul…

Atunci, Contele s-a întors spre Tadeshina.

— Vreau să te rog de pe-acum să faci ceva la vremea potrivită. Tare mi-e teamă că atunci când Satoko va creşte, toate vor merge după voinţa lui Matsugae şi, prin urmare, el va fi cel care se va ocupa de căsătoria ei. Dar când pregătirile vor fi pe sfârşite, înainte de nuntă totuşi, aş vrea să-i găseşti lui Satoko un băiat pe care să-l placă şi care să-şi ţină gura… şi s-o pui să se culce cu el. Nu-mi pasă ce poziţie socială are, atâta vreme cât ea îl place. N-am de gând să o predau virgină nici unui mire ales de Matsugae sau prin bunăvoinţa lui. Astfel, o să-i dau Marchizului peste nas, fără ca el să ştie. Dar ai grijă să nu afle nimeni. Nu trebuie să-mi ceri părerea după ce găseşti băiatul. Te rog să procedezi ca şi cum ar fi un păcat comis din propria ta iniţiativă. Şi aş vrea să te mai rog ceva, dacă nu ţi se pare prea mult. Pentru că eşti expertă în materie de sex, să fii atât de drăguţă s-o înveţi pe Satoko să se comporte perfect în două situaţii diferite: să-l facă pe bărbatul care o ia de nevastă

să creadă că e virgină atunci când, de fapt, nu e, şi opusul – să-l facă să creadă că şi-a pierdut virginitatea atunci când, de fapt, ea este virgină.

— Excelenţă, nu-i nevoie să mai continuaţi. Am înţeles, spuse Tadeshina, cu o voce care nu trăda nici urmă de ezitare sau derută. Există atât de multe tehnici perfecte pentru ambele situaţii, încât n-are cum să se ivească pericolul vreunei bănuieli nici măcar în cazul celor mai experimentaţi şi desfrânaţi domni. O să-mi dau toată silinţa ca domnişoara Satoko să se familiarizeze cu amândouă. Numai că aş vrea să ştiu la ce serveşte a doua situaţie.

— Cel care o cucereşte pe logodnica altcuiva înainte de căsătorie nu trebuie să se bucure din cale-afară. Dacă el ştie că ea e virgină, s-ar putea să devină un înfumurat şi să aibă pretenţii… şi asta nu se cuvine. De aceea te rog să ţii cont şi de acest aspect.

— Am priceput, răspunse Tadeshina.

În loc de „Cum doreşte stăpânul“, de data asta şi-a primit misiunea cu o mină gravă şi oficială.

Tadeshina făcea aluzie la cele întâmplate în noaptea aceea de acum opt ani. Contele pricepuse exact sensul vorbelor ei. Totodată, era sigur că, din moment ce îşi acceptase îndatorirea, această femeie şireată n-avea cum să închidă ochii în faţa unor situaţii neaşteptate. Viitorul mire se dovedise a fi un prinţ din Familia Imperială, iar la mijloc se afla Marchizul Matsugae. Şi chiar dacă lui i se datorau multe, căsătoria respectivă ar fi însemnat şi renaşterea Casei Ayakura. Pe scurt, împrejurările difereau mult de ceea ce anticipase el în ziua când o instruise pe Tadeshina într-un acces necontrolat de furie. Dacă ea îşi dusese misiunea mai departe, cu scrupulozitate, în pofida neprevăzutului, trebuie să fi avut motive întemeiate. În plus, secretul ajunsese deja la urechile Marchizului.

Să fi fost ţinta planului ei măreţ tocmai familia Matsugae, cu intenţia de a-l distruge pe Marchiz ca să-l răzbune pe el, cel timid şi indiferent? Sau dorea să se răzbune chiar pe propriu-i stăpân? Nici una din posibilităţi nu era în avantajul Contelui şi de aceea trebuia cu orice preţ s-o împiedice să-i povestească Marchizului episodul acela vechi.

A socotit că-i mai înţelept să nu comenteze. Ce-a fost a fost. Iar pentru ceea ce Marchizul aflase şi n-ar fi trebuit să ştie, se aştepta la reproşuri serioase. Totuşi, nu se îndoia că Marchizul avea să facă uz de relaţiile sale şi să acţioneze în vreun fel pentru a ieşi din impas. Venise clipa să se elibereze de umbrele trecutului, să lase altora povara lor.

De un lucru era sigur: că orice spunea Tadeshina şi oricât îşi recunoştea vina, nu avea de gând să-şi ceară iertare pentru consecinţele faptelor ei. Femeia aceea bătrână, care avusese o tentativă nereuşită de suicid, stătea acolo impasibilă, în chimonoul ei maroniu, cu faţa machiată, semănând cu un greiere prăbuşit într-o cutie cu pudră. Deşi mică de statură, părea să umple întreaga lume cu tristeţe.

Contele şi-a dat brusc seama că încăperea aceea avea cam aceleaşi dimensiuni ca încăperea ferită a lui Kitazaki. A perceput freamătul duios al ploii, deşi nu sosise anotimpul ploios şi l-a izbit din nou căldura înăbuşitoare ce trăgea la lâncezeală.

Tadeshina a ridicat capul să spună ceva. Buzele ei ridate, de obicei uscate, stăteau uşor întredeschise şi se umeziseră, lăsând să se întrevadă puţin din gura ce sclipea în lumina becului la fel de intens ca roşul aprins al rujului.

Contele ghicea ce avea să spună. Faptele ei se dovedeau a fi chiar rezultatul evenimentelor din noaptea aceea, cu opt ani în urmă? Ea însăşi afirmase asta. Şi nu procedase astfel doar ca să-i amintească stăpânului că încă mai exista, pentru că el o ignorase complet din noaptea aceea?

A simţit deodată nevoia să-i pună o întrebare dură, nemiloasă, de care doar un copil ar fi fost în stare:

— Bine că eşti teafără!… Chiar ai vrut să-ţi iei zilele?

Se aştepta ca ea să se înfurie sau să izbucnească în plâns, dar pe Tadeshina a pufnit-o râsul. Un râs aparent cuviincios.

— Ei bine, dacă stăpânul meu ar fi catadicsit să-mi spună „Omoară-te!“, chiar cred că aş fi avut chef să mor. Dacă Excelenţa Voastră mi-ar porunci acum să-mi pun capăt zilelor, aş mai încerca o dată. Peste opt ani oricum o să uitaţi cu desăvârşire…

42

Când Marchizul Matsugae s-a întâlnit cu Contele Ayakura, a fost mirat de indiferenţa acestuia faţă de cele întâmplate. Însă, acceptându-i propunerea şi asigurându-l că totul se va rezolva după voia lui, şi-a revenit. Contele s-a arătat mulţumit că Marchiza avea s-o însoţească pe Satoko la Osaka. A răsuflat uşurat aflând că problema urma să-i fie încredinţată doctorului Mori, o persoană demnă de încredere. Totul avea să se desfăşoare conform instrucţiunilor familiei Matsugae.

Familia Ayakura avea doar o singură doleanţă şi Marchizului nu-i rămânea decât s-o îndeplinească: să li se îngăduie tinerilor – Satoko şi Kiyoaki – să se vadă înainte de plecarea fetei la Osaka. Întrevedere scurtă, faţă-n faţă, în prezenţa părinţilor. Dacă Marchizul accepta, Ayakura îl asigurau că lui Satoko i se va interzice să-l mai întâlnească pe Kiyoaki. Fusese dorinţa lui Satoko şi de aceea, au explicat ei oarecum stânjeniţi, socoteau că puteau face măcar atât de dragul ei.

Faptul că Marchiza o însoţea pe Satoko dădea întâlnirii un aer firesc. Era absolut normal ca un fiu să-şi conducă mama la gară şi lumea n-avea de ce să se uite chiorâş dacă Satoko schimba o vorbă, două cu Kiyoaki.

Stabilind toate amănuntele, Marchizul, la sugestia soţiei, l-a contactat în cel mai mare secret pe doctorul Mori şi l-a chemat la Tokyo, deşi acesta era foarte ocupat cu treburi la Osaka. Doctorul a tras la familia Matsugae o săptămână, înainte de plecarea lui Satoko pe 14 noiembrie, pregătit să acţioneze la nevoie. Dacă ar fi sosit vreun mesaj de la familia Ayakura, putea oricând să ajungă imediat acolo. Exista pericolul pierderii

sarcinii şi de aceea luaseră toate măsurile de precauţie. În caz că s-ar fi întâmplat aşa ceva, doctorul Mori ar fi intervenit iute fără să prindă cineva de veste. Pe urmă, trebuia să fie pe-aproape în timpul lungului drum şi să călătorească discret în alt vagon.

Astfel, un obstetrician renumit renunţase la propriile-i obligaţii pentru a se pune la cheremul familiilor Matsugae şi Ayakura. Acest lucru n-ar fi fost posibil fără banii Marchizului. Iar dacă toate mergeau bine, deplasarea la Osaka urma să contribuie şi ea la mascarea adevărului. Cine şi-ar fi imaginat că o femeie însărcinată se aventurează într-o călătorie atât de lungă?

Deşi doctorul Mori purta costume făcute pe comandă în Anglia, statura lui mică şi îndesată precum şi trăsăturile chipului aminteau de un funcţionar de rând. După fiecare pacientă examinată, lua coala de hârtie de bună calitate cu care acoperise perna şi o mototolea, aruncând-o imediat – gest care i-a sporit reputaţia. Era extrem de politicos şi zâmbea necontenit. Avea multe paciente din familii de elită. Se bucura de o faimă extraordinară şi de o discreţie absolută.

Îi plăcea să vorbească despre vreme şi lăsa impresia că alt subiect nu-l interesează. Îşi cucerea pacientele cu constatări nevinovate: „Ce cald e azi!“, „Întotdeauna se încălzeşte după ploaie!“.

Scria versuri tradiţionale frumoase şi îşi aşternuse impresiile despre Londra într-o culegere de douăzeci de poezii intitulată *Poeme londoneze*. Purta un inel uriaş cu un diamant de trei carate şi, înainte de a examina o pacientă, se crispa ostentativ şi-şi scotea inelul cu o dificultate studiată, aruncându-l pe prima masă ce-i venea la îndemână. Asta nu însemna că uita să şi-l recupereze, nimeni nu-l văzuse vreodată rătăcindu-l pe undeva. Mustaţa lui ţeapănă avea lustrul palid al ferigii după ploaie.

În altă ordine de idei, familia Ayakura a trebuit s-o însoţească pe Satoko la reşedinţa familiei Toin ca să le transmită complimente înainte de plecarea la Osaka. Deoarece deplasarea cu trăsura se dovedea periculoasă, Marchizul Matsugae le-a pus la dispoziţie o maşină. Mai mult, doctorul Mori a mers şi el, deghizat în majordom, lângă şofer, îmbrăcat într-un costum vechi de-al lui Yamada. Din fericire, tânărul prinţ era în misiune. Astfel, Satoko a salutat-o pe Prinţesa Toin doar în holul de la intrare şi apoi s-a retras. Expediţia riscantă a luat sfârşit fără incidente.

Familia princiară s-a oferit să trimită un reprezentant să o conducă pe Satoko la gară pe data de 14 noiembrie, dar familia Ayakura a refuzat politicos. Toate se desfăşurau conform planului Marchizului Matsugae. Ayakura urmau să-l întâlnească pe Marchiz şi pe fiul său la gara Shinbashi. Doctorul Mori avea să urce într-un vagon de clasa a treia, prefăcându-se că nu-i cunoaşte. Scopul călătoriei fiind vizita de rămas-bun la Stareţa mănăstirii Gesshu – un scop lăudabil în sine –, Marchizul a rezervat tot vagonul acela special, cu ferestre mari, pentru familia Ayakura şi soţia lui. Trenul expres avea destinaţia Shimonoseki şi pleca din Shinbashi la nouă treizeci dimineaţa, ca să ajungă la Osaka unsprezece ore şi cincisprezece minute mai târziu.

Gara Shinbashi, proiectată de un arhitect american, fusese construită în 1872, la începutul erei Meiji. Structura era din lemn, iar pereţii înălţaţi dintr-o piatră, pe alocuri cu pete negre, extrasă din cariera peninsulei Izu. Azi, în această dimineaţă senină de noiembrie, lumina soarelui scotea puternic în evidenţă umbrele aruncate de cornişa ce se arcuia pe suprafaţa sobră a pereţilor. Marchiza Matsugae, încordată din pricina călătoriei din care avea să se întoarcă singură, abia le-a adresat două vorbe lui Yamada, care-i ducea

bagajul, şi lui Kiyoaki. Toţi trei au urcat şirul lung de trepte din piatră care ducea la peron.

Trenul nu trăsese încă în gară. Razele soarelui de dimineaţă cădeau pieziş asupra peronului mare şi a şinelor, iar în aerul strălucitor pluteau o mulţime de firicele de praf. Marchiza era atât de îngrijorată din cauza drumului, încât ofta din rărunchi neîncetat.

— Nu-i văd. S-o fi întâmplat ceva?

Deşi Yamada nu-i răspundea decât printr-o încuviinţare reverenţioasă, nu se putea abţine şi repeta continuu aceleaşi vorbe.

Kiyoaki şi-a dat seama de starea de agitaţie a mamei lui, dar, neavând chef s-o liniştească, a rămas la o oarecare distanţă de ea. Aceasta se cufundase în propriile-i gânduri, iar ţinuta ţeapănă trăda eforturile imense de a-şi păstra calmul. Lăsa impresia că avea să se prăbuşească din clipă-n clipă, ca o statuie rigidă turnată dintr-o bucată, lipsită de forţa vitală care s-o susţină. Era răcoare şi dârdâia în haina de la uniformă. De asemenea, chinul aşteptării îl pătrunsese până-n măduva oaselor.

Trenul a intrat în gară cu spatele, sclipind în bătaia soarelui. Vagonul special ieşea în evidenţă, impunător. Exact atunci, Marchiza l-a reperat pe doctorul Mori după mustaţa frumos aranjată. Se afla într-un grup care aştepta ceva mai departe, pe peron. S-a mai potolit. Stabiliseră că trebuie să dea impresia că nu se cunosc până la Osaka, dar, în caz de forţă majoră, doctorul ar fi intervenit.

Au urcat toţi trei în vagonul rezervat. Yamada căra bagajul Marchizei. Pe când îi dădea instrucţiuni majordomului, Kiyoaki privea în lungul peronului. Le-a zărit pe Contesa Ayakura şi pe fiica ei în mulţime, apropiindu-se tot mai mult. Satoko purta la gât un şal în culorile curcubeului. Ajungând în dreptul mănunchiului de raze ce cădeau peste acoperişul peronului, Kiyoaki a observat cât e de palidă şi de lipsită de expresie.

Inima îi bătea nebuneşte. Era trist şi fericit deopotrivă. O vedea apropiindu-se cu paşi mici, măsuraţi. O clipă, şi-a închipuit că el e mirele care-şi aşteaptă mireasa, iar marşul acela solemn, asemănător unei oboseli acumulate treptat, îi stârnea o bucurie dureros de intensă, vlăguindu-l de tot.

Contesa Ayakura s-a urcat în vagon, lăsând-o pe slujitoare să care bagajul lui Satoko. Şi-a cerut îndată scuze pentru întârziere. Mama lui Kiyoaki a salutat-o curtenitor, însă o anume contractare a cutelor de pe frunte îi trăda nemulţumirea şi lipsa de consideraţie.

Satoko şi-a acoperit gura cu şalul şi a rămas oarecum ascunsă în spatele mamei. Ea şi Kiyoaki s-au salutat ca de obicei, iar apoi, la îndemnul Marchizei, s-au aşezat pe o banchetă cu tapiserie roşie.

Abia atunci Kiyoaki a înţeles de ce Satoko ajunsese atât de târziu: voia să scurteze, chiar şi cu puţin, despărţirea. În dimineaţa aceea senină de noiembrie, n-aveau timp să-şi spună nimic. Pe când mamele lor vorbeau, el a rămas cu privirea aţintită la Satoko, având grijă să nu-şi trădeze iubirea. În ea adunase tot focul din inima lui şi se temea ca nu cumva, asemenea razelor prea puternice ale soarelui, pasiunea lui mistuitoare să pârjolească albeaţa fragilă a fetei. Pasiunea ce-l stăpânea şi emoţia pe care voia s-o transmită necesitau fineţe şi graţie, nu-şi permitea să le lase necontrolate. Trăia un sentiment nou şi simţea nevoia să-i ceară iertare.

Cât despre trupul ei, acoperit de haine, ştia tot ce se poate şti, până în cele mai mici detalii. Ştia unde roşeşte mai întâi când e stânjenită, îi cunoştea punctele sensibile, ştia unde pulsează precum aripa unei lebede prinse în capcană. Ştia ce-i place şi ce nu. Şi, pentru că ştia absolut tot, acesta părea că emană o strălucire palidă care se întrezărea chiar şi prin chimono. Un lucru însă nu recunoştea în

trupul acela, în adâncul inimii, protejată parcă de mânecile veşmântului – felul în care-şi croia drum în viaţă de-acum încolo. Imaginaţia lui de nouăsprezece ani nu făcea faţă fenomenului, aşa cum se descurca închipuirea unui copil, ceva care, oricât de legat de întuneric, de sânge fierbinte şi de carne, depăşea graniţele realităţii.

Singurul lucru personal menit să-i aparţină lui Satoko trebuia să fie un copil. Însă curând, partea aceea îi va fi smulsă şi se vor despărţi iarăşi. Nu avea puterea să împiedice acest lucru, nu-i rămânea decât să lase totul în voia sorţii. Într-un fel, pruncul acela nenăscut era Kiyoaki însuşi, pentru că nu avea încă puterea să acţioneze pe cont propriu. Tremura de singurătate şi frustrare amară, aidoma unui copil obligat să stea acasă, pedepsit, pe când ceilalţi membri ai familiei mergeau fericiţi la iarbă verde.

Satoko şi-a ridicat privirea şi s-a uitat, absentă, pe fereastră. Părea absorbită de ceea ce vedea pe peron. Kioyaki simţea cu acuitate că în ochii aceia, în care se reflecta straniu umbra lăuntrului fetei, el n-avea să-şi mai găsească vreodată locul atât de râvnit.

Un şuierat strident a răsunat ca un avertisment. Satoko s-a ridicat. A avut impresia că făcuse un efort supraomenesc. Mama ei, îngrijorată, a întins mâna ca s-o sprijine.

— Trenul pleacă imediat. Mai bine ai coborî.

Vocea lui Satoko a răsunat vioaie, însă lui i s-a părut cam ascuţită.

Au urmat schimburi de replici între el şi Marchiză, absolut fireşti între un fiu şi o mamă care-l lasă singur o vreme. Bineînţeles, o mulţime de poveţe. Kiyoaki se întreba dacă este în stare să joace în continuare rolul destinat lui în acea scurtă şi tristă parodie.

Apoi, s-a întors spre Contesă ca să-şi ia rămas-bun aşa cum cerea eticheta şi imediat după aceea, pe un ton firesc, i s-a adresat lui Satoko:

— Ai grijă de tine!

Uşurinţa cu care i-a făcut urarea l-a încurajat şi era gata să întindă mâna şi s-o pună familiar pe umărul ei, însă în următorul moment a băgat de seamă că braţul îi zăcea neputincios lângă trup, de parcă îi paralizase. Privirea lui a întâlnit privirea fetei.

Ochii ei mari şi frumoşi înotau în lacrimi, dar altfel de lacrimi decât cele de care se temuse – de parcă ar fi fost nişte creaturi cu suflet, sfârtecate-n bucăţele. În ochii ei a desluşit căutătura îngrozită a celui care e pe punctul de a se îneca. Imposibil de suportat. Genele ei lungi şi minunate s-au deschis larg, ca petalele unei flori care înfloreşte brusc.

— Şi tu, Kiyo! Rămâi cu bine, spuse ea răspicat, dintr-o suflare.

Kiyoaki a coborât iute din tren, exact în momentul în care şeful de gară, cu o sabie scurtă atârnându-i la centura ce-i încingea mijlocul peste haina încheiată la cinci nasturi, a ridicat mâna în semn de plecare. S-a mai auzit o dată fluierul conductorului. Deşi oarecum stânjenit din pricina lui Yamada, Kiyoaki nu s-a putut abţine totuşi să nu rostească în gând numele lui Satoko de nenumărate ori. O chema în inima lui.

Trenul s-a pus în mişcare. Vagoanele s-au zdruncinat puţin şi apoi, pe măsură ce se îndepărtau, au început să se deruleze lin, ca aţa de pe mosor. În doar câteva clipe, vagonul devenise doar un punct mobil. Nici Satoko, nici una din mame nu s-au mai arătat. Dâra de fum de deasupra peronului, emanând un miros înţepător, stătea mărturie forţei cu care pornise trenul.

43

În a treia dimineaţă, Marchiza Matsugae a ieşit din hanul la care se cazase şi s-a îndreptat spre cel mai apropiat oficiu poştal ca să expedieze o telegramă. Soţul ei îi atrăsese atenţia să facă acest lucru personal. Aflându-se pentru prima oară într-un oficiu poştal, era cuprinsă de emoţii, dar nu atât de mari încât să nu-şi amintească de spusele unei prinţese decedate de curând. Aceasta fusese convinsă că banii sunt murdari şi nu-i atinsese cât trăise. Însă acum n-avea încotro şi trebuia să trimită telegrama, formulând-o aşa cum îi ceruse soţul: „Vizita s-a terminat cu bine“.

A simţit o uşurare de parcă i s-ar fi luat o mare greutate de pe umeri. S-a întors la han să plătească şi apoi s-a dus la gară, unde o aştepta Contesa Ayakura. Ca să-şi exprime personal mulţumirile, Contesa a lăsat-o puţin singură pe Satoko în spital.

Satoko a intrat în clinica privată a doctorului Mori sub un alt nume şi, la insistenţele doctorului, a mai rămas trei zile după intervenţie ca să-şi revină complet. Contesa a vegheat-o tot timpul. Cu toate că fizic se simţea excelent, nu i-a adresat mamei sale nici un cuvânt după operaţie, durând-o foarte tare.

Prelungirea şederii în spital a fost doar o simplă măsură de precauţie. Când doctorul Mori i-a permis să plece, îşi recăpătase vigoarea, arătând ca un om sănătos. Odată ce greţurile matinale deveniseră doar o umbră a trecutului, te-ai fi aşteptat să fie mai plină de viaţă, însă ea se cufundase într-o tăcere încăpăţânată.

Conform planului, urmau să meargă la templul Gesshu ca să-şi ia rămas-bun de la Stareţă, înnoptau acolo, iar a doua zi dimineaţa aveau să se întoarcă la Tokyo.

Aşadar, pe 18 noiembrie, după-amiaza, au luat amândouă trenul din gara Obitoke, pe linia Sakurai. Era o zi caldă şi frumoasă de toamnă şi, în ciuda stânjenelii provocate de fiica ei taciturnă, Contesa se simţea mai relaxată.

Nedorind să le deranjeze pe călugăriţe, nu anunţaseră la mănăstire ora sosirii. Ajunse în gară, au rugat un funcţionar să le cheme două ricşe, dar se găseau greu. În timp ce aşteptau, Contesa, mare amatoare de locuri necunoscute, s-a plimbat prin împrejurimi. Satoko a rămas în sala de aşteptare de la clasa întâi. Cum a ieşit, Contesa a văzut un indicator care orienta vizitatorii spre templul Obitoke din zonă.

> Templul Obitoke de pe Muntele Koyasu
>
> Aici este venerat Bodhisattva Jizo Obitoke Koyasu – cel mai vechi şi sacru loc de rugăciune pentru sufletul copiilor decedaţi. Consfinţit prin rugăciunile Împăraţilor Montoku şi Seiwa, precum şi prin ale Împărătesei Somedono.

S-a bucurat că Satoko nu dăduse cu ochii de plăcuţa indicatoare. Ca să evite ulterior o asemenea posibilitate nedorită, s-a gândit să-l roage pe omul cu ricşa să o tragă sub acoperişul gării şi să nu-i lase fiicei sale nici o clipă de răgaz să privească în jur. Cuvintele i se înfăţişau Contesei ca nişte pete de sânge care maculau minunatul peisaj de noiembrie.

Gara Obitoke avea zidurile albe şi acoperiş cu ţigle. Alături se afla o fântână, iar peste drum o casă veche împrejmuită de un zid de chirpici, cu o magazie impunătoare în spate. Deşi magazia albă şi chirpiciul străluceau în lumina soarelui, întreaga scenă părea dominată de o atmosferă sumbră. Se înainta destul de greu prin noroiul înşelător de sub care ieşeau pe alocuri fâşii îngheţate. Privirea i-a fost atrasă de o pată galbenă aflate ceva mai departe, lângă un podeţ care traversa calea ferată, exact în locul în care se terminau copacii tot mai

înalţi şi mai golaşi. Contesa şi-a ridicat poalele veşmântului şi a început să urce panta.

În partea de jos a podeţului erau înşirate ghivece cu crizanteme mici. Alte câteva fuseseră aşezate la umbra unei sălcii verzi aflate în apropierea cărării ce ducea la podeţul de lemn modest şi nu cu mult mai mare decât o şa. Un aşternut în picăţele fusese scos la aerisit pe balustrada lui. În curtea unei case alăturate se zvântau nişte scutece şi o bucată de material roşu, prinse cu cleşti de rufe, fluturând graţios în bătaia brizei şi mângâiate de razele soarelui. Prunele uscate, agăţate de streaşină, păreau de culoarea apusului de soare. Nu se vedea nimeni prin preajmă.

În jos, pe drum, se zăreau venind două ricşe negre. A pornit îndată spre gară ca s-o anunţe pe Satoko.

Fiindcă vremea era frumoasă, le-a cerut bărbaţilor să coboare coşurile ricşelor. Au părăsit oraşul, lăsând în urmă două sau trei hanuri. Au călătorit destul de mult pe un drum mărginit de parcele de orez. Dacă priveai atent spre munţi, distingeai cu uşurinţă, chiar în inima lor, templul Gesshu.

Ceva mai încolo, drumul era mărginit de pruni încărcaţi de fructe, dar cu aproape toate frunzele căzute. Parcelele de orez aliniate frumos păreau să poarte haine de sărbătoare.

Contesa, aflată în prima ricşă, se întorcea din când în când spre fiica ei. Satoko îşi împăturise şalul şi-l aşezase în poală. Văzând că priveşte încântată la peisajul din jur, Contesa s-a mai liniştit.

Când drumul a intrat în munte, ricşele au încetinit. Cei doi bărbaţi care le trăgeau erau în vârstă, iar picioarele nu-i mai ajutau ca odinioară. Însă n-aveau motive să se grăbească. Contesa se bucura din tot sufletul că li se ivise prilejul să admire pe îndelete acel peisaj fermecător.

Se apropiau de poarta de piatră a templului Gesshu, iar după ce vor fi trecut de ea, peisajul avea să se restrângă la o pantă uşoară, o fâşie întinsă de cer albastru eclipsată parţial de iarba înaltă de pampas, precum şi de un lanţ de munţi mai îndepărtaţi.

Bărbaţii cu ricşele s-au oprit ca să se odihnească, să-şi şteargă sudoarea şi să schimbe între ei câteva cuvinte. Contesa i-a strigat lui Satoko pe un ton care să-l acopere pe al bărbaţilor:

— Bucură-te cât poţi de peisajul până la mănăstire. Oamenii ca mine îşi fac programul după bunul plac, pe când tu o să încetezi cu plimbările.

Satoko nu i-a răspuns, dar i-a zâmbit şi a încuviinţat uşor.

Bărbaţii şi-au reluat drumul, făcând eforturi tot mai mari la urcuş. După ce au intrat pe terenul mănăstirii, copacii de pe ambele părţi ale cărării s-au îndesit într-atât, încât soarele nu mai răzbătea printre ei.

În urechile Contesei răsuna încă uşor bâzâitul insectelor ce zumzăiseră cât zăboviseră bărbaţii. La un moment dat, pe partea stângă a drumului au început să apară prunii, încântându-i privirile cu fructele lor sclipitoare, atârnând greu de crengi şi aruncând umbre lucioase asupra celorlalte fructe din preajmă. Un pom cu doar câteva frunze uscate era încărcat de prune roz-portocalii care, spre deosebire de frunze, rezistaseră tuturor intemperiilor. Grămada de fructe se proiecta pe cer asemenea unor stele ce împodobesc nemărginirea albastră.

— Nu văd deloc frunze de arţar. Oare de ce? întrebă Contesa pe un ton piţigăiat, fără a primi însă vreun răspuns.

Nici tufe nu se găseau prea multe pe drum, ci doar parcele cu ridichi înspre apus şi desiş de bambus pitic înspre răsărit. Parcelele cu ridichi se acoperiseră de straturi groase de frunze care filtrau lumina soarelui, formând un model foarte

complicat. Apoi venea rândul tufişurilor de ceai despărţite de drum printr-un teren mlăştinos. Gardul viu era plin de viţe de magnolie cu bobiţe roşii, mai departe se zărea o mlaştină întinsă, iar dincolo de ea drumul se întuneca brusc şi ricşele au intrat într-o pădurice de cedri bătrâni. Soarele se prefira printre ei, aruncând pete luminoase pe iarba de bambus. Tulpina singuratică a unui cedru a licărit cu o intensitate bizară.

Contesa a simţit deodată răcoarea. S-a întors spre ricşa din spatele ei şi i-a făcut lui Satoko semn să-şi pună şalul pe umeri. Cu toate că nu se aşteptase ca fiica ei să se conformeze, după câteva minute, privind în urmă, a prins cu coada ochiului culorile şalului, fluturând în bătaia vântului. Satoko nu se arăta dispusă la vorbă, însă Contesa avea măcar mulţumirea că-i asculta îndemnurile.

După ce ricşele au trecut de poarta neagră, peisajul a luat înfăţişarea unei grădini, aşa cum te aşteptai de altfel, dat fiind că se apropiau de mănăstire. Frunzele roşii de arţar – primele care se zăreau – au luat-o prin surprindere pe Contesă, care le-a admirat cu gura căscată.

Nu găsea nimic impresionant la culorile arţarilor din incinta templului. Roşul intens se asocia doar cu inima munţilor – nuanţă ce părea să-i povestească despre păcate neispăşite încă. S-a simţit brusc asaltată de o nelinişte apăsătoare şi gândul i-a fugit la Satoko.

Paravanul de pini şi cedri zvelţi de pe fundalul frunzelor ruginii nu era îndeajuns de dens ca să tăinuiască întinderea luminoasă a cerului. Splendoarea lui albastră se revărsa printre copaci, izbind arţarii de sus şi transformând crengile mari cu frunze ruginii în nori risipiţi, surprinşi de strălucirea soarelui de dimineaţă. Privind cerul pe sub crengi, a impresionat-o profund împletirea magică a frunzelor, ce semăna cu o dantelă roşu aprins.

Ricşele s-au oprit în cele din urmă. Contesa şi Satoko au coborât în faţa porţii în stil chinezesc, în spatele căreia se întindea aleea pavată cu pietre şi intrarea în mănăstirea Gesshu.

44

Contesa şi Satoko n-o mai văzuseră pe Stareţă de un an, de la vizita pe care aceasta le-o făcuse cu prilejul călătoriei la Tokyo. Aşteptând să fie primite în salonul de zece rogojini, o călugăriţă bătrână le-a dat asigurări că Stareţa este foarte încântată de vizita lor. În momentul acela a intrat ea, însoţită de o altă călugăriţă de rang înalt, care o ţinea de mână.

La aflarea veştii logodnei, Cucernicia Sa a felicitat-o pe Satoko:

— Data viitoare când vom avea onoarea să ne bucuraţi cu prezenţa dumneavoastră, vă rugăm să aveţi bunăvoinţa să poposiţi în pavilionul special.

Pavilionul era de fapt vila din incinta mănăstirii rezervată pentru membrii Familiei Imperiale.

Ajunsă la mănăstire, Satoko nu şi-a mai permis să rămână închisă în muţenia ei, răspunzând, chiar dacă laconic, ori de câte ori i se vorbea. Atitudinea ei rezervată a fost pusă pe seama timidităţii. Stareţa, o femeie cu un tact extraordinar, n-a dat prin nimic de înţeles c-ar fi ghicit ceva suspect în purtarea fetei.

Contesa a admirat ghivecele cu crizanteme aliniate în curte.

— Un ţăran care le cultivă ne aduce în fiecare an, spuse încântată Stareţa. Mereu ne dă sfaturi cum să le îngrijim.

A rugat-o pe călugăriţa bătrână să le arate crizantemele: unele roşii, simple, dar cu dungi paralele; altele galbene, cilindrice, altoite în acelaşi mod şi aşa mai departe. Până la urmă, Stareţa însăşi le-a condus pe Contesă şi pe Satoko în camera de oaspeţi.

— Greu se mai colorează frunzele de arţar anul acesta! mărturisi ea oarecum nedumerită, când

călugăriţa a tras uşile glisante, dezvăluind privirilor oaspeţilor mirificul peisaj din grădina interioară.

Munţii miniaturali arătau încântător, deşi iarba mai avea un pic şi se usca. Arţarii ruginii în vârf deveneau treptat de un portocaliu care ceda locul galbenului, pentru ca în partea cea mai de jos să predomine verdele. Roşul-închis din vârf te ducea cu gândul la sângele coagulat. Florile de munte se pregăteau să înflorească, iar într-un colţ al grădinii se curba uşor o ramură uscată de mirt absolut fermecătoare.

S-au întors în camera de oaspeţi şi, în vreme ce Cucernicia Sa şi Contesa vorbeau despre tot felul de lucruri, a început uşor să se însereze.

Cina a fost de-a dreptul festivă, încheindu-se cu orez amestecat cu boabe de fasole roşie, fel de mâncare ce se serveşte doar de sărbători sau la ocazii speciale. Cele două călugăriţe s-au străduit să însufleţească atmosfera, dar degeaba.

— Azi se aprinde focul la Palatul Imperial, preciză Stareţa.

Era un ritual vechi ce consta dintr-o rugăciune adresată de o doamnă de la Curte flăcării uriaşe dintr-un *hibachi* special. Călugăriţa cea bătrână, care-l văzuse cu ani în urmă, pe când slujise la Curte, a intonat rugăciunile din memorie.

Ritualul avea loc în prezenţa Împăratului, pe data de 18 noiembrie. Când flacăra din *hibachi* ajungea până aproape de tavan, o doamnă, înveşmântată în straie de sărbătoare, se apuca să intoneze: „Sus! Sus! Aprinde-te flacără sacră! Dacă aceste mandarine şi *manju*[58] îţi sunt pe plac…“ În clipa aceea le arunca în foc şi, după ce se încălzeau bine, le oferea Împăratului.

58 Găluşte umplute cu pastă dulce de fasole.

Călugăriţa lăsa impresia că iniţiativa ei de a povesti femeilor despre acel ritual e aproape un sacrilegiu, dar Stareţa şi-a dat seama că fusese

luată cu intenţia de a mai anima puţin atmosfera, aşa că n-a mustrat-o.

S-a întunecat devreme la Gesshu. Poarta din faţă fusese deja zăvorâtă înainte de ora cinci. Imediat după cină, călugăriţele s-au dus la culcare, iar Contesa şi Satoko au fost conduse în camera lor. Urmau să stea până a doua zi la prânz, ca să aibă timp să-şi ia pe îndelete rămas-bun. Apoi aveau să ia un tren de noapte spre Tokyo.

Contesa avusese de gând să o certe pe Satoko pentru starea ei de spirit care stricase atmosfera de peste zi, dar, gândindu-se mai bine la cele petrecute la Osaka, s-a hotărât să nu-i reproşeze nimic.

Chiar şi în bezna monotonă a nopţii, uşa glisantă din camera de oaspeţi părea albă şi lugubră, de parcă aerul îngheţat de noiembrie pătrunsese prin stratul subţire de hârtie cerată care acoperea cadrul. Contesa distingea cu uşurinţă modelul cu crizanteme cu şase petale şi nori albi din preajma mânerului uşii. Înspre tavanul întunecat, rozete metalice de forma a şase crizanteme grupate în jurul unor floricele de munte perene mascau fiecare cui bătut în stâlpii de susţinere, accentuând şi mai mult bezna. Nici o adiere de vânt nu tulbura liniştea ramurilor de pin. În pofida întunericului, îţi închipuiai lesne întinderea vastă pe care se desfăşurau pădurile şi munţii.

Contesa respira uşurată. Ea şi fiica ei duseseră la bun sfârşit îndatorirea sfâşietoare, plătind preţul sufletesc cerut. Simţea că de-acum înainte lucrurile aveau să fie calme şi senine. Cu aceste gânduri, în ciuda faptului că fiica ei se zvârcolea şi se răsucea lângă ea, a adormit buştean.

Când a deschis ochii, Satoko dispăruse. A pipăit locul de alături în lumina palidă a zorilor şi a constatat că veşmântul ei de noapte fusese împăturit frumos şi aşezat deasupra aşternutului. A străfulgerat-o o undă de îngrijorare, dar a încercat să se îmbărbăteze, spunându-şi că fata e la toaletă,

şi a aşteptat nemişcată câteva minute. Dar îi era imposibil să stea locului, simţindu-şi inima prinsă într-o menghină îngheţată. S-a ridicat şi s-a dus la toaletă. Nu era nimeni acolo. Cerul începea să capete o nuanţă de un albastru incert.

În momentul acela a auzit zgomote dinspre bucătărie şi aproape imediat a dat cu ochii de o slujnică trezită mai devreme. Speriată de apariţia bruscă a Contesei, s-a lăsat imediat în genunchi.

— Ai văzut-o pe Satoko?

Slujnica s-a speriat şi n-a fost în stare decât să scuture din cap. Nu s-a mişcat nici măcar un milimetru ca s-o ajute la căutat.

Apoi, pe când alerga disperată pe coridoarele mănăstirii, s-a întâlnit întâmplător cu călugăriţa cea bătrână, care a fost şocată la aflarea veştii şi s-a alăturat îndată Contesei.

La capătul celălalt al unui coridor de legătură, s-a iţit licărirea unor lumânări venind dinspre altarul principal de rugăciuni. Puţin probabil ca vreo călugăriţă să-şi fi început deja rugăciunile de dimineaţă.

Două lumânări aprinse în formă de roată înflorată luminau statuia lui Buddha în faţa căreia stătea Satoko. Ivindu-se din spatele ei, Contesa nu şi-a recunoscut fiica în primele momente, pentru că îşi tăiase părul. Şuviţele îndepărtate erau alături de cartea de rugăciuni, de parcă ar fi fost aduse ofrandă Marelui Iluminat şi, cu rozarii în mână, Satoko se adâncise în rugăciuni.

Prima reacţie a mamei a fost una de uşurare, constatând că trăieşte. Abia atunci şi-a dat seama că avusese convingerea că Satoko murise.

— Ţi-ai tăiat părul! ţipă ea, îmbrăţişându-şi fiica.

— Da, mamă. N-aveam de ales, răspunse fata, privind-o drept în ochi.

Lumânările îşi răsfrângeau pâlpâirile în pupile, însă albul ochilor ei căpătase deja strălucirea zorilor. Contesa nu mai văzuse niciodată zori mai

înspăimântători decât cei oglindiţi în privirea fiicei. Şi aceeaşi sclipire albă, tot mai puternică pe măsură ce trecea timpul, se proiecta şi pe şiragul de mărgele pe care le împletise printre degete. Lumina zorilor părea să se scurgă din fiecare cristal rece, cu o voinţă de fier greu de imaginat.

Călugăriţa mai mică în rang s-a dus iute să-i spună vestea Cucerniciei Sale, după care s-a retras, lăsând-o pe cea bătrână să le însoţească pe Contesă şi pe fiica ei la Stareţă.

— Cucernicia Voastră, v-aţi trezit? strigă ea de afară.

— Da.

— Vă rugăm să ne iertaţi.

În spatele uşii glisante trase de călugăriţă a apărut Stareţa, şezând pe propriu-i aşternut cu spatele drept. Contesa a început să se bâlbâie.

— Ştiţi… ăăă… vă rugăm să ne iertaţi… Problema e că Satoko tocmai şi-a tăiat părul… în sanctuar.

Stareţa a ţintuit-o pe Satoko cu privirea, dar pe chipul ei nu s-a citit nici o tresărire.

— Mă gândeam că s-ar putea întâmpla asta, zise ea.

A căzut apoi pe gânduri. După o scurtă pauză i-a cerut Contesei ca, în împrejurările date, să o lase singură cu Satoko pentru a-i vorbi între patru ochi. Contesa şi călugăriţa au încuviinţat şi s-au retras.

Rămasă doar cu Contesa, călugăriţa a încercat s-o îmbărbăteze, dar aceasta, extrem de tulburată, nu s-a atins nici de micul dejun. Călugăriţa o înţelegea, însă nu-i venea în minte vreun subiect de discuţie care să-i distragă atenţia. A trecut ceva timp până când Stareţa a trimis după ele. Atunci, în prezenţa lui Satoko, Stareţa i-a dat Contesei vestea zguduitoare – se convinsese de seriozitatea cu care fata voia să renunţe la cele lumeşti şi de aceea templul Gesshu o primea ca novice.

Contesa şi-a frământat mintea toată dimineaţa pentru a găsi o soluţie salvatoare. Nu se îndoia nici

o clipă că Satoko era de neînduplecat în decizia ei. Apoi trebuia să mai treacă ceva timp – câteva luni sau chiar jumătate de an – ca să-i crească părul la loc. De-ar reuşi careva s-o convingă să nu accepte tonsura, lunile respective ar fi considerate perioadă de convalescenţă pentru a-şi reveni după boala contractată în excursie şi, în felul acesta, familia Ayakura ar putea obţine amânarea logodnei. Între timp, Contele şi Marchizul Matsugae ar determina-o să se răzgândească. Însă auzind-o pe Stareţă cât de hotărâtă e, se temea că eforturile lor ar fi zadarnice.

Pentru a fi primită ca novice, o persoană trebuia să se supună unei discipline ascetice un an de zile înainte de a primi tonsura la ceremonia oficială. Dar acum, cel mai important lucru era ca părul lui Satoko să crească la loc. Apoi, dacă o convingeau să renunţe… Contesa îşi închipuia o mulţime de scenarii minunate. Dacă lucrurile aveau să reintre în normal foarte repede, putea chiar să poarte o perucă la logodnă.

Contesa Ayakura s-a hotărât să o lase pe Satoko acolo şi să se întoarcă la Tokyo pentru a pune la punct un plan de acţiune.

— Vă mulţumesc din suflet pentru amabilitatea pe care ne-aţi arătat-o, îi spuse Stareţei. Îmi pare sincer rău pentru tot ce s-a întâmplat. Şi nu numai că situaţia asta s-a ivit brusc, în toiul călătoriei, dar mă gândesc cât de mult va afecta şi Familia Imperială. Deocamdată, v-aş ruga să îmi îngăduiţi să plec la Toyko pentru a mă consulta şi cu soţul meu, după care voi reveni. Până atunci, v-o las pe Satoko în grijă.

Satoko a ascultat vorbele mamei cu indiferenţă. Contesei îi era teamă fie şi să-i mai vorbească.

45

Aflând ce s-a întâmplat, Contele Ayaukura a rămas mut de uimire şi n-a fost în stare de nimic mai bine de o săptămână, ceea ce l-a înfuriat teribil pe Marchizul Matsugae.

Cei din familia Matsugae stăteau liniştiţi la gândul că Satoko se întorsese la Tokyo şi că îşi anunţase deja întoarcerea familiei Toin. Un asemenea calcul greşit nu i se potrivea defel Marchizului, care, după ce soţia îi povestise amănunţit că lucrurile au decurs la Osaka fără nici o piedică, s-a culcat pe-o ureche, sigur de rezolvare.

Starea de nepăsare a Contelui Ayakura persista. Era de părere că doar un nebun putea crede în posibilitatea unei catastrofe. I se părea că e mai folositor să se odihnească decât să se gândească la dezastre. Chiar dacă viitorul nu se arăta prea luminos, el ştia din *kemari* că, până la urmă, mingea tot pe pământ cade. Nu trebuia să se panicheze. Supărarea, furia şi alte izbucniri necontrolate deveneau greşeli pe care doar o minte needucată le comitea. Şi acest lucru ieşea din discuţie în cazul Contelui.

Dorea o mică amânare. Era oricum mai suportabil să accepte orice picătură dulce din scurgerea timpului decât să plece urechea la vreo hotărâre de gust îndoielnic. Oricât de gravă se dovedeşte o problemă, dacă e nesocotită suficient, atunci prin însăşi neglijarea ei poate fi influenţată, iar sprijinul apare de unde nu te aştepţi. Cam asta era politica domnului Ayakura.

Sub aripa protectoare a soţului, Contesa nu se mai îngrijora aşa de tare ca la mănăstire. În împrejurările date, se considerau norocoşi că Tadeshina lipsea şi nu lua te miri ce măsuri pripite.

Contele avusese amabilitatea s-o trimită în staţiunea Yugawara ca să se întremeze.

După vreo săptămână, a sunat Marchizul Matsugae şi Contelui i-a fost imposibil să mai ascundă absenţa fetei. Marchizul a rămas mut de uimire aflând că Satoko nu se întorsese şi a fost cuprins de panică, asaltat de tot felul de premoniţii groaznice.

Marchizul şi Marchiza au venit într-un suflet la familia Ayakura. La început, Contele a răspuns în doi peri, dar, în cele din urmă, adevărul a ieşit la iveală. Furios la culme, Marchizul a dat cu pumnul în masă.

Astfel, salonul acela de zece rogojini, singura încăpere în stil occidental din casă, deşi nu de prea mult bun-gust, a devenit scena primei confruntări dure dintre cele două familii care se cunoşteau de foarte multă vreme. Femeile jenate, cu nasul în poală, le aruncau soţilor câte o privire înspăimântată. Bărbaţii stăteau faţă-n faţă, iar Contele îşi ţinea capul plecat şi mâinile fine, ca de păpuşă, pe masă. Spre deosebire de el, în ciuda inferiorităţii, chipul Marchizului ar fi fost potrivit ca model de mască No a unui diavol furios, cu sprâncenele arcuite. Chiar şi în ochii consoartelor, Contele nu părea să aibă cea mai mică şansă.

Mânia Marchizului a dominat scena o bună bucată de vreme. Însă, pe când dădea frâu liber furiei, s-a simţit oarecum stânjenit din pricina asta, mai ales că, în definitiv, poziţia lui în acea poveste era sigură de la început până la sfârşit. Nici n-ar fi putut găsi un partener mai slab şi mai jalnic decât cel cu care se confrunta acum. Contele nu arăta deloc bine. Aşa cum stătea acolo tăcut, în pofida trăsăturilor cizelate şi a calmului înnăscut, pe chipul lui alternau expresii ce trădau tristeţe şi stânjeneală, sculptate parcă în sidef gălbui. Pleoapele zbârcite îi evidenţiau ochii plecaţi şi melancolia ce-l năpădise. Marchizului îi lăsau

impresia – şi nu era prima oară – că sunt mai degrabă ochi de femeie.

Reticenţa Contelui Ayakura şi felul său de a se prăbuşi în scaun reînviau eleganţa rafinată a vechilor tradiţii – de neregăsit în arborele genealogic al Marchizului. Acum părea şi mai rezervat, amintind de penajul alb, dar murdar, al unei păsări moarte, care scosese triluri încântătoare, dar al cărei trup nu fusese nicicând frumos şi nici carnea nu fusese comestibilă.

— Nu-mi vine să cred! Ce nenorocire! Cum o să ne scuzăm în faţa Împăratului şi a întregii naţiuni? se avântă Marchizul, hotărât să-şi descarce nervii prin cuvinte bombastice, dar conştient de faptul că ancora lor de salvare ar putea plesni în orice clipă.

N-avea nici un rost să-şi reverse mânia asupra Contelui, deloc familiarizat cu logica şi prea puţin dispus să ia vreo iniţiativă. Mai mult, Marchizul şi-a dat seama că forţa furiei se întorcea împotriva lui însuşi cu atât mai înverşunată, cu cât se aprindea mai tare.

Contele, pe care-l dispreţuia, intuise de la bun început urmările, iar lui nu-i venea să creadă una ca asta. Însă acum îi era dureros de clar că, indiferent ce se întâmpla şi oricât de catastrofală se prezenta situaţia, Contele n-avea să facă nimic, iar el avea să-şi asume întreaga vină.

În definitiv, Marchizul îl rugase pe Conte să-i instruiască băiatul ca să deprindă un simţ deosebit al rafinamentului. Nenorocirea de-acum este rezultatul nesăbuinţelor lui Kiyoaki, consecinţă a otrăvii perfide ce se infiltrase în spiritul lui încă de mic copil, când fusese dat în grija familiei Ayakura. Însă ultimul instigator n-a fost altul decât Marchizul însuşi. Colac peste pupăză, chiar Marchizul insistase ca Satoko să fie trimisă la Osaka, fără să-i treacă prin minte că s-ar putea întâmpla un asemenea dezastru. Toate neplăcerile se împleteau în aşa fel, încât forţa mâniei

Marchizului se întorcea ca un bumerang asupra lui însuşi.

Epuizat de frământări şi peste măsură de îngrijorat, Marchizul s-a hotărât să nu mai scoată o vorbă. Tăcerea s-a prelungit şi a devenit profundă, lăsând impresia că toţi cei patru se adunaseră în camera aceea pentru meditaţie în grup. Cloncănitul puişorilor răzbătea dinspre grădina din spate. La fiecare adiere de vânt, acele pinilor căpătau unduiri de ape ce străluceau puternic în lumina cerului de la început de iarnă. Nu se zărea ţipenie de om prin apropiere, iar liniştea părea că vine să întregească atmosfera lugubră din încăpere.

Contesa a rupt în cele din urmă tăcerea.

— S-a ajuns la situaţia asta din neglijenţă. N-am cuvinte să-mi cer iertare, domnule Marchiz. Dar dacă lucrurile sunt atât de încurcate, n-ar fi mai bine totuşi să găsim o cale s-o convingem pe Satoko să renunţe grabnic la ideea ei nebunească şi să accepte logodna deja stabilită?

— Dar ce ne facem cu părul ei? a fost replica Marchizului.

— Dacă ne grăbim şi comandăm o perucă, o să păcălim lumea o vreme…

Contesa n-a apucat să-şi termine ideea, că Marchizul a şi intervenit pe un ton strident în care se desluşea un firicel de speranţă:

— Perucă?! Nu m-am gândit la asta.

— Ce idee bună! zise Marchiza. Nici prin cap nu ne-a trecut aşa ceva.

S-au molipsit cu toţii de entuziasmul Marchizului. Nu mai aveau alt subiect de discuţie, peruca le ocupa minţile şi se luau la întrecere pe strălucita idee, de parcă săreau înfometaţi pe o bucăţică de carne. Râdeau amuzaţi.

Însă nu toţi manifestau aceeaşi încredere în ideea Contesei. Contele, de exemplu, n-o vedea realizabilă. Nici Marchizul nu era mai optimist, dar măcar reuşise să simuleze încrederea cu un aer demn. Contele încerca să se molipsească.

— Chiar dacă tânărul prinţ o să aibă vreo bănuială în legătură cu părul lui Satoko, spuse Marchizul şoptind, cu un zâmbet forţat, n-o să se apuce să-l pipăie ca să se convingă.

Oricât de fragilă se arăta presupunerea ce le furniza acel element tangibil, atât de esenţial la momentul respectiv, atmosfera s-a mai destins. Nimeni nu se gândea însă ce simte Satoko. Doar părul ei conta pentru interesul naţiunii.

Tatăl Marchizului îşi dedicase întreaga viaţă cauzei restaurării imperiale. Ar fi fost cu siguranţă teribil de umilit dacă ar fi ştiut că onoarea dobândită pentru familie avea să depindă într-o bună zi de peruca unei femei. O asemenea manevră complicată şi îndoielnică nu era chiar punctul forte al familiei Matsugae. Mai degrabă i-ar fi caracterizat pe Ayakura. Însă actualul Marchiz, în loc să lase în seama Contelui un astfel de vicleşug, s-a trezit, vrând-nevrând, acceptând o povară complet străină.

Adevărul e că peruca exista doar în închipuirea lor şi n-avea nici o legătură cu intenţiile lui Satoko. Dacă ar fi reuşit s-o păcălească şi să-i pună peruca, ar fi construit un tablou impecabil din piese fărâmiţate cu fierăstrăul. Aşadar, totul depindea de perucă şi perspectiva îl încânta pe Marchiz.

Cei patru fuseseră cuprinşi de un entuziasm deşănţat în legătură cu articolul inexistent. La logodnă, Satoko ar fi purtat o perucă lungă, cu păr drept, iar pentru toată ziua i-ar fi trebuit una în stil occidental. Şi, ca nu cumva să o surprindă cineva şi să o demaşte, n-avea voie să şi-o scoată nici la baie. Fiecare din ei îşi folosea cum putea imaginaţia ca să zugrăvească peruca în legătură cu care se hotărâse deja să acopere capul lui Satoko: bogată, neagră ca pana corbului, chiar mai lucioasă decât propriul ei păr. Avea ocazia să dispună astfel de o anume suveranitate, în pofida faptului că nu şi-o dorea, măreţia unei coafuri înalte, frumos aranjate, radiind o fascinaţie întunecată, cu atât

mai mult cu cât revărsa asupra strălucirii plate a miezului zilei ceva din esenţa nopţii. Ştiau toţi patru că nu e simplu să-şi atingă scopul, mai ales că sub peruca impresionantă avea să se ascundă un chip brăzdat de nefericire. Însă nici unul din ei nu se simţea dispus să acorde prea mult timp acestui aspect.

— Stimate Conte, consider că e necesar să mergeţi dumneavoastră la ea ca s-o faceţi să se hotărască. Contesă, regret, dar dumneavoastră vă rămâne o a doua deplasare, însă am s-o rog pe soţia mea să vă însoţească iarăşi. Bineînţeles că şi eu ar trebui să merg, dar…

Marchizul, foarte atent la aparenţe, a şovăit puţin.

— Dar, în acest caz, o să le ridic unora un semn de întrebare. Aşa că mai bine stau acasă. Aş vrea ca deplasarea să se facă de data asta în cel mai strict secret. În ce-o priveşte pe soţia mea, o să răspândim zvonul că e bolnavă. Între timp, o să caut cel mai bun maestru de peruci din Tokyo. Dacă prinde vreun reporter de veste, n-o să-mi fie prea uşor, dar mă descurc eu.

46

Kiyoaki s-a mirat când a văzut-o pe mama lui pregătindu-se iarăşi de călătorie, însă ea a refuzat să divulge destinaţia şi scopul acesteia, atrăgându-i doar atenţia că n-are voie să pomenească nimănui despre asta. Kiyoaki simţea că se întâmplă ceva alarmant şi că întreaga tevatură are legătură cu Satoko, dar avându-l pe Yamada tot timpul cu ochii pe el, n-a reuşit să afle nimic.

Când familia Ayakura şi Marchiza au ajuns la templul Gesshu, s-au confruntat cu o situaţie înspăimântătoare: Satoko trecuse deja prin ritualul tonsurii.

Împrejurările care au condus atât de rapid la renunţarea la lume a lui Satoko au fost următoarele.

Când Stareţa a auzit povestea în dimineaţa aceea, a înţeles îndată că trebuie s-o lase pe fată să se călugărească. Ştiind foarte bine că predecesoarele ei de la Gesshu fuseseră prinţese imperiale, se simţea obligată să-l venereze pe Împărat mai presus de orice. Prin urmare, a ajuns la concluzia că trebuia să-i îngăduie lui Satoko să intre la templu, chiar dacă asta însemna o încălcare temporară a voinţei imperiale. Însă dată fiind situaţia, nu exista altă cale de a-şi manifesta loialitatea faţă de Împărat. Pentru că descoperise păcatul comis, nu-l putea lăsa la voia întâmplării, oricât de meşteşugită ar fi fost mascarea lui.

Stareţa mănăstirii Gesshu, de obicei rezervată şi blândă, era ferm hotărâtă să nu cedeze nici unei constrângeri. Chiar obligată să ignore un anume decret imperial, ea rămânea un păzitor de nădejde al persoanei sacre a Maiestăţii Sale.

Fermitatea ei a avut un efect puternic asupra lui Satoko, făcând-o şi mai de neclintit în decizia de a întoarce spatele lumii. Nu se aşteptase ca Stareţa să-i îndeplinească rugămintea cu atâta uşurinţă. Se întâlnise cu Marele Buddha şi atunci Stareţa, cu ochiul ei vigilent, a înţeles imediat că fata n-avea nici un gând să renunţe.

Deşi exista regula ca o novice să fie supusă unei discipline ascetice un an de zile înainte de a fi numită călugăriţă, atât Stareţa, cât şi Satoko au socotit, ţinând cont de împrejurări, că e mai bine să elimine acea etapă. Stareţa nu putea totuşi ignora complet familia Ayakura şi să fie de acord cu tonsura până la reîntoarcerea Contesei de la Tokyo. Şi-apoi, mai era problema lui Kiyoaki. S-a gândit că ar fi mai înţelept să-i lase pe tineri să-şi ia rămas-bun pe îndelete înainte ca ea să-şi sacrifice părul.

Satoko nu mai suporta însă amânarea. Se ducea la Stareţă în fiecare zi şi, asemenea unui copil care-şi sâcâie mama să-i cumpere bomboane, o implora să-i accepte tonsura. Până la urmă, Stareţa a cedat insistenţelor ei.

— Dacă-ţi permit tonsura, n-o să mai ai voie să-l vezi niciodată pe Kiyoaki. Nu te deranjează?

— Nu.

— Dacă te hotărăşti să nu te mai întâlneşti cu el pe lumea aceasta şi accepţi iniţierea, regretele ulterioare vor fi şi mai amarnice.

— N-am să regret nimic. În viaţa asta n-am de gând să-l mai întâlnesc. Cât despre despărţire, ne-au ajuns cele de până acum… Vă implor!…

Vocea îi răsuna clară şi fermă.

— Bine. Mâine-dimineaţă vom ţine ritualul tonsurii, răspunse Stareţa, amânându-l cu încă o zi.

Contesa Ayakura nu şi-a făcut apariţia în perioada respectivă.

Din prima dimineaţă la Gesshu, Satoko s-a supus, de bunăvoie, programului disciplinat al vieţii de la mănăstire. În secta budistă Hoso, se

insista mai degrabă pe cultivarea minţii decât pe practicile austere. Mai mult, templul Gesshu se dedica bunăstării întregii naţiuni şi nu existau enoriaşi individuali. Uneori, Stareţa mai observa cu umor că „în Hoso nu există lacrimi de recunoştinţă“, subliniind astfel contrastul cu mai recentul cult al Ţinutului Pur, cu accent pe rugăciunile extaziate de recunoştinţă.

Apoi, în budismul Mahayana, nu existau, în general, precepte, însă în ceea ce priveşte regulile de viaţă monastică, au fost împrumutate cele ale budismului Hinayana. În mănăstiri precum Gesshu, se respectau totuşi „Preceptele lui bodhisattva“ din sutra *Brahamajala*. Cele patruzeci şi opt de precepte începeau cu zece interdicţii majore: sinuciderea, furtul, excese de orice fel, minciuna… şi se terminau cu îndemnul de a nu nesocoti învăţăturile lui Buddha.

Mai severă decât toate preceptele era însă instruirea monastică. În scurta vreme de când se afla la Gesshu, Satoko învăţase deja *Sutra inimii luminate* şi cele *Treizeci de versuri* înfăţişând doctrina *Yuishiki* a sectei Hoso. În fiecare dimineaţă se scula devreme ca să măture şi să şteargă praful în sanctuarul principal înainte ca Stareţa să vină la rugăciuni – ocazie cu care învăţa să intoneze canoane. Nu o mai tratau ca pe un oaspete, iar călugăriţa cea bătrână, căreia îi fusese dată în grijă, era cu totul altă femeie în ceea ce priveşte severitatea.

În dimineaţa ritualului de iniţiere, a îndeplinit abluţiunea necesară înainte de a-şi îmbrăca veşmintele de călugăriţă. În sanctuarul de rugăciune, şedea cu rozariul între degete, ţinându-l strâns pe genunchi. După ce Stareţa însăşi a luat un brici în mână şi a început tonsura, rolul i-a fost preluat de călugăriţa cea bătrână, Stareţa continuând să cânte *Sutra inimii luminate*, alături de călugăriţa mai tânără.

După ce a desăvârşit totul, cele cinci elemente ale fiinţei au devenit fără valoare în ochii bodhisattvei Kwannon, scăpând de jugul suferinţelor umane.

Satoko a psalmodiat şi ea, cu ochii închişi. Îşi simţea trupul ca o barcă uşurată treptat de încărcătură şi eliberată de ancoră, pentru a fi purtată pe valul uriaş al vocilor cântătoare.

Ţinea ochii închişi. În sanctuarul principal era foarte frig şi, în pofida sentimentului de libertate care o cuprinsese, Satoko îşi imagina o întindere vastă de gheaţă imaculată întemniţând lumea din jur. Dinspre grădină s-a auzit brusc ţipătul unui sfrâncioc şi o fisură a străbătut acea întindere cu viteza unui fulger zimţuit. Dar s-a acoperit la loc îndată şi suprafaţa compactă de gheaţă s-a refăcut.

Percepea briciul croindu-şi drum cu meticulozitate. În unele momente îi apărea imaginea unui şoricel ronţăind cu incisivii lui albi şi micuţi, alteori auzea parcă scrâşnetul molarilor de cal sau de vacă.

În timp ce-i cădeau şuviţele, îşi simţea scalpul atins de o răcoare proaspătă ce nu-i era deloc familiară. Briciul îndepărta părul negru care o ţinuse în lumea dezlănţuită atâta amar de vreme – sufocantă şi grea prin povara dorinţei. Scalpul ei, golaş acum, aparţinea unei sfere pure, a cărei prospeţime nu fusese atinsă de nici o mână. Pe măsură ce se mărea suprafaţa rasă, pielea îi devenea parcă tot mai viguroasă, de parcă ar fi pulverizat-o cineva cu o soluţie mentolată.

În mintea ei, asemuia răcoarea aceea cu suprafaţa lunii, expusă direct întinderii nemărginite a universului. Lumea ei obişnuită dispărea cu fiecare şuviţă şi Satoko se înstrăina tot mai tare de ea.

Într-un anume sens, îşi închipuia că părul îi fusese secerat. Grămăjoarele negre, tunse, încă emanând strălucirea înăbuşitoare a soarelui de vară, se adunaseră unele peste altele pe duşumea.

Dar era o recoltă nesemnificativă, pentru că în clipa în care părul acela bogat a încetat să mai fie al ei, viaţa lui a dispărut, lăsând în urmă doar vestigii dureroase. Ceea ce făcuse cândva parte intimă din ea însăşi, un element estetic tainic al propriei fiinţe, fusese aruncat necruţător. Legăturile care o ţintuiseră în lumea efemeră au fost retezate la fel ca un membru ce trebuie amputat.

După ce scalpul ei a început să prindă o nuanţă albăstruie, Stareţa i-a spus cu blândeţe:

— Cea mai importantă renunţare este cea care vine după lepădarea formală. Dacă de-acum încolo te străduieşti fără încetare să-ţi purifici inima prin viaţa austeră de aici, n-am nici o îndoială că vei ajunge într-o bună zi să te acoperi de slavă.

Astfel s-a petrecut tonsura pretimpurie a lui Satoko. Însă nici Contele Ayakura, nici Marchizul Matsugae nu aveau de gând să renunţe atât de uşor, oricât de tare le-ar fi năruit speranţele transformarea fizică a lui Satoko. La urma urmei, le rămânea peruca – asul lor din mânecă, alternativa de rezervă.

47

Dintre cei trei vizitatori, doar Contele Ayakura şi-a păstrat zâmbetul pe chip, de la început până la sfârşit. A discutat cu Stareţa şi cu Satoko despre lume şi viaţă în general şi n-a făcut nici cea mai mică aluzie la faptul că ar fi dorit ca fiica lui să revină asupra hotărârii sale.

În fiecare zi sosea o telegramă de la Marchizul Matsugae, prin care se interesa de tot ce se întâmplă. În cele din urmă, Contesa a cedat nervos, implorând-o cu lacrimi în ochi să se răzgândească. Zadarnic însă. Aşadar, în a treia zi de la sosire, Contesa şi Marchiza s-au întors la Tokyo, punându-şi toate speranţele în Conte, rămas la Gesshu. Efortul făcut a epuizat-o atât de rău pe Contesă, încât a căzut la pat de îndată ce-a ajuns acasă.

Contele şi-a petrecut o săptămână la Gesshu, practic degeaba. Îi era şi teamă să se înapoieze la Tokyo. Văzând că nu încearcă în nici un fel s-o convingă pe Satoko să se întoarcă la viaţa lumească, Stareţa s-a liniştit şi le-a creat condiţii să îşi vorbească pe îndelete, singuri. Călugăriţa cea bătrână era totuşi cu ochii pe ei.

Tatăl şi fiica au stat faţă-n faţă, în tăcere, pe o verandă luminată sfios de razele firave ale soarelui de iarnă. Dincolo de copacii uscaţi, câţiva nori risipiţi scoteau în evidenţă albastrul cerului. Un muscar de pe mirt a ţârâit timid. N-au scos un cuvânt multă vreme. Contele Ayakura a rupt tăcerea, zâmbind:

— N-o să prea mai pot ieşi în lume din cauza ta.

— Te-aş ruga să mă ierţi, răspunse Satoko fără urmă de emoţii în glas.

— Vai de mine, ce de păsări aveţi în grădină! remarcă el după câteva clipe.

— Da, tot felul.

— M-am plimbat un pic azi-dimineaţă. Până se coc prunele ca să fie bune de cules, păsările apucă deja să intre în ele, aşa-i? N-are cine să le adune, presupun.

— Da, aşa se întâmplă.

— Cred că anul acesta o să ningă devreme.

N-a mai primit nici un răspuns. Cei doi au tăcut iar, privind spre grădină.

În dimineaţa următoare, Contele Ayakura a plecat de la Gesshu. Când l-a întâlnit pe Marchizul Matsugae şi l-a informat că misiunea lui eşuase, a constatat că acesta îşi recăpătase calmul.

Era deja 4 decembrie, aşadar mai rămăsese doar o săptămână până la logodnă. Marchizul l-a chemat în secret pe şeful general al Poliţiei Metropolitane la reşedinţa Matsugae. Avea de gând să se folosească de autoritatea poliţiei pentru a o scoate cu forţa pe Satoko din mănăstire.

Şeful Poliţiei a trimis un ordin confidenţial la Poliţia din Nara. Pentru că asta însemna să calce pragul unei mănăstiri a cărei stareţă avea rang de Prinţesă imperială de generaţii întregi, Poliţia din Nara se temea ca nu cumva să stârnească furia miniştrilor Casei Imperiale. Atâta vreme cât templul primea ajutor din fondurile imperiale – chiar şi numai o mie de yeni pe an –, ieşea din discuţie problema încălcării autonomiei. De aceea, şeful Poliţiei a mers în secret la Nara, însoţit de un subordonat în haine civile. Stareţa nu s-a arătat deloc alarmată când călugăriţa cea bătrână i-a înmânat cartea lui de vizită.

După o oră de discuţii cu Stareţa, la o ceaşcă de ceai, s-a retras, impresionat de autoritatea ei copleşitoare.

Marchizul jucase ultima carte posibilă, dându-şi în final seama că nu mai rămăsese decât alternativa acceptării de către familia Toin a ruperii căsătoriei. În ultimele câteva săptămâni, Prinţul Toin trimisese oficiali de la Curte la familia Ayakura şi

de fiecare dată îl uimise comportarea stranie a acestora.

Marchizul l-a chemat pe Conte la el acasă şi i-a spus că n-aveau decât să se resemneze cu situaţia, după care i-a prezentat strategia la care se gândise: vor arăta familiei Toin un certificat semnat de un doctor renumit, care să ateste că Satoko suferea de o puternică depresie nervoasă. Împărtăşirea secretului şi mai ales responsabilitatea tăinuirii lui aveau cu siguranţă să unească familiile implicate – prinţii, Ayakura, Matsugae – şi să mai atenueze mânia Prinţului. Cât despre lume, în general, n-aveau decât să răspândească vestea că familia Toin dăduse un anunţ scurt şi destul de vag formulat, din care reieşea că logodna nu mai are loc şi că Satoko a întors spatele lumii retrăgându-se la o mănăstire. Astfel, deşi obligaţi oarecum să fie puşi într-o lumină neplăcută, Toin depăşeau cu bine momentul şi prestigiul nu le era nicicum ştirbit. Iar Ayakura, cu toată ruşinea, câştigau multă simpatie din partea oamenilor.

Lucrurile nu trebuiau totuşi scăpate de sub control, pentru că şi o simpatie exagerată pentru familia Contelui ar fi dăunat, iar familia Toin, confruntată cu un val de ostilitate nejustificată, ar fi fost obligată să dea lămuriri suplimentare şi să facă public certificatul de sănătate al lui Satoko. Era foarte important ca povestea să fie prezentată ziarelor într-o aşa manieră, încât să nu se acorde prea multă atenţie ruperii logodnei şi faptului că Satoko s-a călugărit. Trebuia oricum relatată ca două evenimente distincte, într-o ordine inversată. Probabil că o astfel de explicaţie nu avea să-i mulţumească pe reporteri şi, drept urmare, se cerea expunerea unei relaţii de cauzalitate, subliniindu-se aspectul că familiile implicate nu doreau dezvăluirea ei.

Imediat ce a obţinut consimţământul Contelui Ayakura în privinţa planului pus la cale, Marchizul i-a telefonat doctorului Ozu, directorul Spitalului

de boli nervoase, solicitându-i o întrevedere urgentă la reşedinţa Matsugae pentru a examina un pacient în cel mai desăvârşit secret. Spitalul se bucura de o reputaţie excelentă în ceea ce priveşte păstrarea confidenţialităţii pacienţilor importanţi care doreau discreţie. Doctorului Ozu i-a luat destul de mult să ajungă, timp în care Marchizul şi-a dezvăluit făţiş iritarea faţă de Conte, silit să-l aştepte şi el. Deoarece nu s-ar fi cuvenit, ţinând cont de împrejurări, să trimită o maşină după doctor, Marchizului nu i-a rămas decât să aştepte, enervat la culme.

Când a sosit, doctorul a fost condus într-un salonaş de la etajul clădirii în stil occidental. Focul ardea în şemineu. Marchizul a făcut prezentările, oferindu-i doctorului o ţigară de foi.

— Unde este pacienta? întrebă doctorul.

Marchizul şi Contele au schimbat priviri scurte.

— Adevărul este că nu-i aici deocamdată, răspunse Marchizul.

Aflând că i se cere să semneze un certificat medical pentru un pacient pe care nu-l văzuse niciodată, doctorul s-a înfuriat cumplit. De fapt, cel mai tare l-a scos din sărite licărirea mirată în ochii Marchizului, care-i dezvăluia clar că e sigur de semnătură.

— Cum vă permiteţi să-mi pretindeţi un lucru atât de absurd? Mă consideraţi un doctor de nimic, ce poate fi lesne cumpărat?

— Vă asigur, stimate domnule doctor, că nu v-am luat drept o asemenea persoană, spuse Marchizul împăciuitor.

Şi-a scos ţigara din gură şi a început să măsoare încăperea cu paşi mari. Apoi i-a aruncat o privire doctorului şi a constatat că avea obraji rumeni, sănătoşi, pe care se reflectau flăcările din şemineu. I s-a adresat cu un ton grav, solemn:

— Cât despre certificatul medical, este absolut esenţial pentru liniştea Maiestăţii Sale Imperiale.

De îndată ce a obţinut certificatul, Marchizul i-a solicitat o întâlnire Prinţului Toin. Fiindu-i acordată, s-a dus la el acasă în seara următoare.

Din fericire, tânărul prinţ era din nou plecat la regiment şi, pentru că Marchizul îi solicitase o audienţă Prinţului Haruhisa, Prinţesa nu şi-a făcut apariţia.

Prinţul Toin, aflat într-o stare de spirit excelentă, l-a servit pe Marchiz cu vin franţuzesc, au discutat de una, de alta, iar Prinţul n-a uitat să-i mărturisească iarăşi cât de bine s-a simţit la petrecerea dată cu prilejul înfloririi cireşilor primăvara trecută. Marchizul a rememorat experienţele avute cu prilejul Jocurilor Olimpice de la Paris din anul 1900 şi l-a distrat pe Prinţ cu o mulţime de istorioare legate de cabaretul Fântâna cu şampanie. Au stat mult de vorbă, lăsând impresia că nu-i frământă nimic pe lumea asta.

Totuşi, Marchizul era perfect conştient de faptul că sub chipul demn şi aparent netulburat al Prinţului se ascunde curiozitatea. Voia cu siguranţă să ştie de ce venise atât de precipitat. Prinţul n-a deschis subiectul despre logodnă, până la care mai rămăseseră doar câteva zile. Asemenea razelor de soare ce cad peste un crâng cu copaci răzleţi, lumina lămpii se răsfrângea peste frumoasa mustaţă căruntă, scoţând în evidenţă câte o expresie fugară de nelinişte, marcată, când şi când, de un spasm involuntar al gurii.

— Referitor la deranjul meu de astăzi… începu Marchizul, abordând problema crucială pe un ton anume mai lejer, de parcă ar fi fost o pasăre ce ţâşneşte brusc spre cuib după ce, nestingherită, îi dă târcoale o vreme. Îmi revine ingrata sarcină de a vă aduce la cunoştinţă o veste cumplit de neplăcută şi greu de povestit în cuvinte. Fiica familiei Ayakura a înnebunit.

— Poftim?!

În ochii Prinţului se citea şocul.

— Cu firea lui mai ciudată, Ayakura a păstrat secretul până acum. A trimis-o pe Satoko la o mănăstire, fără măcar să-mi ceară părerea, sperând să evite un scandal şi n-a fost în stare să-şi facă destul curaj ca să o înştiinţeze pe Înălţimea Voastră în legătură cu cele întâmplate.

— Nu pot să cred! Cum să aştepte până în al doisprezecelea ceas?!

Prinţul şi-a strâns buzele şi colţurile gurii acoperite de mustaţă s-au lăsat brusc. Şi-a privit câteva momente vârfurile ascuţite ale pantofilor ce străluceau în lumina şemineului.

— Acesta este certificatul medical semnat de doctorul Ozu. Vedeţi, e parafat cu o lună în urmă, dar Contele nu mi l-a arătat până acum. Eu sunt de vină că n-am fost mai vigilent şi nici n-am cuvinte să-mi exprim mâhnirea…

— Dacă e bolnavă, n-avem încotro! Ce să facem… Dar de ce nu mi-a dezvăluit mai devreme? Aşadar, acesta a fost motivul călătoriei în Kansai[59]! Abia în clipa asta fac legătura cu faptul că a fost cam palidă când a venit să ne salute, înainte de plecare, iar Prinţesa Toin chiar s-a îngrijorat.

59 Zona care cuprinde Nara, Osaka şi Kyoto.

— Are probleme psihice încă din septembrie trecut şi am auzit că este plină de ciudăţenii. În fine, am aflat şi eu că se comportă cam straniu.

— Aşadar, nu se poate schimba nimic, spuse Prinţul. Am să merg la Palat mâine-dimineaţă să-mi prezint scuzele Împăratului. Nu ştiu cum o să primească vestea Maiestatea Sa. V-aş ruga să-mi daţi certificatul pentru că va trebui să i-l arăt.

Educaţia aleasă a Prinţului s-a manifestat şi prin faptul că n-a rostit nici un cuvânt despre Prinţul Harunori. Marchizul i-a pândit întruna orice schimbare de expresie. Desluşise valuri ameninţătoare, ca la apropierea unei furtuni pe

mare. Dar după o vreme, a văzut că se linişteşte. Pericolul cel mai mare trecuse.

Prinţul şi-a chemat soţia şi, după ce au discutat îndelung, până seara târziu, pentru a pune la cale cel mai bun plan, Marchizul şi-a luat rămas-bun.

În dimineaţa următoare, Prinţul Harunori se întorcea de la instrucţie exact în momentul în care tatăl lui se pregătea să plece la Palatul Imperial. Prinţul Toin l-a luat, stânjenit, deoparte şi i-a dat vestea. Pe chipul hotărât al tânărului nu s-a vădit nici un fel de emoţie atunci când a declarat că va face întocmai cum doreşte tatăl lui. Nu s-a arătat deloc supărat ori măcar tulburat de cursul evenimentelor.

Era foarte obosit din pricina manevrelor militare desfăşurate peste noapte, aşa că s-a dus la culcare de îndată ce tatăl lui a plecat. Mama, convinsă că nu reuşea să adoarmă din cauza veştii primite, a intrat în camera lui.

Când a privit-o, i-a văzut ochii injectaţi de nesomn, dar a desluşit în ei aceeaşi fermitate ca întotdeauna.

— Aşadar, abia aseară a venit Marchizul Matsugae să ne aducă la cunoştinţă?

— Da, abia aseară.

— Ştii, mamă, tocmai m-am gândit la ceva care s-a petrecut cu multă vreme în urmă, când eram locotenent la Palat. Ţi-am povestit atunci, aşa-i? În fine, mă duceam în audienţă la Împărat şi m-am întâlnit întâmplător cu mareşalul Yamagata pe coridor. N-am să-l uit niciodată. Era coridorul care mergea de-a lungul salonului din faţă. Mareşalul fusese şi el în audienţă, presupun. Ca de obicei, purta haina de la uniformă cu revere mari, avea cozorocul tras pe ochi şi ţinea mâinile în buzunar de parcă nu-i păsa de nimeni. Venea spre mine pe coridorul acela întunecat, aproape târându-şi sabia. Am sărit în lături imediat, am luat poziţie de drepţi şi l-am salutat. M-a privit scurt pe sub cozoroc…

ochii aceia care nu zâmbeau niciodată. Mamă, sunt convins că Mareşalul a ştiut cine sunt, dar şi-a întors capul brusc, părând iritat, şi-a vârât umerii în haină şi a trecut mai departe sfidător, fără să-mi răspundă la salut. Mamă, de ce crezi că mi-am amintit incidentul tocmai acum?

Un articol de a doua zi dimineaţa făcea cunoscut publicului că festivităţile aşteptate cu plăcere şi nerăbdare nu vor mai avea loc. Nu va mai fi nici o petrecere. Logodna fusese ruptă „din cauza unor împrejurări neprevăzute în Familia Imperială a Prinţului Harunori“. Aşa a aflat şi Kiyoaki vestea din ziar. I se ascunsese tot ce se întâmplase în ultima vreme.

48

După ce s-a aflat de ruperea logodnei, familia l-a supravegheat cu şi mai multă vigilenţă pe Kiyoaki, iar majordomul Yamada îl însoţea chiar şi la şcoală. Colegii lui, care n-aveau nici cea mai vagă bănuială, nu pricepeau nimic din toată grija aceea exagerată, manifestată de regulă doar faţă de copiii de şcoală primară. Tatăl şi mama lui nu scoteau o vorbă în prezenţa sa despre situaţia respectivă, iar ceilalţi din casă se comportau cu el la fel ca întotdeauna.

Lumea aştepta înfrigurată. Kiyoaki a fost surprins că mulţi dintre colegii lui, aparţinând unor familii de prestigiu, nu ştiau aproape nimic despre cele întâmplate. Erau atât de naivi, încât s-au găsit să-l întrebe tocmai pe Kiyoaki ce crede el despre afacerea cu logodna Prinţului.

— Toată lumea compătimeşte familia Ayakura, zise unul dintre colegi. Dar ştii care e părerea mea? Sunt convins că ruperea logodnei subminează cumva puterea Familiei Imperiale. Nu se bârfeşte că domnişoara Ayakura nu e întreagă la minte? Dar eu mă întreb de ce a ieşit asta la iveală tocmai acum?

Kiyoaki habar n-avea ce să răspundă, însă Honda, care stătea alături, i-a sărit în ajutor.

— În cazul unei boli, n-ai cum să ştii cu siguranţă ce e până nu apar simptomele. De ce naiba cleveteşti ca o şcolăriţă?

Acest tip de apel la masculinitate n-avea nici o valoare la colegiu. În primul rând, familia lui Honda nu se bucura de o faimă care să-i permită acestuia să facă pe atotştiutorul. Pentru a se recunoaşte o calitate de genul ăsta, trebuia să existe ceva de genul: „Întâmplător, e verişoara mea“ sau „E fiul metresei unchiului meu“. Un

asemenea băiat ar fi arătat că se mândreşte cu relaţia ce-l leagă de crimă sau scandal, păstrând însă o distanţă sigură. Şi-atunci, cu o uşoară grimasă, insinua că, spre deosebire de cârcotaşi, el avea acces direct la evenimentele din culise. La şcoala aceasta, până şi băieţii de cincisprezece-şaisprezece ani îşi dădeau aere: „O să aibă multă bătaie de cap ministrul de interne. L-a sunat pe tata aseară“ sau „Toată lumea ştie că ministrul de interne zace la pat din cauza unei răceli zdravene, dar adevărul e că şi-a scrântit glezna când a coborât din caleaşcă. Era înnebunit să ajungă mai repede la întâlnirea cu Maiestatea Sa“.

Ciudat, dar Kiyoaki s-a dovedit secretos de data asta şi se pare că o asemenea atitudine a fost în folosul său. În afară de Honda, nimeni nu mai ştia de relaţia lui cu Satoko şi nici de rolul Marchizului Matsugae în şirul evenimentelor. Totuşi, fiul unui nobil de familie veche, oarecum înrudit cu Ayakura, susţinea că o fată frumoasă ca Satoko n-avea cum să fi înnebunit. Dar, cu atitudinea lui, n-a reuşit decât să stârnească nişte zâmbete dispreţuitoare în rândul colegilor care-l bănuiau că vrea să-i protejeze pe cei de teapa lui.

Reacţiile astea îl măcinau nespus pe Kiyoaki, mai ales că se găsea în imposibilitatea de a apăra în vreun fel reputaţia lui Satoko. Dar oricât de acută agonia, ea era, la urma urmei, chinul unui laş. Ori de câte ori unul dintre colegi aducea vorba despre povestea respectivă, ori de câte ori auzea rostit numele lui Satoko, el întorcea repede privirea şi se uita pe fereastra clasei de la etaj, de parcă îl atrăgea brusc priveliştea munţilor din zare, pe care iarna pusese stăpânire. Pantele înzăpezite scânteiau în lumina clară a dimineţii. Şi-o imagina pe Satoko, departe şi inaccesibilă, oferind lumii întregi o puritate greu de redat în cuvinte.

Strălucirea îndepărtată şi dureroasă i se dezvăluia doar lui. Perfecţiunea aceea l-a izbit pe Kiyoaki. Acceptând totul – păcat, ruşine, acuzaţia

de nebunie –, ea se eliberase de vină. Dar el? Cum rămânea cu el? Uneori îi venea să strige în gura mare, să afle toată lumea cât e de păcătos. Însă atunci sacrificiul ei ar fi fost zadarnic. Ar dovedi curaj dacă l-ar mărturisi ca să-şi ia el o piatră de pe inimă? Sau adevăratul curaj însemna tocmai să îndure în tăcere, ca prizonier virtual al actualei sale existenţe. Îi venea prea greu să-şi dea seama cum e mai bine. Dar îi venea şi mai greu să stea inert şi nepăsător, deşi starea lui se înrăutăţea vizibil. Cu alte cuvinte, suporta şi mai chinuitor povara de a se supune voinţei părinţilor şi a întregii case.

Trecuse timpul când lenea şi melancolia îi guvernau viaţa. Nici nu mai înţelegea cum de fusese în stare să se complacă în aşa ceva atâta amar de vreme, fără să urle de plictiseală. Gata, se risipise. Ca o umbrelă rătăcită pe undeva.

Acum avea nevoie de o rază de speranţă ca să se împace cu trândăvia şi melancolia. Dar nu se ivea nimic la orizont şi, prin urmare, a început să-şi construiască propria speranţă.

„Zvonul despre nebunia ei n-are cum să fie real. Eu, unul, nu cred aşa ceva. Şi atunci de ce să nu-mi închipui că izolarea de lume şi călugăritul nu sunt decât un şiretlic? Poate că a înscenat comedia asta pentru a mai câştiga timp şi a scăpa de nunta aceea… bineînţeles, de dragul meu. În acest caz, trebuie să ne unim forţele şi să păstrăm secretul, muţi ca o apă stătătoare, în ciuda distanţei care ne desparte. Asta înseamnă că nici măcar n-are cum să-mi scrie… în afară de un bileţel, poate. Ce altceva să însemne tăcerea ei?

Dacă el ar fi înţeles-o, şi-ar fi dat seama de la bun început că o asemenea presupunere nu e plauzibilă. La urma urmei, nu imaginea unei Satoko dominatoare devenise pura iluzie creată de el însuşi, ca să-şi învingă timiditatea? Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci Satoko nu era mai consistentă decât un fulg de nea ce se topeşte în braţele lui. Se concentrase doar asupra unui singur

aspect al adevărului într-atât, încât credea în amăgirea la umbra căreia adevărul îşi ducea existenţa imaterială. Astfel, speranţa l-a transformat într-o pradă uşoară a propriei dezamăgiri.

O speranţă oarecum nedemnă. Dacă ar fi capitulat în faţa frumuseţii ei, n-ar mai fi rămas loc pentru speranţă. Pe nesimţite, inima lui de cristal începuse să se topească de milă şi tandreţe, ca o bucată de gheaţă îmbrăţişată de razele soarelui. Simţea nevoia să fie bun cu oamenii. Şi a început să privească mai atent lumea din jurul lui.

Era coleg cu fiul unui marchiz de viţă veche, poreclit „Monstrul“, despre care se spunea că e lepros. Fiind de neconceput ca unui lepros să i se permită să meargă la şcoală, suferea pesemne de altă boală, nemolipsitoare. Chelise deja pe jumătate, avea o paloare cadaverică, pielea lipsită complet de strălucire şi era cocoşat. Nimeni nu-i văzuse vreodată ochii, din cauza cozorocului şepcii pe care primise permisiunea să o poarte şi în timpul orelor. Îşi trăgea mereu nasul, scoţând un zgomot ca de apă care clocoteşte uşor. Cum nu vorbea cu nimeni, în pauze îşi lua o carte şi se ducea într-un colţ al pajiştii din faţa şcolii. Se aşeza şi citea.

Nici Kiyoaki nu avusese vreodată de-a face cu acest coleg, mai ales că învăţau în clase diferite. Taţii lor erau nobili de acelaşi rang, însă Kiyoaki era frumuseţea întruchipată, pe când celălalt reprezenta urâţenia, umbra şi întunericul.

Cu toate că acel colţ de pajişte, cu iarbă uscată, părea binecuvântat de razele soarelui de iarnă, toţi îl evitau. Când Kiyoaki s-a apropiat şi s-a aşezat lângă el, băiatul a închis cartea şi s-a încordat dintr-odată, gata s-o ia la fugă – aşa cum proceda întotdeauna în asemenea împrejurări. Doar fornăitul înfundat mai rupea tăcerea, de parcă cineva târa un lanţ.

— Ce tot citeşti? l-a întrebat puiul de marchiz frumos.

— Nimic… a răspuns puiul de marchiz urât.

A ascuns cartea la spate, dar nu înainte ca eroul nostru să zărească numele de pe cotor – Leopardi. Literele aurii s-au reflectat o clipă pe iarba uscată.

Cum Monstrul n-avea chef de vorbă, Kiyoaki s-a tras mai la o parte fără să se ridice, şi-a întins picioarele şi s-a rezemat într-un cot, ignorând firele de iarbă uscată care se prinseseră de uniforma lui de lână. Monstrul stătea ghemuit, evident nefericit. A închis cartea pe care o deschisese iarăşi. Lui Kiyoaki i se părea că priveşte o caricatură a propriei sale suferinţe şi blândeţea începea să facă loc unei indignări uşoare. Ziua de iarnă era neobişnuit de caldă. Kiyoaki a surprins o schimbare treptată în chipul urât al colegului său. Monstrul şi-a întins prudent picioarele ghemuite lungit pe iarbă, sprijinindu-se în cot, în faţa lui Kiyoaki. Forma trupului aducea perfect cu a lui, până şi unghiul înclinării capului şi poziţia umerilor. Semănau cu perechea de câini de piatră ce păzeau intrarea unui templu şintoist. Sub cozoroc, a distins pe buzele Monstrului o încercare de zâmbet. Chiar dacă nu un zâmbet autentic, măcar sugera că posesorul lor se găsea într-o dispoziţie bună.

Cei doi fii de marchiz, unul urât şi unul frumos, alcătuiau o pereche. Monstrul a reacţionat la încercarea lui Kiyoaki de a-l compătimi şi de a fi prietenos nu prin recunoştinţă sau resentiment, ci prin dezvăluirea propriei imagini – exact imaginea în oglindă a lui Kiyoaki – şi astfel a dobândit o formă ce se potrivea oarecum cu a perechii lui. Abstracţie făcând de chipuri, cei doi sugerau o armonie perfectă, acolo, pe iarba uscată şi călduţă – de la şiretul ce mărginea haina de la uniformă până la manşetele pantalonilor.

Tentativa lui Kiyoaki de a străpunge rezerva celuilalt nici nu putea fi respinsă mai bine şi totuşi

atât de blajin. Se simţea învăluit de căldura şi blândeţea acelui refuz.

De pe poligonul de tragere din apropiere s-a auzit zgomotul făcut de un arc încordat – sunet ce l-a trimis pe Kiyoaki cu gândul la înţepătura rece a vântului de iarnă – urmat de o bufnitură înăbuşită a săgeţii care-şi atinsese ţinta, ca o tobă uşor dezacordată.

Îşi imagina propria-i inimă semănând cu o săgeată lipsită de pana care-i imprima traiectoria.

49

La sfârşitul vacanţei de iarnă, colegii studioşi s-au pus serios pe învăţat pentru examenul de absolvire, dar pe Kiyoaki îl îngrozea fie şi gândul de a deschide o carte. Cam o treime dintre ei, inclusiv Honda, voiau să-şi continue studiile şi să se prezinte la examenele de admitere din vară. Cei mai mulţi voiau să profite de privilegiul oferit de colegiul lor şi să intre, fără examen, la una dintre facultăţile Universităţii Imperiale din Tokyo, Kyoto sau Tohoku, la care ar fi avut dreptul. Indiferent de intenţiile tatălui său, Kiyoaki voia să meargă la minimă rezistenţă. Dacă intra la Universitatea din Kyoto, avea să fie mai aproape de mănăstirea în care se afla Satoko.

De aceea îşi permitea să lenevească deocamdată. În decembrie, a nins de două ori, însă n-a mai avut dispoziţia aceea copilărească de a se bucura la vederea zăpezii, care-l întâmpinase într-o anume dimineaţă cu vreme în urmă. A tras perdeaua de la fereastra de lângă pat şi a privit indiferent peisajul hibernal, cu insula ce devenise doar un petic alb sclipitor în mijlocul heleşteului. Nu s-a ridicat din pat ore-n şir. Câteodată, îl solicita pe Yamada, care avea ordin strict să-l supravegheze când se plimba pe moşie şi în jurul ei. Într-o noapte vântoasă, a avut chef să urce dealul cu arţari. Yamada, cu lanterna în mână şi cu gulerul hainei ridicat, a trebuit să se ţină după el, deşi picioarele nu-l mai ascultau. Pârâitul crengilor, ţipătul bufniţei, drumul alunecos – totul îi făcea o plăcere nebună. Nu voia decât să înainteze tot mai sus, ca o flacără mistuitoare. Simţea, cu fiecare pas, că zdrobeşte întunericul de sub picioare, de parc-ar fi fost moale şi viu. De pe

coama dealului, cerul infinit, plin de stele, părea că-i dă bineţe.

Cu puţin înainte de sfârşitul anului, a venit cineva la Matsugae şi i-a atras atenţia asupra unui articol de ziar scris de Iinuma. Pe Marchiz l-a înfuriat cumplit acea dovadă crasă de neloialitate.

Ziarul local nu era de largă circulaţie şi aparţinea unei grupări extremiste de dreapta. Marchizul protesta întotdeauna împotriva acestui tip de ziar de scandal, care nu urmărea decât să stoarcă bani de la cei din înalta societate prin diverse ameninţări. Ar fi fost cu totul altceva dacă Iinuma s-ar fi înjosit şi i-ar fi cerut bani înainte de apariţia articolului. Dar să continue în acest mod, fără să facă o tentativă de apropiere, nu însemna decât o violare flagrantă a bunului-simţ.

Titlul avea un iz vădit patriotic, *Un marchiz neloial şi nevrednic*, iar acuzaţia era îndreptată chiar spre Marchizul Matsugae, omul din culise în afacerea ruperii logodnei. Orice căsătorie care implica un membru al Familiei Imperiale trebuia supusă unor investigaţii atente, în conformitate cu măsurile impuse de Codul Casei Imperiale. O asemenea căsătorie, oricât de puţin probabil, putea totuşi afecta succesiunea la tron. Acestea erau circumstanţele în care Marchizul Matsugae îşi luase asupra sa misiunea de a o sponsoriza pe fiica unei vechi familii de nobili, o fată despre a cărei labilitate psihică pretinde că nu ştia la vremea respectivă, mergând până acolo încât să obţină consimţământul Familiei Imperiale, pentru ca, în cele din urmă, planurile să-i eşueze chiar în ajunul logodnei. Cu toate astea, pur şi simplu din noroc, a reuşit să nu-şi implice numele în afacerea respectivă, văzându-şi liniştit de treburi. Marchizul Matsugae a dovedit astfel nu numai o lipsă de loialitate faţă de Maiestatea Sa Împăratul, dar şi o lipsă de veneraţie faţă de propriul său tată, unul dintre stâlpii Restauraţiei Meiji.

Articolul l-a mâniat pe Marchiz, iar Kiyoaki era pur şi simplu nedumerit. A observat imediat că Iinuma îl semnase, făcându-şi publică adresa, şi l-a frapat totodată faptul că, deşi cunoştea foarte bine relaţia dintre el şi iubita lui, din rândurile tipărite reieşea clar că Iinuma e convins de prăbuşirea nervoasă a lui Satoko. Până atunci, Kiyoaki nu ştiuse unde locuieşte. Însă acum trăia cu impresia că Iinuma voia să-i atragă indirect atenţia asupra sa şi, chiar dacă el comitea de data asta un gest de nerecunoştinţă faţă de familie, îşi dorea neapărat ca Kiyoaki să-i citească articolul. Desluşea în el un mesaj secret: „Nu fi ca tatăl tău!“

I s-a făcut brusc dor de Iinuma. L-a impresionat această nouă dovadă, oarecum stângace, de devotament şi mai ales prezentarea ei, până la un punct, şăgalnică. I-a mers la suflet. Totuşi, dacă ar fi încercat să-l întâlnească în condiţiile date, când mânia tatălui său atinsese apogeul, ar fi atras asupra lui noi represalii. Iar nostalgia nu-i dădea ghes într-atât, încât să considere că merita riscul.

Pe de altă parte, ştia că ar fi fost mai puţin periculos dacă ar fi aranjat o întâlnire cu Tadeshina. Însă de la tentativa ei nereuşită de suicid, simţea pentru ea o aversiune de nedescris. Gândindu-se la faptul că l-a trădat în scrisoarea de adio, dezvăluindu-i tatălui propriul său secret, era absolut convins că îi făcea o plăcere deosebită să comită infidelităţi faţă de toţi cei pe care-i cunoştea, fără nici o excepţie. Semăna cu acei oameni care-şi îngrijeau grădina cu pasiune numai pentru plăcerea de a rupe florile de îndată ce înfloreau.

Marchizul nu-i mai vorbea, iar mama sa, ca să nu-şi supere soţul, căuta să-l evite cât putea.

Mânia tatălui îl îngrijora şi-l înspăimânta deopotrivă. Pusese un poliţist de pază la poarta din faţă şi doi la cea din spate. Anul s-a încheiat totuşi fără ca familia Matsugae să sufere vreo ameninţare publică. Dezvăluirea lui Iinuma n-a reuşit, aparent,

să ducă la vreo repercusiune din partea cercurilor oficiale.

În fiecare an, cele două familii de străini care închiriaseră case şi teren de la familia Matsugae obişnuiau să-i trimită invitaţii de Crăciun. Dar cum a răspunde uneia din ele şi a o refuza pe cealaltă ar fi însemnat un gest de impoliteţe, Marchizul obişnuia să nu accepte nici una, dar le dăruia cadouri copiilor. Anul acesta, simţind că vizita la străini i-ar schimba oarecum starea de spirit, Kiyoaki a rugat-o pe mama lui să intervină pe lângă Marchiz să-i dea voie să meargă, dar tatăl lui nici n-a vrut să audă. Motivul n-a mai fost cel obişnuit, şi anume că nu se cuvenea să dezamăgească una din familii, ci a spus că nu e de demnitatea unui fiu de nobil să accepte invitaţia unei familii de chiriaşi. Kiyoaki înţelegea prea bine, printre altele, că tatăl lui n-are încredere în capacitatea sa de a impune respect.

Casa Matsugae se afla în febra pregătirilor de sfârşit de an. Era o agitaţie permanentă, mai cu seamă că servitorii nu puteau termina într-o singură zi tradiţionala curăţenie de Anul Nou. Kiyoaki nu avea nimic de făcut. Simţea sfârşitul acela de an ca pe un cuţit înfipt adânc în inima lui – de data asta mai mult decât oricând – pentru că ştia că acesta nu se va mai întoarce niciodată. Era ferm convins că fusese cel mai frumos an din viaţa lui.

A ieşit din casă, lăsând în urmă toată forfota, şi a pornit spre heleşteu, cu chef să vâslească. Yamada a venit iute după el, oferindu-se să-l însoţească, dar l-a refuzat tăios.

Când barca s-a îndreptat spre tufărişul uscat şi resturile de frunze de lotus, un stol de gâşte sălbatice şi-a luat zborul. Pe când băteau agitate din aripi, le-a văzut pântecele mici şi albe lucind o secundă în aerul limpede al iernii, fără nici o picătură de apă care să atenueze strălucirea

mătăsoasă a penelor. Sclipirea aceea a trecut ca un fulger prin desişul de trestii întortocheate.

A plecat privirea, s-a uitat la imaginea rece a norilor şi a cerului albastru reflectată pe suprafaţa apei şi s-a mirat de clipocitul leneş iscat de vâslele lui. Când imaginea s-a frânt, apa întunecată şi tulbure a părut să-i şoptească o poveste complet străină norilor cristalini şi cerului de iarnă.

S-a oprit din vâslit şi s-a uitat spre salonul de recepţii, impresionat de acel du-te-vino al servitoarelor şi servitorilor, semănând cu nişte actori pe o scenă îndepărtată. Apa cascadei nu îngheţase, dar sunetul se auzea înăbuşit şi oarecum discordant. Partea de jos a insulei nu se zărea din locul unde se afla, însă puţin mai încolo, pe coasta de miazănoapte a dealului cu arţari, crengile golaşe lăsau să se întrevadă urmele zăpezii murdare de pe malul râului.

Kiyoaki a întors barca spre golfuleţ, a legat-o de un stâlp, croindu-şi drum spre pinii de un verde pal care încoronau movila. În timp ce privea cocorii de metal, i s-a părut că ciocurile celor doi cu gâturile întinse semănau cu nişte vârfuri boante de săgeţi aţintite spre cerul de decembrie.

S-a aruncat îndată pe iarba uscată, aproape maronie, încălzită de soare şi a zăcut acolo, cu faţa în sus, bucuros de singurătate, scutit de priviri indiscrete. Degetele îi înţepeniseră de frig pe vâsle, iar acum şi le ţinea sub cap. L-a copleşit brusc o suferinţă pe care întotdeauna reuşise s-o ascundă în prezenţa altora.

„A fost anul meu… şi s-a dus pe apa sâmbetei“, urlă în sinea lui. „S-a risipit ca un nor.“

Cuvintele îl biciuiau cumplit, fără milă, sporindu-i durerea. Niciodată nu mai simţise atâta cruzime.

„Totul s-a sfârşit, n-o să mai am niciodată parte de bucurii. Mi-e foarte clar, de parcă lumea ar fi făcută din cristal… Îi dai un bobârnac şi vibrează… Şi-apoi singurătatea… arde tare, ca

supa fierbinte pe care n-o suporţi pe cerul gurii până nu sufli în ea ca să se mai răcească. Nu mă slăbeşte o clipă… E în bolul alb şi greu de porţelan gros, tocit şi murdar ca o pernă veche… Oare cine mi-o fi comandat asemenea supă?

Am rămas singur… Ard de dorinţă… Blestemul sorţii… Mă simt pierdut şi nu ştiu încotro s-o apuc. Inima mi-e pustiită… Micile mele bucurii, micile mele socoteli, decepţii… toate s-au năruit! Am rămas doar cu flacăra dorului după vremuri apuse, după ceea ce am pierdut. O să îmbătrânesc fără rost. Totul e deşertăciune. Ce-mi mai oferă mie viaţa decât amărăciune? Singur în camera mea… Singur, noapte de noapte… izolat de lume şi de oameni prin propria mea disperare. Ţip, dar nimeni nu m-aude… Frumuseţea exterioară… şi un rang de nobil găunos. E tot ce mai am!“

Crengile golaşe de pe dealul cu arţari fuseseră invadate de o grămadă de ciori. Kiyoaki le asculta ţipetele stridente şi fâlfâitul aripilor pe când zburau spre templul din apropiere.

50

La fiecare început de an la Palat se practica obiceiul Recitării. Încă de când avea cincisprezece ani, Contele Ayakura îi trimisese anual invitaţie lui Kiyoaki – dovadă statornică a educaţiei alese primite cândva de la Conte. Şi anul acesta – cu toate că n-ar fi fost deloc imposibil să fie altfel – obişnuita invitaţie a sosit prin intermediul Ministerului de Interne al Casei Imperiale. Contele avea să-şi asume iarăşi rolul principal cu acest prilej, fără un dram de şovăială. Kiyoaki ştia precis că lui îi datorează onoarea de a participa.

Când i-a arătat tatălui său scrisoarea, Marchizul s-a încruntat văzând semnătura Contelui, care se număra printre cei patru recitatori. Rafinamentul îi apărea acum într-o lumină nouă, punându-l faţă-n faţă cu tenacitatea şi impertinenţa.

— Fiind un eveniment tradiţional, cred că ar fi mai bine să te duci, zise el în cele din urmă. Dacă nu te prezinţi, lumea ar începe să vorbească despre neînţelegeri între familia Ayakura şi noi. Nu trebuie să le dăm oamenilor nici un prilej să ne considere implicaţi în afacerea aceea.

An de an, Kiyoaki se familiarizase tot mai bine cu ritualul recitării poeziilor şi ajunsese să-l aprecieze din suflet. În nici o altă situaţie ţinuta Contelui nu arăta mai impunătoare ca în asemenea ocazii, iar Kiyoaki nici nu-şi putea imagina un rol mai potrivit pentru el. Cu siguranţă că de data asta o să-l doară prezenţa Contelui, dar tot voia să meargă. Ardea de nerăbdare să privească atent fragmente din poezii, care fuseseră cândva atât de vii şi în inima lui. Trăia cu impresia că imaginea lui Satoko avea să-i umple sufletul dacă participa.

Kiyoaki nu se mai considera a fi un „ghimpe al rafinamentului“ înfipt în degetele puternice ale

familiei Matsugae. Însă nici nu se schimbase îndeajuns de mult, încât să creadă că şi el e unul dintre ele. Se ofilise doar eleganţa ce fusese parte lăuntrică din el şi de care fusese atât de conştient. Inima i se golise. Nu mai găsea niciunde vreun dram de tristeţe rafinată care să servească drept sursă de inspiraţie pentru poezii. Era pustiit acum, iar sufletul lui devenise un deşert întins cotropit de vânturi pustiitoare. Nu se simţise nicicând mai străin de eleganţă şi frumuseţe.

Însă probabil că toate astea erau esenţiale ca el să ajungă la adevărata frumuseţe – acest vid interior, pierderea tuturor bucuriilor, chiar şi neputinţa evidentă de a crede că greutatea apăsătoare a fiecărui moment e reală… Durerea îi aparţinea doar lui. Simptomele prin care se atingea adevărata frumuseţe semănau cu ale leprei.

Dacă s-ar fi uitat în oglindă, Kiyoaki ar fi observat că figura lui palidă şi aerul trist îl făceau să semene tot mai mult cu un tânăr ce tânjeşte după dragoste.

Într-o seară, pe când cina la o masă întinsă doar pentru el, servitoarea i-a pus lângă farfurie un pahar mic cu un lichid roşu-închis. Bănuind că e vin, n-a întrebat-o nimic şi a dat paharul peste cap fără ezitare. L-a deranjat însă gustul de lichid vâscos ce i-a rămas pe limbă.

— Ce-a fost ăsta?

— Sânge de broască-ţestoasă, răspunse fata. Bucătarul mi-a cerut să nu vă spun nimic dacă nu mă întrebaţi. A zis că vrea să mai căpătaţi puţină culoare în obraji şi să vă mai întremaţi. Prin urmare, a prins o broască-ţestoasă din heleşteu şi v-a pregătit licoarea.

În timp ce lichidul neplăcut îi aluneca pe gât, şi-a amintit povestea cu care-l speriaseră de atâtea ori servitorii în copilărie. În faţa ochilor a prins iarăşi contur acel tablou înspăimântător al unei broaşte ce-şi înalţă capul ca o stafie sinistră din apele semitransparente ale heleşteului, cu ochii pironiţi

pe el. Aceasta zăcea de obicei îngropată în mâlul călduţ de la fund, dar îşi mai croia uneori drum şi spre suprafaţă, printre alge scârboase şi amintiri care diluau timpul, ca să-l ţintuiască cu privirea în diferitele etape ale vieţii. Vraja s-a risipit brusc. Broasca-ţestoasă fusese sacrificată, şi el însetat i-a băut sângele, fără să ştie măcar ce bea. Odată cu gestul, s-a rupt ceva în el. Spaima din inima lui s-a transformat uşor într-o energie nefamiliară, ce-l răscolea cu o intensitate pe care doar o ghicea.

Ordinea în care se desfăşura ritualul Recitării era foarte strictă, în funcţie de statutul autorului. Se începea întotdeauna cu lucrările poeţilor de rang inferior. Cel care citea primele poezii avea datoria să prezinte cuvintele de introducere ale autorului, apoi rangul şi numele acestuia. La poeziile care urmau, se renunţa la partea introductivă, precizându-se doar rangul şi numele, după care se recita imediat poezia.

Între cei care oficiau lectura, Contele Ayakura ocupa cea mai înaltă poziţie.

Maiestăţile Sale şi Înălţimea Sa Prinţul Moştenitor îl ascultau fermecaţi, impresionaţi de vocea clară şi tonul în acord cu regulile armoniei. O voce fără urmă de tremur şovăitor şi atât de măiestrită, încât trezea emoţia în inimile ascultătorilor. Pe când citea fiecare poezie, cadenţa domoală a cuvintelor amintea de pasul preoţilor şintoişti care urcau, cu saboţii lor negri strălucitori, treptele de piatră ale templelor scăldate în căldura stranie a soarelui de iarnă. Nu semăna nici a voce de bărbat, nici de femeie.

Vraja momentului n-a fost tulburată de nimic, nici măcar de un acces de tuse. Vocea lui domina încăperea palatului, deşi nu era nici senzuală şi nici nu părea să atragă atenţia asupra sa în detrimentul poeziei. Ceea ce ieşea din gâtlejul lui se putea numi esenţa pură a eleganţei, iar amestecul paradoxal de calm şi înflăcărare se

strecura în interior precum ceaţa din sulurile pictate, care se înalţă în rotocoale.

Până în clipa aceea recitase fiecare poezie doar o dată, însă după ce a terminat-o pe cea scrisă de Prinţul Moştenitor, socotind-o „cea mai de seamă creaţie a Maiestăţii Sale Moştenitorul Tronului Imperial“, a mai prezentat-o încă de două ori.

Poezia Împărătesei a fost recitată de trei ori. Contele citea primul vers şi, începând de la al doilea, toţi cei patru lectori au citit-o la unison. Cu excepţia Împăratului, restul Familiei Imperiale, inclusiv Prinţul Moştenitor, şi, bineînţeles, întreaga audienţă s-au ridicat în picioare şi au rămas aşa până la sfârşit.

Anul acesta, Maiestatea Sa Împărăteasa a compus o poezie de un farmec şi o sensibilitate fără seamăn. Ascultând-o, Kiyoaki i-a aruncat o privire Contelui Ayakura, aflat la o oarecare distanţă de el. A observat calitatea excepţională a hârtiei de culoarea florii de prun. Poezia stătea cuminte în mâna albă, feminină a Contelui.

Cu toate că vâlva provocată de povestea ce fusese pe buzele tuturor abia se stinsese, pe Kiyoaki nu l-a surprins câtuşi de puţin faptul că în vocea lui nu a distins nici urmă de tremur ori amărăciunea unui tată a cărui fiică întorsese spatele lumii. Îi rămăsese la fel de clară, frumoasă, deloc stridentă, Contele făcându-şi datoria ce-i fusese încredinţată. Şi, dacă mai treceau o mie de ani, Contele tot avea să-şi servească Împăratul cu aceeaşi sfinţenie, precum una dintre cele mai rare păsări cântătoare.

Ritualul Recitării a atins punctul culminant odată cu citirea poeziei Maiestăţii Sale Împăratul.

Contele Ayakura s-a îndreptat reverenţios spre Împărat şi a luat cu gravitate compoziţia aşternută, în manieră tradiţională, pe o cutie cu piatră pe care se dizolva praful de cerneală. A ridicat-o la nivelul frunţii şi a recitat-o de cinci ori.

Pe măsură ce recita, vocea îi devenea tot mai limpede, mai vibrantă, până când, la final, a încheiat prin cuvintele: „Cea mai slăvită compoziţie a Sfintei Sale Maiestăţi“.

Kiyoaki a privit cu oarecare teamă chipul Împăratului, imaginaţia fiindu-i pusă în mişcare de amintirea fostului Împărat, care-l mângâiase pe cap în copilărie. Actualul Împărat părea mai fragil decât predecesorul său şi, chiar dacă îşi asculta propria compoziţie, nu arăta câtuşi de puţin înfumurat. Ba dimpotrivă, a afişat permanent un aer imperturbabil. Pe Kiyoaki l-a cuprins spaima închipuindu-şi că Împăratul încerca să-şi înfrângă ranchiuna pe care i-o purta.

„Am îndrăznit s-o trădez pe Maiestatea Sa. Nu-mi rămâne decât să mor.“

La gândul acela, Kiyoaki avea senzaţia că o să se prăbuşească în orice clipă din pricina atmosferei rafinate, încărcată de mirosul greoi de tămâie. L-a trecut un fior, dar nu ştia dacă e de bucurie sau de frică.

51

Sosise luna februarie. Examenele din sesiune băteau la uşă şi colegii lui Kiyoaki învăţau de zor. Numai pe el nu-l interesa absolut nimic. Honda ar fi vrut să-l ajute să se pregătească, dar s-a stăpânit, fiind convins că prietenul său nu-şi dorea aşa ceva. Ştia foarte bine cât de reticent e Kiyoaki la orice dovadă excesivă de prietenie.

Într-o zi, Marchizul i-a propus fiului său să-l înscrie la Colegiul Merton de la Oxford. Îi putea aranja admiterea fără nici o dificultate, mai ales că se afla în relaţii cordiale cu decanul acestei instituţii faimoase, întemeiată în secolul al XIII-lea. Singura condiţie pe care trebuia s-o îndeplinească Kiyoaki era să treacă examenele finale de la liceu. Chiar în apropierea acordării rangului cinci de nobil junior fiului său, Marchizul i-a observat paloarea. Arăta din ce în ce mai rău şi tocmai de aceea voia să-i ofere o schimbare. Cum propunerea venise cu totul pe neaşteptate, Kiyoaki a părut interesat şi s-a hotărât să-i lase tatălui său impresia că e foarte încântat, cel puţin pentru început.

Mai demult, Kiyoaki cochetase cu ideea de a vizita Occidentul. Dar acum, că întreaga lui existenţă se reducea la o parte mică şi extrem de frumoasă a Japoniei, putea să privească harta lumii desfăşurată în faţa lui şi să studieze detaşat nu doar nenumăratele ţări necunoscute, dar şi propria lui ţară, ce semăna cu un crevete cocârjat pe coasta Asiei. Japonia lui era verde palid, fără formă, învăluită de o tristeţe profundă, ca o ceaţă deasă.

Marchizul i-a adus o hartă nouă, mare şi a atârnat-o pe peretele din sala de biliard, cu intenţia vădită de a-i stârni interesul. Contrar aşteptărilor, mările întinse şi fără viaţă n-au reuşit să-l

emoţioneze. Şi-a amintit în schimb marea văzută în noaptea petrecută la Kamakura – o mare ca o fiară neagră, uriaşă, cu o căldură vie, un puls propriu şi sânge care părea să urle din toţi rărunchii –, marea al cărei tumult îl torturase fără măsură într-o noapte de vară.

N-a mărturisit nimănui că în ultima vreme îl chinuiau dureri de cap şi ameţeli. Nopţile nu prea dormea. Stătea în pat şi se gândea că avea să primească o scrisoare de la Satoko în ziua următoare. Îşi fixa în minte ora şi locul întâlnirii, hotărât să fugă împreună. Îşi imagina că o găseşte într-un orăşel, necunoscut, poate în colţul unei magazii vechi transformate în bancă. Ea alerga spre el. El o prindea în braţe, aşa cum tânjea necontenit. Revedea această scenă de nenumărate ori… până în cele mai mici detalii. Însă imaginea pe care o ţesea astfel se forma într-o oglindă pe spatele căreia era aşternută o folie subţire, fragilă, uşor de smuls, ca să lase în urma ei doar un vid îngrozitor. Perna i se uda de lacrimi, iar el o striga toată noaptea. În zadar însă.

Uneori imaginea se ivea brusc lângă el, undeva între vis şi realitate. Visele lui au încetat să-i mai depene poveşti care să merite a fi trecute în jurnal. Speranţă şi disperare, vis şi realitate – toate se îngrămădeau laolaltă ca să se anuleze reciproc, hotarul dintre ele fiind la fel de nedefinit precum linia ţărmului de care se lovesc valurile fără oprire. Pentru o clipă, i-a zărit chipul reflectându-se în apa ce acoperea nisipul fin. Niciodată nu i se păruse atât de frumoasă şi de tristă. Însă când şi-a apropiat buzele de chipul acela strălucitor ca luceafărul, acesta a dispărut.

Dorinţa de a se descotorosi de acea stare devenea tot mai puternică. Deşi toate, dar absolut toate – orele, dimineţile, serile, cerul, copacii, norii şi vântul –, îl sfătuiau să renunţe, pe el îl chinuia nesiguranţa. Îşi dorea din tot sufletul s-o strângă de mână – singurul lucru palpabil şi evident – şi s-o

audă vorbind. Un singur cuvânt măcar. Iar dacă acesta ar fi fost totuşi prea mult, s-ar fi mulţumit doar să-i privească faţa. Avea inima sfâşiată.

Între timp, zvonurile s-au potolit. Oamenilor nu le-a luat prea multă vreme ca să uite acel eveniment nefericit, fără precedent de altfel – căsătoria consfinţită prin decret imperial ruptă chiar înainte de sărbătorirea logodnei –, mai ales de când atenţia şi indignarea publică se îndreptaseră spre recentul scandal de mită din domeniul naval.

Kiyoaki s-a hotărât să plece de-acasă. Din prudenţă, părinţii încetaseră să-i mai dea bani de buzunar, aşa că n-avea nici un sfanţ. Honda a rămas uimit auzindu-l că-i cere bani. Tatăl lui îi deschisese un cont şi putea folosi banii după cum dorea. Prin urmare, i-a scos pe toţi şi i-a dat lui Kiyoaki fără ezitare şi fără să-i ceară vreo explicaţie.

Honda i-a adus banii la şcoală pe data de 21 februarie. Cerul era senin, însă dimineaţa, cumplit de geroasă.

— Mai sunt douăzeci de minute până încep orele, spuse Kiyoaki luând banii, sfios. Nu vrei să mă conduci?

— Unde te duci? întrebă Honda, uimit la culme.

Ştia foarte bine că Yamada stă de pază la poarta principală.

— Într-acolo, răspunse Kiyoaki, zâmbind şi arătând către pădure.

Honda a fost cuprins de un val de fericire văzându-şi prietenul dând semne de energie după atâtea luni de zile, deşi acesta nu arăta grozav. Era tras la faţă, palid şi încordat, ducându-l pe Honda cu gândul la o pojghiţă subţire de gheaţă la început de primăvară.

— Te simţi bine?

— Cred că am răcit. Altfel, n-am nimic, răspunse Kiyoaki, înaintând vioi pe poteca din pădure.

Honda nu-l mai văzuse de multă vreme atât de sprinten. Bănuia încotro se îndrepta, dar n-a comentat. Au trecut pe lângă o baltă îngheţată ce avea la suprafaţă un model dantelat complicat, de la bucăţile de lemn prinse sub apă. Razele matinale ale soarelui mângâiau fără căldură parcă suprafaţa aceea. Au străbătut păduricea cu păsărelele cântătoare şi au ajuns în partea răsăriteană a proprietăţii colegiului.

Se aflau în vârful unei pante la poalele căreia se desluşeau câteva fabrici. În loc de gard, fuseseră întinse de jur împrejur fire de sârmă ghimpată, dar copiii din vecinătate se strecurau deseori prin ea pentru a intra în campus. Dincolo de împrejmuire, dealul cu iarbă multă se întindea până la drum, unde, peste un zid scund de piatră, fusese înălţat un gard de lemn.

Cei doi s-au oprit aici. În dreapta se zăreau vag nişte şine de tramvai. Jos, soarele îşi răsfrângea razele sclipitoare pe acoperişurile de ardezie ale fabricilor. Maşinăriile bălţate adunate sub ele scoteau deja un zgomot asurzitor, ca vuietul mării. Coşurile se ridicau sumbre către cer. Fumul lor lăsa o dâră care se târa peste fabrici, formând un paravan între soare şi rufele întinse la uscat de-a lungul şoproanelor. Însă existau şi câteva căsuţe de ale căror streşini atârnau ghivece cu bonsai. Fascicule de lumină îţi prindeau privirile ici şi colo: reflexia unor cleşti prinşi de şoldul unui electrician care se căţăra pe un stâlp; sclipirea sinistră a unei flăcări întrezărite prin fereastra unei fabrici de chimicale. Într-una din ele, când vuietul maşinilor a încetat, s-a auzit bocănitul neîntrerupt al ciocanelor în plăcile de oţel.

În zare, soarele strălucea frumos. Kiyoaki avea să dispară pe drumul ce mărginea terenul şcolii. Umbrele căsuţelor se alungeau peste suprafaţa lui albă de praf. Un bărbat pe o bicicletă ruginită a depăşit un grup de copii care se jucau aruncând o piatră de la unul la altul.

— Rămâi cu bine, zise Kiyoaki.

Era semnalul clar de despărţire. Cuvintele i s-au întipărit bine în minte şi-i apăsau sufletul, cu toate că prietenul lui le rostise pe un ton vesel, potrivit cu vârsta lui tânără.

Kiyoaki îşi lăsase ghiozdanul în clasă. Peste uniformă purta paltonul încheiat la două rânduri de nasturi de alamă, cu insigna în formă de floare de cireş. Îşi deschisese gulerul de la haină, lăsând să i se vadă cel bleumarin, strâns pe gât, de la uniformă, şi fâşia albă de sub el, apăsându-i gâtul tânăr. Kiyoaki îi zâmbea lui Honda, cu chipul senin uşor umbrit de cozorocul chipiului. Cu zâmbetul pe buze, s-a întors deodată şi a îndoit câteva şiruri de sârmă ghimpată cu mâinile protejate de mănuşile din piele, după care s-a strecurat prin gaura făcută şi dus a fost.

Dispariţia lui a fost adusă la cunoştinţa părinţilor, care au fost teribil de afectaţi de veste. Tot bunica lui a fost aceea care, cu o voce hotărâtă, i-a făcut să-şi revină:

— N-aţi înţeles? E fericit că merge la bursă în străinătate şi de aceea s-a hotărât să-şi ia rămas-bun de la Satoko. Pentru că v-aţi fi împotrivit dacă v-ar fi cerut voie, a plecat fără să vă spună. Găsiţi altă explicaţie?

— Dar Satoko nu vrea să-l vadă.

— Dacă nu vrea, nu-i rămâne decât să se întoarcă acasă. Trebuie să-l lăsaţi să se convingă singur. L-aţi ţinut prea din scurt şi astea sunt consecinţele…

— Mamă! După toate cele întâmplate, era şi firesc să ne asigurăm.

— Înţeleg, dar nu vă puteaţi aştepta la altceva.

— Chiar şi aşa, ar fi îngrozitor să se afle! Am să iau îndată legătura cu şeful Poliţiei să dispună căutarea lui în cel mai desăvârşit secret.

— Căutare? De ce „căutare“? Doar ştiţi unde se duce!

— Dar trebuie găsit şi adus înapoi…

— O să regretaţi profund! strigă bătrâna, fulgerându-şi nora din priviri. Cine ştie de ce e în stare dacă nu-l lăsaţi în pace. Bine, ca să vă liniştiţi, solicitaţi poliţiştilor să investigheze lucrurile fără vâlvă. Ne ajunge dacă ne anunţă pe unde umblă. Dar pentru că ştim exact unde se duce şi de ce, ar trebui să păstreze distanţa, fără să-i dea de bănuit nimic. Băiatul să fie lăsat liber acum, să nu se amestece nimeni în hotărârile lui. Să se acţioneze cu calm şi să depăşim totul fără să dramatizăm. Asta-i important! O singură gafă ar putea declanşa un dezastru. Asta aş vrea să înţelegeţi voi.

În noaptea de 21 februarie, Kiyoaki a tras la un hotel din Osaka. În dimineaţa următoare, a luat trenul spre Obitoke, pe linia Sakurai şi a închiriat o cameră ocupată de obicei de negustori, la hanul Kuzonoya. Îndată după aceea a luat o ricşă spre Gesshu. L-a rugat pe bărbat să se grăbească. După ce a trecut de poarta templului, a urcat panta ce ducea la intrarea principală şi a coborât. În faţa unor uşi închise, a strigat. A apărut îngrijitorul, l-a întrebat cum îl cheamă, ce vânt îl aducea acolo şi l-a lăsat să aştepte în poartă. La scurt timp, a venit călugăriţa cea bătrână, care nu i-a permis să facă nici doi paşi pe alee, spunându-i pe un ton răstit că Cucernicia Sa Stareţa nu vrea să-l vadă şi precizând că unei novice i se interziceau vizitele. Aşteptându-se cumva la o asemenea primire, Kiyoaki n-a mai insistat şi s-a întors cuminte la han.

Nădăjduia să-şi vadă visul împlinit a doua zi. Gândindu-se în tihnă la eşecul suferit, a ajuns la concluzia că ar fi mai nimerit să meargă cu ricşa până la intrarea mănăstirii. Ardea de nerăbdare să o întâlnească pe Satoko, dar cum întrevederea trebuia să fie ca un fel de rugă, spera că aveau să bage de seamă şi călugăriţele acel gest de adânc

devotament – deplasarea lui pe jos de la poartă. Se impunea parcă un gest de penitenţă din partea lui.

Camera de la han era murdară, mâncarea fără nici un gust, iar noaptea friguroasă. Însă gândul că Satoko se afla acum aproape îi dădea o senzaţie de mulţumire. De luni de zile nu mai dormise atât de profund.

Pe 23 februarie s-a simţit mai în putere şi a făcut două drumuri până la mănăstire – o dată dimineaţa şi altă dată după-amiaza, lăsând ricşa la poartă şi urcând singur panta cea lungă, aşa cum ar fi făcut un pelerin. A fost primit la fel de rece. La întoarcere, a început să tuşească şi l-a supărat o durere uşoară în piept. În seara aceea a renunţat la baia fierbinte.

Cina a fost excepţională, incredibilă pentru un han de ţară. Mai mult de-atât, atitudinea tuturor faţă de el se schimbase brusc şi, în ciuda protestelor, a fost mutat în cea mai bună încăpere. A încercat în zadar s-o descoasă pe menajeră. Când, în cele din urmă, s-a supărat pe ea, misterul s-a dezvăluit. Fata i-a mărturisit că în ziua aceea, cât fusese el plecat, venise un poliţist local şi-l chestionase pe hangiu, după care îi spusese că oaspetele e de familie foarte sus-pusă. Poliţistul le ceruse să-l trateze cu un respect deosebit, dar el nu trebuia sub nici o formă să afle de vizita oficialităţilor. Ba mai mult, dacă avea să se mute de la hanul acela, Poliţia trebuia informată imediat. L-a cuprins panica. Şi-a dat seama că nu avea timp de pierdut.

În dimineaţa de 24 februarie, când s-a trezit, a fost ursuz şi apatic. Dar se hotărâse. Dacă voia s-o mai vadă o dată pe Satoko, trebuia să-şi adune toate forţele şi să suporte orice. Într-o asemenea stare de spirit, a plecat de la han, parcurgând pe jos aproape patru kilometri. Din fericire, era o dimineaţă frumoasă, dar drumul în sine nu era uşor. În plus, pe măsură ce mergea, tusea se agrava şi avea senzaţia că un praf metalic i se depusese în

piept. A început să tuşească fără oprire exact la intrarea în Gesshu. Expresia de pe faţa călugăriţei bătrâne care l-a întâmpinat nu s-a schimbat cu nimic faţă de celelalte dăţi. L-a refuzat la fel de categoric.

Ziua următoare, pe 25, a avut febră şi frisoane. Cu toate că a înţeles că nu e deloc înţelept să iasă din casă, a luat o ricşă şi s-a dus iarăşi la mănăstire, având parte de acelaşi refuz tăios. Speranţele îl părăseau tot mai mult. Înnebunit de febra care-i întuneca mintea, a încercat să evalueze situaţia, fără să găsească o soluţie. Într-un târziu, l-a rugat pe funcţionarul de la han să trimită o telegramă: „Te rog, vino imediat. Sunt la hanul Kuzonoya din Obitoke, pe linia Sakurai. Nu sufla o vorbă părinţilor mei. Kiyoaki Matsugae“.

A petrecut o noapte cumplită, iar în dimineaţa zilei de 26 s-a trezit cu dureri îngrozitoare de cap.

52

În dimineaţa aceea, fulgii zglobii de zăpadă dansau pe aripile sprintene ale vântului ce bătea peste câmpia Yamato. Păreau destul de fragili pentru o zăpadă de primăvară, amintind mai degrabă de un roi de insecte pe timp de vară. Când cerul s-a acoperit, au dispărut pe fundalul norilor. Numai când strălucea soarele deveneau vizibili. Însă era mai frig decât într-o zi cu zăpadă abundentă.

Cu capul pe pernă, Kiyoaki încerca să găsească o dovadă extremă de devotament faţă de Satoko. Cu o noapte înainte se hotărâse, în sfârşit, să apeleze la Honda şi era sigur că prietenul lui avea să vină. Poate cu sprijinul lui, reuşea cumva s-o înduplece pe neclintita Stareţă. Până una, alta, mai avea ceva de rezolvat: să încerce singur, fără ajutorul nimănui, să-şi demonstreze pe deplin abnegaţia. Privind în urmă, a înţeles că până atunci nu avusese niciodată ocazia să şi-o manifeste. Sau poate din laşitate, evitase orice prilej ivit.

Azi nu-i rămânea decât un singur lucru: să iasă din casă, deşi se simţea extenuat şi boala risca să i se agraveze. Dovada unui devotament atât de copleşitor ar fi putut stârni o reacţie din partea lui Satoko. Oricare ar fi fost însă rezultatul, chiar fără cea mai mică şansă de a o impresiona, Kiyoaki atinsese o stare de spirit care nu i-ar mai fi îngăduit nici o clipă de linişte dacă nu ar fi făcut astfel – un gest de penitenţă cerut de el însuşi. Îşi începuse călătoria obsedat de un singur gând: să arunce măcar o singură privire chipului drag. Între timp, în inima lui prinsese viaţă o altă hotărâre, una care nu mai ţinea seama de intenţiile şi dorinţele proprii.

Singura forţă care se putea împotrivi inimii era trupul însuşi. Se simţea doborât de o febră ucigaşă. Un fir auriu greoi părea să se fi strecurat prin fiecare părticică din el, însemnându-i carnea cu durere şi arsură. Rămăsese fără vlagă. Dacă-şi ridica braţul, pielea palidă se învineţea şi se răcea îndată, iar braţul i se îngreuna precum o găleată plină în fântână. Tusea venea din adâncurile pieptului său şi răsuna ca bubuitul unui tunet îndepărtat pe un orizont cenuşiu. Trupul nu-l mai asculta, slăbit şi răpus complet de febră.

O striga pe Satoko tot mai disperat. Timpul se scurgea cu greutate. Slujitorii de la han şi-au dat seama că e bolnav. I-au încălzit camera şi au început să se agite în jurul lui, căutând să-l întremeze cumva. Kiyoaki refuza însă orice ajutor şi orice doctor.

După-amiază a rugat-o pe menajeră să-i comande o ricşă. Fata a ezitat şi l-a pârât hangiului. Când omul a intrat la el în cameră şi a încercat să-l convingă să nu iasă, Kiyoaki s-a ridicat clătinându-se, apoi şi-a îmbrăcat singur uniforma şi paltonul. Se străduia să-i arate că starea lui e bună. Când a venit ricşa, a plecat cu ea, înfăşurându-şi picioarele într-o pătură pe care i-a aruncat-o menajera din mers. Deşi înfofolit, au început să-i clănţăne dinţii de frig.

Fulgii care se învârtejeau prin deschizătura ricşei i-au amintit brusc de plimbarea făcută cu Satoko exact cu un an în urmă. A simţit o apăsare cumplită de emoţie şi totodată o durere sfâşietoare. Nu mai suporta interiorul apăsător al ricşei care se legăna. Nu mai putea să stea pur şi simplu şi să rabde durerea. A desfăcut clapa din faţă a coşului ricşei, şi-a tras fularul pe gură şi pe nas şi s-a uitat la peisajul din jur. Ochii îi sticleau de febră. Voia să-şi golească mintea de orice imagine care-i ţintuia gândurile asupra durerii ce-l tortura.

Ricşa ieşise deja de pe aleile înguste ale localităţii Obitoke. Zăpada fină cădea pe câmpurile

şi pe orezăriile de pe ambele părţi ale drumului care ducea la mănăstirea Gesshu, aflată în inima munţilor învăluiţi de nori. Fulgii se rostogoleau peste snopii de orez adunaţi în parcele, peste crengile uscate ale duzilor, peste verdele estompat al frunzelor de legume târzii, care despărţeau parcelele de orez de plantaţia de duzi, peste trestiile ruginii şi pipirigul de pe mlaştini. Cădeau neîncetat, dar nu erau suficient de consistenţi ca să se aştearnă. Chiar şi fulgii care poposeau pe pătura lui dispăreau iute, fără să lase umezeală în urma lor.

Bolta albă s-a luminat treptat, până când soarele palid a reuşit să străpungă norii. Fulgii de zăpadă se contopeau cu această nouă strălucire, dând până la urmă impresia unei cenuşi albe care plutea în aer.

Iarba înaltă şi uscată de pe drum se legăna în bătaia vântului, vârfurile parcă argintii sclipind rece în lumina plăpândă a soarelui. Peste câmp, poalele dealurilor se înveşmântaseră într-o perdea gri, în zare se desluşea o pată de cer albastru, iar piscurile înzăpezite ale munţilor arătau ameţitor de albe.

În vreme ce admira peisajul, simţindu-şi urechile vâjâind de febră, Kiyoaki a avut senzaţia că de luni de zile nu mai fusese într-o comuniune atât de strânsă şi directă cu realitatea exterioară. Totul se învăluia într-o linişte desăvârşită. Legănatul ricşei şi pleoapele grele îi înceţoşau privirea, însă, oricât de distorsionată era imaginea, în mintea lui aceasta apărea într-o formă destul de clară. Şi pentru că zăbovise atâta amar de vreme în haosul întunecat al frământărilor şi tristeţilor, sentimentul de-acum îl izbea cu şi mai multă forţă. Oriunde privea, nu zărea semne de viaţă.

Ricşa se apropia de crângul de bambus ce acoperea povârnişul muntelui şi înconjura chiar templul Gesshu. Mai sus, dominând peste bambuşi, se etalau pinii care mărgineau panta,

începând de la poartă. Văzând cei doi stâlpi de piatră întunecaţi de la intrare, la capătul drumului şerpuitor, l-a cuprins o spaimă cumplită.

„Dacă trec dincolo de poartă cu ricşa“, îşi zise Kiyoaki, „şi parcurg cei trei sute de metri tot aşa, simt c-o să mă împiedice din nou să merg la Satoko. Poate că lucrurile s-au mai schimbat totuşi. Poate că bătrâna călugăriţă a încercat să pună o vorbă bună pentru mine la Stareţă şi s-o mai fi înduioşat. Dacă m-or zări urcând prin zăpadă, poate-mi dau voie s-o văd pe Satoko, măcar o clipă. Dar dacă urc cu ricşa, există riscul să fac o impresie proastă şi să nu le pese de mine câtuşi de puţin. Şi-atunci, Stareţa o să mă împiedice definitiv s-o mai văd. S-ar putea ca eforturile mele să le sensibilizeze. Situaţia de-acum mă duce cu gândul la un evantai cu nenumărate braţe prinse în acelaşi suport. Dacă nu sunt atent, strânsoarea se slăbeşte şi toate braţele se desprind unul după altul… Aşadar, dacă merg cu ricşa tot drumul şi nu mi se permite să stau de vorbă cu Satoko, nu e decât vina mea şi-atunci pot să-mi spun că sunt un prefăcut. Inima-mi şopteşte că, dacă aş coborî din ricşă şi aş merge pe jos, oricât de slăbit m-aş simţi, sinceritatea mea o s-o impresioneze – chiar dacă nu-şi dă seama de ea – şi o să vrea să mă întâlnească… Atunci de ce să las loc regretelor? Nu-mi rămâne decât să-mi risc viaţa dacă vreau s-o văd. Pentru mine, ea reprezintă întregul univers, esenţa frumosului. De aceea am venit până aici!“

Kiyoaki nu-şi mai dădea seama dacă mai raţionează normal sau dacă mintea îi e tulburată de febră. I-a spus bărbatului să oprească ricşa la poartă. L-a rugat să-l aştepte acolo şi a început să urce panta. Soarele s-a ivit iarăşi şi fulgii dansau zglobii pe razele lui palide. Dinspre crângul de bambuşi i s-a părut că aude cântecul unei ciocârlii. Pe trunchiurile cireşilor golaşi, răzleţiţi printre pinii înşiraţi de-a lungul drumului, crescuse

muşchi. În mijlocul tufişurilor de bambus pitic se înălţa un singur prun ale cărui flori albe erau pur şi simplu minunate.

Venind în acest loc de şase ori în ultimele cinci zile, n-ar fi trebuit să-l mai surprindă nimic. Însă, după ce a coborât din ricşă şi a început să urce panta împleticindu-se, peisajul a dobândit un aspect funebru în ochii săi înfierbântaţi. Decorul familiar căpătase o tentă nouă stranie şi îl speria. Săgeţi argintii, insuportabil de reci, îl străfulgerau prin şira spinării în fiecare clipă.

Ferigile de pe drum, frunzele lanceolate cu bobiţe roşii, acele pinilor foşnind lin pe aripile vântului, bambuşii cu trunchiurile verzi şi frunzele îngălbenite, iarba înaltă şi uscată, drumul alb brăzdat cu panglici de gheaţă – Kiyoaki urmărea cu privirea în jur până când toate s-au contopit cu umbra neagră a chiparoşilor din zare. Lumea neprihănită de acolo se învăluia într-o linişte desăvârşită şi de o puritate uluitoare. Iar în centrul ei, chiar în inima ei atât de impresionantă, se afla Satoko – tăcută şi nemişcată ca o statuie superbă de aur. Oare putea această lume atât de liniştită şi perfectă să rupă orice relaţii cu lumea ce-i era familiară?

Răsufla tot mai greu pe măsură ce înainta. S-a oprit şi s-a aşezat pe un bolovan mare de la marginea drumului ca să-şi tragă sufletul. În clipa aceea, l-a izbit un val de frig de parcă hainele lui nu mai aveau puterea să-l apere. L-a apucat o tuse cumplită. Şi-a dus batista la gură şi a văzut firicele roşii în flegmă.

Când s-a mai liniştit puţin, a ridicat privirea ameţită spre crestele înzăpezite din zare. Cu ochii înlăcrimaţi din pricina tusei, imaginea estompată părea să sporească şi mai mult strălucirea zăpezii. Atunci şi-a amintit de a treisprezecea lui aniversare. Fusese paj imperial pentru a doua oară şi, în timp ce-i ţinea trena, ridicase ochii la Prinţesa Kasuga. Culmile înzăpezite ce i se

dezvăluiau azi în faţa ochilor semănau perfect cu albul ce-l orbise în ziua aceea – albul pur al cefei sub părul de un negru strălucitor. Fusese primul moment din viaţa lui când îl subjugase frumuseţea feminină.

Soarele a dispărut iarăşi şi a început să ningă mai tare. Şi-a scos mănuşa şi a prins câţiva fulgi. Palma îi ardea de febră şi aceştia s-au topit de îndată ce au atins-o. Se gândea cu câtă atenţie îşi îngrijise mâna aceea frumoasă pe care nu o maculaseră petele, sângele, băşicile. Avea numai un rol spiritual.

A reuşit până la urmă să se ridice şi să pornească din nou, îngrijorat la gândul că nu se va putea târî prin zăpadă până la templu. Când a ajuns la crângul de chiparoşi, vântul se înteţise, biciuindu-i obrajii şi ţiuindu-i în urechi. Chiparoşii s-au rărit, lăsând să se zărească, sub cerul plumburiu de iarnă, suprafaţa rece şi unduită a unei mlaştini mici. Dincolo de ea, se întindea iarăşi întunecimea apăsătoare a bătrânilor chiparoşi, ale căror crengi îl bombardau cu grămăjoare de zăpadă.

Avea o singură ţintă: să avanseze câte un pic. Toate amintirile din trecut se frânseseră. Ştia că viitorul nu i se mai arată decât pas cu pas, metru cu metru, în sforţările uriaşe pe care le făcea ca să înainteze.

A trecut de poarta neagră fără măcar să-şi dea seama şi, când a ridicat privirea, era deja în faţa intrării principale. Zăpada se adunase în streşinile clădirii. Ţiglele acoperişului aveau formă de crizantemă.

S-a prăbuşit în faţa uşii glisante şi a început să tuşească îngrozitor. Nici n-a mai fost nevoie să-şi anunţe altfel prezenţa.

Călugăriţa cea bătrână a deschis uşa şi l-a frecat repede pe spate ca să-i uşureze convulsiile. Ca în transă, trăia acum o senzaţie nespusă de fericire la gândul că Satoko se afla alături şi-l mângâia.

Bătrâna călugăriţa nu l-a respins pe loc, aşa cum se întâmplase înainte. A ieşit după câteva minute, lăsându-l acolo. Kiyoaki a aşteptat… o aşteptare ce părea că nu se mai sfârşeşte. Un văl de ceaţă i-a acoperit ochii. Durerea şi speranţa nebună s-au contopit într-o singură stare vagă, greu de definit.

Auzea voci de femei. Păreau agitate. Apoi s-a aşternut iar tăcerea. A mai trecut o vreme. Când s-a deschis uşa, călugăriţa era singură.

— Îmi pare rău, dar cererea dumneavoastră nu a fost acceptată şi nu aveţi voie s-o întâlniţi pe domnişoară. Indiferent de câte ori o să mai veniţi, eu voi fi obligată să vă dau acelaşi răspuns. O slujnică de la mănăstire vă va însoţi până la poartă, aşadar vă rog să aveţi amabilitatea să plecaţi.

Ajutat de paznic – din fericire un bărbat robust – s-a întors la drum, unde îl aştepta ricşa.

53

Honda a sosit la hanul din Obitoke seara târziu, pe data de 26 februarie. Când şi-a dat seama de starea critică a prietenului său, a insistat să-l ducă imediat la Tokyo, dar Kiyoaki nici nu voia să audă. A aflat că doctorul chemat ceva mai devreme îl diagnosticase cu pneumonie.

Kiyoaki îl implora fără încetare, disperat. Ar fi vrut ca Honda să meargă la Gesshu a doua zi şi să stea de vorbă cu Stareţa, făcând orice ca s-o îmbuneze cumva. Nefiind implicat, poate cuvintele lui ar fi avut alt efect asupra Cucerniciei Sale, iar dacă o înduioşa, voia ca Honda să-l ducă şi pe el la templu.

Honda a încercat să reziste o vreme, dar până la urmă a cedat, consimţind să amâne cu o zi plecarea acasă. Avea să facă tot posibilul pentru a obţine o întrevedere cu Stareţa şi pentru a pune o vorbă bună pentru prietenul lui. L-a făcut pe Kiyoaki să promită că se va întoarce la Tokyo imediat în cazul unui refuz. Honda a stat treaz toată noaptea şi i-a schimbat compresele de pe piept. La lumina palidă a lămpii, a observat că pielea lui, deşi albă, se acoperise cu nişte pete roşii.

Mai erau trei zile până la examenele de absolvire. Se aşteptase ca părinţii lui să se opună plecării, dar, când i-a arătat tatălui telegrama lui Kiyoaki, spre surprinderea lui, i-a spus să plece, fără să-i ceară detalii. Mama îşi dăduse acceptul de la bun început. Judecătorul Honda fusese cândva gata să se sacrifice pentru binele bătrânilor săi colegi, obligaţi să se pensioneze pentru că legea care stipula angajarea pe viaţă fusese abrogată. Acum era gata să-l înveţe pe fiul său ce însemna prietenia adevărată. În trenul spre Osaka, Honda

studiase tot timpul şi asta făcea şi acum, la căpătâiul lui Kiyoaki. Învăţa la logică.

Lumina galbenă a lămpii de deasupra capetelor celor doi cuprindea, într-un cerc oarecum înceţoşat, simbolurile acelor două lumi diametral opuse cărora li se dedicaseră tinerii. Unul se afla în stare critică din pricina iubirii; celălalt se pregătea să se confrunte cu marile probleme ale realităţii. Kiyoaki, pe jumătate adormit, înota în marea învolburată a pasiunii, cu alge prinse de picioare. Honda îşi închipuia lumea ca pe o creaţie sigură, bazată pe ordine şi raţiune. Aşadar, în noaptea aceea tulbure, tinerii stăteau alături, sub aceeaşi lumină, într-o încăpere dintr-un vechi han de ţară, numai că unul se dovedea stăpân pe sine şi raţional, pe când celălalt zăcea mistuit de febră – fiecare gata, în felul lui, să-şi înfrunte soarta.

În toţi anii de prietenie, Honda nu fusese niciodată mai conştient ca acum de imposibilitatea absolută de a pătrunde în gândurile lui Kiyoaki. Zăcea în faţa lui, dar spiritul îi alerga undeva departe. Uneori mai delira şi o striga pe Satoko. Obrajii lui se îmbujorau şi arăta ceva mai bine la faţă. Lui Honda i se părea uneori chiar sănătos tun. Pielea îi sclipea de parc-ar fi fost de fildeş, luminată de un foc interior. Însă Honda ştia foarte bine că n-avea cum să atingă asemenea performanţe. În faţa lui se afla doar pasiunea în adevăratul sens al cuvântului. Ceea ce lui nu avea să i se întâmple nicicând. Nici un sentiment nu-l va subjuga vreodată într-atât, încât să-l distrugă astfel. El şi-a dat seama că îi lipsea acea calitate care să-l declanşeze. Însă nici n-avea de gând să se lase copleşit. Ţinea mult la prietenul lui, era gata să şi plângă la nevoie. Dar emoţiile îi lipseau. De ce oare îşi canalizase energia doar pentru a-şi păstra disciplina interioară şi exterioară? De ce nu fusese în stare să-şi deschidă sufletul în faţa celor patru elemente esenţiale – foc, apă, vânt, pământ – aşa cum făcuse Kiyoaki? Pentru că nu putea şi pace.

Şi-a aruncat iar privirea peste caietul din faţa lui, cu scrisul ordonat şi frumos.

> „Logica formală a lui Aristotel a dominat gândirea europeană până spre sfârşitul Evului Mediu. Aceasta se împarte în două perioade, prima fiind cunoscută drept «logica veche», cuprinzând lucrări precum *Tezele* şi *Categoriile* din *Organon*. A doua perioadă, numită «logica nouă», a fost marcată de traducerea completă din latină a operei *Organon*, finalizată pe la mijlocul secolului al XII-lea…“

Privind cuvintele, avea convingerea că ele vor dispărea din mintea lui precum inscripţia de pe piatra de hotar expusă intemperiilor.

54

Honda aflase că ziua la mănăstire începea devreme, aşa că s-a trezit de cum s-au ivit zorii. A mâncat ceva în grabă şi apoi a rugat-o pe menajeră să-i comande o ricşă.

Kiyoaki se uita la el din pat, cu lacrimi în ochi. Nu era în stare decât de priviri imploratoare, care-l străpungeau pe Honda ca un cuţit. Până în momentul acela fusese convins că avea doar să treacă pe la Gesshu şi apoi să-şi ducă prietenul bolnav la Tokyo… cât putea de repede. Dar când a zărit ochii lui Kiyoaki a ştiut că, indiferent de preţ, trebuia să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să-i obţină o întâlnire cu Satoko.

Din fericire, era o dimineaţă călduţă de primăvară, semn de bun augur, îşi spuse în sinea lui. Când ricşa s-a apropiat de intrare, a observat că bărbatul care mătura curtea i-a aruncat o privire scurtă, a pus repede mătura jos şi a fugit înăuntru. Pesemne că uniforma, asemănătoare cu aceea a lui Kiyoaki, l-a alarmat. Chiar înainte de a-şi rosti numele, Honda a citit pe chipul călugăriţei care l-a întâmpinat o hotărâre de-a dreptul respingătoare.

— Vă rog să mă scuzaţi că vă deranjez. Mă cheamă Honda şi am venit tocmai de la Tokyo să o întâlnesc pe Cucernicia Sa, stareţa în legătură cu problema prietenului meu Matsugae. E posibil să mă primească?

— Vă rog să aşteptaţi câteva momente, răspunse călugăriţa.

A rămas pe treptele din faţă şi a început să caute febril contraargumente în caz de refuz. Aceeaşi călugăriţă l-a luat prin surprindere când l-a poftit în salon. A simţit o rază de speranţă licărind, deşi foarte vag.

În salon a fost iarăşi lăsat singur destul de multă vreme. Dinspre grădină se auzea o privighetoare, cu toate că uşa glisantă era închisă. Nu vedea nimic afară. Distingea doar modelul complicat de pe panourile uşii – crizanteme şi nori. În aranjamentul *ikebana* din *tokonoma*[60], fuseseră combinate flori de câmp şi muguri de piersic. Floricelele galbene parcă se îmbibaseră cu vigoarea aerului primăvăratic de ţară, iar crenguţele întunecate şi frunzele verzi de piersic scoteau în evidenţă splendoarea mugurilor deja mărişori. Uşile glisante erau de un alb simplu, dar Honda a zărit lângă perete un paravan cu mai multe pliuri, extrem de preţios. A vrut să-l vadă mai de aproape. L-a privit foarte atent şi a constatat că avea pictate scene reprezentând cele douăsprezece luni ale anului, predominând stilul Şcolii Kano, înviorat cu elemente tradiţionale ale curentului Yamato.

60 Alcov.

În colţul din dreapta al paravanului era prezentată o scenă de primăvară. Curtenii se veseleau în grădină, sub pini şi prunii înfloriţi. O pată de nor auriu ascundea, cu excepţia unui crâmpei, palatul de dincolo de gardul de chiparoşi. Un pic mai la stânga, mânji de mai multe culori se zbenguiau pe pajişte. Heleşteul din grădină se transforma pe nesimţite în parcelă de orez, unde nişte fete tinere puneau răsaduri. O cascadă mică ţâşnea dintr-un nor auriu şi se rostogolea, în două trepte, într-un alt heleşteu. Verdele ierbii de la marginea apei vestea sosirea verii. Curtenii atârnau în copacii şi tufişurile din jurul heleşteului baghete sacre, *nusa*, în vederea ritualului Marii Purificări de la mijlocul lunii iunie. Îi însoţeau oficiali mărunţi şi curteni îmbrăcaţi în veşminte purpurii. Căprioarele păşteau mulţumite în grădina templului şi un cal alb ieşea pe poarta *torii*. Gărzile imperiale, cu arcuri pe umeri, se ocupau de

pregătirea procesiunii. Frunzele ruginii se oglindeau în iaz, anunţând răcoarea iernii care bătea la uşă. Apoi, puţin mai departe, şi mai mulţi curteni porniseră la o vânătoare de şoimi prin zăpada uşor gălbuie. Cerul era şi el auriu şi strălucea printre crengile înzăpezite ale unui crâng de bambuşi. Nişte câini încercau să încolţească o potârniche, ce avea deja o pată roşie la gât, dar pasărea a ţâşnit ca o săgeată printre trestii şi a scăpat de ei. Câinii au rămas cu ochii aţintiţi în direcţia în care zburase potârnichea.

Honda s-a întors la locul lui după ce a examinat pe îndelete paravanul lunilor, dar Stareţa tot nu apărea.

La un moment dat, călugăriţa s-a întors, a îngenuncheat şi l-a servit cu ceai şi prăjiturele. I-a spus că Stareţa avea să vină în câteva minute şi l-a poftit să stea comod până la sosirea Cucerniciei Sale.

Pe masă se afla o cutiuţă decorată cu un desen în relief – pesemne opera cuiva de la mănăstire, însă nu una foarte iscusită, ceea ce l-a făcut pe Honda să se întrebe dacă nu cumva ascundea şi lipsa de experienţă a lui Satoko. Hârtia lipită pe laturi şi pictura de pe capac erau foarte colorate, după gustul Curţii Imperiale – somptuoase şi stridente. Băiatul din desen alerga după un fluture cu aripioarele în toate nuanţele de roşu. Faţa, pielea catifelată şi goliciunea durdulie sugerau graţia senzuală a unei păpuşi de la Curte. După drumul pe câmpii şi sus pe munte prin păduri încă pustii, Honda se gândea că aici, în salonul umbros de la Gesshu, a ajuns să simtă dulceaţa grea şi siropoasă – însăşi esenţa feminităţii.

A auzit foşnet de veşminte şi în clipa aceea a văzut-o în prag pe Stareţă, sprijinită de braţul călugăriţei bătrâne. Honda s-a ridicat, nefiind în stare să-şi controleze bătăile inimii.

Stareţa trebuia să fi fost bătrână, dar trăsăturile mici şi pielea netedă ce se întrezărea de sub

veşmântul purpuriu auster păreau sculptate în lemn de cimişir şi nu-i trădau vârsta.

După un schimb ceremonios de saluturi, Stareţa s-a aşezat de o parte a măsuţei.

— Mi s-a spus că ai bătut drum lung de la Tokyo.

— Da, Cucernicia Voastră.

Honda arăta intimidat şi abia reuşea să articuleze cuvintele.

— Domnul susţine că e coleg de şcoală cu domnul Matsugae, interveni călugăriţa cea bătrână.

— A, da! Adevărul e că ne pare foarte rău de fiul Marchizului. Totuşi…

— Matsugae are febră mare. Zace la pat în han. Am primit o telegramă de la el şi am venit cât am putut de repede. Acum mă aflu aici în locul lui ca să vă transmit rugămintea sa.

Până la urmă, lui Honda i s-au risipit emoţiile şi vorbea fără opinteli.

„Aşa se simte cu siguranţă un avocat tânăr în instanţă“, îşi zise el. „Indiferent de dispoziţia judecătorilor, trebuie să se arunce cu capul înainte, concentrat doar la pledoarie şi apărarea clientului său.“

I-a povestit Stareţei pe scurt despre prietenia lui cu Kiyoaki, despre boala prietenului său, subliniind că e dispus să-şi rişte chiar şi viaţa pentru o întâlnire foarte scurtă cu Satoko. N-a ezitat să accentueze că nimeni de la templul Gesshu nu va scăpa de remuşcări în caz că sfârşitul avea să fie tragic. Se înfierbânta pe măsură ce susţinea cauza lui Kiyoali. Cu toate că în încăpere era frig, îşi simţea urechile şi fruntea arzând.

În mod previzibil, cuvintele lui le-au impresionat pe Stareţă şi pe călugăriţă, însă nici una din ele n-a rostit o vorbă.

— Aş vrea să aveţi amabilitatea să înţelegeţi şi poziţia în care mă găsesc eu. I-am împrumutat prietenului meu bani pentru că a spus că are nevoie de ei. I-a folosit ca să vină aici, iar acum zace,

răpus de boală. Mă simt răspunzător faţă de părinţii lui. Sunt convins că şi dumneavoastră socotiţi că cel mai bun lucru este să-l duc înapoi la Tokyo. Îmi dau foarte bine seama că aşa ar fi trebuit să fac de la bun început, dar n-am făcut-o. În schimb, fără să îndrăznesc măcar să mă gândesc la supărarea părinţilor, m-am grăbit să ajung direct la dumneavoastră ca să vă implor să-i îndepliniţi rugămintea. Hotărârea am luat-o după ce i-am desluşit disperarea din priviri. Nu cred c-aş fi putut reacţiona altfel. Sunt convins că, văzându-i ochii, Cucernicia Voastră ar fi adânc tulburată. După părerea mea, acum e chiar mai important să-i satisfacem dorinţa decât să ne îngrijorăm de starea sănătăţii sale. E înspăimântător, dar am impresia că n-o să-şi mai revină şi că asta e ultima lui dorinţă. Consideraţi că ar fi o încălcare flagrantă a preceptelor lui Buddha dacă i-aţi îngădui s-o vadă pe Satoko măcar câteva clipe? Vă rog… vă implor, lăsaţi-l!

Stareţa tăcea în continuare. Deşi ar fi vrut să mai stăruie, s-a oprit de teamă să n-o supere pe Stareţă cu prea multă insistenţă şi aceasta să nu se răzgândească. Se aşternuse o linişte desăvârşită în camera aceea friguroasă. Lumina care se filtra prin hârtia albă a panourilor uşii l-a dus pe Honda cu gândul la o ceaţă subţire.

Atunci, a desluşit un zgomot ciudat. Nu părea chiar atât de aproape, încât să fi fost în camera alăturată, dar destul de aproape… pesemne că venea dinspre un colţ al holului sau din penultima încăpere. Se auzea ca un râs înăbuşit, palid ca sunetul scos de floarea de prun când se deschide. Însă, după câteva momente de gândire, a fost sigur că, în cazul în care nu se înşela, sunetul ajuns la el prin atmosfera rece a mănăstirii, în dimineaţa aceea de primăvară timpurie, nu era un râs înfundat, aşa cum crezuse la început, ci suspinul stins al unei tinere. Nu avea încă greutatea suspinului unei femei în toată firea care se luptă

dureros cu lacrimile. Ceea ce percepuse el, întunecat şi slab precum sunetul unei coarde plesnite, era ecoul unui suspin reţinut. Apoi a început să se întrebe dacă nu cumva imaginaţia îi juca feste.

În cele din urmă stareţa a rupt tăcerea.

— Nu mă îndoiesc de faptul că mă consideraţi teribil de severă sau poate credeţi că eu sunt cea care se foloseşte de orice mijloc pentru a-i ţine departe pe cei doi tineri. Sunt absolut convinsă că a intervenit o forţă supranaturală în cazul lor. Totul a început când Satoko a făcut un jurământ în faţa Marelui Buddha. A jurat să nu-l mai întâlnească niciodată pe tânăr în viaţa aceasta. Sunt sigură că Marele Buddha, în imensa Lui înţelepciune, veghează asupra dorinţei fetei. Îmi pare foarte rău de tânăr…

— Aşadar, nu-i permiteţi să o vadă?

— Nu.

În voce i se descifra o demnitate incredibilă şi nu s-a simţit în stare să mai insiste. Răspunsul acela simplu şi categoric a răsunat atât de puternic, încât ar fi putut uşor sfâşia până şi cerul, ca pe o mătase delicată.

Citindu-i pe chip suferinţa profundă, Stareţa i s-a adresat cu un monolog exaltat. Cu toate că nu-şi dorea să plece de-acolo prea repede, ca să înfrunte chipul disperat al lui Kiyoaki, din pricina amărăciunii, n-a reuşit să asculte nici jumătate din ce i se spunea.

Stareţa îi povestea despre zeul indian Indra. Odată ce acesta îşi întindea plasa, fiecare om, fiecare creatură, fără nici o excepţie, se prindea în ea. Prin urmare, toate fiinţele se legau inevitabil între ele prin intermediul ei.

Plasa lui Indra simboliza Lanţul Cauzal, numit *pratitya-samutpada* în sanscrită. *Yuishiki* (*Vijnapti-matrata* sau „Conştiinţa“), doctrina fundamentală a sectei Hosso, căreia îi aparţinea Gesshu, era slăvită în *Cele treizeci de versete* din *Yuishiki*, textul

canonic fiindu-i atribuit lui Vasubandhu, considerat fondatorul sectei. După cum se arată în versuri, *Alaya* este originea Lanţului Cauzal – cuvântul sanscrit pentru „magazie“. Pentru că *Alaya* cuprinde „seminţele“ karmice care conţin efectele fireşti ale tuturor faptelor, atât bune, cât şi rele.

Mai profund decât cele şase forme de conştiinţă – văzul, auzul, mirosul, gustul, pipăitul, raţiunea – cu care sunt înzestrate fiinţele receptive la senzaţii şi capabile de judecată este al şaptelea element, numit *Mana* sau „conştiinţa de sine“. *Alaya*, forma extremă de conştiinţă este şi mai profundă.

După cum se arăta în *Cele treizeci de versete*, „asemenea unui torent puternic, ce curge şi se preface neîncetat, această a opta formă s-a schimbat necontenit, mişcându-se la fel ca un râu năvalnic“. *Alaya*, în flux continuu, este sursa tuturor fiinţelor şi suma tuturor efectelor asupra lor.

Într-o lucrare doctrinară din secolul al IV-lea sau al V-lea, intitulată Înţelepciunea Marelui Propagator, Asanga, cofondatorul Şcolii *Yuishiki*, alături de Vasubandhu, a elaborat, pe baza ideii legate de natura mereu schimbătoare, o teorie unică a Lanţului Cauzal în ceea ce priveşte timpul. Se referea la interacţiunea conştiinţei *Alaya* cu *Regula Maculării*, care ducea la ceea ce se numeşte „ciclul anihilării infinite şi reînnoirii cauzalităţii“. Conform doctrinei *Yuishiki*, fiecare dintre *dharma* – nimic altceva decât fragmente de conştiinţă – nu se bucura de permanenţă, ci exista numai vremelnic. Odată ce momentul dispărea, era nimicit. Acum, conştiinţa *Alaya* şi *Regula Maculării* conviețuiesc simultan, iar interacţiunea lor atrage după sine cauzalitatea momentului prezent. La trecerea lui, atât *Alaya*, cât şi *Regula Maculării* sunt nimicite, dar renasc în clipa următoare şi interacţionează din nou ca să dea naştere unei noi cauzalităţi. Fiinţele sunt aşadar

anihilate cu fiecare clipă şi asta constituie sursa timpului. Procesul prin care timpul se produce prin anihilări repetate se poate asemui cu un şir de puncte care, prin unire, formează o linie. Apoi alte puncte, altă linie şi tot aşa.

Pe măsură ce se scurgeau minutele, Honda era tot mai absorbit de expunerea plină de miez a Stareţei. Însă împrejurările îi înăbuşiseră capacitatea de a pune întrebări raţionale. Explozia de termeni budişti îl debusolase şi apoi apăreau şi câteva aspecte asupra cărora şi-ar fi exprimat îndoielile. După părerea lui, karma ar trebui să funcţioneze etern, să fie un proces fără început, care, prin însăşi natura lui, cuprinde elemente temporale. Considera nefirească afirmaţia conform căreia timpul trebuie înţeles ca provenind din dizolvările şi regenerările cauzalităţii fiecărui moment în parte.

Diversele îndoieli îl împiedicau să acorde atenţia cuvenită discursului erudit al Cucerniciei Sale. Stareţa îi provoca în plus o vagă iritare prin diversele ei interjecţii. Intervenea din când în când cu: „Cât de adevărat!“, „Chiar aşa!“, „Nici nu s-ar putea altfel!“ Aşadar, s-a mulţumit să reţină titlurile *Cele treizeci de versete* şi Înţelepciunea Marelui Propagator, pe care avea să le citească la un moment dat, când avea să-i permită timpul, şi să revină la templu pentru întrebări. Din cauza stării lui de spirit, nu pricepuse din ce perspectivă şi în ce mod puteau cuvintele Stareţei să influenţeze soarta lui Kiyoaki şi pe a sa. Aparent, erau inutile şi fără nici o legătură, lăsându-l într-o beznă asemănătoare cu aceea care cuprinde apa întunecată a unui heleşteu, luminată doar de luna palidă.

A bombănit un rămas-bun politicos şi a părăsit Gesshu.

55

Tot drumul spre Tokyo, durerea vizibilă a lui Kiyoaki l-a îngrijorat nespus pe Honda. Şi-a lăsat cărţile deoparte, singura lui preocupare fiind să ajungă acasă cât mai repede. Dându-şi seama de starea lui gravă, îl chinuia cumplit regretul că acesta se întorcea din călătorie cu speranţele năruite, fără să fi avut parte de întâlnirea mult dorită. Acum se întreba dacă a făcut bine că-i împrumutase banii, dacă gestul lui fusese cu-adevărat o dovadă de prietenie.

Kiyoaki aţipise. Honda, deşi nedormit de două nopţi, era mai lucid ca oricând din pricina gândurilor care-l măcinau. Şi-a amintit, printre altele, de două predici de-ale Stareţei, fiecare cu ecou diferit. În toamna anului trecut, auzise predica încheiată cu pilda băutului apei dintr-un craniu. A întors-o pe toate părţile, având propria lui teorie legată de dragostea oamenilor. Trăsese concluzia că ar fi fost fără îndoială minunat ca omul să poată face realitatea conformă cu ungherele cele mai tainice ale sufletului său. Mai târziu, studiind pentru admiterea la Drept, a început să acorde o atenţie sporită doctrinei reincarnării, aşa cum este ea prezentată în *Legile lui Manu*. Cu foarte puţin timp în urmă, o auzise iar pe Stareţă. Cheia enigmei chinuitoare atârnase pur şi simplu de o sfoară în faţa ochilor săi, legănându-se încoace şi-ncolo cu atât de multe sărituri şi răsuciri confuze, încât enigma însăşi părea să se fi complicat şi mai tare.

Trenul urma să ajungă în gara Shinbashi la şase dimineaţa. Era toiul nopţii. Răsuflarea adâncă a pasagerilor se pierdea în huruitul roţilor. Şi-a propus să rămână treaz până dimineaţă şi să-l vegheze pe Kiyoaki, întins pe bancheta de vizavi.

A lăsat perdelele ridicate, ca să poată vedea dacă intervine vreo schimbare şi acum se uita pe fereastră la câmpia învăluită în beznă.

Trenul gonea în noapte. Întunericul era atât de compact şi cerul atât de acoperit de nori, încât câmpiile şi munţii din zare nici nu se mai distingeau. Din când în când, un fascicul de lumină sau pâlpâirea unei lanterne sfâşia brutal perdeaua nopţii fără să caute o direcţie anume. Aşadar, nu trenul huruia, s-a gândit Honda. Era altceva. Ceva care îl învăluia pe când îşi croia drum prin întunericul de nepătruns. Huruitul venea din însăşi bezna fără sfârşit.

În timp ce Honda împachetase lucrurile, Kiyoaki obţinuse de la hangiu câteva foi de hârtie ieftină şi scrisese un bileţel pe care Honda avea să i-l înmâneze mamei lui, Marchiza. Honda îl pusese cu grijă în buzunarul hainei. Acum, că n-avea altceva mai bun de făcut, l-a scos şi l-a citit la lumina slabă a becului din plafon.

Îl scrisese cu creionul şi literele erau tremurate. Nu prea semăna cu scrisul lui Kiyoaki – nu neapărat caligrafic, dar cu trăsături ferme.

> Dragă mamă,
>
> Te-aş ruga mult să-i dai lui Honda jurnalul de pe birou, în care mi-am notat visele. I-ar face plăcere să-l aibă. Sunt convins că nu interesează pe altcineva, aşa că te rog să ai grijă să ajungă la el.
>
> Kiyoaki

Honda şi-a dat seama că-şi epuizase ultimele rămăşite de energie ca să scrie. Dacă ar fi fost cu adevărat un testament, ar fi trebuit să-i trimită şi mamei două vorbe, şi nu să i se adreseze atât de tăios, de parcă încheia o afacere.

A auzit un geamăt de pe bancheta din faţă. A pus bileţelul deoparte şi într-o clipă a fost lângă Kiyoaki. Îl privea nedumerit.

— Ce s-a întâmplat?

— Mă doare tare pieptul. Parcă m-ar fi înjunghiat cineva.

Kiyoaki abia respira şi cuvintele lui răsunau sacadat. Neştiind cum să-l ajute, Honda s-a apucat să-i maseze partea stângă a pieptului, unde îl durea mai tare. La lumina palidă din compartiment a înţeles că nu rezolva nimic deoarece chipul prietenului său arăta în continuare crispat. Cu toate astea, faţa lui rămăsese la fel de frumoasă. Suferinţa intensă îi împrumutase un farmec aparte, cioplind linii care-i confereau demnitatea austeră a unei măşti de bronz. Ochii plini de lacrimi emoţionau profund, iar sprâncenele încruntate îi dădeau o forţă masculină ce contrasta puternic cu patetismul din pupilele negre şi umede. Pe când se lupta cu durerea, nasul frumos conturat fremăta de parcă ar fi încercat să străpungă bezna din jur. Buzele, uscate din pricina febrei, lăsau să se întrevadă strălucirea palidă a dinţilor sidefii.

Durerea intensă părea să cedeze.

— Dormi? Bine. De somn ai nevoie, zise Honda.

Îl frământa chipul chinuit al prietenului său din urmă cu câteva clipe. Nu fusese de fapt suferinţa aceea fără margini o expresie de bucurie intensă, bucuria care se iveşte doar în clipele cruciale ale existenţei umane? Kiyoaki o fi zărit ceva dincolo de zbuciumul momentului şi Honda îl invidia, sentiment care l-a făcut să se ruşineze.

A clătinat uşor din cap. Simţea cum pune stăpânire pe el o tristeţe paralizantă. Undeva, înlăuntrul lui, se înfiripa treptat un sentiment ciudat, fragil şi totuşi rezistent, precum firul de mătase în gogoaşă. Îi scăpa semnificaţia, dar îl deranja totuşi.

Kiyoaki lăsa impresia că aţipise, dar a făcut brusc ochii mari şi s-a întins ca să apuce mâna lui Honda. O ţinea strâns.

— Tocmai am visat ceva. O să ne reîntâlnim. Ştiu sigur. Sub cascadă.

Honda s-a gândit că visase parcul de-acasă. Şi acolo, cea mai vibrantă dintre toate imaginile trebuie să fi fost cascada ce se rostogolea în cele nouă trepte, tocmai din vârful dealului.

Două zile mai târziu, Kiyoaki Matsugae s-a stins, acasă la Tokyo, la vârsta de douăzeci de ani.

Table of Contents

ZĂPADA DE PRIMĂVARĂ
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
33
34
35
36

37
38
39
40
41
42
43
44
45
46
47
48
49
50
51
52
53
54
55

Table of Contents

ZĂPADA DE PRIMĂVARĂ	2
1	3
2	14
3	21
4	31
5	37
6	49
7	60
8	69
9	75
10	80
11	89
12	93
13	100
14	110
15	117
16	121
17	127
18	132
19	141
20	145
21	152
22	159
23	167
24	176
25	189
26	190
27	197
28	204
29	210
30	222

31	226
33	238
34	246
35	260
36	268
37	271
38	285
39	293
40	307
41	313
42	324
43	331
44	337
45	343
46	349
47	354
48	362
49	368
50	374
51	379
52	387
53	394
54	397
55	405